

Giới thiệu Vô Thượng Thần

Thể loại: tiên hiệp, khoa huyền, huyền huyền...

Nam nhi chỉ tại bốn phương, theo đuổi con người tu tiên, nhưng lại vô tình với nữ nhi mà mình thương đợi đến khi mất đi nàng rồi mới hối hận. Ta đã từng vô số lần tự hỏi chính bản thân mình liệu sau khi ta chết đi rồi khi qua cầu奈何 hà có thể gặp lại nàng không?...

Trọng trí nhớ của ta luôn khắc sâu cảnh tượng của ngày hôm đó khi ta quyết định trăm tình, nàng tới ngăn cản ta, ta không đồng ý, cuối cùng chúng ta thiếu chút nữa trở mặt thành thù. Ta đánh nàng một chưởng ân đoạn nghĩa tuyệt, giờ ta mới hiểu khi đó nàng đau khổ thế nào. Bây giờ lại vì ta hương tiêu ngọc vẫn.

“Cái nụ cười gượng ép này của nàng... là muốn ta không đau khổ khi nàng mất sao... sao nó lại thê lương mỹ lệ như vậy.”

“Nàng cô đơn bao nhiêu năm rồi...”

Nàng chờ đợi bao nhiêu năm rồi...

Nàng đau khổ bao nhiêu năm rồi...

Nàng ra đi...

Ai bồi ta, quỳnh tiêu vũ phong vân?

Ai cùng ta, tiểu ngạo tặc thiên khung?

Ai?... Ai?... Ai?...

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thần Chiến

Ầm...Ầm... Ầm

Vang tiếng nổ đìếc tai, một cỗ thần uy vô địch đâm thủng khung trời. Vang mấy tiếng ầm ầm, Thần uy vô địch thổi quét toàn Thần Vực. Thần uy tàn phá thiên địa, bao nhiêu người quý xuống ngay, ngay cả Thần tôn đều sợ hãi tim đập nhanh, chân không đứng vững.

“Đây...đây là sắp đánh nát Thần Vực sao?”

Một người thanh niên, đứng giữa thương khung. Thần uy trên người tỏa ra như muốn nghiền nát không gian. Hắn hét lớn:

“Long Ngạo Thiên... có dám chiến một trận”

Nói xong, hắn từ hư không lôi ra thần kiếm của mình. Thần kiếm ra khỏi vỏ, sát khí ngập trời. Sát khí đó đừng nói Thần Tôn, ngay cả Thần Hoàng cũng tim đập chân run.

Đám người xa xa đứng coi trận chiến mặt không còn chút máu. Khiếp sợ nhìn vị Thần Đế cao cao tại thượng kia. Vị Thần Đế trẻ nhất trong chư Đế - Vô Tình Kiếm Đế. Vị Thần Đế mang đầy sắc truyền kì của nhân tộc

Vô Tình Kiếm Đế thần quang nhấp nháy trong mắt, lấy hết báu vật của mình ra. Từng món, từng món Thần khí, Đế khí, thần binh vô thượng, bí bảo viên cổ... Hắn lấy ra từng món vũ khí vô địch, thần quang vô tận chiếu rọi khung trời, ánh sáng yêu diễm chói mắt.

Nhìn một mình Vô Tình Kiếm Đế có nhiều vũ khí vô địch, bí bảo vô thượng, đám người đỏ mắt ghen ghét vô cùng.

Có vị Thần Tôn chường môn đại giáo buồn bã khẽ thở dài:

“Vô Tình Kiếm Đế a đúng là Vô Tình Kiếm Đế nội tình như thế người ngoài không thể so sánh.”

Xa xa, phía chân trời, tổ địa Long Đế vang lên tiếng rỗng ngậm vang trời. Một con kim long dài vạn trượng bay lên, như muốn che kín thương khung. Kim Long trong nháy mắt bay tới chỗ Vô Tình Kiếm Đế.

Vô Tình Kiếm Đế lạnh lùng nói:

“Ta đã đến, Long Ngạo Thiên, thù hận năm xưa đến lúc thanh toán rồi. Hôm nay không chết không ngưng.”

Từng lời nói lạnh như băng rít qua kẽ răng. Biển máu che trời, huyết khí vô tận nhấn chìm thiên địa. Từng vòng thần quang mở ra quanh thân Vô Tình Kiếm Đế, mỗi một thần quang sáng rực như thác rũ xuống thượng thiên. Vô Tình Kiếm Đế trên bầu trời cao, tư thái cao cao tại thượng, càng lúc Thần quang càng thịnh, như Thiên Nhật giáng phạm. Nhìn huyết khí siêu kinh khủng của Vô Tình Kiếm Đế, một Thần Hoàng rung động, lăm bắm:

“Đây là tạo nghệ Thần Đế sao? Thật là kinh khủng, dơ tay nhấc chân khiến thiên địa biến sắc.”

Lửa tuổi như Vô Tình Kiếm Đế đã là Thần Đế đủ làm các thế hệ trước chấn động. Lúc bọn họ còn trẻ cỡ tuổi như Vô Tình Kiếm Đế tuyệt đối không đến cảnh giới Thần Hoàng chứ đừng nói tới Thần Đế, đủ nói lên hắn có tài hoa ngút trời, là một Thiên Kiêu Chi Tử.

Người trẻ tuổi càng khâm phục, tán thán. Thế hệ trẻ nhân tộc tại Thần Vực xem Vô Tình Kiếm Đế là thần tượng, mục tiêu của đời mình. Các thanh niên nhân tộc được trưởng bối dẫn theo nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt. Quyết đấu như thế không chỉ đặc sắc hấp dẫn, mà còn là một cơ hội học tập khó có được.

Vô Tình Kiếm Đế đứng trên đỉnh thế hệ trẻ đương thời, được thấy cực hạn tài học của hắn, thấy đạo hạnh tinh thâm nhất là bữa tiệc thị giác cho người trẻ tuổi. Đây là một bài học tốt nhất, người có chút thiên phú sẽ cảm ngộ được một ít từ trận chiến này.

Ầm...Ầm... Ầm...

Kim Long rốt cuộc cũng có cử động, biến thân thành một thanh niên tuấn tú, mái tóc màu bạch kim dài chấm lưng, đôi mắt màu vàng trông rất yêu dị, khoác trên người bộ Long bào trông rất uy nghiêm. Thờ dài một hơi, Kim Long chậm rãi mở miệng:

“Vô Tình, không chết không thôi thì không chết không thôi, tới đi.”

Ầm!

Kim Long đập một cước, bầu trời rung lắc. Vang lên một chuỗi tiếng nổ, cả bầu trời hóa thành biển lửa. Các ngọn núi lửa nổ tung trên bầu trời, phun ra dung nham vô tận, cảnh tượng hủy thiên diệt địa.

Bầu trời bỗng thay đổi, vô số núi lửa phun trào, thiên hỏa đốt hư không trăm vạn dặm làm người xem biến sắc mặt.

Long Ngạo Thiên ra tay làm mọi người giật mình, thế hệ trước cũng không nhận ra đó là tuyệt học gì.

“Đây là tuyệt học gì vậy?”

Uy lực như thế làm nhiều người tim đập nhanh.

Khi núi lửa vô tận phun ra, con người Vô Tình Kiếm Đế co rút:

“Mở cho ta!”

Kiếm Đâm ra.

Ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, hư không vỡ, kiếm khí siêu bá đạo như bão tố lật tung tất cả. Các ngọn núi lửa bị Kiếm khí như bạo long lật ngược, núi lửa nổ, cảnh tượng cực kỳ đồ sộ.

Khi các ngọn núi lửa bị đánh nát cảm giác như tận thế đến, rất chân thật, làm người trái tim treo cao.

Khi các ngọn núi lửa nổ, Long Ngạo Thiên hiện hình Kim Long hú dài:

“Ngao!!!”

Tiếng hú như vạn con rồng cùng hú, Long Ngạo Thiên cứ thế hú dài, mỗi tiếng hú theo tiết tấu thiên địa như thể thiên địa cộng minh cùng tiếng hú của gã.

Long Ngạo Thiên bước ra từng bước, thiên địa lắc theo tiết tấu, hư không vạn vạn tựa con sóng. Hóa hình thành Kim Long vạn trượng, Kim Long gào thét

“Ngao!!!”

Một con kim long hiện ra, trào như xé nát bát phương, thiên hỏa hùng hực vọt tới, khí thế như hồng, không ai đỡ nổi. Kim Long có thể đựng sập thiên địa, đập vỡ non sông.

Kim Long bay tới, hai trào vô lấy Vô Tình kiếm Đế, kinh khủng hơn cả núi cửu thiên đè xuống. Vô Tình Kiếm Đế tùy thời bị Long trào xé nát vạn.

Vô Tình Kiếm Đế một kiếm, một kiếm chém ra, rất nhẹ nhàng chém kim long thành hai nửa, máu phun tung tóe.

Tuy nhiều người biết đó không phải kim long thật sự, chỉ là đại đạo pháp tắc diễn biến nhưng Vô Tình Kiếm Đế chém con kim long thành hai nửa, máu phun ra, cảnh tượng rất rung động.

Ngao, Ngao Ngao...

Tiếng hú của Long Ngao Thiên lại vang lên, mỗi một chuỗi tiếng hú dài như là đại đạo đồng minh.

Àm âm âm âm âm!

Thiên địa run rẩy, vô số người biến sắc.

Mọi người nhìn đàn kim long từ trên bầu trời chạy xuống. Thần thú kim long bình thường khó gặp lúc này như vạn con trâu rừng chạy chồm. Các con kim long lao tới, mỗi kim long như muốn nghiền nát non sông, kéo theo thiên hỏa hùng hực lao nhanh đến như đốt cháy thiên địa.

Thấy vạn con kim long bay tới, Vô Tình Kiếm Đế xông lên nghênh đón kim long xé nát núi sông. Hai kiếm đâm ra ra, kiếm khí nổ đầu kim long, chân đạp lưng kim long. Trong phút chốc Vô Tình Kiếm Đế nhảy lên hợp xuống, ngón tay hóa kiếm đâm thủng đầu kim long bay trên không trung, một kiếm chém nát đầu kim long, óc văng tung tóe. Có khi Vô Tình Kiếm Đế tay không diễn biến kiếm đạo chém kim long thành hai nửa.

Trong phút chốc Vô Tình Kiếm Đế tay không lao vào đàn trăm ngàn vạn kim long. Con nào đến là giết con đó, gặp hai con giết cả cặp. Vô Tình Kiếm Đế giết máu tươi đầm đìa, thịt văng khắp nơi.

Giờ phút này, Vô Tình Kiếm Đế như Thần Minh, giết ra con đường máu trong đàn trăm ngàn vạn kim long.

Trăm ngàn vạn kim long bay tới như mãnh thú nước lũ, Vô Tình Kiếm Đế thì vững vàng tựa cây cột xé mở đàn kim long cường đại.

Ngao... ngao... ngao.

Tiếng hú dài của Long Ngao Thiên vẫn vang lên, ngày càng nhiều kim long lao nhanh ra. Bầu trời như thể đã trở thành thế giới kim long. Vô số kim long xé nát bầu trời, thiên hỏa rực cháy biến thành biển lửa đốt cả thiên khung.

Trên bầu trời biến thành ổ kim long, bên trong có trăm ngàn vạn kim long chui ra, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. kim long vô cùng tận giết hoài không hết, chém mãi không xong. Mặc cho Vô Tình Kiếm Đế mạnh cách mấy sẽ bị mệt chết.

Àm âm âm âm âm!

Vô số kim long chạy chồm, nơi này đã trở thành thế giới kim long. Thiên hỏa vô tận đốt khung trời, cảnh tượng cực kỳ thảm khốc làm người xem hết hồn.

Vô Tình Kiếm Đế giết các con kim long nhưng mãi mà không hết, chém hoài chém mãi, càng giết càng nhiều. Ngàn vạn con kim long nhào tới muốn cắn xé Vô Tình Kiếm Đế.

Long Ngao Thiên trở thành Thần Long, gãi triệu hoán hết kim long từ ngàn giới vạn vực đến. Tất cả kim long theo Long Ngao Thiên kêu gọi chạy nhanh đến xé xác Vô Tình Kiếm Đế.

Cảnh tượng hung mãnh tàn bạo làm người quan chiến, nhất là người trẻ tuổi máu nóng sục sôi.

Vô Tình Kiếm Đế giết từng con kim long, ngày càng nhiều kim long lao ra làm hắn giết chán tay.

Vô Tình Kiếm Đế hú dài, nhảy lên. Sau lưng Vô Tình Kiếm Đế xuất hiện hàng vạn thanh kiếm, hắn thi triển chiêu thức trong Vạn Kiếm Quy Tông.

Vô Tình Kiếm Đế hú dài:

“Vạn Kiếm Nhất Trảm”

Hai tay Vô Tình Kiếm Đế khép lại, trăm ngàn vạn thanh kiếm chém tới.

Àm!

Àm!

Thoáng chốc hình cong vô tận như lưới liềm kéo dài thật dài, trên chém thiên khung, dưới chém địa phủ.

Hình cung chém ra, rắn chắc không gì phá nổi, không gì đỡ được. Máu phun ra như đổ mưa, trăm ngàn vạn con kim long bị chặt đầu, vô số cái đầu lăn lông lốc chồng chất như núi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Thần Kiếm vs Kim Long

Vạn Kiếm Nhất Trảm là một trong nhiều sát chiêu của Vạn Kiếm Quy Tông, Vô Tình Kiếm Đế ít khi sử dụng sát chiêu. Hôm nay Vô Tình Kiếm Đế chém một nhát đã phá Kim Long Hống của Long Ngạo Thiên.

Ngàn vạn kim long bị chém hết trong chớp mắt, Long Ngạo Thiên hiện ra. Giấy lát sau Vô Tình Kiếm Đế vọt lên với tốc độ khó tin, cú đâm đập vào mặt Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên không chút suy nghĩ đánh trả.

Hai đâm va chạm trong không trung, quyền chạm quyền. Trong khoảnh khắc này thời gian đứng lặng, lực lượng cực kỳ cuồng bá kéo lại thời gian trôi qua. Mọi người nhìn hai nắm đấm chặn giữa không trung.

Àm!

Vang tiếng nổ đécc tai, quyền kinh nổ, hai cú đâm đánh vụn hư không, xuất hiện hố đen đáng sợ.

Bốp!

Vô Tình Kiếm Đế yếu thế bị đánh bay ra ngoài, lặn một vòng trên không trung mới đứng vững thân thể.

Nhìn Vô Tình Kiếm Đế bị Long Ngạo Thiên đâm bay, mấy văn bối trẻ tuổi nhân tộc hết thất thanh:

- Sao có thể như vậy?

Bọn họ không cam lòng nhìn.

Vô Tình Kiếm Đế đứng vững, nhìn Long Ngạo Thiên chằm chằm.

Vô Tình Kiếm Đế chậm rãi nói:

- Lợi hại, ngươi càng mạnh thì ta càng muốn tự tay giết ngươi, có như vậy mới báo thù rửa hận thỏa lòng.

Long Ngạo Thiên không đáp trả hù dài:

- Bắt đầu đi!

Hư ảnh Kim Long sau lưng đổ xuống lực lượng ngút trời, toàn thân Long Ngạo Thiên có thay đổi, người mọc vảy vàng óng ánh.

Long Ngạo Thiên biến mất, trước mắt mọi người là một con rồng vàng to lớn. Kim long giăng ngang thiên địa, đầu to hơn ngọn núi. Kim long nhìn xuống mọi người như thần long cao cao tại thượng, ánh sáng như đuốc thần chiếu khắp nơi làm lòng người run rẩy, muốn quỳ xuống lạy.

Nhìn Long Ngạo Thiên biến thành kim long to lớn, đám người ngây ngốc. Kim long khổng lồ có khí thế làm người run rẩy, tu sĩ đạo hạnh mỏng lập tức quỳ xuống lạy.

Rồng ngâm kinh động thiên khung:

- Grao!

Kim long lơ lửng trên bầu trời hù dài lao xuống, đôi vuốt ấn Vô Tình Kiếm Đế. Vuốt kim long ấn xuống trời sụp đất nứt, âm dương đảo. Không người biết đôi vuốt này có lực lượng cường đại cỡ nào, có lẽ Thần Hoàng không đỡ nổi một kích, sẽ bị lực lượng vô địch khổng lồ bóp bẻ.

Àm!

Vang tiếng nổ đécc tai, Vô Tình Kiếm Đế hết dài, Vạn kiếm sau lưng tách ra. Ngàn vạn thanh kiếm hình thành một thanh. Thanh kiếm to như trời. Vang tiếng nổ, thanh kiếm của Vô Tình Kiếm Đế chặn lại đôi vuốt kim long, vuốt ấn vào thanh kiếm to.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Đôi vuốt kim long đè cơ thể Vô Tình Kiếm Đế chìm dần xuống, dù kiếm to như trời cũng không mạnh bằng đôi vuốt.

Trong phút chốc đuôi rồng quất tới, tốc độ siêu nhanh. Vô Tình Kiếm Đế muốn né nhưng không kịp.

Chát!

Vô Tình Kiếm Đế đánh trọn cái đuôi rồng, bị quất bay ra ngàn dặm, phun một ngụm máu tươi.

Long hành cửu thiên, ngay khi Vô Tình Kiếm Đế bị quất bay kim long liền rượt theo. Vuốt rồng ấn xuống muốn bóp nát Vô Tình Kiếm Đế

Bỗng một tiếng Kiếm minh vang lên, Vô Tình Kiếm Đế ngự kiếm, tốc độ khó tin trốn khỏi vuốt rồng bay ngược lên trời. Kiếm quang đánh xuống, Kiếm như xé rách tất cả chộp hướng vuốt kim long.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Trong phút chốc trời sụp đất nứt, nhật nguyệt vô quang. Một là Cự Kiếm che trời, một là kim long cửu thiên khổng lồ đánh giáp lá cà. Chiến từ trên trời xuống đất, từ không trung đến đại dương.

Trận chiến này cực kỳ thảm khốc, Thần Kiếm dễ dàng xẻ một miếng thịt to của kim long. Kim long cửu thiên một trào đập trúng Vô Tình Kiếm Đế. Hai phe chiến đấu máu phun tung tóe, xé rách bầu trời.

Trận chiến làm người nhìn tinh thần lay động, xem say mê. Đối với mọi người, bao gồm Thần Tôn, Thần Hoàng thì đây là trận chiến đặc sắc, hấp dẫn nhất cuộc đời từng xem. Kiếm Thần chiến Kim Long, chuyện thật khó tưởng tượng.

Thần Kiếm, Kim Long chiến đến trời sụp. Thần Kiếm trên tay Vô Tình Kiếm Đế bất ngờ hóa nhỏ. Một bước vượt qua không gian, Vô Tình Kiếm Đế đã bước tới trên lưng Long Ngạo Thiên.

Một kiếm ngưng tụ tới bảy thành lực lượng đâm vào cơ thể to lớn của kim long. Một kiếm cực kỳ, cực kỳ bá đạo, một kiếm kèm lực lượng phá trời xé đất.

Ầm!

Kim long rớt từ trên trời xuống, vì một kiếm đâm thủng cơ thể nó. Khi thân thể khổng lồ sắp đập xuống nền đất thì thân hình kim long biến mất, Long Ngạo Thiên hiện nguyên hình.

Tuy Long Ngạo Thiên chưa té xuống đất nhưng vai gĩa đầm máu, mới rồi gĩa chịu thiệt lớn. Một kiếm của Vô Tình Kiếm Đế chẳng những phá hình thể đại đạo cũng đâm thủng vai Long Ngạo Thiên.

Vô Tình Kiếm Đế phiêu phù trên không trung bộ dạng hơi chật vật nhưng không bị thương nặng lắm.

Vừa rồi Thần Kiếm, Kim Long chiến đến trời sụp đất nứt, máu phun tung tóe. Long Ngạo Thiên bị đâm thủng vai, vết máu loang lổ, gĩa không thềm nhìn vết thương cái nào. Miệng vết thương tỏa ánh sáng vàng thánh khiết, vết thương nhanh chóng khép lại. Đến cảnh giới như Long Ngạo Thiên thì chút vết thương không đáng là gì, miễn Thần mệnh còn, dù hủy cơ thể cũng không giết gĩa được.

Long Ngạo Thiên hít sâu, mắt nhìn Vô Tình Kiếm Đế chăm chăm, ánh mắt sâu hằm. Về mặt Long Ngạo Thiên không thay đổi, con người bình tĩnh.

Long Ngạo Thiên nhìn Vô Tình Kiếm Đế chăm chăm, gĩa phát ra chiến ý hùng hồn:

“Tốt, tốt tốt, vừa lúc hợp ý ta”

Bộ dáng Long Ngạo Thiên như biển cả mênh mông, hào hùng đại khí.

Giờ phút này, khí chất Long Ngạo Thiên thay đổi lớn, không còn như bão tố mưa rào, giận dữ muốn xé rách thiên địa nữa.

Long Ngạo Thiên đặc biệt bình tĩnh, đại khí bàng bạc. Long Ngạo Thiên trầm sông đổ về một biển, đại đạo đường hoàng, hạo nhiên vô tận. Long Ngạo Thiên phát ra khí thể hợp với thân phận của gĩa, Lão Tổ Long Tộc. Long Ngạo Thiên không vui buồn hờn giận gì nữa, gĩa hợp thành một cùng thiên địa. Long Ngạo Thiên là thiên địa, mà thiên địa chính là gĩa. Long Ngạo Thiên là đại đạo trường tồn, hạo nhiên chính khí.

Nhưng Long Ngạo Thiên không còn tức giận nữa, đại đạo trường tồn, hạo nhiên chính khí làm mọi người tim đập nhanh, lòng chìm xuống. Hoi thờ của Long Ngạo Thiên làm người ta kiêng dè, gĩa như trở thành đế vương khổng chế mặt đất, đạo vương giả. Hạo nhiên bàng bạc.

Vù vù vù vù vù!

Long Ngạo Thiên rút ra một cây thương, trường thương cho người ta cảm giác trên đời không gì sánh bằng. Thương người hợp nhất, thương là Long Ngạo Thiên, gĩa chính là thương, hoàn mỹ vô song.

Khi Long Ngạo Thiên cầm cây thương, mọi sơ hở biến mất, toàn thân không có nhiều thiếu sót, sơ hở gì. Người xem không biết xuống tay từ chỗ nào.

Long Ngạo Thiên cầm trường thương không phải Thần khí, vũ khí tuyệt trần gì. Đây là bản mệnh chân khí của Long Ngạo Thiên, vũ khí nổi tiếng như càn, Long Thương.

Long thương của Long Ngạo Thiên đúc bằng chín khúc xương của chín vị Long Thần, qua nhiều đợt rèn luyện gã sáng tạo ra thương đạo kinh thể vô song.

Chục vạn năm qua, bao người nổi tiếng lẫy lừng gục dưới trường thương của Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên chỉ trường thương hướng Vô Tình Kiếm Đế, Long thương chưa tấn công nhưng thương thể đã bao phủ thiên địa, thương kinh khóa chặt Vô Tình Kiếm Đế. Giờ phút này, trời đất dù lớn nhưng không có chỗ chứa Vô Tình Kiếm Đế.

Trường thương Long Ngạo Thiên chỉ một cái như xuyên suốt thiên địa vạn giới, trường thương là ý chí của gã, vững chắc không gì đỡ được. Khí thể Long Ngạo Thiên nuốt son hà

Giờ phút này, Long Ngạo Thiên không chỉ thương nhân hợp nhất, gã đã hòa hợp với thiên địa. Long Ngạo Thiên quên hết mọi thứ, chỉ có chiến ý. Trong mắt Long Ngạo Thiên chỉ có kinh địch Vô Tình Kiếm Đế, gã chỉ ôm một suy nghĩ duy nhất là đánh bại hắn, không còn tạp niệm khác.

Long Ngạo Thiên có thể thành tựu đạo hạnh hôm nay đúng là có chỗ khác biệt. Long Ngạo Thiên được gọi là thiên chi kiêu tử, thiên tài tuyệt thế không phóng đại chút nào.

Long Ngạo Thiên có thành tựu như hôm nay không chỉ vì thiên phú siêu kinh người, quan trọng là gã có sự chăm chú, đơn thuần mà người khác không có.

Giờ phút này, Long Ngạo Thiên quên đi mọi thứ, gã chỉ có ý nghĩ đánh bại Vô Tình Kiếm Đế. Thương cầm trong tay, thiên địa vạn vật đều có!

Đỉnh!

Tiếng Kiếm minh nặng nề vang lên, một thanh cự kiếm to lớn đã trên tay Vô Tình Kiếm Đế lại. Hai tay Vô Tình Kiếm Đế nắm chặt chuôi kiếm, từng lữ pháp tắc lượn lờ xung quanh.

Con người Long Ngạo Thiên co rút nhìn pháp tắc lượn lờ xung quanh cự kiếm trong tay Vô Tình Kiếm Đế, thanh âm như sấm quát to:

- Tiếp chiêu!

Long Ngạo Thiên dứt lời, trường thương đánh ra.

Thương động, son hà động. Long Ngạo Thiên đâm một thương làm mọi người giật mình, tặc lưỡi khen. Long Ngạo Thiên đâm ra một thương mang phong độ của nhất đại tông sư, chân trời góc biển, như làn gió ướn nhẹ.

Vô Tình Kiếm Đế hú dài, pháp tắc kêu đỉnh đang như huyền thiết. Hai sợi trật tự pháp tắc theo Vô Tình Kiếm Đế huy kiếm, bay thẳng ra nghênh đón một thương của Long Ngạo Thiên.

Ầm!

Cự kiếm tuôn ra pháp tắc như hai mảnh son môn đóng kín phong Long Thương, đoạn lục đạo, tuyệt thiên địa. Vô Tình Kiếm Đế chặn lại một thương cực kỳ kinh diễm của Long Ngạo Thiên.

Ngay khi Vô Tình Kiếm Đế chặn Long Thương, Cự Kiếm pháp tắc tinh hòa bỗng mềm xuống tựa rắn độc quấn lấy Long Thương, tốc độ siêu nhanh đâm ngực Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên vùng trường thương, ngân hà động, thương động người đi, dễ dàng thoát khỏi pháp tắc kiếm đạo tựa rắn độc của Vô Tình Kiếm Đế.

Trong phút chốc hai người đánh túi bụi, chiến đấu đặc sắc hấp dẫn. Vô Tình Kiếm Đế và Long Ngạo Thiên ngơ ngác qua ta lại, giết đến thiên địa nhạt nhòa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo

Long Ngạo Thiên cảm trường thương như thể thiên hạ có ta, khi gã cảm thương thì vạn phụ mặc địch, cực kỳ kinh diễm.

Vô Tình Kiếm Đế dùng pháp tắc làm vũ khí, đôi khi hóa trường kiếm, đôi khi hóa đoản kiếm, đôi khi hóa cự kiếm. Có thể nói là xuất quỷ nhập thần, Vô Tình Kiếm Đế đấu với Long Ngạo Thiên không chút yếu thế.

Long Ngạo Thiên cảm trường thương như ta có thiên hạ, Long Thương đánh ra là thiên hạ lay động, ngân hà lu mờ.

Long Ngạo Thiên đâm thương cực kỳ xuất sắc, cực kỳ bá đạo. Thương đạo như thế dù không phải độc nhất vô nhị thì cũng hiếm có trên đời.

Vô Tình Kiếm Đế, Long Ngạo Thiên từ không trung đánh tới biến cả lại lên trên trời. Hai bên hùng hổ siêu quần, đánh vỡ bầu trời.

Trường thương của Long Ngạo Thiên có thứ tự, tiến lùi tùy tâm, công thủ đầy đủ, cực kỳ diệu. Có thể nói không chút sơ hở, là hình mẫu thương đạo.

Hai tay Vô Tình Kiếm Đế cầm pháp tắc kiếm đạo, pháp tắc như thần kiếm bay múa trong tay hắn, pháp tắc múa may không có trật tự, hệ thống gì.

Vô Tình Kiếm Đế đánh mỗi một kích, đỡ mỗi một chiêu đều là mây bay nước chảy, đến đâu chấn tới đó. Biến đổi tùy ý, không có đường để theo dấu.

Vô Tình Kiếm Đế đánh tùy tay, nhiều sơ hở, không thể so sánh với thương đạo hoàn mỹ của Long Ngạo Thiên, nhưng hắn lần lượt tiêu trừ công kích từ gã. Vô Tình Kiếm Đế tự do vùng pháp tắc kiếm đạo, tiêu sái tự nhiên.

Nếu nói thương đạo của Long Ngạo Thiên là tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ, Vô Tình Kiếm Đế tiện tay ra chiêu là thành phẩm thiên nhiên, mặc dù thô ráp nhưng thẳng hướng nghệ thuật tinh diệu.

Cuộc chiến không dựa vào thuật pháp gì. Dùng đạo pháp chiến đấu, đánh nhau đơn thuần làm người trông thấy đại đạo huyền diệu, đại đạo kỳ tích.

Vô Tình Kiếm Đế, Long Ngạo Thiên tự do vùng đạo của mình, phát huy không theo lẽ lối. Chiến đấu như thế mới thể hiện ra thực lực kinh khủng của hai người, chứng minh ngộ tính tuyệt thế vô song.

Một thương, một kiếm, Vô Tình Kiếm Đế và Long Ngạo Thiên đánh nhau tung bùng. Mọi người xem mê say, trận chiến hấp dẫn lão tổ xem mê mẩn, kinh thần.

Bao nhiêu người trẻ tuổi xem cuộc chiến có điều ngộ, cảm ứng. Thế hệ trước cũng được ích lợi, đây là cuộc chiến thẳng hướng gốc đạo hạnh.

Nhìn trận chiến hấp dẫn đặc sắc, có lão tổ Thần Hoàng cảm thán rằng:

- Hai người đều là thiên tài đương thời, thiên chi kiêu tử. Ai sinh cùng thời đại với hai thiên chi kiêu tử này vừa may mắn vừa đáng buồn. Có kinh tài tuyệt diệu, tuyệt trần vô song cỡ nào cũng khó vượt qua hai người kia được. Trừ một số nhân vật kia ra, quả thật trên thế gian này không còn người nào có thể so sánh.

Có lão bất tử nhìn Vô Tình Kiếm Đế và Long Ngạo Thiên chiến đấu, thở dài buồn bã. Lúc bọn họ còn trẻ cũng khó đến trình độ như vậy, nếu bọn họ còn trẻ, nếu sinh cùng thời đại với Long Ngạo Thiên, Vô Tình Kiếm Đế đúng là chuyện vừa đáng buồn vừa đáng sợ.

Có người cảm thán rằng:

- Trận chiến này nếu hai bên không chết, tương lai chỉ có một người lên đỉnh thiên đạo thì người kia cũng sẽ đến đỉnh Thần Thánh.

Người trẻ tuổi thì xem mê mẩn không nói nên lời, bọn họ bị rung động. Mặc kệ trước kia bọn họ ưu tú như thế nào, xuất sắc ra sao nhưng bây giờ tất cả bị lu mờ. Bọn họ so với Vô Tình Kiếm Đế, Long Ngạo Thiên thật tình kém xa lắc xa lơ. Dù hôm nay bọn họ cố gắng chăm chỉ cũng khó vượt qua hai người kia. Long Ngạo Thiên, Vô Tình Kiếm Đế như ngọn núi lớn đè ngực thế hệ trẻ, không cách nào vượt qua.

Long Ngạo Thiên và Vô Tình Kiếm Đế đánh nhau rất lâu, hai người đôi chiêu thức sửa cũ thành mới, lần lượt diễn biến cực hạn chiêu thức.

Đánh mãi không dứt, cuối cùng Long Ngạo Thiên mất kiên nhẫn hù dãi, đôi thương thức. Thương thức thoát khỏi lẽ lối, một thương là một thế giới. Trong phút chốc uy lực thương thức của Long Ngạo Thiên tăng vọt, biến bá đạo vô địch, không còn là thương đạo hoàn mỹ.

Lúc này thương thức của Long Ngạo Thiên không hoàn mỹ, có sơ hở nhưng uy lực tăng vọt, càng mạnh mẽ hơn. Tựa như cự long mở ra gông xiềng, tựa như tiềm long bay lên thiên khung.

Long Ngạo Thiên thay đổi thương thức, Long Thương trong tay gã không còn là trường thương mà trở nên đáng sợ hơn. Long Thương như có sức sống, nó là cự long ngủ say.

Thương thức của Long Ngạo Thiên cao xa, đôi khi ngân hà giắt ngang trời, Long Thương rực rỡ, đại đạo ngân hà vô tận đề sập chur thiên. Đôi khi vạn giới yên tĩnh, Long Thương như đêm tối không chỗ không phá. Đôi khi âm dương đảo ngược, Long Thương hóa thành vô tận huyền băng và chân hỏa, băng hòa lưỡng trọng thiên.

Nhìn cảnh tượng đó, đám người rung động:

- Rốt cuộc Long Ngạo Thiên ấy đòn sát thủ ra. Đây mới là tinh túy thương đạo, sát chiêu thương đạo của Long Ngạo Thiên!

Có thể nói mỗi thương của Long Ngạo Thiên lại làm mọi người giật thót tim.

Long Ngạo Thiên tấn công mãi không thắng, cuối cùng không nhịn được giờ đòn sát thủ thương đạo ra. Long Ngạo Thiên không chỉ tự sáng tạo ra thương đạo, gã còn chuyên môn tạo thức vô địch cho thương đạo.

Thương đạo của Long Ngạo Thiên tế luyện từ cửu đạo chân mệnh cốt của chín vị Long Thần, có thể nói thương đạo có chín khúc nên Long Ngạo Thiên chuyên môn sáng tạo chín thương thức vô địch.

Long Ngạo Thiên, gã dùng bản mệnh chân khí sáng tạo thương thức vô địch, một khúc một thương. Hành động nghịch thiên như thế chỉ có thiên chi kiêu tử giống Long Ngạo Thiên mới làm được.

Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh!

Khi chín thương thức vô địch của Long Ngạo Thiên đâm ra, Vô Tình Kiếm Đế vốn có lực lượng ngang ngửa với gã thoát chốc rơi vào nguy hiểm. Vô Tình Kiếm Đế bị đẩy lùi liên tục, pháp tắc kiếm đạo không thể đỡ chín thương thức hùng hổ.

Trong phút chốc đòn phản kích tùy tích của Vô Tình Kiếm Đế bị chín thương thức vô địch trấn áp, làm hấn cắt lực rơi vào đường cùng. Vô Tình Kiếm Đế không thể phá vòng vây chín thương thức vô địch.

Nhìn Vô Tình Kiếm Đế rơi vào hoàn cảnh xấu, có vị Thần Hoàng lăm bằm:

“Vô Tình Kiếm Đế không được rồi.”

Vang tiếng rùng rợn:

- Grao!

Chân long phá không, thương thức của Long Ngạo Thiên biến thành ngàn vạn chân long. Long Thương hóa thành một con kim long lấp lánh ánh sáng vàng.

Long Ngạo Thiên đâm ra thương này có thể nói là vô địch vạn cổ, đâm xuyên thời không, vượt qua vạn pháp. Một thương khí thế vô địch, pháp tắc khác khó thể chặn lại.

Thức long thương này là kích cuối cùng trong chín thương thức vô địch của Long Ngạo Thiên, cũng là chiêu mạnh nhất. Một thương đâm ra, không gian chẳng còn khoảng cách, thời gian không trôi.

Phập!

Pháp tắc kiếm của Vô Tình Kiếm Đế không đỡ được, pháp tắc gãy ngang. Thương đâm thủng ngực Vô Tình Kiếm Đế, máu phun lên cao, hấn té xuống.

Ầm!

Vô Tình Kiếm Đế đập mạnh xuống đất, thần huyết nhuộm đỏ mặt đất. Long thương đâm xuyên ngực Vô Tình Kiếm Đế, từng sợi xích pháp tắc tỏa ra, khóa lại đạo cơ của Vô Tình Kiếm Đế. Long Ngạo Thiên đập không mà tới, đứng trên bầu trời cao cao nhìn xuống Vô Tình Kiếm Đế, lạnh nhạt nói:

“Ngươi thua rồi Vô Tình, thua thật thảm hại.”

“Nếu không phải ngươi dùng quỷ kế khiến Hỗn Độn Kiếm của ta rời đi... học học... Ngươi nghĩ ngươi thắng nổi ta sao...”

Vô Tình Kiếm Đế không cam lòng hét lớn, mỗi một tiếng hét, thần huyết lại trào ra. Long Ngạo Thiên lắc lắc đầu, thờ dãi:

“Ngươi vẫn không hiểu, ngươi vẫn chưa còn tỉnh ngộ, Vô Tình, ngươi sắp nhập ma rồi. Thay mặt thiên đạo, ta sẽ diệt ngươi.”

Nói xong, hư ảnh long trào từ đại đạo diễn biến ra, hướng Vô Tình Kiếm Đế chộp tới. Vô Tình Kiếm Đế cười thảm, nhắm mắt lại chờ cái chết.

“Đủ rồi Ngạo Thiên... Đến đây thôi...”

Xa tận chân trời, một thanh âm nhu hòa vang lên.

Ầm ầm ầm...

Từ phía đông Thần Vực, một hòn đảo từ từ phi hành tới. Hòn đảo tràn ngập khí tức khiến người khác tim đập chân run. Ngay cả Long Ngạo Thiên đã là Thần Đế đỉnh phong, một chân đã tới cảnh giới Thần Thánh cũng phải nhũn mảy, kiêng kỵ ba phần.

Có lão tổ Thần Đế giọng run run, khiếp sợ nói:

“Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo...”

Danh tự vừa nói ra, toàn trường khiếp sợ. Ở Thần Vực, không ai không biết, không người không hiểu sự đáng sợ của Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo. Trên đảo cường giả như mây, nhưng thế nhân đều có một câu hỏi chung “Đạo chủ của Luân Hồi Tuyệt Tình đảo là ai?” Một câu hỏi qua hàng chục vạn năm chưa có câu trả lời. Từ khi tiền nhiệm đạo chủ qua đời, đạo chủ đương nhiệm đều là một ẩn số của cả Thần Vực. Không ai biết mặt mũi của đạo chủ, hình dáng ra sao, là nam hay nữ. Nhưng sự đáng sợ của Đạo chủ Luân Hồi Tuyệt Tình đảo không ai dám hoài nghi. Nghe nói một môn ba vị Thần Đế, thậm chí có một vị đã tiến vào nửa bước Thần Thánh đã bị một mình vị đạo chủ này toàn diệt. Từ đó Luân Hồi Tuyệt Tình đảo trở nên cao cao tại

thượng trong mắt thế nhân, không có một môn phái, một đại giáo nào dám đắc tội với Luân Hồi Tuyệt Tình đảo.

Hôm nay Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo đến... từ tên đảo, một tòa tổ sơn bay ra, trên ngọn tổ sơn hiện hai chữ “Luân Hồi” tòa ra khí thế bức người. Khi tổ sơn Luân Hồi giáng xuống, các đại giáo cường phái thụt lùi. Đại giáo, đại môn nào trông thấy tổ sơn Luân Hồi như Thần Linh của Luân Hồi Tuyệt Tình đảo đều kính sợ.

Tổ sơn Luân Hồi giáng xuống, yên lặng, uy vũ, trang nghiêm. Không ai biết Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo mang theo bao nhiêu cường giả, có đảo chủ giá lâm không.

Tổ sơn Luân Hồi đến đã quá đủ, ngọn núi to tràn ngập bí ẩn đại biểu cho quyền uy Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo. Một tòa tổ sơn Luân Hồi đủ làm các đại giáo cường phái trong Thần Vực kiêng dè ba phần.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Côn Bằng Vương

Bên trong tổ sơn Luân Hồi chậm rãi đi ra một cỗ kiệu sáu người khiêng. Sáu cô gái đáng vẻ thướt tha đang chậm rãi khiêng một cỗ kiệu. Sáu cô gái vừa xuất hiện, các giáo chủ đại phái biến sắc, thất thanh hô:

“Luân Hồi lục nữ”

Luân Hồi lục nữ - cái tên này ngay cả các lão tổ Thần Đế cũng kiêng kỵ vạn phần. Các nàng tu vi thâm sâu khó dò, mỗi nàng tu vi thấp nhất cũng phải Thần Đế sơ kỳ, nhưng sáu nàng được đảo chủ truyền cho một bộ công pháp hợp công. Nghe nói, sáu nàng đã từng dùng công pháp đó đồ diệt một vị nửa bước Thần Thánh. Từ đó uy danh Luân Hồi lục nữ vang xa, khiến cho các đại giáo, các đại gia tộc kiêng kỵ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo thêm ba phần.

Nay cả sáu người Luân Hồi lục nữ cùng xuất hiện, càng kinh ngạc hơn là cả sáu nàng đều chỉ có thể là một kiệu phu. Có một vị lão bất tử thì thào:

“Rốt cuộc người trong kiệu là nhân vật như thế nào, mà được cả sáu vị Thần Đế rước trên kiệu... chả nhẽ... chả nhẽ...”

Nói tới đây, vị lão bất tử đó khiếp sợ, lùi lại hai bước, không dám nói tiếp nữa. Những người xung quanh nghe được cũng nao nao lùi lại. Bọn họ từng nghe nói, chỉ cần đắc tội người của đảo, là đảo chủ hoặc Luân Hồi lục nữ hay Tuyệt Tình tứ thần sẽ ra tay đồ diệt cả một môn phái, cả một gia tộc. Ra tay tàn nhẫn như vậy làm Luân Hồi Tuyệt Tình đảo càng ngày càng trở nên đáng sợ.

Trở lại phía Long Ngao Thiên, hắn đang định ra tay kết liễu Vô Tình Kiếm Đế thì nghe thấy một thanh âm ôn nhu, liền dừng lại. Long Ngao Thiên nhận ra được giọng nói này, hắn chính là một trong những người may mắn thoát chết khi khiêu chiến Đảo Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo. Sự đáng sợ của nàng cho tới bây giờ vẫn còn để lại bóng ma trong lòng hắn. Long Ngao Thiên cố gắng áp chế sự run rẩy trong lòng, nói:

“Không ngờ đích thân Đảo Chủ tới Long Vực của ta, thật sự vinh hạnh mà, không biết Đảo Chủ có việc gì không?”

Long Ngao Thiên nói thế, làm chư vị lão tổ các đại môn đại phái hoảng sợ lùi lại thêm hai bước nữa. Một số vị lão tổ đã có chút đoán ra nhưng khi nghe Long Ngao Thiên xác nhận càng sợ hãi mà lui về.

Một tiếng thờ dài vang lên trong kiệu, một giọng nữ ôn nhu, nhẹ nhàng lại cất lên:

“Nể mặt ta, tha cho hắn một lần thế nào?”

Long Ngao Thiên nghe lời đó thì hơi chần chừ, hắn quả thực là không muốn giết Vô Tình Kiếm Đế. Bọn hắn đã từng là bằng hữu chí cốt, bằng hữu sinh tử. Nhưng...

Long Ngao Thiên Thờ dài, buông tay, nói:

“Được, nể mặt Đảo Chủ ta...”

Chưa nói hết câu, thì xa ngoài phía Bắc, tại Bắc Minh Hải, một thân ảnh khổng lồ xuất hiện, một con cá voi xám thể hình to vài ngàn dặm, trên lưng mọc ra hai đôi cánh to như muốn che khuất khung trời. Nó đang phi tới chỗ này, gầm lên một tiếng:

“Kuuuuu”

Tiếng kêu gầm vang chấn động khắp cả thiên địa. Tiếng kêu ấy vừa mạnh mẽ uy dũng như tiếng gầm của long thần, lại có khi thanh tao thánh thót như tiếng phụng gáy đầu non. Luân Hồi lục nữ nghe tiếng gầm đó bỗng giật mình thì thào:

“Côn Bằng, không là Côn Bằng Vương muốn xuất thế sao?”

Những người quan chiến phía xa nghe thấy tiếng gầm đều nao nao, đặc biệt là những văn bối trẻ tuổi, họ không biết tiếng gầm đó đại biểu cái gì. Chỉ nhìn thấy một con phi ngư lưng mọc cánh phi hành về chỗ này, quay sang hỏi trưởng bối bên cạnh mình:

“Đó là dị thú nào?”

“Đó không phải dị thú, là Linh Thú thiên địa, tự Côn Bằng. Bắc Minh có cá, kỳ danh là Côn, Côn to lớn, không biết dài mấy ngàn vạn dặm. Hóa làm điều, kỳ danh là Bằng. Lưng của Bằng, không biết mấy ngàn vạn dặm vậy. Là linh thú trời sinh, là con cưng của trời đất, mới ấu thú đã có cảnh giới Thần Vương.”

Vị lão tổ đó thì thảo. Người đệ tử kia mồm há hốc, hỏi nhỏ:

“Thần...Thần Vương? Vậy chủng tộc đó chẳng phải vô địch thiên hạ sao?”

Vị lão tổ lắc lắc đầu, nói:

“Nếu vấn đề hậu đại không phải lo lắng, có lẽ Côn Bằng tộc sẽ nhất thống Thần Vực.”

“Vậy là sao ạ?”

“Lão Thiên gia mặc dù thiên vị, nhưng vẫn rất công bằng. Chủng tộc Côn Bằng mặc dù mạnh, nhưng vấn đề sinh sản rất khó khăn, Côn Bằng huyết mạch phải chục vạn năm mới sinh ra đời tiếp theo. Rồi phải nghìn vạn năm mới tới trưởng thành kỳ. Bù lại, tuổi thọ của Côn Bằng phải tính bằng ức, thậm chí còn thọ hơn cả Long tộc.”

Vị đệ tử tim đập thình thịch, ở Thần Vực, cho dù là Nhân loại. Chục vạn năm tuổi thọ vẫn tính là thanh niên, nhưng Côn Bằng tộc thanh niên, tuổi thọ tính bằng nghìn vạn năm. Điều đó kinh khủng tới mức nào.

Côn Bằng không lờ trong chớp mắt phá tan thời không, từ biển Bắc trong phút chốc đã phiêu phù trên không trung Long mạch tổ địa. Đứng trên long mạch tổ địa, Côn Bằng từ từ hóa nhỏ, hóa nhỏ thành một tên thanh niên mặc tử y, đầu đội tử quan, hai vai rộng thùng thình tựa như chịu trọng nhạc.

“Côn Bằng Vương...”

Nhìn thấy tên thanh niên này, không ít tu sĩ đứng xa nhìn trở nên động dung.

“Côn Bằng Vương đến rồi.”

Nhìn thấy người thanh niên này, có giáo chủ lầm bầm nói ra:

- Vương giả thế hệ trẻ nha, hỏa hầu thuần thành, Côn Bằng Vương nổi tiếng lâu đời, có thể nói là một trong Vương giả đỉnh phong của Côn Bằng nhất tộc.

“Nguyên lai là Côn Bằng Vương giá lâm.”

Nhìn thấy Côn Bằng Vương trên Long mạch tổ địa, Luân Hồi lục nữ cũng là ánh mắt ngưng tụ, thần thái ngưng trọng, Côn Bằng Vương có lẽ hung danh không bằng Đào chủ, nhưng mà, thực lực tuyệt đối là phía trên bọn nàng. Vương giả thế hệ trẻ, chính là một trong những nhân vật phong vân của Thần Vực.

Côn Bằng Vương không nhìn nhiều Luân Hồi lục nữ, chuyển ánh mắt sang chiếc kiệu, lạnh nhạt nói:

“Không ngờ đích thân Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào tới nơi này, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Trong kiệu không có tiếng trả lời, đứng đầu Luân Hồi lục nữ - Thiên nữ lên tiếng đáp:

“Không biết Côn Bằng Vương tới đây có việc gì?”

Thấy trong kiệu không có tiếng trả lời, sắc mặt Côn Bằng khó chịu. Một lời không nói, đánh ra một trào. Một trào này nhìn có vẻ tùy tiện, nhưng nhanh vô cùng, không gian và thời gian gần như vô hình trước một trào đó. Luân Hồi lục nữ biến sắc, Thần lực vận chuyển, chuẩn bị tung ra một chiêu mạnh nhất. Các nàng đi theo Đào Chủ đã lâu, hiểu biết rất phong phú. Nhìn một trào kia, các nàng đã biết, mình không phải đối thủ của vị Côn Bằng Vương kia. Chuẩn bị liều mạng ngăn đón một trào này. Nhưng chưa đợi các nàng ra tay, một giọng nói êm ái, nhẹ nhàng vang lên:

“Thiên nhi, lui lại.”

Nói xong, từ trong cổ kiệu, một bàn tay trắng nõn thò ra, búng ra một chỉ. Một chỉ rất nhẹ nhàng, rất thanh thoát. Nhưng khi một chỉ ấy tiếp xúc với trào ảnh của Côn Bằng Vương, lại xuyên phá thật dễ dàng, thẳng hướng Côn Bằng Vương mà phóng tới. Côn Bằng Vương biến sắc, hẳn hiểu một trào của mình mạnh mẽ tới mức nào. Một trào đó, dù nửa bước Thần Thánh không dùng toàn lực chắc chắn sẽ trọng thương. Nhưng nhìn một chỉ rất nhẹ nhàng của Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào, hẳn biết hôm nay mình đã phải tầm sát cứng rồi.

Không nói nhiều, Côn Bằng Vương ánh mắt phát lạnh, đại thủ như Thần khí hướng về chỉ ảnh vỗ tới. Một đại thủ ẩn như chống trời, phá toái tinh thần,

quanh quần bên thủ ấn vang lên tiếng chim bằng hót, tiếng cự kinh gầm. Trảo kinh như linh, từng đạo từng đạo triển khai, một trảo ra, son hà thất sắc. Trảo ảnh rất bá đạo, so sánh với một chi thật là một trời một vực. Khi hai đạo lực lượng va chạm, những tướng sẽ có vụ nổ kinh thiên, phá nát thời không. Nhưng khi hai đạo lực lượng đó đối kháng, không ngờ không xảy ra vụ nổ gì, chỉ tiêu diệt lẫn nhau rồi biến mất trong vô hình.

Côn Bằng Vương gầm lên một tiếng, hai tay kết ấn, như cự sơn đồng dạng trấn áp xuống. Đào chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào trong cổ kiệu không nói một lời, lật tay cùng một chỗ, Thần lực nhô lên cao, ngăn cản một kích của Côn Bằng Vương.

Oanh một tiếng vang thật lớn, mặc dù Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào là chặn một kích của Côn Bằng Vương, nhưng mà, cổ kiệu mặc dù là được chế tạo bằng Thần mộc quý nhất, bền vững nhất cũng không chịu nổi cỗ dư lực đó, vỡ nát ra từng mảnh. Một thân ảnh thướt tha, đập không mà bay lên, một tiếng nói ôn nhu như nước, nhẹ nhàng như mây vang lên:

“Nếu Côn Bằng Vương có hứng thú bàn luận đại đạo, hẹn ra một thời gian, ta phụng bồi. Hà có gì phải phá cổ kiệu của ta, ép ta ra ngoài làm gì?”

Một thanh âm êm tai như tiên âm vang lên, khi thanh âm này bay xuống, lập tức tách ra khí tức sát phạt tại nơi này, trong nháy mắt này, bầu không khí trong toàn bộ tràng diện đều trở nên ung dung, tựa như đại địa hồi xuân, như trong nóng bức gặp lạnh buốt, làm cho toàn thân tất cả mọi người đều thư thái, tinh thần khí sáng.

Thanh âm này rơi xuống, vậy mà để cho người ta quét qua âm ly, quét qua lệ khí trong lòng, tựa hồ thanh âm này chính là tiên âm trên chín tầng trời, coi như là đồ tể khí thể hung ác ngập trời, nghe được cái thanh âm này, cũng không khỏi tâm bình khí tĩnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Thần Phượng - Tư Diệp

Lúc này, tất cả mọi người quên xem chiến đấu mới vừa rồi, đều nhao nhao nhìn lên bầu trời, nghe tiếng nhìn lại.

Lúc này, một nữ tử đập không mà bay, nữ tử một bộ tuyệt y, tựa như là khoác mây mà tới, nữ tử phiêu miểu vô song, như là tiên tử hạ phàm, như là Thần Nữ dưới ánh trăng. Nữ tử trước mắt đập không mà bay, bút mực không cách nào hình dung, khí tức siêu phàm thoát tục, tựa như không ăn khói lửa, phong thái vô song, như tiên nhập hồng trần, đáng vẻ gây một điểm thì quá gây, mập nựa tác thì quá đầy đặn, bất luận là dung mạo, hay là đáng người, có thể xưng là tuyệt thế.

Thời điểm nữ tử đập không mà bay lên thiên khung, dị tượng lộ ra, không khí trong lành bay đến, cho người tựa như lữ nhân trong sa mạc khát khô khó nhịn đột nhiên gặp cam tuyến, trăm hoa đua nở, lục mầu thư diệp, băng tuyết hòa tan, róc rách mà chảy...

Khi loại dị tượng này lộ ra, để cho người ta quên mất hồng trần phiền não, để cho người ta quên mất ân oán phân tranh, quân chi là đồ tể khí thể hung ác cuộn cuộn, lúc này cũng tâm hòa khí tĩnh.

Bầu không khí như thế này, đích thật là rất dễ dàng cảm nhiễm người, coi như là Côn Bằng Vương muốn tìm nàng gây sự vậy mà tiêu tan hóa khí, chi là đối với nàng hử lạnh một tiếng, ánh mắt cổ rời khỏi trên người nữ tử, thật lâu mới khó khăn dời đi.

“Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào”

Nhìn thấy nữ tử đập không mà bay, trong nháy mắt, không biết có bao nhiêu người vì đó khuynh đảo, có người thì thảo nói. Coi như là kim chi ngọc diệp xuất thân cao quý, cũng không khỏi cảm thấy không bằng.

Nhiều tiểu thư thế gia, thánh nữ đại giáo, hay công chúa một quốc bất luận là đạo hạnh hay là dung mạo, đều là thiên chi kiêu nữ, các nàng cũng không phải là người tự coi nhẹ mình, nhưng mà, gặp Đào Chủ của Luân Hồi Tuyệt Tình Đào, các nàng cũng không khỏi thờ dài một tiếng, cảm thấy không bằng.

“Ta tới nơi này, chỉ là cầu tình cho Vô Tình Kiếm Đế, không biết Côn Bằng Vương làm vậy là có ý gì?”

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình đảo lên tiếng, không ăn khói lửa, chỉ là một câu, liền làm mọi người ở đây tâm trí dao động, đây thật là một nữ tử đáng sợ. Hôm nay nàng đã lộ chân diện thực, sẽ có rất nhiều người vì nàng ái mộ mê say, cái này không chỉ là nàng mỹ mạo tuyệt thế, càng quan trọng hơn là, nàng là một người không tầm thường, đạo hạnh của nàng thâm bất khả trắc.

Côn Bằng Vương trấn định lại tâm trí, ôm quyền nói:

“Không ngờ Đào Chủ lại là tiên tử tuyệt luân như vậy. Hôm nay bản vương đường đột, chỉ là nghe trong Thần Vực, tiên tử quá thần bí, lòng có chút tò mò nên không nhịn được ra tay. Có gì bất kính, còn mong tiên tử bỏ quá cho. Nếu Tiên Tử rảnh có thể tới Côn Bằng tộc ta làm khách, bản vương sẽ bồi tội hôm nay.”

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào đứng đó tựa như là tiên tử dưới trăng, bất kỳ người nào gặp nàng phong thái như thế, đều sẽ thần hồn điên đảo.

Nàng mỉm cười, khuyh đào chúng sinh, hoa nhường nguyệt thẹn, nói ra:

“Không dám làm phiền Côn Bằng Vương, khi nào rảnh rồi, ta nhất định sẽ tới Côn Bằng tộc quấy rầy một phen. Hiện tại, ta tới đây chỉ muốn mang Vô Tình Kiếm Đế đi. Không biết ý Côn Bằng Vương cùng Long Đế thế nào?”

“Chuyện này... “ Côn Bằng Vương chần chờ “ Việc này... Thánh Chủ Ân Thế Chi Địa muốn mạng của Vô Tình, chúng ta chỉ tới chấp hành. Hơn nữa, Vô Tình tự mình tới cửa khiêu chiến, lại là trận chiến sinh tử và hắn đã thua. Việc này...”

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình đôi mi thanh tú hơi nhú, vẻ thanh thuần tự nhiên của nàng bỗng chốc biến mất, thay vào đó bằng vẻ lạnh lùng như băng. Âm thanh nàng phát lạnh, hơi thở như băng, nói ra một cái tên:

“Thông Thiên Thánh Chủ - Thông Thiên Viên Hầu”

Côn Bằng Vương cười khổ, dám nói thẳng tên của Thánh Chủ, ở Thần Vực đếm không quá hai bàn tay. Hơn nữa hắn nhận ra, trong giọng nói của Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào còn ẩn chứa sát khí nhàn nhạt. Côn Bằng Vương nói:

“Thánh Chủ đã có lệnh nên chúng ta không thể không thực hiện. Mong Đào Chủ không nên làm khó chúng ta.”

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào cười lạnh lùng:

“Vậy là Côn Bằng Vương bắt bản tọa ra tay đoạt người?”

“Vậy thì phải xem Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào người có cái khả năng đó không. Ta cũng muốn kiến thức cái gọi là “thần bí nhất Thần Vực, tu vi cường đại đứng đầu thiên hạ” là như thế nào?”

Côn Bằng Vương cùng Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào đang nói chuyện bỗng xa xa.

“Ầm... ầm... ầm... ầm... ầm”

Vang lên từng tiếng nổ, bầu trời ầm ầm, đất đai run rẩy, thiên quân vạn mã đạp không kinh động vô số tu sĩ. Thiên quân vạn mã đạp không đến, chiến xa hoàng kim, kỳ thú phi cầm. Một đội ngũ cực kỳ bá đạo từ chân trời lao đến, đồ sộ uy vũ, khí thế bàng bạc như nước lũ tràn đến.

Đội quân đi qua đâu là thiên tài trẻ tuổi, nhân vật thế hệ trước tiếng tăm lừng lẫy đều né tránh. Đội này nghênh ngang xông lên, không né tránh ai, vì chỉ có người khác né bọn họ, rất bá khí.

Có người bất mãn nhưng thấy lá cờ phượng hoàng treo cao thì biến sắc mặt. Nhìn lá cờ này, người bất mãn, tự phụ cách mấy đều lùi bước.

Đội quân khí thế bàng bạc, thiên quân vạn mã, khí thế ngập trời, Thần khí mệnh mông. Mỗi người toát ra thần diễm, mặc thần giáp tựa như thiên binh thần tướng làm người nhìn kính sợ.

Đội thiên quân vạn mã vây quanh một chiếc phượng liễn, tám con bảo loan kéo phượng liễn. Nguyên chiếc phượng liễn đúc bằng thần kim hiếm thấy, từng đạo Thần quang nhấp nháy, pháp tắc quanh quần.

Một nữ nhân ngồi trong phượng liễn, mặc phượng bào, mắt phượng uy nghiêm tựa như nữ đế cao cao tại thượng. Nữ nhân ngồi trên phượng liễn hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn. Nữ nhân ngồi ngay ngắn trên phượng liễn, khí thế phượng nghi thiên hạ.

Nữ nhân không chỉ xinh đẹp, từng vòng thân quang nở rộ trên người nàng, rực rỡ chói mắt, rất huyền lệ làm người mù lòa, như phượng hoàng vàng trên mặt trời.

Từ xa thấy nữ nhân đó làm nhiều người biến sắc mặt, giáo chủ chương môn đứng quan chiến bên ngoài thấy nữ nhân phía chân trời đã hoảng hồn.

Có người biến sắc mặt, nhỏ giọng nói:

“Thần Phượng Tư Diệp.”

Thần Phượng Tư Diệp, một cái tên nổi như cồn, thiên tài trẻ tuổi nghe tên này rất là buồn bã, cực kỳ kiêng dè, bao gồm Thần Đế thế hệ trước.

Phượng Hoàng Tộc ở Phượng Hoàng Giới là một tộc lớn trong Thần Vực, cường tộc hạng nhất. Thần Phượng Tư Diệp cực kỳ nổi tiếng trong Thần Vực, có người phong nàng làm một trong những mỹ nữ đệ nhất Phượng Hoàng Giới hay thậm chí là Thần Vực

Danh hiệu này tuy hơi nịnh nhưng phải công nhận Thần Phượng Tư Diệp là một mỹ nhân tuyệt thế. Nếu Thần Phượng Tư Diệp chỉ có sắc đẹp thì nàng chưa đủ tư cách làm công chúa của Phượng Hoàng Tộc.

Truyền thuyết khi Thần Phượng Tư Diệp sinh ra đã có một khí thế bức người, thiên hỏa tràn ngập trong vùng trời Phượng Hoàng Tộc. Được gọi là kỳ tích, vô số nhân vật thế hệ trước cho rằng đó là trời cung yêu, nữ phượng hoàng.

Thần Phượng Tư Diệp không khiến người thất vọng, tuổi trẻ đã bước lên cảnh giới Thần Đế, từng được gọi là Thần Đế trẻ tuổi nhất Phượng Hoàng Tộc. Không nói tới bây giờ, tu vi của nàng càng thâm bất khả trắc.

Trong Thần Vực có nhiều người cho rằng thiên phú của Thần Phượng Tư Diệp ngang ngửa với Côn Bằng Vương, Vương tộc Côn Bằng tộc. Côn Bằng Vương có phong tư kinh diễm, không gì sánh được, Thần Phượng Tư Diệp đặt ngang hàng với Côn Bằng Vương là rất xuất sắc. Thần Phượng Tư Diệp là nữ nhân rất lợi hại, trẻ tuổi đã cai quản Phượng Hoàng Tộc thay phụ thân, Phượng Hoàng Tộc phát triển dồi dào trong tay nàng.

Từ xa thấy Thần Nhiên Phượng Nữ, nhiều người hút ngậm khí lạnh:

“Tại sao nàng lại tới đây? Không lẽ vì chuyện tình của Vô Tình Kiếm Đế?”

“Theo ta thì không phải, có lẽ vì nhắm vào Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào mà tới. “ Một tu sĩ lên tiếng nói.

Thiên quân vạn mã giá lâm, kinh thiên động địa, thoáng chốc thiên quân vạn mã vây quanh Luân Hồi sơn kín mít. Tư Diệp ngồi trên phượng liền lơ lửng trời cao, khiến người ngược nhìn. Tư Diệp ngồi trên phượng liền lạnh lùng nhìn toàn Luân Hồi sơn. Ở trong mắt nàng thì Luân Hồi sơn cũng chỉ như thế, thật không hiểu tại sao mà phụ thân lại kiêng kỵ như vậy.

Thanh âm Tư Diệp tràn ngập uy nghiêm, sát phạt bá đạo vang lên:

“Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào sao? Nghe danh đã lâu, không biết danh có đúng với thực? Liệu có thể cho tiểu nữ mở rộng tầm mắt một chút không?”

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào chưa kịp đáp lời, thì một thanh âm lạnh lùng vang lên:

“Phượng nữ thì có gì đặc biệt hơn người! Hôm nay giết người xem Phượng Hoàng lão bất tử của Phượng Hoàng tộc có xuất hiện không?”

Ở thời điểm này, trên trời rú xuống một thanh âm, cái thanh âm này bá đạo mà lạnh lùng, vừa nghe đến thanh âm này Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào mày ngài đang nhíu bống giãn ra, nở một nụ cười khuyên đảo chứng sinh, môi đẹp hơi hé, hơi thở như lan nhẹ nhàng nói:

“Mèo ngốc”

Một trận ầm ầm vang lên, trên bầu trời bay tới một tòa đại lục vô cùng to lớn, thời điểm tòa đại lục vô cùng to lớn này bay tới, che khuất thiên không, để vô số người ngẩng đầu quan sát.

Khối đại lục này vô cùng hùng vĩ, rú xuống từng đạo từng đạo pháp tắc sinh mệnh như thác trời, mỗi một đạo pháp tắc cũng giống như một đầu sơn mạch, từng đạo pháp tắc dạng này từ đại lục rú xuống, tựa hồ có thể nghiền ép hết thảy, không có cái gì có thể đỡ nổi bộ pháp của tòa đại lục này, bất kỳ đồ vật gì ngăn ở phía trước đều sẽ bị đại lục dạng này nghiền nát!

Nhìn thấy một tòa đại lục bá khí dạng này, có người nghẹn ngào gào lên nói:

“Đó... đó...đó là...”

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nguyệt Giới

“Đó là... đó là...Nguyệt Giới...”

“Không... không thể nào... Nguyệt Giới di chuyển tới tận đây ư?”

Lần này, vô số nhân vật cấp lão tổ, lão bất tử cũng bị dọa sợ, hai chân mềm nhũn. Di chuyển cả một giới, cần thực lực bậc nào, cần đại giới bậc nào.

Khi khối đại lục dừng lại trên thiên không, sắc mặt Thần Phượng Tư Diệp trở nên khó coi. Nàng nhận ra âm thanh lạnh lùng mà bá đạo đó.

“Nguyệt... Thiên ...Phong”

Nàng gần ra từng chữ, sắc mặt cao cao tại thượng kia của nàng giờ đã khó coi cực điểm. Nhìn thấy Phượng nữ sắc mặt tái đi, thì ba nam nhân trung niên nhẩy ra. Ba nam nhân trung niên một cầm tấm thuẫn to, một cầm song đao, một cầm dây thừng dài quấn quanh cánh tay. Nhìn ba nam nhân trung niên, nhiều người tim rớt cái bịch:

“Thần Hoàng Tam Đế”

Thần Hoàng Tam Đế, là huynh đệ ruột sinh ra ở Phượng Hoàng nhất tộc, từ nhỏ lớn lên bên nhau, cùng tu đạo. Thuở nhỏ bọn họ cùng tu luyện một thuật hợp tác, tiến lùi tự do, ba huynh đệ lòng có linh tê. Đối diện kẻ địch một người hay thiên quân vạn mã cũng thế, ba huynh đệ hợp sức xông lên. Đại ca

cầm thuẫn phòng ngự, nhị ca cầm song đao công kích, tam đệ roi dài đánh lên. Ba huynh đệ phối hợp kín không kẽ hở, khi ra tay ít ai công phá được bọn họ liên hợp. Thần Đế đỉnh phong rất dễ dàng chết thảm trong tay Thần Hoàng Tam Đế. Họ nổi danh không kém Luân Hồi lục nữ hay Tuyệt Tình tứ thần của Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo

Đại ca Thần Hoàng Tam Đế cầm thuẫn đứng thẳng như ngọn núi không thể phá vỡ, trầm giọng nói:

“Nguyệt Thiên Phong, đừng tưởng rằng ngươi kế nhiệm Nguyệt Giới, danh khí đi lên liền có thể muốn làm gì thì làm, so với tiểu thư nhà ta, ngươi còn thiếu một chút.”

Nhị ca Thần Hoàng Tam Đế thật nghiêm nghị nói ra:

“Giết người thì đền mạng, chúng nhân Nguyệt Giới sát hại rất nhiều huynh đệ đạo hữu của Phượng Hoàng tộc chúng ta, chúng nhân Nguyệt Giới nhất định phải đền mạng!”

“Không sai, nợ máu trả bằng máu, chúng nhân Nguyệt Giới nhất định phải vì tộc ta đền mạng!”

Vị tam ca Thần Hoàng Tam Đế quát lên.

“Giết, vì Phượng hoàng tộc báo thù!”

Tiếp theo, cả ba vị Thần Hoàng Tam Đế xông lên, mang theo cường giả cao thủ trong quân xông về phía Nguyệt Giới.

“Giết, vì tộc nhân đã chết báo thù.”

Ba vị Thần Hoàng Tam Đế đều nhao nhao mang theo thiên quân vạn mã xông về phía Nguyệt Giới, trong lúc nhất thời, thiên quân vạn mã tựa như dòng lũ xông vào Nguyệt Giới.

Tiếng oanh minh vang vọng đất trời, từng kiện từng kiện bảo vật binh khí oanh sát hướng Nguyệt Giới, uy lực kinh thiên, cực kỳ hung mãnh. Ba vị Thần Hoàng Tam Đế cùng thiên quân vạn mã xuất thủ, rất có xu thế muốn đánh chìm Nguyệt Giới!

Ba vị Thần Hoàng Tam Đế thống trị thiên quân vạn mã đột nhiên trùng kích hướng Nguyệt Giới, đột nhiên hướng Nguyệt Giới xuất thủ, cái này lập tức để rất nhiều người tròn tròn mắt.

Coi như là người ở bên ngoài quan sát năm mộng cũng nghĩ không ra ba vị Thần Hoàng Tam Đế nói ra tay liền xuất thủ, đối với Nguyệt Giới đột nhiên phát khởi công kích hung mãnh nhất mãnh liệt nhất.

“Cái này...cái này quá điên cuồng đi. Cái này, đây là muốn vạch mặt sao?”

Ba vị Thần Hoàng Tam Đế chỉ huy thiên quân vạn mã đột nhiên xuất thủ, để cho người ta không khỏi hãi hùng khiếp vía. Ai lại sẽ nghĩ tới Ba vị Thần Hoàng Tam Đế lại đột nhiên xuất thủ đây? Mặc dù nói, Nguyệt Giới Giới Chủ Nguyệt Thiên Phong cùng Phượng Tộc công chúa Tư Diệp lúc tuổi trẻ có xô sát, quyết chiến là không cách nào tránh khỏi, nhưng, đây là hai thiên tài ở giữa chiến đấu, thế lực sau lưng sẽ không vì chuyện này mà can thiệp vào, đối với binh mã một phương khác phát động tiêu diệt, cách làm như vậy quá kéo cừu hận.

Nhưng mà, lần này Ba vị Thần Hoàng Tam Đế lại làm như vậy, một khi bọn hắn phát động chiến tranh với Nguyệt Giới, sẽ kéo theo cả Phượng Hoàng Giới vào vùng nước đục này.

Ba vị Thần Hoàng Tam Đế lòng tin mù quáng, bọn hắn tự tin ba người bọn hắn liên thủ, lại thêm thiên quân vạn mã, lực lượng khổng lồ như thế tuyệt đối có thể đập diệt Nguyệt Giới.

Một khi bọn hắn đập diệt Nguyệt Giới, như vậy, bọn hắn liền uy dương thiên hạ, cái này vì tương lai của bọn họ đặt cơ sở vững chắc.

Oanh... oanh... oanh...

Ba vị Thần Hoàng Tam Đế mang theo thiên quân vạn mã trùng sát vào Nguyệt Giới, trong lúc nhất thời, thanh âm oanh minh không dứt bên tai.

Thần Phượng Tư Diệp đang ngẩn ngơ, nhất thời không kịp ngăn cản Ba vị Thần Hoàng Tam Đế, đến lúc nàng tỉnh táo thì đã muộn rồi

"A...a...a"

Tiếp theo, từng đợt tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương vang dội trời cao, chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết này cũng làm người ta biết huyết tinh đại chiến bắt đầu.

"Nguyệt Giới có thể chịu đựng được loại hồng lưu thiết kỵ này chà đạp sao?"

Nghe được tiếng kêu thảm thiết, bên ngoài có người không khỏi thì thào nói.

Ở rất nhiều người xem ra, Ba vị Thần Hoàng Tam Đế thống suất thiên quân vạn mã tinh anh của Phượng Hoàng Giới, thực lực như vậy có thể quét ngang một môn phái truyền thừa, Nguyệt Giới mặc dù cường đại, nhưng mà, không nhất định có thể chịu đựng được loại hồng lưu thiết kỵ này chà đạp.

"A...a...a"

Một tiếng kêu thảm vô cùng bén nhọn vang vọng thiên vũ, tựa hồ có sát phạt đáng sợ phát sinh ở trong Nguyệt Giới.

"Cái này, đây là thanh âm của Ba vị Thần Hoàng Tam Đế."

Ở thời điểm này, có người nghe được tiếng kêu thảm thiết kia là của ai, không khỏi giật nảy cả mình nói.

Oanh... oanh... oanh...

Tại thời khắc này, tiếng vỗ ngựa gấp loạn vang lên, ngay thời điểm rất nhiều người giật nảy cả mình, nhìn thấy có mấy trăm thiết kỵ hốt hoảng từ trong Nguyệt Giới trốn thoát.

Xông lên phía trước nhất chính là ba trung niên, đằng sau đi theo chạy trốn mấy trăm thiết kỵ đều là cường giả, trong đó không thiếu có Thần Hoàng Thần Tôn cảnh giới cấp cao thủ.

"Cái này, cái này, đây là Ba vị Thần Hoàng Tam Đế."

Nhìn thấy ba trung niên đào tẩu ở phía trước nhất, làm cho tất cả mọi người giật nảy mình.

Lúc này, Thần Hoàng Tam Đế cùng trên trăm thiết kỵ đều là toàn thân máu tươi, vết thương chồng chất, bọn hắn vô cùng chật vật từ bên trong Nguyệt Giới trốn thoát, giống như gặp địch nhân gì đáng sợ.

Vút...

Ba vị Thần Hoàng Tam Đế vừa mới chạy ra Nguyệt Giới, một tiếng xé gió vang lên, trong nháy mắt này, bên trong Nguyệt Giới bay ra một nhánh cây, nhánh cây này toàn thân trong suốt, tựa như huyền băng biến thành.

Gặp đầu nhánh cây này bay ra, ba Thần Hoàng Tam Đế cùng trên trăm thiết kỵ bị dọa đến hồn phi phách tán, nhánh cây trong nháy mắt đuổi kịp bọn hắn, chỉ thấy một cành trong nhánh cây đó khẽ quét mà qua, một mảnh máu tươi bão táp, "A" tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy trăm thiết kỵ lập tức bị tàn sát.

"Không..."

Ba Thần Hoàng Tam Đế trong đó có hai cái trong nháy mắt bị cành cây đâm xuyên qua lồng ngực, lập tức chết thảm.

Cuối cùng, cái bóng lóe lên, nhánh cây biến mất, vị đại ca trong Thần Hoàng Tam Đế cuối cùng trốn ở phía sau trong nháy mắt bị bắt sống, bị người kẹp lấy cổ cao cao treo lên.

Tại thời khắc này, mọi người mới nhìn đến người đứng trên hư không, hắn một tay kẹp lấy cổ vị đại ca Thần Hoàng Tam Đế, lạnh lùng nhìn lấy vị Thần Hoàng Tam Đế này.

Đây là một thanh niên, toàn thân áo trắng trắng hơn tuyết, dáng người kỳ tu, sau lưng có áo choàng, cả người tản mát ra khí tức vô cùng băng lãnh, dung mạo của hắn tuấn mỹ, tuấn mỹ đến có chút yêu diễm, đẹp đến mức giống như nữ tử, nói hắn là nữ giả nam trang cũng có người tin tưởng.

"Ta... ta...ta là trưởng lão của Phượng Hoàng Tộc"

Vị lão đại trong Thần Hoàng Tam Đế bị kẹp lấy cổ treo ngược lên, ở thời khắc này là hồn phi phách tán, hắn không khỏi hét lên một tiếng.

Phốc một tiếng, máu tươi bắn tung tóe, nhưng mà người thanh niên này căn bản không có nghe hắn nói, một tay trong nháy mắt đâm xuyên bộ ngực của hắn, lập tức đem vị lão đại Thần Hoàng Tam Đế này giết chết.

Người thanh niên này đem thi thể của Thần Hoàng Tam Đế giống ném rác rưởi ném đi, sau đó lấy ra khăn tay tuyết trắng, chậm rãi lau khô máu tươi trên tay, sau đó đem khăn tay tiện tay quăng ra, khăn tay tuyết trắng nhiễm lên máu tươi, tựa như mầu đôn nở rộ, thời điểm ở trên không trung bay xuống, lộ ra mỹ lệ chói mắt.

Thanh niên ném đi khăn tay, chỉ là lạnh lùng nhìn đám người một chút, đám người y nguyên không quên mắt con mắt băng lãnh vô tình kia, rất nhiều người bị đôi mắt băng lãnh vô tình kia của hắn đảo qua, cũng không khỏi đánh run một cái, lưng phát lạnh.

Từ đầu đến cuối, người thanh niên này ra tay chẳng hề nói một câu, nhưng mà, hắn lại lưu lại ấn tượng không thể xóa nhòa!

Sau khi thanh niên kia bước ra từ Nguyệt Giới, hai tay chấp sau lưng, chậm rãi đi tới chỗ Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào.

"Thần Hoàng Tam Đế cùng thiên quân vạn mã toàn quân bị diệt!"

Tại thời khắc này, có người mới ý thức được cái gì, không khỏi lạnh run một cái, thì thào nói.

Mặc dù mọi người đều không có nhìn thấy một trận chiến này là thế nào, nhưng, rất nhiều người ý thức được, một trận chiến này ở Nguyệt Giới rất có thể chỉ có thanh niên băng lãnh vô tình vừa rồi kia xuất thủ.

Một người, đồ thiên quân vạn mã, đây là chuyện để cho người ta cảm thấy đáng sợ cỡ nào, nghĩ tới chỗ này, không ít người toàn thân triệt lạnh, cảm thấy người thanh niên này đáng sợ.

Thanh niên này giáng trần, khí thế ngoài băng lãnh chí cực, còn có duy ngã độc tôn tràn ngập thiên địa. Thanh niên vừa đi, dị tượng xuất hiện, vạn pháp tùy tùng, một bước một thiên địa, trời trắng lu mờ, núi sông lay động. Y giá lâm, đại đạo ngân cùng tựa chân nhân giáng trần.

Khi thấy thanh niên từ trên trời giáng xuống, những người luôn chú ý Nguyệt Giới đều chấn động, những người biết rõ người thanh niên đó là ai thì càng chấn động.

“Nguyệt Giới chi chủ, người đứng đầu Thiên Nguyệt Thần Cung - Nguyệt Thiên Phong.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thần Diệt

Nguyệt Phong Thiên rào bước đi tới chỗ Đảo Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo. Nhìn thấy Đảo Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo, Ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết vạn năm phút chốc tan biến, thay vào đó bằng ánh mắt hiền hoà. Khuôn mặt lộ ra tiếu dung, cộng với vẻ đẹp yêu mị kia trong phút chốc làm bao nhiêu thiên kim tiểu thư đại gia tộc, công chúa đại quốc, thánh nữ đại giáo thần hồn điên đảo. Cái vẻ đẹp trai yêu mị đó không biết hút hồn bao nhiêu thiếu nữ.

Àm!

Vang tiếng nổ đécc tai, mười hai cường giả canh giữ trước phượng liễn của Tư Diệp lao nhanh chặn đường Nguyệt Thiên Phong.

Mười hai cường giả khác với mọi người, mặt vẻ mặt nạ thần thú, người toát ra khí thế lạnh lẽo. Nhìn khí thế từ người bọn họ, ai đều tưởng tượng được mười hai cường giả này là nhân vật kinh nghiệm sa trường, trải qua trăm trận.

Mười hai cường giả bùng nổ uy thế thần đế, pháp tắc quanh quẩn. Mười hai người như sắp biến thành một bộ thần đế chân kinh.

“Thập nhị hộ thần thú!”

Nhìn mười hai cường giả, đại nhân vật nhân tộc biến sắc mặt nhỏ giọng nói:

“Đây là thành lũy cuối cùng và mạnh nhất của Thần Phượng Tư Diệp, mười hai thủ vệ của Thánh Chủ Ân Thế Chi Địa!”

Thập nhị hộ thần thú, mười hai cường giả không xuất thân từ Phượng Hoàng Tộc, bọn họ đến từ Ân Thế Chi Địa, là Thần Đế đỉnh phong lợi hại. Khiến người kiêng dè là mười hai cường giả tu luyện thần thánh thuật cực kỳ lợi hại.

Cùng là Thần Đế, dù là Thần Đế bình thường xuất thân từ đại giáo cường quốc nếu so với xuất thân từ Ân Thế Chi Địa thì có khoảng cách nhất định. Thần Đế tu luyện thần thánh thuật có ưu thế, thực lực mạnh hơn Thần Đế tu luyện thần đế thuật hay thần tôn thuật.

Ân Thế Chi Địa thì càng khó phải nói. Ân Thế Chi Địa là một vùng đất rất bí ẩn xuất hiện từ thuở sơ khai, có được thần thuật nhiều hơn bất cứ thần thuật của đại môn đại phái nào. Thánh tôn của Ân Thế Chi Địa mỗi người tu luyện mấy bộ công pháp thần đế, truyền thừa môn phái khác không xa xỉ như thế được, đây là khoảng cách.

Có người nhỏ giọng nói:

“Thập nhị hộ thần thú, truyền thuyết bọn họ phòng ngự cực mạnh, thậm chí có lời đồn rằng bọn họ thể chặn lại Thánh Chủ của Ân Thế Chi Địa một kích mạnh nhất.”

Có đại nhân vật thú tộc gật đầu, nói:

“Thập nhị hộ thần thú phòng ngự siêu mạnh, thánh chủ tự mình ra tay cũng phải dùng một kích mạnh nhất, nếu không bọn họ đã chẳng được phái đến bảo vệ Thần Phượng Tư Diệp.”

Thập nhị hộ thần thú chặn đường Nguyệt Thiên Phong, số người không nhiều nhưng khi mười hai người dàn trận thế thật như tường đồng vách sắt, có khí thế thiên quân vạn mã.

Người dẫn đầu Thập nhị hộ thần thú trầm giọng nói:

“Tiểu bối, mau tới chỗ công chúa tạ lỗi, tránh cho làm lỡ.”

Nguyệt Thiên Phong nhìn Thập nhị hộ thần thú, khuôn mặt yêu mị mới giãn ra một lúc bỗng nhiên căng cứng, hơi thở lạnh thấu xương tỏa ra.

“Cút... nếu không, CHẾT.”

Nguyệt Thiên Phong nói nhẹ nhàng nhưng khí thế đã hùng hổ dọa người, hẳn còn có khí thế hơn cả Thập Nhị Hộ Thần Thú.

Cũng không lạ, lúc này Nguyệt Thiên Phong ngông cuồng kiêu căng tự phụ thì mọi người sẽ không cho rằng hắn dốt nát cuồng vọng. Đồ sạch vạn địch, Nguyệt Thiên Phong hoàn toàn có tư cách nói câu đó.

Một hơi đồ vạn địch, một chiến thiên hạ kinh. Mọi người hiểu rằng qua trận chiến này Nguyệt Thiên Phong có xu hướng bắt kịp thế hệ lão quái, lão bất tử thiên tài thế hệ trước.

Nguyệt Thiên Phong lãnh ngao, thủ lĩnh thập nhị hộ thần thú lạnh lùng nói:

“Đồ địch một vạn không có nghĩa là ngươi vô địch thiên hạ. Thần Vực là mảnh đất ngoại hồ tàng long, vô số Thần Đế, Thần Thánh...”

Bỗng một giọng nói vang lên ngắt lời thủ lĩnh thập nhị hộ thần thú:

“Ngươi nói vô số thần đế, thần thánh ý chỉ Ân Thế Chi Địa các người?”

Người lên tiếng là Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào, nàng vốn không ăn nhân gian khói lửa, tựa tiên nữ giáng trần. Khi nàng cười như phù dung, xinh đẹp vô song. Thanh âm của Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào như tiếng trời, êm tai dễ nghe, quanh quẩn không gian, nàng hỏi:

“Không biết Ân Thế Chi Địa thần đế, thần thánh có bao nhiêu lão bất tử? Lão bất tử đó ghê gớm cỡ nào?”

Thủ lĩnh thập nhị hộ thần thú trầm giọng nói:

“Lão tổ của Ân Thế Chi Địa ta nhiều đến mức ứng đối tất cả nguy hiểm trên đời, đủ sánh ngang với mọi tồn tại vô địch trên thế gian.”

Lời thủ lĩnh thập nhị hộ thần thú nói rất cuồng ngao, bá khí nhưng sự thật đúng là vậy. Người nào đều không dám khinh thường Ân Thế Chi Địa.

Như thủ lĩnh Thập nhị hộ thần thú nói, nội tình của Ân Thế Chi Địa đủ để ứng đối mọi nguy hiểm trên đời, tự tin quét ngang mọi kẻ thù.

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào mỉm cười:

“Ừa! Nói năng rất bá khí. Nhưng dù thánh chủ Ân Thế Chi Địa hôm nay chặn tại đây cũng khó dao động quyết tâm của ta.”

Thủ lĩnh Thập nhị hộ thần thú lạnh lùng nói:

“Lời thật thì khó nghe, hiện tại đạo hạnh của các ngươi không dễ có, là long phượng trong cũi người. Nhưng đối địch với Ân Thế Chi Địa, với Thánh Chủ đại nhân sẽ không có kết cục tốt. Dù ngươi là thiên tài trong thiên tài, cuối cùng đã định sẽ chết. Biết điều thì hiện tại cúi đầu chịu thua còn kịp, không chừng can qua biến thành tơ lụa. Có thể làm bằng hữu...”

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào nghe thấy thế không khỏi bật cười, nụ cười khuynh đảo chúng sinh, nàng nói:

“Làm bằng hữu sao? Xin lỗi, ta không có thói quen làm bằng hữu với kẻ thù, trừ phi đối phương thần phục ta. Cầu hiền như khát, cái này đúng, ta cũng cầu hiền như khát. Nếu Ân Thế Chi Địa đồng ý hiệu trung với ta thì ta sẽ suy nghĩ lại, không so đo người của vùng đất đó đã làm gì.”

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào nói làm thủ lĩnh Thập nhị hộ thần thú, Tư Diệp biến sắc mặt. Tư Diệp còn đỡ, mắt thủ lĩnh Thập nhị hộ thần thú bắn ra tia sáng lạnh.

Thủ lĩnh Thập nhị hộ thần thú lạnh nhạt nói:

“Đào Chủ các hạ, nói câu này phải suy nghĩ kỹ rồi hãy thốt ra.”

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào cười nói, nhưng trong giọng nói trong trẻo đó mang theo sát khí mui phần:

“Ta nói chuyện chưa từng nghĩ kỹ. Thánh Chủ thì sao? Ân Thế Chi Địa thì thế nào? Đã là kẻ thù của ta, phải có giác ngộ bị ta điên cuồng trả thù, đối với ta kẻ thù không chết chính là ta vong.”

“Ngu xuẩn cứng đầu!”

Tư Diệp lạnh lùng nói:

“Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người cứ vào. Vậy đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt”

Không hòa đàm được dĩ nhiên phải tiêu diệt, đối với Tư Diệp, không hòa đàm được Đảo Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo thành công thì sẽ không tiếc hết thảy thủ đoạn hủy diệt yêu nghiệt nhân tộc tương lai tươi sáng này, trải đường đi thông đại đạo cho nàng cùng thủ tộc.

Nghe vậy nhiều người thờ phào nhẹ nhõm, nhiều người nín thở nhìn chiến trường chầm chậm. Không hòa đàm được thì tiếp theo sẽ là đại chiến sống chết.

“Ta đã lĩnh giáo ngươi tâm ngoan thủ lạt thế nào rồi?”

Đảo Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo cười nói:

“Ngươi tự thân lên đây đi, nhiều con tốt thí đi lên chịu chết lãng phí thời gian của ngươi và ta. Ta thật muốn lĩnh giáo vị công chúa Phượng Hoàng Tộc có chỗ nào lợi hại.

Tư Diệp ngồi trên Phượng liễn lạnh lùng nhìn Đảo Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo, không có hành động.

Thủ lĩnh Thập nhị hộ thần thú chặn trước mặt Đảo Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo lạnh lùng nói:

“Trừ phi chúng ta chết, nếu không ngươi chưa đủ tư cách khiến tiểu thư ra tay.”

Nguyệt Phong Thiên đi lên nhìn Thập nhị hộ thần thú, uy áp tỏa ra, khóa chặt Thập nhị hộ thần thú, lạnh lùng nói:

“Chỉ bằng vào các ngươi có thể chống lại được sao?”

Lời này rất kiêu ngạo, nhưng không ai dám coi thường hắn. Cuộc chiến hôm nay có khoảng tám mươi đến một trăm thần đế chết trong tay Nguyệt Phong Thiên, trong đó có mười mấy Thần Đế đỉnh phong là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy khiến người nghe biến sắc mặt. Chưa nói tới Thần Hoàng Tam Đế.

Thủ lĩnh Thập nhị hộ thần thú lạnh lùng nói:

“Thần Đế không thể tính con số nhiều ít. Cái quan trọng là, thuật hộ tu luyện là gì. “

Bỗng chốc Thập nhị hộ thần thú phát ra thần khí ngút trời, khí thế cuộn cuộn. Đạo văn hiện ra quanh thân Thập nhị hộ thần thú, mười hai người như đúc thành trường thành dài liên miên vạn dặm, tường đồng vách sắt. Tiên âm vang lên như thần tiên ngự thành, trăm vạn hùng sư không thể vượt qua nửa bước.

Thủ lĩnh Thập nhị hộ thần thú nói năng khó nghe nhưng phần lớn là lời thật. Hiện nay Thập nhị hộ thần thú là cường giả Ân Thế Chi Địa, một thân kiêm tu mấy môn Thần thuật. Thập nhị hộ thần thú tu luyện thần trận siêu cường đại, dù bọn họ chỉ có mười hai người nhưng đủ ngăn cản mấy trăm thậm chí nhiều Thần Đế hơn.

Nhiều người tim rút cái bịch, nhìn chằm chằm đạo văn nhảy múa trên người Thập nhị hộ thần thú. Có người nhỏ giọng nói:

“Nghe đồn Thập nhị hộ thần thú từng tu luyện thần trận siêu cường, không biết là thật hay giả?”

Đảo Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo nhìn đạo văn nhảy múa trên người Thập nhị hộ thần thú, thần nhiên nói:

“Thần Đế nhỏ nhỏ mà thôi, Mèo ngốc... lui ra đi, để ta.”

Đảo Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo nhìn thập nhị hộ thần thú, nở ra nụ cười rất tươi, nụ cười đó nghiêng nước nghiêng thành.

“Đánh tới đánh lui lãng phí thời gian quá, bây giờ ta không có tâm tình dây dưa với các ngươi. Đánh nhanh thắng gọn đi.”

Từ hư không trước mặt nàng nứt ra, trôi ra một cây trượng. Cây trượng dài gần hai mét, hai đầu có biểu tượng nhật nguyệt. Có lẽ bắt từ hiểu biết liên biến sắc, hít một hơi lãnh khí thì thảo:

“Hỗn Động Lục Đạo - Nhật Nguyệt Luân Hồi. Đó... đó... đó chẳng phải Hỗn Động Luân Hồi Trượng sao...”

Đảo Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo không nói nhiều, khuôn mặt xinh đẹp nghiêm túc, vận chuyển Thần lực, chuẩn bị một kích mạnh nhất.

Ong ong ong ong!

Thời gian, không gian bỗng chốc trở nên hỗn loạn, hai tay Đảo Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo cầm Hỗn Động Luân trượng như biến trong suốt, cực kỳ rung rờ, từng sợi tiên đạo thần liên quấn quanh người nàng.

“Thần... Diệt”

Ầm!

Vang tiếng nổ đìếc tai, trời biến sắc, đất đai run rẩy. Hỗn Động Luân Hồi trượng trong tay Đảo Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo như nổ tung, pháp tắc vô

cùng tận đần xen tựa như thiên địa giao thoa cùng một chỗ. Khủng khiếp đến cực hạn, nằng đánh ra một kích hoàn toàn như thiên địa giáng kiếp, một kích kia là chung cực của pháp tắc thiên địa. Uy mãnh đến cực hạn, dường như tụ tập thiên địa vào một kích này.

Một kích đó không chỉ khiến đám người đứng xa xem biến sắc mặt, Nguyệt Phong Thiên cũng cả kinh, vội vàng xé rách không gian, thuận di ra chỗ khác.

Thập nhị hộ thần thú cũng hoảng sợ:

“Nguy rồi, khởi trận “

Thập nhị hộ thần thú không có lựa chọn nào khác hơn là nghênh chiến.

Àm!

Vang tiếng nổ đéng tai, thập nhị hộ thần thú mới khởi động đại trận thì bị một kích kia đánh tan, không đỡ nổi một kích chung cực nhất của Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào.

Một kích qua đi, âm dương đảo ngược, lục đạo tan vỡ, thời không ngừng lại. Một kích kia thật sự là hủy thiên diệt địa, chém giết hết thảy.

Một kích như vậy cường đại biết mấy? Đừng nói là Thần Đế, dù là thần Thần Thánh cũng thành tro, không thể đỡ nổi.

Một kích hủy diệt, mạnh tới cực hạn, tất cả thành tro.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tuyệt Hồng Trần

Àm!

Vang tiếng nổ đéng tai, một kích hủy diệt giáng xuống. Máu bắn ra, thịt rời xương, thịt vụn rớt lộp độp. Một kích đánh tan phòng ngự của Thập nhị hộ thần thú, bọn họ không có cơ hội phát huy một chiêu vô địch mạnh nhất của thần trận. Một kích hủy diệt đó làm Thập nhị hộ thần thú tan thành mây khói, chết không toàn thây.

Một chiêu đồ mười hai vị nửa bước Thần Thánh, cảnh tượng này rung động mọi người. Thoáng chốc không còn thanh âm, thiên địa tĩnh lặng đáng sợ, quá rung động.

Mọi người trợn to mắt, ngơ ngác nhìn mưa máu rơi. Khoảnh khắc này không biết bao nhiêu người cảm thấy khó thở, thậm chí nghẹt thở.

Lão bắt từ núp sau màn không muốn ra tay khi thấy cảnh tượng đó hi sợ hãi, lòng run sợ.

“Đây... Đây... Đây là công pháp gì?”

Một kích kia quá nghịch thiên, quá đáng sợ.

Tư Diệp ngồi trong phượng liễn trên bầu trời đứng bật dậy, hoàn toàn biến sắc mặt.

Một kích vô địch, rung động, làm người lạnh gáy. Một số người nhận ra điều đáng sợ, thực lực của Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào không phải đuổi kịp Thánh Chủ Ân Thế Chi Địa mà là đã sánh vai cùng với Thánh Chủ rồi.

Nhiều người hút ngụm khí lạnh. Tu sĩ nhân tộc hưng phấn, reo hò. Có lão bắt từ mắt lóe tia sáng lạnh ẩn trong bóng tối nhìn Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào:

“Đây... Đây là công pháp thần thuật gì?”

Đối với bọn họ, một kích của Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào quá nguy hiểm, lão tổ đại giáo cũng thấy nguy hiểm.

Một kích tiêu diệt sạch Thập nhị hộ thần thú, Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào bật cười. Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào vượt qua dãy núi, lừng không chậm rãi đi hướng Tư Diệp trên bầu trời. Tư Diệp đã đứng dậy, nằng lạnh lùng nhìn Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào, không hề hoảng hốt.

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào một bước đạp lên trời, nhìn Tư Diệp. Nàng mỉm cười nói:

“Vây... Bây giờ hay để ta lĩnh giáo ngươi đi. Xem ta có khả năng cứu Vô Tình Kiếm Đế không “

Toàn trường yên tĩnh, mọi người nín thở, không khí cực kỳ căng thẳng. Trước đó không ai ngờ sự việc sẽ phát triển đến mức này.

Có thể nói Tư Diệp hiệu lệnh một tiếng, thiên hạ hào hùng hưởng ứng, vạn chúng thú nhân đối địch giết một nhân tộc dễ như chơi.

Nhưng bây giờ Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào ra tay đồ diệt Thập Nhị hộ thần thú của Ân Thế Chi Địa, giết tới trước phượng liễn Tư Diệp ngồi, có thể nói tình hình nguy ngập.

Tư Diệp bước xuống phượng liễn, khí thế phượng nghi thiên hạ. Nàng lạnh lùng nói:

“Phải công nhận ngươi lợi hại, nhưng đi nhầm một bước ngươi sẽ thua cả bàn cờ. Thánh Chủ của Ân Thế Chi Địa sẽ thống lĩnh thú tộc chúng ta quân lâm thiên hạ, thế không thể đỡ, dù là ai cũng không thể ngăn cản bước chân của thú tộc bọn ta.

Đổi lại người khác nói câu này là ngông cuồng, nhưng Tư Diệp thì không ngông chút nào. Côn Bằng Vương cũng giữ im lặng trước câu tuyên bố của Tư Diệp. Phải công nhận sự thật là mọi người có mặt tại đây, lão tổ đại giáo núp trong bóng tối đều không nghĩ câu này khoác lác.

Thánh Chủ của Ân Thế Chi Địa - Thông Thiên đã thành tựu Đại Thần Thánh, gã có thực lực kinh khủng nhất trong thế hệ trẻ, mọi người trong Thần Vực đều công nhận điều này.

“Thua?”

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào mỉm cười nói:

“Nếu có ngày ta thua tuyệt đối không phải thua con khi Thông Thiên đó. Hơn nữa đại đạo xa xôi, chờ khi nào con khi đó Chứng Đạo hãy khoác lác đi.”

Tư Diệp nói rất bá khí, Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào tuyên bố càng bá đạo hơn. Nhiều người cảm thấy Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào nói khoác, quá kiêu căng ngông cuồng nhưng phải công nhận với chiến tích hôm nay, nàng có tư cách đó.

“Khá lớn lối.”

Tư Diệp lạnh lùng cười:

“Ta muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, có chiêu sát thủ gì thì sử dụng đi, ta theo tới cùng “

Thái độ Tư Diệp cứng rắn làm nhiều người bất ngờ. Trận chiến này Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào đồ diệt Thập nhị hộ thần thú, chiến tích bày ra đó, một kích kinh thiên làm người người kinh sợ. Công nhận Tư Diệp mạnh thật, nhưng với lực lượng trận chiến đó, mọi người hiểu rằng Tư Diệp muốn đánh bại Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào thì vô cùng khó khăn. Trừ phi có chiêu sát thủ cực mạnh, nếu không Tư Diệp khó mà xoay chuyển cục diện, không thể tranh phong với Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào.

Tư Diệp vẫn ước chiến với Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào, chẳng hề lùi bước làm người bất ngờ.

“Nhiều lời vô ích, hôm nay ta sẽ cho Phượng Hoàng Tộc thiếu đi một vị công chúa. Ra tay đi, nếu không ngươi không còn cơ hội đâu. “

Khuôn mặt tươi cười của Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào dần dần trở nên băng lãnh, giọng nói nghe cực kì thần nhiên nhưng đã tràn đầy sát ý. Nhưng nàng chưa kịp động thủ, xa xa có một thanh âm nghe rất chế giễu cười cợt, nhưng nghe vào thanh âm này, đôi mi thanh tú Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào đang nhú lại bỗng giãn ra, rồi cười một cách miễn cưỡng:

“Bình tĩnh, bình tĩnh, hime -sama, có việc vui thế này, có nữ nhân bức này mà không kêu ta tới góp vui, ày, buồn quá nha. Có nên đền bù tổn thất tinh thần cho ta một chút không. “

Vào lúc này, trời rơi tiên hoa, trên trời giống như là nổi lên mưa hoa, điều này làm cho tất cả mọi người không khỏi liên tục ngẩng đầu quan sát, đây còn không phải là chuyện kỳ quái nhất, theo mưa hoa rơi xuống, từng đợt tiên nhạc dễ nghe vang lên.

Tiếp theo từng nữ tử từ trên trời hạ xuống, lúc những nữ tử này hạ xuống, từng đóa hoa nở rộ không ngừng, ở dưới chân từng nữ tử đều có một đóa hoa nở rộ, nâng mấy nữ tử đang hạ xuống bay lên.

Từng nữ tử từ đột nhiên từ trên trời hạ xuống toàn bộ đều là mặc vũ y, lụa mỏng che mặt, tựa như là tiên tử phủ xuống.

“Vạn Hoa Tông cũng tới!”

Thấy từng đóa tiên hoa nở rộ, bất luận là lão tổ hay là lão bất tử thế hệ trước đều không khỏi sắc mặt ngưng tụ, lâm bảm nói.

Vạn Hoa Tông, một trong những truyền thừa cường đại nhất của Thần Vực. Vạn Hoa Tông, sáng tạo từ trong tay Vạn Hoa Thần Tổ, xây dựng ở trong Vạn Hoa cốc. Mà Vạn Hoa Thần Tổ lại là một trong không nhiều nhân vật đỉnh phong từ vạn cổ tới nay.

Mặc dù Vạn Hoa Tông không giống như những truyền thừa tông môn khác là thành lập địa bàn, thống trị một phương thiên địa, bọn họ thành lập ở một sơn cốc, cao cao tại thượng, có ý rời xa huyền ảo, nhưng mà mặc dù Vạn Hoa Tông không kiến tạo lãnh địa, không thống nhất một phương thiên địa, nhưng lại chưa từng có người nào dám khinh thị Vạn Hoa Tông, cho tới nay Vạn Hoa Tông đều sâu không lường được, có nội tình cực kỳ kinh người.

“Xem ra ta còn chưa tới trẻ. Vị muội muội Phượng Hoàng Tộc, có hứng thú qua lại với bốn tông chủ mấy chiều không?”

Lúc này một cái thanh âm hết sức lười biếng lại mang vài phần đùa cợt vang lên, tiếp theo, từng cái bóng dáng từ trên trời hạ xuống! Lúc mọi người nhìn thấy mấy người từ trên trời hạ xuống đều không khỏi kinh ngạc, nữ tử từ trên trời giáng xuống từng người đều là xinh đẹp động lòng người, tựa như là tú sen hé nở trên mặt nước, nhiều nữ tử xinh đẹp như vậy đồng thời xuất hiện thật sự là một loại hưởng thụ về thị giác.

Mà mấy nữ tử xinh đẹp lại giống như chúng tinh phùng nguyệt vây quanh một thanh niên tuấn mĩ vô song. Hắn phong tư trác tuyệt, vẻ mặt tuấn mĩ, đôi mắt như tinh thần trên thiên khung, tựa như thần tinh sáng nhất ban đêm, môi hồng răng trắng, thần thái phi dương, trên khuôn mặt luôn nở ra nụ cười lười biếng càng làm tăng thêm vẻ mị lực, đây tuyệt đối là một nữ nam tử có một không hai. Hắn ôn nhuận như ngọc, phong độ ngời ngời, nổi bật bất phàm, thêm chút lười biếng phát ra từ xương, có thể mê chết rất nhiều nữ hài tử.

“Tuyệt Hồng Trần - Tông chủ Vạn Hoa Tông”

Vào lúc này nữ đệ tử khiêng kiệu của Vạn Hoa Tông mang theo cỗ kiệu của Tuyệt Hồng Trần đến đã ở trên một đỉnh núi có địa thế cao nhất ở hiện trường. Cỗ kiệu mặc dù không lớn nhưng mọi thứ đều có, băng lò trà khí, giường êm đệm đẹp, cái gì cần có đều có.

Tuyệt Hồng Trần nằm ở trên giường êm, thật là thư giãn thích ý, tư thái rất là lười biếng, có thoải mái nói không ra lời. Mà mấy mỹ nữ ở bên người hắn lại càng hầu hạ ở bên người, hắn khẽ cười, trái ôm phải ấp, một bộ công tử đen tối, thảnh thơi còn trêu chọc mỹ nhân ở bên cạnh, từng trận cười vui truyền ra, hưởng hết mỹ nhân diễm phúc, trái ôm phải ấp, bên cạnh đều là mỹ nữ hầu hạ, diễm phúc khôn cùng.

Thấy một màn hoang đường cùng hương diễm này để cho rất nhiều tu sĩ vì đó mà im lặng. Có tu sĩ thế hệ trước có lẽ là than thời thế thay đổi, cũng có tu sĩ trẻ tuổi không khỏi rất là hâm mộ, đối lại là chính mình, có phúc hưởng hết mỹ nhân như thế, đó là chuyện tình hương diễm cỡ nào.

“Cộp, Cộp”

Hai tiếng gõ xuống đất, Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào ho nhẹ hai tiếng, mỉm cười, ném mị nhãn về phía Tuyệt Hồng Trần, nói:

“Tuyệt Hồng Trần, người tới muộn”

Tuyệt Hồng Trần đang trái ôm phải ấp, nghe tới lời đó, cười làm lạnh, đẩy mấy mỹ nhân trong lòng ra, lẳng không bước tới chỗ Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào, nói:

“Tại mấy lão bất tử trong tông lễ mễ quá đậm ra tới hơn muộn. Hi may mắn đến kịp, nàng bớt giận.”

“Công tử, các thái thượng trưởng lão phải một tiếng sau mới tới kịp.”

Từ đằng sau Tuyệt Hồng Trần xuất hiện hai cô gái đáng vẻ dung mạo đều tuyệt mỹ. Một cô gái mang kiếm, hơi thở lạnh thấu xương, một cô gái mang đao, khí thế cuộn cuộn như lửa. Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào liếc nhìn hai cô gái đó, ánh mắt đầy ý cười nói:

“Diễm phúc không tệ nha, lần này Băng Hỏa song nữ cũng theo hầu.”

Tuyệt Hồng Trần cười khan hai tiếng che dấu đi xấu hổ, hắn tiếp xúc với rất nhiều nữ tử tuyệt thế, nhưng đứng trước mặt nàng, vẻ phong độ vạn người mê không tài nào thể hiện ra được.

Thu...

Thanh âm phượng hót vang lên, một con phượng hoàng lửa như đang đốt cháy hư không lao tới chỗ Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào cùng Tuyệt Hồng Trần.

Tranh!

Nhất thời tiếng kiếm minh, đao khiếu vang lên, hai cô gái bên người Tuyệt Hồng Trần trong nháy mắt xuất thủ. Một người, kiếm hóa âm vụ, đại sát mà lên. Một người, đao hoành không mà tới, thần hóa hùng hực.

Hai người một đao, một kiếm trong nháy mắt trấn sát hư ảnh phượng hoàng lửa đó. Tuyệt Hồng Trần lười biếng nhìn lại Tư Diệp nói:

“Không cần phải vội vã muốn ta qua đó như vậy chứ, chắc, Lãnh Tuyết, Ngọc Diễm lùi lại nào, để bốn tông chủ lãnh giáo nàng hai ba chiêu cho nóng người.”

Tư Diệp quát to:

“Không cần nhiều lời, ra tay đi.”

Ong ong ong ong ong!

Người Tư Diệp phát ra Thần khí cuộn cuộn, thần quang ở sau lưng nàng như thần linh phượng hoàng giương cánh. Trong khoảnh khắc này Tư Diệp toát ra khí tức khủng bố, đạo văn pháp tắc không ngừng xoay quanh người nàng.

“Thú vị, thú vị, xem ra Phụng Hoàng tộc muốn dùng vốn gốc để bồi dưỡng nàng.”

Tuyệt Hồng Trần vừa lảng không từng bước tiến về phía Tư Diệp, vừa nói.

“Azzz, nhưng mà chẳng khác nào dùng thiên tài địa bảo cho lợn ăn mà. Miễn cưỡng tiến nhập tiểu Thần Thánh mà thôi, ra đây kêu gào cái gì?”

“Muốn chết.”

Tư Diệp thét dài, trán nàng nứt ra một đạo pháp tắc. Thần hỏa ngập trời, trong nháy mắt bao phủ lấy Tư Diệp. Tựa hồ, đây chỉ là một loại huyền tượng, nhưng mà, nó lại không phải huyền tượng, lửa nóng phóng lên tận trời hừng hực lấy, tư thái phá thiên diệt thế xuất hiện, cực kỳ bá đạo, nhưng mà, liệt điểm hừng hực ngập trời như vậy, nó lại chớp động lên hắc mang, thời điểm hắc mang ở bên trong liệt điểm khiêu động, để cho người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị.

“Cái này, cái này, đây là Từ Thần Hỏa trong truyền thuyết.”

Nhìn thấy liệt điểm dạng này, có đại giáo lão tổ không khỏi sờn hết cả gai ốc nói.

“Thần Hỏa còn có phân sinh tử?”

Nghe được lời như vậy, có văn bối cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, ở trong mắt tu sĩ, hỏa là không có mạng sống.

“Truyền thuyết thế gian Thần Hỏa có phân sinh tử, sau khi thế gian hỏa diệt, liền lưu lại tro tàn. Nhưng mà, thời điểm Phụng Hoàng có thể câu thông Minh phủ, lại có thể làm cho tro tàn cháy lên, liệt hỏa thiếu đốt năm đó lại hiện ra, loại hỏa này được xưng là tử hỏa. Tuy gọi là tử hỏa nhưng với Phụng Hoàng nhất tộc, nó lại mang khí tức sinh mệnh nồng đậm.”

Đại giáo lão tổ thì thảo nói.

“Cái này, điều đó không có khả năng.”

Thu...

Một tiếng phụng gáy vang lên, tiên diễm vô tận ở trên người Tư Diệp bạo phát đi ra, lúc này, Tư Diệp trên bầu trời không còn nhân hình nữa, mà là một con Phụng Hoàng.

“Phụng Hoàng... là Phụng Hoàng huyết thống đã phân tổ...”

Nhìn thấy biến hóa trên bầu trời, làm cho tất cả mọi người trở nên khiếp sợ, quân chi là đại giáo lão tổ, cũng không khỏi vì đó hét lên một tiếng!

Một con Phụng Hoàng, một con Phụng Hoàng đã phân tổ chân chính, vô cùng lãnh diễm, vô cùng thần thánh, tất cả vô thượng tiên tư của tiên cầm, không cách nào bắt chước, một con Phụng Hoàng xuất hiện ở trong mắt thế nhân.

Tuyệt Hồng Trần cười lạnh, nhìn con Phụng Hoàng đó nói:

“Thực sự càng ngày càng thú vị, tới đây đi, Phụng Hoàng huyết mạch phân tổ... ta muốn xem ngươi mạnh cỡ nào.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thất Tình Liên Hoa

Àm!

Phụng hoàng lửa đá chân, đập cánh, thiên địa trở nên nhỏ bé, ngôi sao tựa hạt bụi.

“Lên cho ta!”

Phụng hoàng lửa giờ vuốt công kích, Tuyệt Hồng Trần không thèm tránh né. Hai tay kết ấn tạo ra một đóa hoa, trong khoảnh khắc đóa hoa được Tuyệt Hồng Trần tạo ra bỗng to lớn tới cùng, cực kỳ rực rỡ. Sức sống vô tận dồi dào ngập trời, va chạm với vuốt phụng.

Àm!

Vang tiếng nổ đéng tai. Đóa hoa của Tuyệt Hồng Trần nghịch thiên đến mấy cũng không thể hoàn toàn đỡ được thần uy của thần thú trong truyền thuyết.

Thần uy của phượng hoàng lửa quá bá đạo, nghịch thiên.

Cho nên vuốt đạp xuống, Tuyết Hồng Trần không đỡ nổi bị đạp tè xuống đất bùn.

Vuốt bá đạo làm mọi người hút ngum khí lạnh.

Lão tổ đại giáo chấn động nói:

“Phượng Hoàng tộc thực sự bỏ hết nội tình bồi dưỡng nàng thành một vị cự phách sao?”

Rào rào!

Tuyết Hồng Trần đứng dậy từ đồng đất đá, tốc độ siêu nhanh.

Phượng ngân cửu thiên:

“Thu!”

Phượng hoàng lửa bay lượn, tốc độ của Tuyết Hồng Trần rất nhanh nhưng phượng hoàng lửa càng mau hơn nhiều.

Tuyết Hồng Trần vừa bay lên, phượng hoàng lửa giương cánh, tốc độ không gì sánh bằng đánh trúng hấn. Tuyết Hồng Trần bị hất văng, phun búng máu.

“Đáng sợ quá, đây chính là thần thú vô địch sao?”

Nhìn phượng hoàng lửa kết hợp tốc độ và lực lượng vô cùng hoàn mỹ, lão tổ đại giáo biến sắc mặt. Thứ này quá nghịch thiên.

Àm!

Tuyết Hồng Trần đập mạnh vào đá núi, đụng sập vài ngọn núi, máu nhuộm đỏ mặt đất.

Nhìn cảnh tượng kích thích thị giác, đám người hút ngum khí lạnh. Mọi người giờ mới biết cái gì gọi là thần uy, uy thế thần thú đến thế là cùng.

Phượng hoàng lửa một cánh hất bay Tuyết Hồng Trần, nó xoay quanh trên bầu trời như săn tìm con mồi, thần uy mệnh mông làm người ta run rẩy.

Rào rào!

Tuyết Hồng Trần bò dậy từ đồng núi sập, người đầm máu nhưng tinh thần phơi phới, trông không giống người bị thương.

Tuyết Hồng Trần bò dậy, vẻ mặt hơn hờ:

“Tiếc rằng ngươi không phải phượng hoàng phân tổ hoàn mỹ.”

Tuyết Hồng Trần cười nói:

“Tuy hung mãnh thật nhưng chưa trọng thương được ta, nếu ngươi chỉ có thực lực như vậy thực đáng thất vọng.”

Đào Chủ Luân Hồi Tuyết Tinh Đào nhú mày, hắng giọng, nói:

“Hồng Trần, nghiêm túc đi nào, đánh bại nàng nhanh nhanh một chút, ta qua cứu Vô Tình.”

“Được rồi!”

Tuyết Hồng Trần vừa dứt lời, mi tâm nứt ra, bay ra một nụ hoa. Một nụ hoa vươn lên từ mi tâm, nụ hoa bay ra, bay vào tay Tuyết Hồng Trần.

“Bóc!”

Vang tiếng hoa nở, thanh âm rất nhỏ nhưng mọi người, tu sĩ có mặt ở đây đều nghe thấy.

Thanh âm hoa nở khẽ khàng làm tu sĩ nghe tim chột nhảy loạn. Thanh âm hoa nở nhẹ nhàng làm mọi người tim rớt cái bịch, nghệt thờ, tim đập chân run.

Nụ hoa chậm rãi xòe ra, đóa hoa tựa hoa sen. Đóa hoa bảy sắc, nó lung linh như cầu vồng.

Khi nụ hoa nở, bầu trời như có tiên quang. Các cánh hoa xòe ra, một cánh hoa đại biểu cho một màu tiên quang, nụ hoa từ từ nở rộ tiên quang thất sắc chói lòa.

Bầu trời nổi lên dị tượng, làm mọi người giật mình kêu lên:

“Sao...Sao... Sao thế này?”

Tất cả tu sĩ ở đây chứng kiến đóa hoa này đều rung động, từng cảm xúc Hỷ, Nộ, Ái, Ố, Ai, Lạc, Dục (mừng, giận, thương, ghét, buồn, vui, muốn) đều thể hiện rất phong phú. Ngay cả Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào nhìn vào đóa hoa cũng động dung không thôi.

Hoa nở thiên địa có dị tượng theo cánh hoa, cảm xúc thất tình của mọi người đều bị ảnh hưởng, chuyện đáng sợ biết bao, điều này đã điên đảo hắc bạch âm dương! Đóa hoa nở rộ, trông nhỏ bé yếu ớt lại có lực lượng đáng sợ. Các cánh hoa nở ra như chống nứt thiên khung, lực lượng xé rách thời không.

Có lão tổ đại giáo kinh hoàng kêu lên:

“Đây... Là... Là hoa vô địch, tuyệt đối là hoa cường đại nhất đời...”

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào thì thảo:

“Thất Tình Liên Hoa...thể gian duy nhất một bông... tuyệt thể vạn cổ thần hoa.... Không ngờ... không ngờ... qua ngàn vạn năm nó lại nở vào lúc này.”

Nhìn tiên quang che trời, phượng hoàng lửa không hề lùi bước, phượng ngân cửu thiên:

“Thu...!”

Phượng hoàng lửa bay ngược lên trời, hai cánh vỗ kéo vệt lửa dài. Phượng hoàng lửa phóng lên cao, đuôi lửa xoay tròn thành gió xoáy lửa khổng lồ. Khi phượng hoàng lửa lao lên thiên khung, lốc xoáy lửa bộc phát đốt khắp thiên địa. Vô số tinh hỏa biến thành bão lửa nuốt trọn Tuyệt Hồng Trần.

Tuyệt Hồng Trần hừ lạnh một tiếng:

“Tự tìm đường chết!”

Tuyệt Hồng Trần nâng đóa hoa lên, từng cánh hoa nở rộ.

Thất Tình Liên Hoa, khi đóa hoa nở tiên quang bảy màu che phủ thiên địa, bầu trời bị tiên quang bao phủ.

Bốc!

Cánh hoa xòe ra.

Bốc bóc bóc!

Khi cánh hoa nở rộ, hư không nứt vỡ. Bão lửa đốt trời bị tiên quang dập tắt. Hư không tan vỡ theo tiên quang, tiên quang phủ xuống thiên địa. Một cánh hoa tách ra, đánh trúng phượng hoàng lửa. Dù phượng hoàng lửa dùng một kích cường đại nhất đỡ cũng không ngăn được.

Ầm!

Phượng hoàng lửa bị một kích tựa mây trời đánh rớt xuống. Tốc độ của phượng hoàng lửa siêu nhanh nhưng cánh hoa đó nương theo thời không càng mau hơn. Phượng hoàng lửa bị đánh rơi xuống, chưa kịp bay lên thì lại một cánh hoa với tốc độ không thể tưởng tượng đuổi tới nó. Hai cánh hoa trên trời giáng xuống, đâm phía phượng hoàng lửa.

Phượng hoàng lửa muốn trốn nhưng không thể thoát khỏi hai cái cánh hoa.

Phập!

Hai chiếc cánh hoa trông cực kì bình thường, như hóa thành hai thanh kiếm bén nhọn, phá nát không gian, đâm xuyên qua thân thể phượng hoàng.

Biết Tuyệt Hồng Trần đã thắng thế, Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào không còn chú ý nhiều tới trận chiến này nữa, đập không bay về phía long tộc. Nhưng một thân ảnh nhanh như chớp xuất hiện, ngăn cản đường của nàng, nói:

“Đây là quyết chiến sinh tử của Long Ngao Thiên cùng Vô Tình Kiếm Đế, Đào Chủ muốn nhúng tay sao? Nếu vậy bản vương cũng muốn lĩnh giáo Đào Chủ một hai.”

Chưa đợi Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào lên tiếng, một nhánh cây như từ hư không đột ngột xuất hiện, đâm xuyên qua người Côn Bằng Vương. Không thấy máu văng tung tóe, Côn Bằng Vương dần dần biến mất.

“Tàn ảnh?”

Nguyệt Phong Thiên nhíu mày, lạnh như băng nói ra:

“Muốn chiến? Ta chiều ý ngươi”

“Nguyệt tộc cũng muốn nhúng tay vào vũng nước đục này sao?” Côn Bằng Vương trên không trung về mặt âm trầm, toàn thân bùng ra thần khí mãnh liệt, nói.

“Ta chính là muốn nhúng tay vào. “

Không nhiều lời, một chương hoành không mà tới, mang theo vô thượng pháp tắc chụp tới Côn Bằng Vương. Toàn thân Côn Bằng Vương tràn ngập khí hỗn độn, thoáng chốc khí hỗn độn hòa hợp thần khí cuộn cuộn. Côn Bằng Vương mở ra hỗn độn, khí hỗn độn tràn ngập thiên địa. Pháp tắc quanh quẩn, vang tiếng hú dài, một con Côn Bằng khổng lồ xuất hiện.

Côn Bằng giương cánh che trời, há mồm nuốt hết hỗn độn. Côn Bằng đập cánh, hỗn độn vô tận như thác nước đổ xuống. Lúc này không còn Côn Bằng Vương mà chỉ có một con Côn Bằng hỗn độn. Bản thể của Côn Bằng Vương biến thành Côn Bằng hỗn độn khổng lồ này.

Côn Bằng hỗn độn bay lên cao ức vạn dặm, bao trùm cửu thiên. Đôi cánh Côn Bằng hỗn độn che lấp bầu trời, dường như Long giới này không thể chứa hết cơ thể to khủng khiếp của nó.

Đám người đang quan chiến Tuyệt Hồng Trần với Hóa Phượng Hoàng quay lại nhìn:

“ Là Côn Bằng!?”

Nhìn Côn Bằng hỗn độn siêu khổng, mọi người cảm giác một cánh chim đủ để sập mặt đất. Có đại nhân vật kiến thức rộng nhỏ giọng nói:

“Đây không phải Côn Bằng bình thường.”

Nhìn Côn Bằng hỗn độn nhả ra hỗn độn vô tận như thác nước khiến người sinh ra ảo giác, dường như Côn Bằng đang tạo thiên địa sơ sinh.

Nhìn Côn Bằng che trời, gầm lên một tiếng dài, một cánh quét xuống, nhẹ nhàng phá tan một chương của Nguyệt Thiên Phong. Chương phong vừa tán đi,

“Tranh!”

Nguyệt Thiên Phong trên tay xuất hiện một cổ cầm, một tiếng đàn vang lên, một đạo khí lưu vô hình nhưng tản ra pháp tắc đáng sợ vô cùng hóa thành một đạo kiếm mang quét lên, chém về phía Côn Bằng Vương. Côn Bằng Vương biến sắc, gầm vang một tiếng chấn động thương khung. Tiếng gầm vang vọng cả Long giới, chấn nát đạo kiếm mang.

Tranh... Tranh... Tranh!

Tiếng đàn không dứt mang theo vạn vạn đạo kiếm mang bao trùm lấy Côn Bằng. Thành công cầm chân Côn Bằng, Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo cấp tốc tiến về phía Vô Tình Kiếm Đế. Thấy Long Ngạo Thiên cầm Long thương vẫn chỉ hướng Vô Tình Kiếm Đế, Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo một chương phóng tới, vỗ bay Long Ngạo Thiên không chút phản kháng. Chỉ là không ai chú ý tới, về mặt Long Ngạo Thiên trở nên thanh thản, nở một nụ cười mỉm. Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo cấp tốc lao tới chỗ Vô Tình Kiếm Đế, nhưng người tính không bằng trời tính...

Ầm... Ầm... Ầm!

Long giới như nứt ra, một thanh âm trong trẻo vang lên:

“ Có vẻ như nhân tộc các ngươi không coi Long giới ta ra cái gì. Phương Luân Hồi, Long tộc chúng ta chưa tới lượt người dương oai đâu “

Ầm!

Một chiếc cánh cắt nát không gian, chém về phía Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo. Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo biến sắc, Hỗn Độn Luân Hồi trượng chấn ngang, chấn lại chiếc cánh chém tới bất ngờ đó. Không chút yếu thế, nàng lập tức ra tay, vừa ra tay, khí thể như cầu vồng đập thẳng về phía thần ảnh mới tới, cực kỳ hùng hãn, vừa ra tay chính là hơn mười chiêu, cương mãnh bá đạo, vừa ra tay là được chiêu thức thao thao bất tuyệt, thần khí một lớp sóng cao hơn một lớp sóng.

Xung quanh chỗ va chạm, thời không đảo lộn, pháp tắc quay cuồng. Hai thân ảnh tách ra, mọi người mới nhìn rõ người chặn ngang Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo là ai.

Thời điểm hai thân ảnh đứng vững, mọi người mới nhìn rõ dung mạo của người mới đến, nhìn thấy dung mạo của nữ tử, không ít người lập tức động dung, không ít con người như bị khuynh đảo.

Nữ tử trước mặt chừng hai mươi tuổi, có mỹ mạo tuyệt thế, tóc nâu như thác nước, lông mày như phượng, mắt trái xoan, môi son đỏ tươi, nữ tử quyền rũ động lòng người, mắt hơi hếch mang theo làn thu thủy dịu dàng, ba quang nhện nhạt, một cái nhãn mày, một nụ cười đều câu nhân hỗn phách, vũ mị đẹp đẽ.

Dáng người nữ tử càng điên đảo thần hồn của người ta, tuy nữ tử mặc váy lụa, nhưng mà vẫn có thể nhìn thấy bộ ngực sữa kinh tâm động phách, bộ ngực sữa cao thẳng như núi, rất no tròn, cho dù nàng mặc quần áo rộng thùng thình vẫn không che lấp được, giống như được chuyên gia nuôi dưỡng mà thành. Đôi cánh sau lưng chớp động, càng làm cho nàng có thêm một cổ phong tình không nói nên lời.

Thân hình nữ tử là lướt, vòng eo nhỏ nhắn bó chặt, cặp mông đầy đặn kinh tâm động phách, cặp mông của nàng vênh lên, mượt mà đầy đặn, cho dù là quần áo rộng rãi cũng không che lấp được khe rãnh tuyệt thế.

Càng khiến người ta thất thần là, đôi ngọc của nàng thon dài, rất tròn tinh xảo, nhiều ra một phần là quá mập, ít đi một phần là quá gầy.

Nữ tử trước mặt, luận dung mạo hoặc là không phải thiên hạ vô song, nhưng tuyệt đối là vu vật khiến người ta rung động, tuyệt đối là hồng nhan họa thủy nam nhân nào cũng muốn ôm vào lòng.

Vừa nhìn thấy nữ tử này, mọi người sợ hãi thán phục, thật sự là quá mê người, dung nhan vũ mị, dáng người ma quỷ, đây tuyệt đối là vu vật trong suy nghĩ của nam nhân.

“Long Dực Thiên, ngươi vẫn hùng hổ như thế, nhưng còn xa mới là đối thủ của ta. Tránh ra, ta tới đây chỉ muốn mang Vô Tình Kiếm Đế đi. Chỉ cần ngươi tránh đường, mọi chuyện coi như xong.”

Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào cau đôi mi thanh tú, lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vây Công

Long Dực Thiên cười khanh khách, mặt nhăn như tơ, yêu kiều nói:

“Phương Luân Hồi tỷ tỷ, ngươi tới là để cứu Vô Tình sao? Hay là để hấn đi với muội muội đi, muội sẽ chăm sóc cho hấn thật tốt, không để hấn mất cọng lông nào.”

Phương Luân Hồi hừ lạnh, tay bắt pháp quyết, một chỉ không chút nào báo trước bắn thẳng về phía Long Dực Thiên. Long Dực Thiên sắc mặt nghiêm túc, té ra một chiếc vảy, chiếc vảy rồng đỏ nhanh chóng hóa ra một chiếc thuẫn.

Bang!

Một kích va chạm, mặt thuẫn rung lên, cản lại nhẹ nhàng một kích của Phương Luân Hồi. Long Dực Thiên thảm chấn động trong lòng, cổ tay đau buốt, nhưng thần sắc thản nhiên, đôi mắt vũ mị.

“Khanh khách... không ngờ mới qua ngàn năm không gặp, tu vi tỷ tỷ thăng tiến tới bậc này. Như thế muội muội đuổi sao kịp bước chân tỷ tỷ đây?”

“Bớt nói nhảm, ta muốn xem ngươi bằng cách nào ngăn cản ta.” Phương Luân Hồi hừ lạnh.

Lúc này, Thần Thánh chi uy của nàng bộc phát tới cực điểm, tựa hồ Thần Thánh chi uy của nàng muốn nứt vỡ toàn bộ bầu trời. Phương Luân Hồi không nhịn được, hét lớn một tiếng, xuất thủ trấn áp, trong nháy mắt, thiên địa oanh minh, từng đầu đại đạo vô thượng hiển hiện, Phương Luân Hồi xuất thủ chính là Đại Đạo bí thuật của nàng!

Một vị đại Thần Thánh, xuất thủ chính là bí thuật cấp Đại Đạo trấn sát xuống, đây là đáng sợ bậc nào, dưới một chiêu, trong nháy mắt chôn vùi âm dương, khô cạn vạn đạo, vỡ vụn thời không.

Coi như là Thần Thánh cùng một cấp bậc, đôi mặt một chiêu như vậy của Phương Luân Hồi, sắc mặt cũng sẽ kinh hãi, hóa giải không được một chiêu này.

Sắc mặt Long Dực Thiên cuồng biến, nàng không thể nào ngờ nổi Phương Luân Hồi nói đánh là đánh toàn lực như vậy. Chiếc thuẫn trong tay nàng càng tỏa ra Thần khí bức người, thần huyết trong người toàn bộ bùng nổ, thét lớn:

“Long Thần Thủ Hộ!”

Một hư ảnh Thần Long hiện ra, gào to trấn động toàn Long Giới. Nó bay lên cuộn người lại bao phủ lấy Long Dực Thiên.

Ầm... Ầm... Ầm!

Một kích va chạm kinh khủng, phong vân biến sắc, pháp tắc hỗn loạn. Cả người Long Dực Thiên đều bị ném bay, cuồng phun một ngụm máu tươi, vào lúc này, Long Thần Thủ Hộ cũng không đủ dùng. Một màn này làm cho tất cả mọi người không khỏi ngạt thở.

Hồn Độn Luân Hồi trượng tỏa ra pháp tắc chói lọi, tay kết ấn, miệng phun chân ngôn. Phương Luân Hồi khẽ nói:

“Xin lỗi, Dực Long, Luân hồi đi - Thần Diệt.”

Một kích, lại một kích Thần Diệt, nhưng lần này Phương Luân Hồi đã huy động ra Đạo của mình, một kích tối thượng. Phanh... một tiếng vang thật lớn,

thiên khung vỡ vụn, một kích vô địch của Phương Luân Hồi đánh xuống, vỡ nát hết thấy, nhưng mà, một kích này không thể đem Long Dực Thiên ép thành thịt vụn, một kích này bị đỡ được.

Ở trong nháy mắt sinh tử, Long Dực Thiên hoa dung thất sắc, gào thét:

“Con cáo chết tiệt, ngươi định đứng xem kịch tới khi nào.”

Ầm... Ầm... Ầm!

Một kích giáng xuống Long Dực Thiên, bụi mù qua đi, chỉ thấy phía trước Long Dực Thiên có chín cái đuôi. Chín cái đuôi vĩ ngạn này đã ngăn cản lại được một kích của Phương Luân Hồi. Một chiếc đuôi từ từ rụng xuống làm mặt đất chấn động kịch liệt. Chiếc đuôi rụng xuống rồi biến mất, tám chiếc còn lại từ từ tách ra, hiện ra một con Cửu Vĩ Tiên Hồ, không, hiện tại chỉ còn Bát Vĩ. Truyền thuyết, Tiên Hồ có chín cái đuôi, đại biểu cho chín cái mạng, hiện tại đã rơi rụng một cái, tức là nói, một kích vừa rồi của Phương Luân Hồi đã giết Cửu Vĩ Tiên Hồ một lần.

“Khu... khu... khôn khiếp... đau thật. Động thủ đi Dực Thiên, tránh đem dài lắm mộng.”

Tranh tranh tranh...

Thời điểm một tiếng quát khê của Tiên Hồ rơi xuống, bát phương bị phong ấn, thiên địa bị đoạn, Phương Luân Hồi hoàn toàn bị vây khốn.

Lúc này chín góc thiên địa bị chín hư ảnh chiếc đuôi hóa thành chín thanh trăm đao khóa lại, chín thanh trăm đao thoát nhìn giống như là chín góc trát đao, toàn bộ thiên địa đều ở trong nó trăm sát.

Chín thanh trát đao chặt đứt chín góc thiên địa, mà Phương Luân Hồi lại đứng trung ương thiên địa, trong chớp nhoáng này, khiến cho Phương Luân Hồi không chỗ có thể trốn, không đường thoái lui, toàn bộ thiên địa đều bị chín thanh trát đao chặt đứt.

“Vân Thần Cửu Trát.”

Ánh mắt của Phương Luân Hồi hơi nhúc nhích một chút, nhìn chăm chăm chín thanh trát đao này, chậm rãi nói ra.

Người khác không biết thứ này, nhưng mà nàng lại biết thứ này, thứ này không chỉ có thể trát Thần Ma, nó thậm chí có thể trát thiên địa, lai lịch cực kỳ kinh thiên. Hơn nữa, nó lại là bảo khí của Thông Thiên Viên Hầu

Vân Thần Cửu Trát, nếu như nói, thiên địa chỗ của người bị thứ này trát, như vậy, chỉ sợ người là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, người khó mà từ trong Vân Thần Cửu Trát trốn ra. Thời điểm Vân Thần Cửu Trát vừa xuất hiện, tất cả mọi người run lên một cái, tại thời khắc này, cường giả phản ứng cực nhanh, cực tốc lui lại, kẻ yếu không thể kịp phản ứng, lập tức té liệt trên mặt đất.

Lúc này, bất kể là ai, mặc kệ cách nhau bao xa, đều cảm nhận được một loại sắc bén, cực kỳ sắc bén, cho người ta một loại cảm giác cắt da.

Vân Thần Cửu Trát, thứ này vừa xuất hiện, tất cả mọi người cảm giác thời gian, không gian đều bị trát đoạn, ngay cả đại đạo chi lực cũng bị chặt đứt, tựa hồ, thời điểm chúng nó trát rơi, bọn chúng chặt đứt hết thấy thể gian, chặt đứt hết thấy liên hệ.

Lực lượng thời gian, lực lượng không gian, lực lượng đại đạo... Hết thấy tất cả đều bị chém đứt.

Tiên Hồ cùng Long Dực Thiên dụng toàn lực thôi động Vân Thần Cửu Trát, thấy Phương Luân Hồi đã bị vây khốn. Tiên Hồ cuồng tiếu.

“Phương Luân Hồi a Phương Luân Hồi, ngươi cũng có ngày hôm nay. Hôm nay không chỉ tên Vô Tình mà cả ngươi, Nguyệt Thiên Phong cùng Tuyệt Hồng Trần sẽ toàn bộ táng thân tại Long giới này. Ha ha ha...”

Phốc! một tiếng

Máu tươi nhuộm đỏ y phục, Vân Thần Cửu Trát còn không có chém tới trên người Phương Luân Hồi, thậm chí còn cách xa nhau trăm ngàn vạn dặm, nhưng mà, trát phong đáng sợ đã thương tổn tới Phương Luân Hồi, trát phong đáng sợ ở trên người Phương Luân Hồi lưu lại vết đao, máu tươi bắn tung tóe.

Mở...

Phương Luân Hồi thét to một tiếng, thần khí phóng lên tận trời, diễn hóa thiên địa pháp tắc.

Nhưng mà, thời gian chi lực, không gian chi lực, đại đạo chi lực... tất cả lực lượng đều bị chém đứt, lúc này, dù thần khí của Phương Luân Hồi cường đại tới đâu, dù nàng diễn hóa pháp tắc huyền diệu nhất thiên địa, cũng trở nên mười phần suy yếu, không cách nào bộc phát uy lực chân chính.

Xùy!

Một tiếng vang lên, càng đáng sợ chính là, Phương Luân Hồi thi triển ra công pháp, dù là phòng ngự cường đại tới đâu, giờ khắc này, đã mất đi đại đạo chi lực cheo chống, ở dưới Vân Thần Cửu Trát, lộ ra đặc biệt yếu ớt, không đáng giá được nhắc tới, trong chớp mắt liền bị trát phong cắt đoạn.

Phốc phốc phốc...

Ở trong thời gian ngắn ngủi, trên người Phương Luân Hồi bị trát phong đáng sợ lưu lại từng đạo từng đạo vết đao, máu tươi nhuộm đỏ y phục.

Mở...

Phương Luân Hồi một lần lại một lần thét dài, một lần lại một lần phản kích, nhưng mà, y nguyên không thể từ trong thời không của Vãn Thần Cửu Trát trùng sát đi ra, năng diễn hóa vô địch chi thuật, một lần lại một lần bị trát phong cắt đoạn, trên người vết thương chồng chất.

“Tiên nhân, ngươi liền chậm rãi gãy dựa đi, chúng ta sẽ đem từng mảnh từng mảnh thịt trên người ngươi cắt đi, cắt đến thật mỏng, như là thịt vậy.”

Lúc này, Tiên Hồ tàn nhẫn quát to một tiếng. Hắn chậm rãi thôi động Vãn Thần Cửu Trát, cũng không sót ruột, lưỡi đao của Vãn Thần Cửu Trát còn cách Phương Luân Hồi rất xa, nhưng mà, trát phong đáng sợ cách xa nghìn vạn dặm, cũng đã thương tổn tới Phương Luân Hồi.

Mở cho ta...

Phương Luân Hồi điên cuồng đánh ra, từng kích từng kích vô địch, nhưng mà, căn bản chịu không được Vãn Thần Cửu trát, máu tươi nhuộm đỏ xiêm y, để cả người năng vết thương chồng chất, tựa hồ toàn thân không còn chỗ hoàn hảo.

Mất thấy Phương Luân Hồi sẽ bị cắt xuống từng mảnh thịt nhỏ, bọn người Tiên Hồ, Côn Bằng Vương, Tư Diệp không khỏi cười lạnh liên tục, Tiên Hồ thậm chí cố ý thả chậm tốc độ giết Phương Luân Hồi, hẳn là muốn để thế nhân tận mắt thấy một màn này, để thế nhân biết, khiêu khích thần uy của Ân Thế Chi Địa, này sẽ bị từng mảnh từng mảnh cắt đi, bị cắt thành thịt mỏng.

“Làm sao bây giờ?”

Lúc này Nguyệt Thiên Phong nhìn thấy Phương Luân Hồi đứng cũng đứng không vững, tùy thời sẽ ngã xuống, sắc mặt không khỏi đại biến. Hắn cũng không ngờ Tiên Hồ lại ti bi như vậy, trong lúc không ai chú ý, thì triển ảo thuật ẩn thân, âm thầm bố trí Vãn Thần Cửu Trát.

Ba! một tiếng.

Cuối cùng, theo bọn người Tiên Hồ, Long Dực Thiên thôi động, Vãn Thần Cửu Trát càng ngày càng gần, Phương Luân Hồi không thể kiên trì được nữa, lập tức đổ ở nơi đó, mấy lần muốn đứng lên, lại không cách nào đứng lên. Nàng tuyệt vọng.

“Xong, Đào Chủ Luân Hồi Tuyệt Tình Đào sắp xong rồi.”

Nhìn thấy một màn dạng này, tất cả mọi người không khỏi thất thần, có người thậm chí không nguyện ý nhìn thấy một màn này, không khỏi thì thào nói.

Phập! Phập! Phập!

Chín thanh đao hóa tám một thanh, hóa trăm thanh, hóa ngàn thanh vạn thanh từ từ đâm vào tay, chân người nàng.

“Không...”

Nhìn thấy cảnh tượng đấy, Nguyệt Thiên Phong mắt như nứt ra, cuồng hồng một tiếng, tranh... tranh... tranh, cổ cầm trong tay âm điệu ngày càng điên cuồng. Nhưng Côn Bằng Vương cũng không phải dạng vừa, từng trào từng trào đánh ra, đánh nát toàn bộ kiếm mang.

“Phương Luân Hồi... Chết đi...”

Tiên Hồ cuồng tiếu, dụng toàn lực thôi động Vãn Thần Cửu Trát.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn, ngay trong nháy mắt Phương Luân Hồi nhắm mắt đợi chết, một cái cự kiếm từ trên trời giáng xuống, cái cự kiếm này đánh vào chín góc trời đất, thiên địa lay động. Coi như là Vãn Thần Cửu Trát ở dưới Cự Kiếm này, cũng lập tức lay động, quang mang trở nên sáng tối chớp chồn.

“Cố đại nhân vật xuất thủ sao?”

Nhìn thấy một màn dạng này, có người không khỏi mừng rỡ hết lớn.

“Người nào làm càn.”

Bị rung chuyển như thế, bọn người Tiên Hồ cũng không khỏi kinh ngạc, chừng ngư Vãn Thần Cửu Trát, thần huyết chôn vùi, Vãn Thần Cửu Trát bạo phát ra thần quang đáng sợ, bất kỳ người nào tới gần Vãn Thần Cửu Trát đều sẽ bị thần quang chém giết.

Thấy Vãn Thần Cửu Trát uy lực như thế, trong nội tâm của mọi người cũng không khỏi phát lạnh, chỉ là thần quang cũng làm người ta không cách nào tới gần, coi như là Thần Thánh cũng không nguyện ý đi bốc lên nguy hiểm như vậy.

Nhưng mà, đối mặt Vãn Thần Cửu Trát uy lực như thế, người xuất thủ không chút kiêng kỵ nào, một chân từ trên trời giáng xuống, "Phanh" một tiếng, Vãn Thần Cửu Trát bị chặt đứt chín góc thiên địa bị chấn động.

Nhưng mà, xa xa còn không chỉ như thế, chỉ thấy Kiếm đạo lưu chuyển, pháp tắc tùy hành, ở trong chớp mắt, thiên địa như biến mất, một vùng linh vực thay thế thiên địa, cự kiếm cuốn một cái, ức vạn kiếm quang chuyển động, vô số thanh kiếm đang lao vùn vụt, tựa như là thiên địa chỉ có kiếm.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, Long Giới, thậm chí cả Thần Vực rung chuyển, coi như Văn Thần Cửu Trát uy lực vô địch, cũng không thể thừa nhận lực lượng oanh kích như thế, Văn Thần Cửu Trát bị chặt đứt chín góc thiên địa trong nháy mắt bị oanh bay, toàn bộ không gian vỡ nát.

Giờ khắc này, giữa thiên địa bị phá thành mảnh nhỏ, trong mảnh hư không này, đứng một nam tử, một Đạo kiếm vô thượng bày ra ở dưới chân hắn nổi thẳng hướng chân trời, một Đạo kiếm vô thượng dạng này, tàn sát ra pháp tắc vô thượng.

Hắn, người mặc đồ y có chút tả tơi, giữa ngực chỗ trái tim đã bị đâm thủng máu tươi nhuốm đỏ y phục nhưng để thể vô cùng vô tận trấn áp bầu trời, toàn bộ Long Giới đều ở dưới đế thể của hắn trấn áp, hắn từng bước một đi tới, chính là nhật nguyệt xoay tròn, tinh hà treo ngược.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Văn Lạc

Chỗ nam tử này đứng, pháp tắc lưu chuyển, chỗ nào có hắn, chính là trung tâm thiên vũ, dường như hắn chấp chương tất cả mọi thứ trong vùng trời này.

Nam tử này ôm lấy Phương Luân Hồi ngã trong hư không, lúc này, Phương Luân Hồi máu me khắp người, toàn thân có vết thương chồng chất.

“Nàng như thế nào rồi?”

Ôm lấy Phương Luân Hồi, trên khuôn mặt vô tình vạn năm của nam tử tràn đầy đau lòng.

“Ta, ta, ta không sao.

Sắc mặt Phương Luân Hồi tái nhợt, thật vất vả mở hai mắt ra, thì thào.

Mà bọn người Tiên Hồ, Dự Long ở thiên không bị nam tử xuất thủ, chấn động đến thùng thùng lui lại. Bọn hắn có Văn Thần Cửu Trát trong tay, y nguyên bị nam tử đánh lui, cái này lập tức để sắc mặt bọn người Tiên Hồ đại biến, đặc biệt là Tiên Hồ, sắc mặt của hắn càng khó coi tới cực điểm, hắn danh xưng là Hồ Tộc đệ nhất nhân, hôm nay lại bị người dễ dàng đánh lui như vậy. Cái này có thể nghĩ nam tử kia đáng sợ bậc nào, cường đại bậc nào.

Xem xét Phương Luân Hồi trọng thương trong ngực, thấy toàn thân nàng là vết thương chồng chất, máu me be bét khắp người, đồng tử của nam tử lập tức mãnh liệt, thời điểm đồng tử của hắn mãnh liệt, tất cả mọi người cảm giác tim mình nhảy chậm một nhịp, tựa hồ, thiên địa thời gian đều bởi vì hắn mà chậm một nhịp.

Lúc này, nam tử không có cuồng hống, không có gầm thét. Nhưng mà, tất cả mọi người cảm nhận được phần nộ điển cuồng của hắn. Ở dưới khí tức phần nộ của hắn, ngay cả chúng thần cũng run rẩy. Có tu sĩ nhận ra người tới không khỏi thét lên.

“Hắn... hắn... Vô Tình Kiếm Đế...”

.....

“Các ngươi không nên động đến nàng...”

Lúc này, Vô Tình Kiếm Đế gần giọng, thanh âm băng lãnh vô tình chí cực. Lời nói của hắn chưa dứt, thanh âm yếu ớt của Phương Luân Hồi vang lên:

“Đau không...”

Tay nàng đã be bét máu, xương trắng lộ ra ngoài. Gắng sức đưa lên, chạm nhẹ vào vết thương trên ngực hắn.

“Không đau... ta không đau... không đau chút nào...”

Vô Tình Kiếm Đế nhẹ nhàng nắm lấy ngọc thủ của nàng, giọng nói vẫn vô cảm như vậy, nhưng trong giọng nói run run đã thể hiện sự đau khổ trong lòng hắn.

“Ngươi không... không đau... khụ... nhưng... nhưng... nhưng ta đau... ta đau lắm... đau lắm ngươi biết không... Tội gì... tội gì phải khổ như... như vậy chứ... khụ...”

Phương Luân Hồi chưa nói hết câu, từ khóe miệng nàng máu lại chảy ra.

“Đừng nói nữa, ta không sao ... ta không sao thật mà... đừng nói nữa...”

“Nếu ta luân hồi... hứa... hứa với ta...phải đi tìm ta... tìm ta...”

“Đừng nói nữa... xin nàng... đừng nói nữa... ta hứa... ta hứa... ta...a”

Phập! Phập! Phập! Phập! Phập! Phập! Phập! Phập! Phập!

Chín thanh Vãn Thần Cửu Trát trong lúc Vô Tình Kiếm Đế không chú ý, đã cắt qua thời không đâm về phía hắn.

Máu văng tung tóe, máu bắn cả vào mặt Vô Tình Kiếm Đế. Mất hẳn trọn lớn, khóe mắt đã nứt ra. Chín thanh Vãn Thần Cửu Trát đã đâm vào cơ thể, xé rách đạo cơ, hủy diệt thân thể.

Nhưng Vãn Thần Cửu Trát không phải đâm vào người hắn. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Phương Luân Hồi lật người, đưa lưng làm tấm chắn, chắn lại toàn bộ chín thanh trát đang phi tới. Chín thanh trát toàn bộ đâm xuyên người nàng, Phương Luân Hồi ọc ra một ngụm máu. Khuôn mặt mỹ lệ vẫn mỉm cười ôn nhu, cố gắng đưa tay của mình lên, chạm vào gương mặt trần ngập đau khổ của Vô Tình Kiếm Đế, nói không được ra lời, nhưng từ tận sâu trong linh hồn đang thiêu đốt mãnh liệt của hắn lại vang lên giọng nói của nàng.

“Ngươi hứa rồi đấy...”

Vẫn giọng nói đó, vẫn cử chỉ đó, vẫn nụ cười đó nhưng Vô Tình Kiếm Đế không còn cảm nhận được ấm áp từ bàn tay của nàng, tay nàng đã lạnh ngắt rồi.

“Nhớ kĩ... nhớ kĩ... không được phép quên ta... ta đẹp hơn kiếm... Thệ Ước - Luân Hồi”

Một luồng sáng yếu ớt theo tay nàng đã vô lực trượt xuống, trong chớp mắt đã chui vào chỗ vết thương ở trái tim của hắn. Nhưng hắn đã không để ý đến chuyện đó, đôi mắt hắn vẫn gắt gao nhìn khuôn mặt mỹ lệ kia.

“Nàng đẹp hơn kiếm... nàng đẹp hơn kiếm... ha ha... phải... nàng đẹp hơn kiếm nhiều lắm... ha ha”

Vô Tình Kiếm Đế cười lớn đầy mê lương.

“Ta... ta cả đời theo đuổi võ đạo, nhập tình, phá tình, xuất tình tới diệt tình, sau vô tình. Trong khoảnh khắc gần như tử vong này, vốn tưởng rằng tiếc nuối duy nhất phải là cảnh giới tối cao mà sinh thời ta theo đuổi cả đời song không thể đạt tới... ha ha... nhưng không ngờ... không ngờ chính là, vào thời khắc này, trong đầu ta lại hiện lên một bóng hình, một bóng hình những tưởng ta đã lãng quên từ rất lâu. Thì ra ta chưa hề thực sự vô tình...”

“Không biết lần này ta tới hoàng tuyền có còn được gặp nàng không?”

“Nàng có biết lúc trước vì tu luyện Hỗn Độn Chân Kinh mà rời khỏi nàng, ta hối hận biết bao nhiêu không.....”

“Còn nhớ lần đó trước khi trầm tình, nàng tới ngăn cản ta, ta không đồng ý, cuối cùng chúng ta thiếu chút nữa trở mặt thành thù. Ta đánh nàng một chưởng ân đoạn nghĩa tuyệt, giờ ta mới hiểu khi đó nàng đau khổ thế nào. Bây giờ lại vì ta hương tiêu ngọc vãn...”

“Cái nụ cười gượng ép này của nàng... là muốn ta không đau khổ khi nàng mất sao... sao nó lại mê lương mỹ lệ như vậy.”

“Nàng cô đơn bao nhiêu năm rồi...”

Nàng chờ đợi bao nhiêu năm rồi...

Nàng đau khổ bao nhiêu năm rồi...

Nàng ra đi...

Ai bồi ta, quỳnh tiêu vũ phong vân?

Ai cùng ta, tiểu ngạo tặc thiên khung?

Ai?... Ai?...Ai?... “

~~~~~●~~~~~

“Không... tý tý”

Nguyệt Thiên Phong đang ra sức đẩy lui Côn Bằng Vương, ánh mắt co rút, găm lên.

“Đi ra.”

Bùm!

Vang tiếng nổ ầm ầm, xa xa, từ Nguyệt Giới, chậm rãi bay ra một gốc đại thụ. Gốc Đại thụ bay ra, bắn lên từng ánh sáng xanh vô cùng tận. Ánh sáng xanh tràn ngập sức sống như biển cả sự sống, biển ánh sáng xanh bao phủ nguyên Long giới.

Ánh sáng xanh bắn lên cao, sinh mệnh lực bạo tấp, nhiều người bị rung động. Người trong Long Giới chìm trong ánh sáng xanh, cảm giác như ở trong đại dương bao la, bọn họ là một giọt nước biển nhỏ nhỏ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Long giới trong phút chốc cũng xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất, thiên địa nứt toác dần khép lại. Sông gãy lại chảy xuôi, núi sụp đổ lại nhô lên. Giống như thay trời đổi đất hoặc tái tạo thiên địa. Lực lượng vô địch làm người ta hoảng sợ, cường giả nào thấy cảnh tượng này hai chân mềm nhũn như bún.

Đối với đại nhân vật thì đánh nát núi sông không khó, nhưng thay trời đổi đất hoặc tái tạo thiên địa thì là nhân vật cấp Đạo trong truyền thuyết mới làm được. Đất đai khét đen ngàn dặm giờ núi sông tạo dựng lại, sông chảy, đất mọc ra cây cối.

“Trời... trời ơi... đó... đó... đó không phải... là... là Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ trong truyền thuyết sao...”

Gốc đại thụ xuất hiện, chớp mắt đâm lên trời, che lấp một nửa bầu trời. Sương mù lượn lờ cây to khiến người khó nhìn thấy tình huống bên trên, nhưng loáng thoáng có bóng người trên cây.

Gốc cây bay tới chỗ Nguyệt Thiên Phong, Nguyệt Thiên Phong không liếc nhìn Côn Bằng Vương một giây nào nữa, lưng công Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ, phi hành về chỗ Phương Luân Hồi.

Vù vù vù vù!

Không gian dao động, bóng người như thiểm điện, tốc độ nhanh không gì sánh kịp. Bóng người với uy thế vô địch lao tới, cản đường của Nguyệt Thiên Phong. Nguyệt Thiên Phong về mặt dữ tợn, nhìn Côn Bằng Vương đang cản đường của mình thét lớn:

“Cút!”

Tiếng nói vừa dứt, Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ đã quét xuống mấy nhánh cây, từng nhánh như roi thần hoặc thần long, tốc độ nhanh kinh người.

“A!!!!”

Bỗng dưng bị Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ tấn công, Côn Bằng Vương chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt bị quét bay, máu phun tung tóe. Nguyệt Thiên Phong không để ý tới Côn Bằng Vương sống chết, cứ thế đạp không công Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ đi.

Nguyệt Thiên Phong vừa mới lao tới, thấy chín thanh Vãn Thần Cửu Trát đâm xuyên qua người Phương Luân Hồi. Nguyệt Thiên Phong vốn đang lo lắng, trong lúc bất chợt thấy một màn kinh người này, thần khí trong người thiếu chút nữa loạn, trước mắt như tối sầm.

Nguyệt Thiên Phong đau lòng như cắt, muốn lên tiếng gầm lớn, nhưng phát hiện mình lại đã không gầm nổi, toàn bộ thế giới tựa hồ vào giờ khắc này đều đã cách xa mình, nhìn thấy đám người chung quanh vẫn đứng đó nhưng cảm giác thiên địa cũng đã biến mất.

“Tỷ tỷ...”

Nguyệt Thiên Phong thì thào, chậm rãi bước về phía Phương Luân Hồi. Vô Tình Kiếm Đế đang tuyệt vọng, nhìn về phía Phương Luân Hồi, bỗng chốc ánh mắt sánh rực.

“Thiên Phong, cầu ngươi... cầu ngươi cứu nàng...”

“Cút...”

Thanh âm như phát ra từ địa ngục, lạnh lùng tới thấu xương. Nguyệt Thiên Phong bước tới, nhẹ nhàng bế lấy Phương Luân Hồi, gằn giọng.

“Nếu năm xưa không phải tỷ tỷ ngăn cản, ta đã sớm giết ngươi rồi. Nàng vì ngươi mà đau khổ, vì ngươi mà chờ đợi... Ngươi... đáng chết.”

“Phải... phải...ta đáng chết. Tất cả vì ta... cầu ngươi cứu nàng...”

“Cứu nàng... đạo cơ tan rã, thần thể đã bị hủy... Nàng vì cứu ngươi, ngay cả cơ hội luân hồi cũng từ bỏ rồi...”

Giọng nói Nguyệt Thiên Phong càng lúc càng bé, hẩn sợ, hẩn sợ nếu hẩn gào thét sẽ không giữ được bình tĩnh mà giết Vô Tình Kiếm Đế. Nhẹ nhàng bế Phương Luân Hồi lên, Nguyệt Thiên Phong lưng dựa Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ, nhìn nàng, Nguyệt Thiên Phong thì thào.

“Tỷ tỷ, còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau? Lần đó ta được sư phụ cho phép rời Nguyệt Giới trải nghiệm thế gian. Lúc đó nàng cũng đi lịch lãm hồng trần, thấy ta lại coi ta như một nữ nhân giả nam trang, coi ta như một muội muội mới ra ngoài thế giới. Ha ha...”

Tiếng cười nhẹ nhàng, đầy thâm lương. Quanh quần Nguyệt Thiên Phong, sinh mệnh pháp tắc cuộn cuộn như thủy triều không ngừng tuôn ra.

“Lúc đó ta bực lắm á, ta ra tay mấy lần phản đối nhưng tu vi không bằng tỷ. Bị tỷ cứ coi như một muối muối mà chăm sóc. Lúc ta bị sự phụ dùng thiên lý truyền âm gọi về, không ngờ cái tên thuở nhỏ của ta bị tỷ nghe thấy. Mèo ngốc... mèo ngốc... tỷ thích mèo, ta cũng muốn mãi làm mèo ngốc bên cạnh tỷ. Tại sao... tại sao khổ vậy... hấn làm nàng đau lòng... chà nhẽ nàng không làm ta đau lòng sao...”

Nguyệt Thiên Phong cứ chìm đắm trong kí ức, hấn như hóa đá, liều mạng thôi động sinh mệnh pháp tắc. Nguyệt Thiên Phong không hay biết gì, liều mạng hao tổn huyết khí, sức sống của hấn chỉ có một mục đích... cứu cô gái trước mặt này.

Huyết khí, sức sống của Nguyệt Thiên Phong hao tổn kinh người, mái tóc đen như mực được búi gọn gàng trong phút chốc đã bạc trắng như vân, xỏa tung phát phơ trong gió, như thể trong một giây già đi chục tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thế Chiến

Vù! Vù! Vù!

Trong lúc Nguyệt Thiên Phong muốn cứu lại Phương Luân Hồi, Tiên Hồ lại một lần nữa thôi động Vãn Thần Cửu Trát đánh lên Nguyệt Thiên Phong.

Oanh!

Một tiếng chấn động, dưới đạo kiếm của Vô Tình Kiếm Đế chém ra, thiên địa như sụp đổ, sao trời chuyển động, càn khôn thiên vũ đều ở trong một tay của hấn.

Dưới một kích kia, Đạo Kiếm đánh bay Vãn Thần Cửu Trát, không hề nghi ngờ, Đạo Kiếm trong tay Vô Tình Kiếm Đế cường đại hơn Vãn Thần Cửu Trát, càng nghịch thiên, càng đáng sợ.

“Giết...”

Nhìn thấy Vãn Thần Cửu Trát bị đánh bay, bọn người Tiên Hồ kinh hãi. Vô Tình Kiếm Đế mới tu vi Thần Đế mà lại có thể đánh bay Vãn Thần Cửu Trát. Vô Tình Kiếm Đế ngạo nghễ đứng trên thiên khung, liếc nhìn Phương Luân Hồi, ánh mắt y dần trở nên quyết liệt.

“Dùng mệnh ta đổi mệnh thiên... Đồ Thiên...”

Xin lỗi nàng... Ta sai lầm rồi... ta sai lầm rồi. Nếu là có thể còn luân hồi, có thể sống thêm một kiếp, ta sẽ đem hết mọi cố gắng để đền bù, nhưng là... Trời cao sẽ cho ta cơ hội như vậy sao?

.....

“Hấn chỉ là dùng bí pháp thôi... Dục Thiên, cùng lên giết hấn... hôm nay... thiên tài nhân tộc sẽ toàn bộ chôn ở đây.”

Tiên Hồ cuồng hồng, hóa thành một con bát vĩ hồ ly khổng lồ. Tám cái đuôi như roi thần cuốn lấy từng thanh đao trong Vãn Thần Cửu Trát, chém tới Vô Tình Kiếm Đế.

Dục Long không chút yếu thế, uy áp Thần Thánh tỏa ra cuộn cuộn, bao phủ lấy nàng. Trong phút chốc, chỉ thấy một con kim long dài ngàn trượng, trên lưng mọc thêm đôi cánh, đôi cánh vừa sải ra như muốn che khuất thiên khung.

Vô Tình Kiếm Đế ha ha cười một tiếng, thân thể lẳng không dựng lên, quát lên:

“Các ngươi cùng nhau tiến lên một lượt đi!”

~~~~~

Lung dựa Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ, tóc bạc bay phấp phới, Nguyệt Thiên Phong vẫn ngồi đó như tảng đá, không quan tâm cảnh vật xung quanh.

Dường như cùng một lúc, khi Vô Tình Kiếm Đế vừa nói ra Diệt Thiên. Nguyệt Thiên Phong vuốt nhẹ lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Phương Luân Hồi, thì thào:

“Dùng mệnh ta tế thiên... Bỏ Thiên...”

Sinh mệnh pháp tắc cuộn cuộn bạo phát ra, trong nháy mắt, linh khí của cả Long giới đột nhiên lấy khí thế núi thờ biển gầm cuồng tuôn đi qua, tụ tập ở chỗ này.

Linh khí tụ lại cực nhanh nhanh chóng, lại ở trong hư không quanh quần Nguyệt Thiên Phong.

Khi linh khí tụ tập không ngừng về đây, trên Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ, một lão già chậm rãi mở mắt ra, một tiếng thở dài cực kì tang thương, như xuyên thấu tuyên cổ.

“Luân Hồi Đạo Tổ, món nợ ân tình lúc trước xí xóa thế nào?”

Xa xa, trên Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo, một âm thanh vọng lại.

“Được! “

Lão già nghe thấy vậy, một chỉ điểm xuống, một chồi cây non chậm rãi bay ra, rồi nhanh chóng tiến nhập vào người Phương Luân Hồi. Thấy một đạo thanh quang nhanh chóng nhập vào người Phương Luân Hồi, ánh mắt Nguyệt Thiên Phong co rút, nhưng khi nhìn kĩ vật mới bay đến. Về mặt sâu khổ bỗng chốc vui mừng khôn xiết, ngẩng mặt kêu lớn.

“Sư phụ... sư phụ... cảm tạ sư phụ... “

“Aizz, hài tử số khổ a...”

Lão già lắc lắc đầu, rồi lại chậm rãi nhắm mắt lại. Nguyệt Thiên Phong vui mừng không thôi, người khác không biết vật đó là vật gì, nhưng hẳn thì không xa là gì.

Chồi non sinh mệnh, cả một cây Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ chỉ có ba chồi mà thôi. Có thể khôi phục hồi sinh, nếu thần hồn đã câu diệt, nó có thể cưỡng ép tụ tập thần hồn lại, giúp một vị thần đã vẫn lạc có thể tiến vào luân hồi một cách dễ dàng nhất.

Vết thương trên người Phương Luân Hồi đã ở trong nháy mắt lành hẳn, không có nửa điểm dấu vết gì. Thần hồn của nàng đã bị Văn Thần Cửu Trát diệt sát dần dần tụ tập lại. Nguyệt Thiên Phong chưa kịp vui mừng lâu thì một bàn tay từ trong tổ sơn Luân Hồi bay ra, tóm lại thần thể Phương Luân Hồi, kéo nàng về Luân Hồi tổ sơn.

“Tiền... tiền bối... “

Nguyệt Thiên Phong đang tính phi thân đuổi theo, giọng nói của lão già vang xuống.

“Không cần đuổi theo, Luân Hồi Đạo Tổ sẽ giúp nàng chuyển thế, có thêm chồi non sinh mệnh của Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ, tiểu oa nhi đó sẽ không có một chút vấn đề gì đâu. “

“Sư phụ, con... con muốn khai chiến với thú tộc... mong sư phụ chỉ cho một con đường... “

Lão già trầm mặc một hồi, mỉm cười nói.

“Con đã là chủ Thiên Nguyệt Thần Cung, hơn nữa con đã là nhất giới chi chủ. Mọi việc của Nguyệt Giới đều do con quyết định. “

“Con hiểu rồi... “

Trong nháy mắt, không còn tâm trạng đau thương, Nguyệt Thiên Phong ánh mắt lóe lên một tia điên cuồng, cả người lại toát ra khí tức lạnh lùng như tảng băng vạn năm. Hai tay kết ấn, một chương đánh lên thiên khung. Trên không trung nổ âm ầm, thủ chương nháy mắt nổ tung, tạo ra một chữ:

“Chiến! “

“Nhân danh ta, Nguyệt Thiên Phong, Nguyệt Giới chi chủ, hướng Thú Vực khai chiến. “

~~~~~

Ầm...Ầm...Ầm!

Vô Tình Kiếm Đế cước bộ đạp nhanh, né tránh chiếc long vĩ quái tới. Một kiếm chém ra, cắt gọn một chiếc đuôi của Tiên Hồ.

“Phanh! “

Vô Tình Kiếm Đế xoay người, một kiếm đâm mạnh, Đạo kiếm lóe ra từng sợi pháp tắc, xoắn vờ một thanh đao trong Văn Thần Cửu Trát.

“A... a... a! “

Một tiếng hét thảm vang lên, Tiên Hồ bị một kiếm đâm tới, xuyên qua lồng ngực. Một chiếc đuôi từ từ rụng xuống, nhưng, chưa đợi Tiên Hồ tỉnh táo lại, một cước của Vô Tình Kiếm Đế đạp xuống. Đạp nát đầu Tiên Hồ, thân thể hồ ly rớt thêm một chiếc đuôi. Tiên Hồ hoảng sợ, thần thể không kịp nhanh chóng lui lại.

“Chết tiệt... Vô Tình Kiếm Đế... ta muốn phanh thây ngươi thành vạn đoạn... “

Tiếng gào thét còn chưa dứt, Đạo kiếm của Vô Tình Kiếm Đế ại chém tới, băng diệt vạn pháp, Tiên Hồ cuồng hồng, thi triển công pháp cường đại nhất trong cuộc đời của hắn, trong nháy mắt diễn hóa thần mệnh bí thuật của Hồ tộc.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn, nhưng mà, coi như Tiên Hồ lấy đại thần mệnh bí thuật hộ thể, cũng cứu không được mình, theo Đạo kiếm của Vô Tình Kiếm Đế chém ra, tất cả pháp tắc đều vỡ vụn, nghe được thanh âm "Phanh" vang lên, Tiên Hồ trở mắt nhìn thân thể của mình bị phá thành mảnh nhỏ, tất cả thịt nát rơi xuống, lại thêm một chiếc đuôi bị rụng.

“Giết! “

Trong nháy mắt nhìn thấy Tiên Hồ bị rụng ba cái đuôi, Long Dực Thiên thét dài, xuất thủ chính là ngàn đầu Kim Long ngự giá, chúng thần hộ thể, trong từng tiếng nổ vang, từng long ảnh khổng lồ hiển hiện, tại thời khắc này, năng giống như là Long Thần chi chủ, bao trùm trên chín tầng trời.

“Cút... “

Vô Tình Kiếm Đế khê động, đập diệt thiên địa, trong nháy mắt đập ở trên thiên khung, Đạo kiếm oanh sát mà xuống, ngàn đầu Kim Long rên rỉ, chúng thần hô phi yên diệt, từng long ảnh cũng theo đó băng liệt.

“A...a... “

Long Dực Thiên hộc ra một bùm máu, bị Đạo kiếm chém bay ra, hôn mê bất tỉnh.

Tiên Hồ ánh mắt trợn trừng, không nói nhiều, xoay người bỏ chạy. Vô Tình Kiếm Đế hừ lạnh một tiếng, hai tay bất quyết, Đạo kiếm trong nháy mắt phá không mà qua, đuôi theo Tiên Hồ. Xa xa, một tiếng hét thảm vang lên, Đạo kiếm quay lại tay Vô Tình Kiếm Đế, trên thân kiếm vẫn còn máu đang chảy.

Vô Tình Kiếm Đế chậm rãi xoay người lại, ánh mắt lãnh khốc lướt qua bốn phía, vô luận thấy người nào thấy ánh mắt lạnh lùng đó sẽ phải không nhận được phải quay mặt qua chỗ khác.

Trước ngực Vô Tình Kiếm Đế, vết thương thật lớn nơi trái tim lần nữa rò rỉ, chảy ra máu tươi. Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, tánh mạng của mình, thần hồn cùng tinh thần lực đang không ngừng xói mòn, hoàn toàn không thể ức chế.

“Sẽ phải rời đi cái thế giới này sao! “

Vô Tình Kiếm Đế lăm bắm, hần liếc mắt nhìn qua phía Sinh Mệnh Vạn Thế Trụ. Thấy một bàn tay khổng lồ xuất hiện từ Luân Hồi tổ sơn, nắm lấy Phương Luân Hồi, kéo nàng về tổ sơn. Một màn như vậy làm Vô Tình Kiếm Đế mỉm cười, tiếng cười ngày càng lớn.

“Ha ha... ha ha... khụ... “

Oc ra một ngụm thần huyết, vết thương trên ngực càng ngày càng đổ ra càng nhiều máu. Lực lượng cũng đang rất nhanh tiêu tán, dần dần đã sắp chống đỡ không nổi. Vô Tình Kiếm Đế thân thể đứng vững nhưng dần dần, cảm giác tứ chi biến mất, ngay cả ánh mắt cũng có chút mơ hồ, hần lay động một chút, dưới mũi kiếm buông xuống, chống được thân thể của mình, không để cho mình hiện ra tư thái mềm yếu. Hắn không để ý chữ “Chiến” khổng lồ trên thiên khung. Ánh mắt nhìn về phía Luân Hồi tổ sơn, mỉm cười.

“Có lẽ... có lẽ lại phải xin lỗi nàng lần nữa...”

Mắt hắn đã là một mảnh mờ mịt, dần dần hiện lên một khuôn mặt cực kì mỹ lệ. Nàng cười rất đẹp, nụ cười khuynh đảo chúng sinh, nhưng trên khóe mi lại đọng nước mắt.

“Nàng cười rất đẹp... rất đẹp... Ta thích nhất nàng cười... nếu... nếu còn kiếp sau... ta sẽ... sẽ không để nàng... chịu bất kì ủy khuất nào nữa... để nàng luôn... luôn cười...”

Vô Tình Kiếm Đế thanh âm yếu ớt chỉ cực, rồi lại vạn phần thỏa mãn nở nụ cười:

“Nếu còn kiếp sau... nguyện vì nàng mà sinh... vì nàng mà đau... vì nàng mà tử.”

Hắn nỗ lực vươn tay, mang trên mặt mỉm cười,,muốn lau đi nước mắt trên khóe mi của nàng.

Ngón tay ở dần dần đến gần...

Nhưng tay của hắn đưa đến một nửa, đột nhiên vô lực rũ xuống.

Trên mặt của hắn mỉm cười, cũng trong lúc bất chợt lúc đó động lại.

Không bao giờ... động nữa.

~~~~~

Veol

Tiếng phá không vang lên, một thân ảnh tuấn mĩ tới cực điểm bay tới. Trên tay hắn vẫn lưu chuyển một đóa hoa bảy sắc, hắn chính là Tuyệt Hồng Trần, tông chủ đương nhiệm của Vạn Hoa Tông.

Khi hắn đang giao chiến với Phụng Hoàng ngoài xa, thấy từ Nguyệt Giới bay ta Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ, trong lòng biết không ổn. Thất Tinh Liên Hoa trong nháy mắt quang mang đại thịnh, một kích toàn lực thi triển ra, thiên địa biến sắc, thời không tan vỡ. Một kích của Tuyệt Hồng Trần đánh bay Phụng Hoàng, không để ý tới sống chết của Tư Diệp. Tuyệt Hồng Trần đạp không mà bay, nhanh chóng phi hành tới chỗ Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ.

Vừa tới nơi, đập vào mắt là khung cảnh điêu tàn, một thủ chương bay lên trời, nổ tung, tạo ra một chữ “Chiến”. Pháp tắc quanh quần chữ Chiến trong nháy mắt phóng đại. Nhanh chóng bay ra toàn bộ Thần Vực. Tuyệt Hồng Trần biến sắc, nhìn Nguyệt Thiên Phong tóc trắng xoắn tung, kinh hãi vô cùng vội vàng bay tới.

“Nguyệt Thiên Phong, ngươi... ngươi vậy mà phát động Thế Chiến... ngươi điên sao?”

“Điên... phải... ta chính là đang điên... nàng đã chết rồi... ta sẽ dùng máu của thú tộc trải đường luân hồi cho nàng...”

“Ngươi...”

Ánh mắt Tuyệt Hồng Trần co rút,

“Nàng chết rồi... chết rồi?”

Nguyệt Thiên Phong chấp tay sau lưng, không trả lời Tuyệt Hồng Trần, khí tức băng lãnh chí cực tỏa ra. Hắn đạp không, lưng còng Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ, từ từ bay về Nguyệt Giới.

Tuyệt Hồng Trần hít sâu một hơi, nhìn lại Vô Tình Kiếm Đế đã vẫn lạc ở đó. Ánh mắt nheo lại, sát khí cực kì đáng sợ tỏa ra bốn phía. Sau lưng hắn xuất hiện hai thân ảnh, chính là Băng Hỏa song nữ.

“Công tử, Nguyệt Giới đã phát động Thế Chiến với Thú Vực, hay là chúng ta...”

“Chiến!”

Tuyệt Hồng Trần đạp không mà bay về phía cái kiệu của mình, để lại một chữ.

“Nhưng công tử...”

Từ trong kiệu, tiếng Tuyệt Hồng Trần vọng ra, hắn gằn từng chữ.

“Vạn Hoa Tông ta... Tham chiến.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tham Chiến - 1

Thạch Linh Các, đây là một trong những cự phách cường đại nhất Nhân Giới. Thạch Linh Các có thể nói là một đại cự đầu của Nhân Giới, nó cường đại không chỉ là vũ lực mà cường đại nhất của Thạch Linh các chính là tài lực.

“Nơi nào có giao dịch, nơi đó có Thạch Linh các”

Một câu nói mà tất cả mọi sinh vật có ý thức ở Thần Vực đều hiểu, đều thuộc. Phân bộ của Thạch Linh các trải khắp mọi góc ngách của Thần Vực, một mình Thạch Linh các nắm giữ tới ba phần tài phú của cả Thần Vực. Dù thấy tài lực của Thạch Linh các hùng hậu tới một tình trạng kinh khủng.

Tại sâu bên trong một sơn cốc, bên trong một tòa cổ các, có một thanh niên mập mạp nằm ở đó, mặc dù hắn rất mập mạp, nằm ở đó, nhưng mà, lại cho người ta một loại cảm giác thôn thiên, dùng nằm ngang giữa bầu trời để hình dung hắn, cái kia cũng không có chút nào quá mức.

Người thanh niên này tựa như là vừa mới tỉnh ngủ, thời điểm hắn tỉnh dậy, xung quanh hắn pháp tắc không ngừng xoay chuyển như muốn khóa lại thứ gì đó vừa lĩnh ngộ. Nhưng mỗi hồi lại hỗn loạn, không ngừng tiêu tán.

“Thất bại lần nữa sao...”

Người thanh niên mập mạp thì thảo,

“Azzzz, đáng ghét thật mà...”

Người thanh niên lại nhắm mắt lại, nội thị trong cơ thể một chút, không khỏi cười khổ. Bỗng từ phương xa nổ ầm ầm, thời điểm thanh niên mập mạp kia lấy lại tinh thần, hần trong nháy mắt biến mất, trong nháy mắt này, hần vượt qua thời không, một bước vạn cảnh, nếu có người nhìn thấy hần thủ đoạn như vậy, nhất định sẽ bị dọa đến nhảy dựng lên, năm ba bước, liền có thể vượt qua một phương thiên địa, cái này quá nghịch thiên!

Khi màn đêm buông xuống, người thanh niên này xuất hiện ở bên ngoài Long Giới, không có ai biết hần tới, hần tới vô thanh vô tức, hần đứng trong hư không tựa như là cùng thiên địa hòa làm một thể, đừng nói là Thần Đế, coi như là có Thần Thánh ở đây, cũng không nhất định có thể phát hiện hần.

Thanh niên mở ra hai mắt, khi hai mắt hần mở ra, tựa như có thể xuyên qua vạn cổ, ngược dòng thời gian, ánh mắt của hần xuyên qua hết thảy, rơi vào phía trên Sinh Mệnh Vạn Thế Trụ.

Bên cạnh Sinh Mệnh Vạn Thế Trụ, Nguyệt Thiên Phong khi vừa mới tuyên bố khai chiến cùng Thú Vực thì nhũu mảy, nhìn về phía hư không, nơi thanh niên mập mạp đứng.

“Ngươi điên sao?”

Trong tai Nguyệt Thiên Phong vọng lên tiếng người thanh niên mập mạp.

“Phải!”

Nguyệt Thiên Phong lạnh lùng trả lời, giọng nói băng hàn chí cực. Trầm ngâm một hồi, Nguyệt Thiên Phong nói.

“Ngươi sẽ tham gia chứ?”

“Ta không điên...”

“Ta biết ngươi là thương nhân, mà... thương nhân lại yêu quý chiến tranh.”

Thanh niên mập mạp trầm mặc, xoay người lại, giọng hần lại vang lên.

“Cho ta một lí do tham chiến đi...”

“Nàng... nàng đã bị Tiên Hồ đánh chết...”

“Ngươi nói cái gì...”

Nghe được Nguyệt Thiên Phong nói thế, người thanh niên mập mạp này lập tức run lên, thời điểm hần run rẩy, sát khí ngập trời, ngay cả thiên khung cũng vì đó lay động một cái, trong đôi mắt hần lóe lên quang mang, tựa như là ba ngàn thế giới sáng tắt, cực kì khủng bố, coi như là có Thần Thánh ở trước mặt hần, chỉ sợ cũng sẽ trong nội tâm run rẩy, người thanh niên này tuyệt đối là kinh khủng đến không cách nào hình dung!

“Nàng... tỷ tỷ có luân hồi không?”

Thanh niên mập mạp lại một lần nữa truy vấn nói ra, hần cũng khó mà tin tưởng.

“Nàng bị Văn Thần Cửu Trát của Thông Thiên trăm đạo cơ, hủy thần hồn...”

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ là... không... không thể nào... tỷ tỷ đã nửa bước Chứng Đạo...”

Người thanh niên mập mạp biến sắc, trong lúc nhất thời thất thần, thì thào.

“Ngươi... Tham Chiến chứ?”

Nguyệt Thiên Phong không nói tiếp, chỉ hỏi lại một câu.

Người thanh niên mập mạp này không nói gì, xoay người lại, thoáng chốc đã biến mất.

Trở lại tòa cổ các của mình, người thanh niên mập mạp cứ nằm đó thật lâu, sau nửa ngày, ánh mắt hần mở ra, giọng nói hần vọng ra ngoài.

“Người đâu?”

“Các chủ”

Một lão giả tiến tới, cung kính hành lễ nói.

Thanh niên mập mạp vẫn nằm đó, giọng nói bình thản:

“Ta có hai chuyện muốn nói với ngươi. Chuyện đầu tiên, chuẩn bị... Thạch Linh Các ta tham gia Thế Chiến...”

Lão già mới tới biến sắc, giọng lắp bắp hỏi lại.

“Các... Các Chủ... Thế Chiến... là Thế Chiến?”

“Phải... Nguyệt Giới tuyên chiến với Thú Vực. Thạch Linh các ta sẽ toàn lực hỗ trợ.”

“Vậy... vậy còn chuyện thứ hai?”

“Thỉnh sư phụ ta xuất quan... ta muốn luân hồi.”

Lão già sắc mặt lại đại biến, hai chuyện mà người thanh niên mập mạp này nói đối với lão quá sức là chấn động. Đợi lão già hơi tỉnh táo lại phân nào, thanh niên mập mạp nói:

“Đi đi...”

“Vâng... Các Chủ...”

Lão già vừa lui vừa nói, giọng nói vẫn run run, hiển nhiên vẫn chưa tiêu hóa hết hai tin tức vừa rồi. Lão già đi còn chưa hết thời gian nửa canh giờ, trong hư không căn cứ của người thanh niên mập mạp chấn động, một lão già tiên phong đạo cốt, tóc trắng bay phất phơ, khuôn mặt hồng hào cực kỳ giống tiên nhân xuất hiện.

“Sư phụ...”

Người thanh niên mập mạp gắng gượng ngồi dậy hành lễ. Lão già phát tay, một luồng quang mang nhu hòa nhanh chóng bao phủ toàn thân người thanh niên mập mạp. Về mặt đau khổ của người thanh niên mập mạp thoáng chốc tan biến. Lão già mở miệng thở dài.

“Aizz, Thiều nhi, con quá vội vàng...”

Vừa nói, hai tay lão già không ngừng huy động, từng lữ, từng lữ pháp tắc tụ tập, không ngừng kim hãm lại sinh mệnh đang xói mòn của thanh niên mập mạp.

“Thạch Linh các... mong sư phụ chiếu cố nó một thời gian.”

Người thanh niên mập mạp lại cúi đầu hành lễ thật sâu.

“Aizz, những lão già như ta đã không còn nhúng tay vào thế tục nữa rồi... đi đi thôi, Thạch Linh các này dù sao cũng là một phần tâm huyết của ta, ta sẽ chiếu cố một hai...”

“Cảm tạ sư phụ.”

“Tiếc là tiểu oa nhi của Luân Hồi sơn kia đã Luân Hồi. Không thì lão già như ta cũng mặt dày tới đó xin một cái Thệ Ước cho con...”

“Thệ Ước?”

“Nó là bảo vật có một không hai trong thiên địa, mỗi một thế sẽ cho ra một cái Thệ Ước... Aizz một trong ngũ đại bảo của thiên địa, nó có thể giúp luân hồi mà giữ lại được trí nhớ.”

“Giữ lại được trí nhớ?”

Người thanh niên mập mạp động dung không thôi. Giữ lại được ký ức, chuyện đó đối với những người sắp luân hồi như hấn hấp dẫn bậc nào.

“Đi đi thôi, nhớ kỹ, trụ cột mới là quan trọng nhất...”

Nói xong, tay lão già bấm pháp quyết, thời không nháy mắt sụp đổ, lục đạo vỡ nát. Tay kia lão nhanh chóng rút linh hồn cùng sinh mệnh lực còn lại của thanh niên mập mạp ra, từ trong ống tay bay ra một miếng ngọc tỏa ra thanh quang nhàn nhạt.

“Tạo Hóa thạch này sẽ bảo hộ cho con trên con đường luân hồi này.”

Người thanh niên nhìn thật sâu lão già đó, khom lưng vái một vái, nói:

“Sư phụ...”

“Đi đi... tới thời điểm thích hợp ta sẽ hạ giới đón con lên...”

“Vâng!”

Người thanh niên mập mạp khom người cúi đầu rồi dần dần biến mất trong cánh cửa hư không.

Tại trong một hẻm cốc tại Trường Sơn son mạch, một nữ tử tuyệt mỹ tại nơi đó đang hái thuốc. Nữ tử này ở trong thâm cốc đóng xuống từng nhánh gai thiên niên thần mộc đã gọt xong, nữ tử đem từng nhánh gai thần mộc đính xuống dưới đất.

Nữ tử này là ngắt lấy một loại linh dược hi hữu, mà loại linh dược kia tránh ở dưới đất, cho nên, nàng bắt đầu phong tỏa thâm cốc. Khi nàng đem trọn cái thâm cốc phong tỏa, bắt đầu hướng trong cốc đổ dược thủy. Loại dược thủy đặc chế này đổ vào trong đất bùn, tựa như từng đầu linh xà nhỏ nhỏ chui xuống dưới đất.

Nữ tử này mượn dùng dược thủy chính nàng đặc chế xua đuổi lấy linh dược dưới mặt đất, muốn đem linh dược đuổi vào trong cạm bẫy mà nàng trước đó đã bố trí tốt.

Nữ tử trước mắt này một thân áo vải, trên áo vải thêu lên đóa hoa tiên dược thanh lịch, thoát nhìn tươi mát lịch sự tao nhã.

Nữ tử thanh lịch thoát tục, dung mạo thanh lệ, một đôi tú mục sáng tỏ không bụi, cả người nàng thoát nhìn như u cốc thanh hà. Cả người nàng điềm tĩnh nho nhã, cho người ta một loại cảm giác ôn nhuận như ngọc.

Nữ tử trước mắt để cho người ta xem xét liền cảm giác chính là ôn nhuận bảo ngọc, để cho người ta yêu thích, trong lòng cũng không khỏi có một phần yên tĩnh.

Ở bên trong thâm cốc, ở dưới nữ tử xua đuổi, linh dược dưới mặt đất rốt cục xuất hiện, đây là một cây linh dược màu tím như khói, thời điểm cây linh dược từ dưới đất lộ ra ngoài, tựa như một luồng khói tím từ dưới đất chui ra, khi từng sợi từng sợi khói tím này từ dưới đất chui đi ra, liền nở rộ thành hình, đây là một cây linh dược Tử Diệp Ma Hoa.

Nhưng mà, khi gốc linh dược này từ dưới mặt đất chui ra liền rơi vào trong cạm bẫy mà nữ tử trước đó đã thiết kế tốt, chỉ nghe được "Ba" một tiếng, gốc linh dược này liền bị phong tỏa ngăn cản, muốn giãy dụa trốn chỉ là uống phí khí lực.

Nhìn thấy gốc linh dược này rốt cục bị khóa lại, nữ tử không khỏi lộ ra tiểu dung điềm tĩnh, nàng vội vàng đi tới, muốn đem gốc linh dược này thu vào bên trong bảo hạp.

“Phi... Phi...”

Một đầu măng xà bông từ dưới đất ngoi lên, chiếc mầm như chậu máu há ra, mùi hôi thối phả ra, hai chiếc răng nanh như hai thanh lợi kiếm như muốn chọc cắn nữ tử. Nữ tử đang để ý gốc ma hoa này, không để ý tới măng xà, vung tay một cái, không gian rung động, ngay lập tức cầm cổ măng xà vào bên trong. Tổ thủ khê nắm, măng xà bị cầm cổ không kịp kêu thảm, đã bị không gian đè ép thành thịt vụn.

Nữ tử tiện tay bóp chết măng xà, sau đó xác định không việc gì, mới đem gốc linh dược này thu vào bên trong bảo hạp. Khi hết thấy đại công cáo thành, lúc này nữ tử mới thở một hơi thật dài, như trút được gánh nặng.

“Ma Hoa... không ngờ ma hoa này lại xuất hiện... chà nhẽ... chà nhẽ...”

Nữ tử không dám nghĩ tiếp, thu lấy bảo hạp. Lúc này, một nữ phụ trung niên bay tới, thấy nữ tử, vội vàng hành lễ.

“Trang chủ...”

“Ta cảm nhận được chiến ý ngập trời, có chuyện gì xảy ra?”

Nữ tử nhẹ nhàng nói, giọng nói của nàng là điềm tĩnh an bình như vậy.

“Nguyệt Giới, Thiên Nguyệt đại nhân tại Long Giới đã hướng Thú Vực phát động Thế Chiến. Vạn Hoa Tông có mặt tại Long Giới đã cùng lúc tham chiến. Thạch Linh các đã thả ra tin tức tham chiến...”

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tham Chiến - 2

“Thế Chiến sao? Rốt cuộc có chuyện gì?”

Nữ tử nhẹ nhàng vuốt ve bảo hạp, ánh mắt lóe lên một tia sắc bén.

“Vô Tình Kiếm Đế khiêu chiến Long tộc trưởng lão Long Ngạo Thiên...”

Mọi tình tiết đều được vị phụ nhân này kể ra một loạt, đến cả cuối cùng Nguyệt Thiên Phong phát động Thế Chiến với Thú Vực.

“Sự phụ ta ý kiến thế nào?”

“Lão tổ nói việc này do trang chủ toàn quyền quyết định.”

Nữ tử hít mạnh một hơi, cất bảo hạp lại, phát tay đập không mà lên.

“Ta còn có việc, hai năm sau ta sẽ quay lại.”

“Trang chủ, còn việc Thế Chiến?”

Thân ảnh nữ tử đã không còn thấy đâu, nhưng cả vùng sơn mạch Trường Sơn này đều vắng vắng tiếng nói dịu êm, nhưng tràn ngập khí phách của nàng.

“Tình Trang ta... Tham chiến.”

Nhiều tu sĩ đang thu hoạch thảo dược, hay săn bắt linh thú hay chém giết lẫn nhau... nghe được giọng nói của nữ tử đều dừng tay, kinh hô.

“Tình Trang, Tình tiên tử...”

~~~~~

“Báo... báo... cấp báo...”

Một tên tướng quân mũ giáp lộn xộn, dáng vẻ phong trần, đang cười một con đại giác mã phóng như điên trên đường đường phố. Sạp hàng, tu sĩ xung quanh hai bên đường sợ hãi, dạt sang hai bên nhường đường cho vị tướng quân này. Sợ hãi không chỉ vì con đại giác mã, mà là vị tướng quân mũ giáp xộc xệch, vẻ mặt mệt mỏi. Người này mặc một bộ chiến giáp đỏ thẫm, đang phi như bay. Người biết lai lịch vị tướng quân này không khỏi kinh hô.

“Vệ Thần Vương...”

Cái tên vừa mới thốt ra, các tu sĩ xung quanh liền sợ hãi.

“Không phải Vệ Thần Vương đang dẫn binh tại biên giới giữa Việt Quốc và Long Giới sao? Sao bây giờ bộ dáng hốt hoảng, khẩn trương như vậy?”

Nhiều người bàn tán nhưng không ai dám tiến lên hỏi chuyện.

Vệ Thần Vương phóng Đại Giác Mã như bay, một đường phi thẳng vào Hoàng Cung.

Hoàng Cung này chính là nơi có quyền lực nhất Đại Việt Thần Quốc. Đại Việt Thần Quốc là thần quốc duy nhất trong Nhân Giới, chiếm tới bốn phần lãnh thổ toàn Nhân Giới.

Hoàng Cung của Đại Việt Thần Quốc ở Hồng Hà Thành. Hồng Hà thành náo nhiệt có thể coi là đệ nhất Nhân Giới, hơn nữa Hồng Hà thành cũng cực kì phồn vinh. Lai lịch của Hồng Hà thành rất đơn giản, bởi vì truyền thuyết ở phía bắc Nhân giới có một dòng sông cổ xưa vô cùng, linh khí đậm đặc kinh nhân, lại có một sắc đỏ hồng. Các bậc tiên hiền của Nhân tộc muốn cho tộc quần của mình có một nơi an ổn phát triển, đã xây dựng một tòa đại thành ở đây. Người đời sau gọi nó là Hồng Hà thành.

Mặc dù diện tích của Thần Vực mệnh mông hơn, nhưng nhân số thì thừa thớt, Hồng Hà thành lại bất đồng, thành nhỏ vô số, sinh linh phồn vinh, ở Nhân giới, Hồng Hà thành là căn cứ lớn nhất của Nhân tộc, thậm chí có không ít những chủng tộc khác cũng tụ tập ở Hồng Hà thành.

Hồng Hà thành từng được xem là nơi khởi nguyên của Nhân tộc, truyền thuyết ở thời đại hoang mông, Nhân tộc là bắt đầu cắm rễ ở chỗ này, sau đó lại trải qua thời đại khai hoang bách tộc chiến loạn, lại sau đó trải qua thời đại Thú Vực hắc ám, cho đến cuối cùng là thời đại chư Thần rực rỡ ước lệ, cho thẳng đến hiện tại, Nhân tộc vững vàng cắm rễ ở chỗ này.

Ở Hồng Hà thành có rất nhiều truyền thừa cổ xưa, có vô số đại giáo, thánh địa cổ tông cường đại thâm hậu! Như Phiêu Miểu Tiên Cung, Thạch Linh các, Thánh Đạo tông, Hệ Gia..., đây đều là đại môn đại giáo cường đại mà cổ xưa!

Cường đại nhất phải kể tới Ngạo Thiên tông, tuy gọi là một tông, nhưng mỗi đời tông chủ đều đăng Đế vị, Đế vương của Đại Việt Thần Quốc. Ngự chủ Hoàng Cung, hiệu lệnh quân hùng.

Vệ Thần Vương sau khi tiến nhập Hoàng Cung, không dừng bước, phi Đại Giác mã về phía Trung Cung. Tới cổng trung cung, bước vào cổng vòm, sau khi bước vào cổng vòm, lúc này Vệ Thần Vương lại tiến nhập động thiên khác, ở chỗ này thanh sơn lục thủy, thực sự không phải là cổ đình lầu viện như trong tưởng tượng.

Lúc này, xuất hiện ở trước mắt Vệ Thần Vương lại là một biển mây, bay bổng lượn lờ lấp lánh, nhưng biển mây chớp động ba quang, lại không phải sóng văn chi quang, mà là kim quang.

Toàn bộ biển mây thoát nhìn như là một thế giới, thế giới mây, tựa hồ, mây trên chín tầng rơi xuống thế gian, rơi vào nơi đây.

Ở phía trên biển mây lúc này có một người ngồi xếp bằng, một đóa hồng vân ở trên người nàng nở rộ, đóa hồng vân này tách ra ngũ quang thập sắc, chiếu vào chỗ sâu của biển mây, mà chỗ sâu của biển mây hiện lên dị tượng trùng điệp, tựa hồ có vô thượng bảo tàng muốn mở ra.

Nữ tử ngồi trên hồng vân, thoạt nhìn mới đôi mươi, nàng phong hoa khó mà dùng bút mực hình dung, tuyệt thế phong hoa, thủy mị nét na để cho người ta tìm đập thành thịch!

Thời điểm Vệ Thần Vương đến, nữ tử trong nháy mắt mở cặp mắt ra, nàng vừa nhìn thấy Vệ Thần Vương liền mở miệng, giọng nói thanh thúy, nhẹ nhàng vang lên, giọng nàng tuy nhẹ nhàng, nhưng lại vang vọng cả thế giới mây này.

“Có chuyện gì xảy ra?”

Vệ Thần Vương oai chấn một cõi, thống lĩnh ngàn vạn hùng binh, nhưng trước mặt nữ tử này, hắn liền thu liễm sạch khí thế, chỉnh sửa mũ giáp, quỳ xuống hô.

“Tham kiến Khánh Vân công chúa!”

“Miễn lễ! Có chuyện gì mau nói đi!”

“Khởi bẩm công chúa, Đảo Chủ Luân Hồi đại nhân cùng Vô Tình Kiếm Đế tại Long giới đã vẫn lạc. Nguyệt Giới, Thiên Nguyệt cung chủ đại nhân tại Long giới đã hướng Thú Vực phát động thế chiến. Vạn Hoa Tông tông chủ đại nhân đã tham chiến, tin tức mới nhất thần nhận được, Thạch Linh các các chủ tuyên bố tham chiến. Tình hình phương Bắc cực kì không ổn định, Bệ Hạ lại đang bế quan, mong công chúa ra mặt giải quyết.”

“Được rồi, ngươi lui đi.”

“Vâng... thần xin cáo lui.”

Soạt, soạt, soạt...

Theo Vệ Thần Vương vừa đi, tâm tình bình thản của nàng lập tức xảy ra ba động, toàn bộ thế giới mây lay động, hồng vân phát tán ra ngũ quang thập sắc lập tức sáng tối chớp chòe, tựa hồ là bão tố muốn tới.

“Tâm như vân... vân huyền ảo... vân tĩnh lặng...”

Đang lúc nàng sắp nổi bão, một giọng nói xa xa vang lên, vọng vào nội tâm đang ba động của nàng. Nghe được thanh âm này, nàng liền vận khởi tâm pháp, lắng đọng lại nội tâm của mình.

“Ca... xuất quan rồi sao?”

“Ta đã biết chuyện rồi...”

“Vậy chuyện này ca định tính sao?”

Trầm ngâm một hồi, Khánh Vân công chúa phát tay, không gian sụp đổ, trong nháy mắt nàng đã vượt qua không gian, thuần di tới một nơi. Trước mặt nàng thoáng chốc xuất hiện một thần điện, vừa tiến vào Thần điện, Khánh Vân công chúa cũng gặp được nam tử lên tiếng.

Chỉ thấy nam tử ngồi ở trên Đế tọa, cả người để lộ ra một cỗ khí thế cao cao tại thượng, dạng khí thế này của hắn tuyệt đối không phải giả vờ. Vai mang hoàng kim hộ giáp, thắt eo Bàn Long chiến mang, đầu đội lấy Phi Vân thần quan, cái này khiến cả người hắn thoạt nhìn tràn đầy bá khí lăng lệ. Khi thấy hắn, để cho người ta nhìn thấy chính là một vị Đế giả ngồi ở trước mặt, một bá chủ khí thế khinh người, chính là một Đế Vương trong Đế Vương.

“Chiến...”

Khi nam tử mở miệng, lập tức Đế Vương khí như kinh đảo hải lăng, có thể đánh ra thiên khung, trong nháy mắt này, Đế khí tựa như Thái Sơn áp đỉnh, trấn áp hết thảy! Cả Hoàng Cung đều bị Đế khí của hắn ảnh hưởng, mọi người hai chân đều mềm nhũn, quỳ rạp xuống trên mặt đất.

“Được rồi, muội đi phát lệnh.”

Khánh Vân công chúa gật đầu, đạp mây mà bay. Bay tới trung cung, nàng hít sâu, nhìn về phía chân trời xa xa, ánh mắt phức tạp trở nên kiên quyết.

“Lệnh triệu tập của Tà Đế. Những đầu lĩnh quân đội cấp Tướng trở lên, bất kể công việc, bất kể gần xa, bất kể nhiệm vụ, sau ba ngày phải tụ tập về Hoàng Cung. Trái lệnh... Trảm!”

Giọng Khánh Vân công chúa trong nháy mắt vang vọng cả Hồng Hà thành. Những gia tộc, đại môn, đại giáo chưa biết tin gì đều hoảng sợ. Nhao nhao đi hỏi thăm tin tức,.

“Các ngươi biết tin gì chưa?”

“Nói mau, nói mau, ta thấy Đế đồ binh mã đang tụ tập rất nhiều, không khí cực kỳ áp lực, chẳng lẽ có đại sự?”

“Không những là đại sự, mà là đại đại sự. Sắp có chiến tranh, hơn nữa lại là Thế Chiến...”

“Người nói cái gì?... Thế Chiến?... Không thể nào...”

“Bé mồm thôi, ta lấy mạng ta ra thế tin tức này cực kỳ chính xác. Ta có ông anh họ đang là cấm vệ của Tà Đại Đế, tin tức này là ông nói ta mới biết. Sắp tới Đại Đế sẽ công chiếu thiên hạ, phát binh Thú Vực. Đây là một cơ hội cho Nhân tộc quật khởi, ba ngày nữa ta sẽ đăng kí nhập ngũ...”

Tên kia hít một hơi lạnh khí, tin tức Thế Chiến làm hắn rung động thật lớn.

“Phải... Chiến... huynh đệ, ta với người cùng đi...”

Sau hai tuần, tin tức Thế Chiến đã lan rộng toàn Nhân Giới, cả Nhân Giới sôi trào. Có người vui mừng, có người lo âu, cũng có người sợ hãi. Nhưng đa số mọi người đều nhất chí một quan điểm chung... Chiến.

Chiến... Chiến... Chiến.

Cả Nhân Giới hừng hực chiến ý, chưa bao giờ Nhân Giới đoàn kết như hiện tại. Bọn họ đã đợi, đợi chờ cuộc chiến quật khởi của giống loài. Mỗi lửa cùng gió đông đã có, cuộc chiến tranh chủng tộc đã sắp mở màn... Thế Chiến.

~~~~~

“Aizz...”

Một tiếng thở dài xa xăm, Long Thương cảm xuống đất, long giáp vỡ tan, đầu tóc rối loạn. Long Ngạo Thiên từ từ bước tới chỗ Vô Tình Kiếm Đế, ánh mắt phức tạp. Hắn từ từ ngồi xuống, từ trong không gian trừ vật lòi ra một bình rượu. Một hơi uống cạn một bình, một bình, lại một bình.

“Năm xưa ta và người cùng nhau tu đạo tại Thiên Viện, đối địch lẫn nhau. Ta thừa nhận, ta vẫn kém người một bậc, nhưng ta không phục. Tại sao lão thiên lại đối tốt với người như vậy? Cơ duyên, vận khí người đều có, thậm chí có nhiều tới nghịch thiên. Ta càng không phục... choang...”

Một bình rượu bị Long Ngạo Thiên ném bẻ, hắn không để ý, tiếp tục lòi ra một bình, ngẩng đầu uống ừng ực.

“Ta cố gắng đêm ngày, đuổi theo bước tiến của người. Ta không tin số phận, con người tạo nên số phận chứ không phải số phận làm nên con người. Phế vật cũng có thể trở thành thiên tài nếu cố gắng, và ta đã thành công ha... ha... ha...”

“Ta không biết từ lúc nào đã coi người như bạn bè, ta biết, người cũng vậy. Nhưng người... vì lý do gì, lại trảm tình, lại đoạn hồng trần? Ta không hiểu... ta cũng không muốn hiểu nữa... bởi vì quá muộn rồi... huynh đệ... ra đi thanh thản...”

Hắn uống một ngụm lớn, rồi đổ toàn bộ rượu còn lại ra đất. Rượu cùng với máu Vô Tình Kiếm Đế hòa tan. Long Ngạo Thiên đứng dậy, liếc nhìn Vô Tình Kiếm Đế lần nữa, rồi đập không mà bay. Lúc hắn bay đi, hoàn toàn không hề phát hiện bên cạnh Vô Tình Kiếm Đế có một thân ảnh lão già. Lão già đứng đó, nhưng lại như dung hợp với thiên địa, không hề có khí tức, không hề có dao động nào. Lão già đứng đó, nhìn Long Ngạo Thiên rời đi, rồi lại nhìn Vô Tình Kiếm Đế. Lão phát tay, liền thu lấy Vô Tình Kiếm Đế, thân ảnh lão dần dần nhạt đi rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đạo Hữu Tình

Bên ngoài thiên khung.

Một đạo bóng trắng phá không mà xuất hiện, từng đạo khí lưu hỗn độn khiến ngay cả Thần Đế cũng biến sắc, khi gặp lão già này như chuột gặp mèo, nhao nhao tránh ra.

Lão già này thoát nhìn già nua nhưng khí tức trên người hắn thật quý dị, tựa như già nua chỉ là vẻ bên ngoài bao bọc một cơ thể khí huyết cực kỳ sung mãn, một khi tàn ra liền có thể hủy diệt hết thảy.

Trên người lão già chỉ mặc một bộ trường bào trắng mộc mạc nhưng nếu ai biết được thân phận lão già chắc chắn sẽ nhảy dựng.

Lão già bay ra thiên ngoại, cứ thế bay. Khí lưu hỗn độn càng ngày càng dày đặc, nhưng không còn sợ hãi, mà là vui mừng như gặp được người thân, rồi rít bay xung quanh lão già.

Không biết qua bao lâu, từng khí lưu hỗn độn tách ra một không gian, lão già cứ thế đập không mà bay vào. Dần dần, khung cảnh hiện ra, một con đường nhỏ xuất hiện.

Lão già bước trên con đường nhỏ, bước rất chậm rãi. Hai bên cỏ dại tươi tốt, hoa dại lay động, các loại cây cối thẳng tắp sừng sững, xếp thành từng dãy, gốc nào gốc nấy đều cao lớn chọc trời, đường kính phải mấy người ôm mới hết, cành lá xum xuê, bên trên không ngờ còn có rất nhiều tổ chim. Trên mặt đất vương đầy lá rụng, rải thành một tầng thật dày, đi bên trên còn phát ra tiếng xoạt xoạt, cũng không biết đã bao nhiêu năm không quét dọn rồi.

Đi trên con đường nhỏ hoang vắng này, khiến cho người ta tự nhiên sinh ra một loại cảm giác siêu nhiên, tựa như mọi thanh âm đều biến mất, rời xa hồng trần thế tục. Nhưng mà, thế tục mà biết tại nơi này, tiên được mọc như cỏ dại, thần hoa tuyệt thế cũng chỉ tiện tay trồng bên đường, thần thụ, tiên cầm đào mắt có thể thấy nhất định sẽ cực kì điên cuồng.

Trong loại cảm giác kỳ diệu này, lão già không lên tiếng, một đường trầm mặc tiến tới, chỉ nghe thấy tiếng tiếng lá khô xoạt xoạt vang lên... Lão già cứ thế đi, nhìn lão già đi, làm cho người ta một loại cảm giác, nếu cứ đi như vậy, nhất định có thể đi tới tận cùng thiên địa.

Đi tới cuối con đường, chỉ có một căn tiểu viện nho nhỏ, rất đơn sơ. Trên tường vây bốn phía, mọc đầy cỏ khô, từng tầng từng tầng, có vàng có xanh, dày đặc đến nỗi không thể nhìn thấy mặt tường bùn đất đầu nữa. Vô số khe nứt bị rễ cỏ tạo ra, thoạt nhìn tựa như bức tường sắp sụp vậy. Trên đầu tường cỏ lại càng tươi tốt, không ngờ cao tới gần một mét, đón gió lay động.

Hai cánh cửa gỗ, rõ ràng là làm từ từng mộc ức năm, từng mộc cứng rắn nhất thiên địa như vậy mà cũng không chịu được phong sương, xuất hiện dấu vết mục nát. Cánh cửa kia có thể mục nát đạt tới mức độ như vậy... cũng đủ thấy năm tháng dài thế nào.

Lão già đẩy cửa đi vào, trong tiểu viện, có ba gian nhà tranh. Cửa gỗ mở rộng, trên thềm đá trước cửa, rêu xanh mọc đầy khắp khe hở. Bên trái có một tảng đá lớn, mọc đầu rêu. Bên trong tràn ngập cỏ cây thom ngát, không ngờ thập phần sạch sẽ. Trong phòng có một giường, một bàn, một ghế tựa, một bức họa. Hiển nhiên, lão già này cũng không đãi khách ở nơi này bao giờ. Cho nên một chỗ để ngồi cũng không có.

Nơi này chính là thiên địa của một mình lão.

Lão già phát tay, Vô Tình Kiếm Đế xuất hiện trên chiếc giường trúc. Hai tay lão già bất quyết, từng luồng nguyên khí hỗn độn bao bọc lấy Vô Tình Kiếm Đế. Dần dần, hỗn độn khí thu nhỏ lại, Vô Tình Kiếm Đế biến mất, chỉ còn lại một ngọn hồn hỏa. Nhìn kĩ có thể thấy đó là linh hồn của Vô Tình Kiếm Đế, nó đang được một quang cầu bao lại.

Lão già nhìn quang cầu, động dung không thôi.

“Thê Uóc a... thứ thần kì nhất, bí ẩn nhất, hiếm có nhất trong vũ trụ...”

Tay lão già không ngừng huy động, dần dần tách được linh hồn Vô Tình Kiếm Đế ra khỏi quang cầu. Linh hồn Vô Tình Kiếm Đế bị tách ra, sau một lúc mờ mịt cũng dần dần tỉnh táo lại. Nhìn xung quanh một vòng, thấy lão già đang mỉm cười nhìn mình, Vô Tình Kiếm Đế phức tạp, khom người, nói:

“Sư tôn...”

“Gọi ta được một tiếng sư tôn, xem ra con đã nhìn thấu không ít a.”

Lão già mỉm cười, gật đầu nói. Vô Tình Kiếm Đế thờ dài một tiếng thật sâu.

"Lê loi hiu quạnh, cô độc phiêu linh, tứ hải như một, không bạn bè, không tri kỉ. Ngày tháng như bèo không rễ, một lời khó nói hết."

Lão già không lên tiếng, Vô Tình Kiếm Đế lại thờ dài.

“Lúc trước con từng nghĩ, nơi này của sư tôn mới là nơi cường giả nên ở. Rời xa phù hoa, rời xa ồn ào náo nhiệt, lẻ loi một mình, làm bạn với thiên địa, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, một lòng tìm hiểu nhân sinh, võ đạo thiên đạo, cho tới khi huyết nhục của mình cùng hoa cỏ cây cối tàn lụi, hóa thành bùn đất gió mát, trở về với đại địa....”

"Thế nhân đều biết cường giả tung hoành thiên địa, phiên vân phúc vũ, bề ngễ tung hoành, không thể địch nổi, uy phong khí phách bậc nào. Có ai nghĩ tới, phía sau về uy vũ khí phách đó, lại ẩn giấu ngàn vạn năm cô độc, tịch mịch..."

Trong lòng Vô Tình Kiếm Đế lại dâng lên một cảm giác chua xót, buồn bã, khẽ nói.

“Hong nhan... bạn đời, cảm tình khắc cốt ghi tâm...rồi cũng giống như lá rụng trên mặt đất này, tan biến trong hư vô...”

“Cho nên con chọn vô tình đạo. Trảm tình, tới vô tình. Bởi vì, con sợ, nếu cứ chấp nhất chuyện này, trải qua bao nhiêu năm tháng đằng đẳng, hồng nhan mất đi, chỉ còn lại thâm tình thê non hẹn biển. Bằng hữu rời đi, chỉ còn lại chút kí ức... Cũng đủ bức người phát điên rồi, làm sao có thể vượt qua năm tháng vĩnh cửu chứ?"

“Cùng phu cùng thê đạt tới đỉnh phong liệu có mấy người? “ Lão già thì thào.

Vô Tình Kiếm Đế lắc đầu, tâm trạng cực kì rối loạn, hồn hỏa đong đưa như sắp tắt.

“Nhưng không ngờ phút cuối của sinh mệnh, con cũng thấu được cái gọi là vô tình. Thiên đạo vô tình, ta không phải thiên, ta là nhân, mà nhân đạo hữu tình. Chúng ta là tu sĩ, tu luyện vốn đã là nghịch thiên mà đi. Vô tình đạo vốn cũng không sai, chỉ là con đường này quá tịch mịch. Năm tháng đằng đẳng, một mình vượt qua, cô độc tịch mịch, lạnh lẽo một mình, làm bạn bản thân, chỉ có thời gian và những hồi ức khắc vào trong tim. Con phát hiện ra, mình

không làm được. “

“Hữu tình đạo... Trọng tình trọng nghĩa, mặc thế gian ngàn nan vạn khổ, con muốn ở cùng người yêu con, huynh đệ con. Cho dù cuối cùng con sẽ như sư tôn hoặc có thể đạt cảnh giới cao không thể với tới, nhưng chỉ cần người yêu mất đi... Con sẽ luân hồi cùng nàng...nhưng điều đó còn có thể sao? “

Lão giả nhìn chằm chằm Vô Tình Kiếm Đế, sau đó bật cười ha hả. Đã lâu lắm rồi, từ khi đồ nhi của ông trầm tình theo vô tình đạo, ông không ngăn cản. Nay thấy đồ nhi lại phản đạo, từ vô tình sang hữu tình, đã nhìn sắp thấu hữu tình đạo, đặt nửa bước lên Chứng Đạo làm ông vui mừng không thôi. Chỉ tay vào bức họa trên tường, ông nói.

“Nhìn bức họa này, con nhìn ra điều gì? “

Vô Tình Kiếm Đế liếc sang nhìn bức họa, bức họa vẽ một người thiếu nữ rất đẹp, rất thật, nhìn như thiếu nữ đang múa. So với Phương Luân Hồi, thiếu nữ lại trưởng thành, bình tĩnh hơn.

Thiếu nữ làm mất người sáng lên, bộ đồ xanh nhạt tựa như nàng đến từ vùng sông nước phía nam, toàn thân tràn ngập linh khí núi sông.

Thiếu nữ đoan trang nho nhã, nhìn là biết nàng xuất thân cao quý. Khí chất của thiếu nữ không cao cao tại thượng, khí thế khiếp người. Thiếu nữ trang nhã cao quý, nhìn là biết rất có lễ phép, phong độ tiểu thư khuê các.

Thiếu nữ toát ra linh khí vùng sông nước, khuôn mặt nhu mì, mày liễu cong cong, mắt hạnh quyến rũ. Thiếu nữ như nữ nhi đầm nước, nhu tình như nước, xinh đẹp động lòng người.

“Chẳng nhẽ đây là sư mẫu? Tại sao ta đến đây nhiều lần, chỉ thấy tranh là một mảnh mộng lung lay không thấy thiếu nữ? Giờ lại xuất hiện... sư tôn hỏi vậy là có dụng ý gì? “

Nghĩ một lát, Vô Tình Kiếm Đế cân nhắc nói:

"Người trong bức họa... chính là người trong lòng, cũng là người vương vấn trong tim, không quên được. Cho dù ngàn vạn năm, cho dù hồng nhan năm đó đã già đi, nhưng trong lòng vẫn nhớ mãi không quên, thường xuyên gặp gỡ trong mộng, vẫn là cái thừa trẻ tuổi lúc trước, thiếu nữ mon mòn, vẫn là cái năm đó, vui buồn hờn giận lẫn nhau, phong tình vạn chủng..."

"Cho dù năm tháng trôi qua, cho dù bạch cốt thành tro, nhưng trí nhớ vẫn còn y nguyên, lại áp súc cả ngàn năm vạn năm, trở thành một bức họa trong lòng.. Tuyệt không phai màu..Con không biết người trong bức họa là ai. Nhưng con thấy bức họa này, là tâm."

Ánh mắt lão giả lóe lên quang mang, thần sắc lộ ra một vẻ buồn bã. Vô Tình Kiếm Đế rõ ràng có thể nhìn ra, ở trên mặt hắn, giờ khắc này đang biến đổi không ngừng, tựa hồ ngàn vạn năm qua, đang hóa thành bạch vân sương mù, lắng đọng trôi qua trên mặt hắn.

Trên khuôn mặt gầy guộc, giờ khắc này chỉ tràn ngập tưởng niệm, là không hối hận, là thâm tình, duy chỉ không có đau thương tuyệt vọng...

Trong mơ hồ, Vô Tình Kiếm Đế tựa hồ nhìn thấy, lão gặp gỡ cô gái đó trong Thiên Viện, khi đó, thiếu niên anh phát, ngọc thụ lâm phong, hồng nhan khuyên thành, nhu uyển thâm tình, bốn phía là thiên kiều ngốc nhìn, có hâm mộ, có ghen ghét, có chúc phúc.

Chỉ có bốn mắt nhìn nhau, đó là trái tim luân hồi hăm dọa tình, đó là nhất kiến chung tình, từ nay về sau tình căn thâm chủng, không rời không bỏ, từ đó sinh tử gắn bó, tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Tựa hồ nhìn thấy, hắn gặp gỡ huynh đệ, từ đó về sau thúc ngựa giang hồ, gào thét tung hoành, sáng khoải ân cừ, quát tháo thiên địa... Khoái hoạt, cho dù chân trời góc biển, cũng ngày đêm kiếm trình, cùng mưu cùng say, chỉ vì bản thân muốn cùng chung hân hoan với huynh đệ. Nguy nan, ta vì người mà chống đỡ, trái đũa phải khuyên, nhưng cả đám đều không rời, cùng sinh cùng tử. Thống khổ, tất cả huynh đệ cùng nhau rơi lệ...

Vui thì cười, cười thế gian biến đổi khôn lường. Giận thì cuồng, cuồng chiến thiên hạ, huyết nhuộm thiên khung, giết một tên trời long đất lở, xé một tên biển gầm núi lở! Bởi vì bên người có người có ta. Ta không sợ!

Tựa hồ nhìn thấy ái ân bỏ mình, thống khổ, chúng huynh đệ cùng đi làm bạn, cùng âm thầm, cùng bi thương...

Lại tựa hồ nhìn thấy, các huynh đệ ở bên cạnh hắn dần dần già đi, lần lượt nhắm mắt bên cạnh hắn, từ sinh long hoạt hổ, biến thành lạnh lẽo im lặng, cuối cùng hóa thành một nắm đất vàng, thân tử đạo tiêu. Tìm hắn, lại một lần nữa tan vỡ...

Án ước, trước mắt chợt xuất hiện mấy phần mộ mọc đầy cỏ xanh. Trời chiều ngả về tây, giữa thiên địa yên tĩnh trầm mặc đó, trước phần mộ, chỉ có một lão nhân thanh y cứ đứng ngậm ngùi, si ngốc, buồn bã....

Ánh mắt Vô Tình Kiếm Đế đã uon ướn, giờ khắc này, đột nhiên xúc động vô cùng, trong lòng đau khổ buồn bã, không ngờ không thể ức chế! Hắn Khóc...

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chuyển Thế

Vô Tình Kiếm Đế đột nhiên tỉnh lại, mới phát hiện mình đã lệ rơi đầy mặt. Nước mắt tí tách rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang khe khẽ.

Ngưng thần nhìn về phía đối diện, chỉ thấy lão nhân vẫn im lặng ngồi, đôi mắt hàm chứa cơ trí và thâm thúy vô hạn, đang nhìn mình.

Vô Tình Kiếm Đế muốn lên tiếng, nhưng lại chỉ cảm thấy cổ họng nghèn nghẹn, không ngờ một chữ cũng không nói nên lời. Muốn ngừng rơi lệ, nhưng thế nào cũng không thể ngăn được, đau khổ trong lòng càng ngày càng đậm, trong lúc nhất thời bị từ trong tâm, không thể cắt đứt...

Sau một hồi lâu, Vô Tình Kiếm Đế rốt cuộc ổn định lại được tâm thần, có chút ngượng ngùng lau mắt. Chính bản thân cũng không hiểu, vì sao ở nơi này, mình lại có thể khóc lóc như vậy...

Từ khi trầm tình, bước chân vào Vô Tình đạo, trải qua bao nhiêu chuyện, hắn đã không còn cảm xúc. Cho đến khi Phương Luân Hồi ngay trước mặt mình hương tiêu ngọc vãn, trong lòng như có một thứ gì đó vỡ vụn, hắn cảm thấy đau khổ, hắn tuyệt vọng, nhưng hắn vẫn dè dặt. Nhưng giờ khắc này, Vô Tình Kiếm Đế lại cảm thấy mình khóc giống như một đứa trẻ.

"Con đã tỉnh?"

Thanh âm lão giả khẽ truyền tới. Rõ ràng ngay tại trước mắt, nhưng thanh âm của hắn lại như vượt qua thiên sơn vạn thủy, từ trong mây mù phiêu đảng mờ mịt truyền tới, không ngờ tràn đầy hư ảo....

"Vâng." Vô Tình Kiếm Đế cúi đầu. "không ngờ vừa rồi quá xúc động mà rơi lệ...."

"Rơi lệ có gì xấu hổ?" Lão giả cười một tiếng.

"Ta huyền hóa Thương Hải Tang Điền đại pháp, ngưng tụ ngàn vạn năm vào một khắc, hóa dĩ vãng thành hiện tại, đưa con vào thế giới của ta, cho con nhìn thấy thăng trầm trong đời ta, cay đắng ngọt bùi một đời, cô đơn hào khí một đời, thâm tình si tâm một đời...."

Lão giả lại chậm rãi nói: "Không ngờ con lại xấu hổ chỉ vì mình rơi lệ?"

Vô Tình Kiếm Đế khiếp sợ ngẩng đầu, ánh mắt không thể nào tin nổi, nhìn lão nhân.

"Sur tôn?"

Chẳng lẽ những gì nhìn thấy vừa rồi, là sự thực sao?

Không ngờ sư tôn đã dùng thần công thông thiên triệt địa tạo ra một loại ảo giác? Sau đó đưa mình vào trong? Tái hiện quá khứ trong hiện tại?

Lão nhân khẽ gật đầu, khẳng định suy đoán của Vô Tình Kiếm Đế.

"Khóc rồi, có thoải mái hơn không?" Lão nhân lặng lẽ nhìn hắn.

Kể từ khi Phương Luân Hồi bỏ mình, trong lòng Vô Tình Kiếm Đế như có cảm giác buồn bực. Thất tình trong nháy mắt như sôi trào, càng làm Vô Tình Đạo lung lay. Nay hắn lại quyết định phản đạo, không ngờ lại một bước lên trời, gần đạt tới Chứng Đạo. Vô Tình Đạo tan vỡ nhưng lại đối lập với Hữu Tình Đạo, càng nghiêm trọng hơn Hữu Tình đạo mới thành lập đường như chưa kịp thành lập lại sắp tan biến cùng Vô Tình Đạo. Nhưng giờ phút này, sau khi nghe xong những lời này, mới đột nhiên phát hiện, Thất tình trong tâm đã khôi phục, kèm theo đó là Hữu Tình Đạo của hắn.

"Nước mắt, là thứ tốt! Khóc, cũng là tốt." Lão nhân có chút thương yêu nhìn hắn.

"Vâng... Con nhớ kĩ... " Vô Tình cúi đầu, lúc ngẩng đầu lên, trong mắt chỉ còn lại một vẻ sáng ngời.

Lão giả vui mừng mỉm cười.

Lão giả huyền hóa quá khứ một lần, diễn hóa thương hải tang điền dạy bảo, đã khiến cho thái độ đối với nhân sinh của hắn xảy ra thay đổi long trời lở đất!

"Nhớ năm xưa, ta mới bước chân vào hồng trần lịch lãm... "

Từng câu, từng câu chuyện xưa được lão giả kể lại, Vô Tình đứng đó chăm chú nghe. Hắn thiên tư tuyệt luân đã nhạy cảm chú ý tới, sư tôn vì cảnh tình mình mà huyền hóa nhân sinh, phá giải tâm ma xong lại bắt đầu giảng thuật hữu tình đạo chân chính mà lão giả tu luyện.

Tất cả huyền bí bên trong, đều nằm trong những câu chuyện xưa cũ mà lão giả kể.

Cho nên Vô Tình thả lỏng toàn bộ tâm thần, hết sức chăm chú, khiến cho mình hòa tan vào những câu chuyện đó. Đúng vào lúc này, hai đạo ánh mắt sắc bén của lão giả chợt bắn ra, Vô Tình lập tức ngẩn ngơ, cảm thấy ánh mắt này tuy lặng lẽ như kiếm nhưng lại tràn đầy lực lượng âm áp, cùng một loại ý

thức kỳ diệu, còn có một loại lực lượng pháp tắc huyền ảo...

Mà dưới sự dẫn dắt của ánh mắt đó, trong hốt hoảng, Vô Tình không ngờ lại cảm giác được, mình tựa hồ đã hóa thân thành lão giả tiến trở lại thời điểm ngàn vạn năm trước...

Nhưng kỳ diệu là ở chỗ, thần trí hắn vẫn thanh tỉnh vô cùng...

Hữu tình đạo...

"Kỳ thật, thế gian vốn không có cái gì hữu tình đạo hay là vô tình đạo. Chỉ nhìn người vì sao mà tu luyện, vì sao mà giết người, sau khi giết người, trong lòng là bình yên, là vui mừng, hay là tàn nhẫn....".

"Cái gọi là vô tình đạo, chính là vì sát nhân mà sát nhân, một lời không hợp liền rút đao khiêu chiến. Cứ như vậy, trải qua bao nhiêu năm tháng, tự nhiên tôi luyện thành lòng dạ lãnh khốc lạnh như băng, phạm là việc gì đều cân nhắc trên cơ sở an toàn sinh tử của bản thân. Hết thầy đều lấy lực lượng làm tối thượng, kẻ mạnh làm vua! Lâu ngày, hình thành tính cách tự đại tự cường, hết thầy đều lấy mình làm trung tâm, cũng mất hẳn bản tính và bản tâm."

"Mà hữu tình đạo, tuy cũng giết người, cũng cướp bóc, nhưng điểm xuất phát lại không giống. Người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, ta giết cũng không thẹn! Như vậy, cũng là lấy mình làm trung tâm, nhưng cái tôi này lại bao quát rất nhiều thứ."

"Vì thế, từ đây mới bắt đầu phân chia thành hữu tình đạo vô tình đạo. Càng phát triển, lại càng trở nên khác biệt."

"Vô tình đạo tự đại cuồng vọng khát máu, đó là tâm ma, nhưng cũng có điểm tốt, đó chính là cắt đứt hết thầy vương bận, chỉ cầu bản thân đạt tới đỉnh phong. Cho nên, vô tình đạo tu luyện nhanh hơn! Nhưng cái này cũng có giới hạn. Tuy với tu vi ta bây giờ, còn không biết cực hạn ở điểm nào, nhưng cảm giác được, tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế, tuyệt đối tương lai sẽ không thể phát triển vô hạn! Bởi vì Thiên Đạo vô tình, người theo vô tình đạo là thuận thiên, nhưng người mãi mãi dưới thiên...."

"Mà hữu tình đạo từ xưa đã không ai đạt tới đỉnh phong, là bởi vì ngoài nghịch thiên mà đi... Hữu tình đạo yêu cầu tình cảm tới sâu đậm, có một người ký thác tâm linh vĩnh viễn. Có một số người nửa đường lạc bước, hoặc là mất mạng, hoặc là bị năm tháng xóa hết chân tình, quên lãng tất cả, cuối cùng phải dùng chân mãi mãi."

Lão giả cười ngạo nghễ: "Bọn họ tu luyện hữu tình đạo không thành, là bởi vì bọn họ yêu không đủ sâu đậm. Dụng tình cũng không đủ sâu! Cho nên, một khi bạn lừa mất đi, một thời gian ngắn còn có thể hồi ức, nhưng trải qua thời gian dài, lại dần dần quên lãng..."

"Năm tháng cũng lãng quên, mới là thứ đáng sợ nhất trên đời..."

"Nếu người tu luyện hữu tình đạo, lại quên lãng tình của bản thân... làm sao có thể đạt tới đỉnh phong?"

Vô Tình sợ hãi tình ngộ: Hữu tình đạo, lại quên đi tình của bản thân...

"Sau khi thê tử ta mất đi, ta thủy chung vẫn nghĩ rằng, nàng vẫn còn ở bên cạnh ta. Bức họa của nàng, khí tức của nàng, ánh mắt của nàng... vẫn tồn tại như trước...."

"Cho nên, ta ở nơi này, có lẽ con sẽ cảm thấy chua xót, cảm thấy ta sống thực thống khổ. Nhưng chính ta... lại cảm thấy vui mừng. Bởi vì không có bất cứ ai tới quấy rầy chúng ta...."

"Lòng ta bình thản, không chú trọng luyện công, nhưng tu vi cứ tự nhiên mà tăng mạnh."

Lão nhân có chút mệt mỏi thở dài nói: "Đây cũng là hữu tình đạo của ta. Hữu tình đạo của ta chính là yêu sâu đậm!"

"Nhưng hữu tình đạo con sắp tu luyện, sẽ lại là hữu tình đạo của chính con."

"Ta đã dụng thần thông giúp con khởi đầu hữu tình đạo của con! Con đã bước một chân vào rồi, con đường sau này con phải tự đi tiếp thôi..."

"Con đường hữu tình đạo... một bước một gian nguy, một bước một thiên kiếp, mà con sẽ phải bắt đầu lại từ đầu, con... không sợ chứ?"

"Sẽ không thừa sư tôn."

Vô Tình nắm chặt tay, ánh mắt lộ vẻ kiên quyết nói. Nhưng lại tỏ ra buồn khổ,

"Nhưng... nhưng con còn cơ hội đó sao?"

Tay lão giả đưa lên, một quang cầu chớp hiện trước mặt Vô Tình.

"Đây là?"

"Nó là Thệ Ước, một trong ngũ bảo của Thiên Địa. Bảo vật bất truyền của Luân Hồi Tuyệt Tình Đạo..."

"Thệ Ước... Thệ Ước Luân Hồi..."

...

“Ngươi không... không đau... khụ... nhưng... nhưng... nhưng ta đau... ta đau lắm... đau lắm ngươi biết không... Tội gì... tội gì phải khổ như... như vậy chứ... khụ...”

“Nếu ta luân hồi... hứa... hứa với ta... phải đi tìm ta... tìm ta...”

“Ngươi hứa rồi đấy...”

“Nhớ kĩ... nhớ kĩ... không được phép quên ta... ta đẹp hơn kiếm... Thệ Ước - Luân Hồi”

...

Từng câu nói cứ quanh quẩn trong đầu Vô Tình, Vô Tình ngơ ngác nhìn vào quang cầu trước mắt. Trong lòng đau khổ không thôi.

“Ta hứa... ta hứa... ta nhất định sẽ đi tìm nàng... cho dù thiên băng địa liệt, ta vẫn sẽ tìm được nàng”

Hốc mắt hần đã ướt ướt, vươn tay nắm chặt Thệ Ước. Lão già nhìn vậy không nói gì, phát tay một cái, không gian sụp đổ, thời gian như ngưng trệ. Một cánh cổng hư không xuất hiện.

“Có Thệ Ước đó, nó sẽ giúp con chuyển thế rất dễ dàng, từ bây giờ con sẽ phải tự lo cho mình. Nhớ kĩ, trụ cột mới là quan trọng nhất, thất tình của con không đầy đủ. Hãy tu bổ tâm, đạo tâm kiên định mới giúp con đi dễ dàng trên Hữu Tình Đạo.”

“Con đã ghi nhớ thừa sư tôn!”

Linh hồn Vô Tình quỳ trên hư không, dập đầu ba cái, rồi đứng dậy. Ánh mắt kiên định, tay nắm chặt Thệ Ước, bước vào cánh cổng hư không.

Cánh cửa hư không dần biến mất, lão già chậm rãi thở dài một hơi.

“Hài tử, cố gắng lên...”

Lão già đứng trước bức họa chợt mỉm cười, sau đó liền ngồi xuống ghế tựa như đã yên lòng, pha một bình trà, vẫn rót đầy hai chén mỉm cười nhẹ giọng nói.

"Trà này ta lên lút hái trên Sinh Mệnh Vạn Thế Thụ của lão già Sinh Mệnh kia. Nàng nắm thử chút tay ghế của ta, xem có tiến bộ không nào?"

Bức họa trên tường, có một đôi đôi mắt đẹp mà thâm thúy, tràn đầy tình cảm, gió nhẹ thổi qua, bức họa thoáng lay động, người trong bức họa tay áo tung bay, tựa hồ vô hạn thương yêu người nam nhân ngồi bên dưới, muốn thoát khỏi bức tranh mà bước xuống...

”””

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bắt Cóc

Choang!

Chiếc cốc bằng thủy tinh tím giá trị kinh người vỡ tan. Một người đàn ông trung niên đáng vẻ giận giữ không thôi, chiếc vòng tay điện tử trên tay ông vừa mới thông báo ra một tin khiến ông vừa giận vừa lo.

“Hắc... “Người trung niên rít lên.

Từ trong góc tối tại căn phòng bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng, rồi xuất hiện một người, không biết nam hay nữ, hần trùm trên người một bộ áo trùm kín mít. Giọng hần âm u, khàn khàn vang lên.

“Gia chủ?”

“Đã tìm ra nơi con trai ta bị bắt cóc, ngươi tự thân dẫn ba đội Âm vệ đi, ta sẽ điều thêm một sư đoàn cơ giáp cùng một chiến hạm cho ngươi...”

“Vâng!”

“Đi đi, người hiểu ý ta rồi đấy. “

“Vâng! “

Bóng đèn ứng lời một tiếng, từ từ lùi lại góc phòng rồi thành linh biến mất. Bóng đèn biến mất, người trung niên từ từ bình tĩnh lại, ngồi xuống ghế, tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

Cộp... cộp... cộp... cộp!

Từng ngón tay gõ lên chiếc bàn bằng hợp kim tổng hợp vang vọng căn phòng.

“Rốt cuộc là ai... là ai dám động vào Nguyễn gia ta?... Hừ...bất kể là ai, các người hãy xóa sạch dấu vết vào... xóa sạch vào...bằng không, ta sẽ đồ tặc các người... “

Bốp!...Két...

Người đàn ông trung niên đầm mạnh một cái vào chiếc bàn bằng hợp kim, chiếc bàn được chế tạo bằng loại hợp kim đặc thù cực kì cứng rắn không ngờ lại lõm vào một mảng.

~~~~~

Tại một nơi nào đó.

Mưa rơi rả rích, bầu trời tối sầm, thi thoảng một vài tia sét rạch ngang trời, như muốn xé ra một khoảng trời.

Trong một căn cứ quân sự.

“Hắn chết lâm sàng rồi sao... chết tiệt... chết tiệt... lũ các người làm ăn kiểu gì thế. Các người có biết để bắt được hắn tổ chức mất cái giá thể nào không?... Các người... “

Một tên sĩ quan người ướt nhẹp, trên vai treo một quân hàm thiếu tá, đang cực kỳ phẫn nộ, gào thét với cấp dưới.

“Thưa ngài, chúng tôi chỉ tra tấn mức độ nhẹ nhất, nhưng không ngờ... “

Chú!

Tên cấp dưới chưa kịp báo cáo hết, tên thiếu tá liền rút khẩu súng laser trong người, bắn vào giữa trán tên cấp dưới. Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, sau đó đầu tên cấp dưới nổ tung, ngã xuống.

“Bằng mọi cách... cứu tinh hắn, tổ chức chỉ muốn biết vị trí của Nguyễn gia. Việc này mà không thành, các người tự sát hết đi. Rõ chưa? “

“Rõ. “

Mười chín sĩ quan cấp dưới đứng nghiêm rồi đồng thanh hô.

~~~~~

“A... “

Vô Tình rên nhẹ một tiếng, cả người bị cột chặt trên chiếc ghế kim loại, đau nhức không thôi, bên tai, hai chiếc tai nghe bên tai đầy những âm thanh quái dị, khiến đầu óc hắn mơ hồ.

Cố gắng khiến đầu óc tỉnh táo đôi chút, Vô Tình nhìn xung quanh.

“Đây rốt cuộc là nơi nào? Ta có luân hồi nhầm không vậy? Tại sao linh khí xung quanh mỏng manh đến thế thảm thế? “

Cảm nhận linh khí xung quanh mỏng manh đáng thương, ít hơn Thần Giới trăm vạn lần. Không lẽ chỗ này là Hạ Giới? Vô Tình nghĩ đến khả năng này, tiếp theo hắn dùng thần thức nội thị, chỉ thấy trong linh hồn còn duy nhất một tia hỗn độn chi khí.

Hơn nữa tất cả kinh mạch đều bị bế tắc, dây xích phép tắc linh hồn chi hải thô như cột trời bị đứt thành nhiều khúc.

Không chỉ là linh hồn, kinh mạch trong người của hắn, ngay cả thân thể cũng đang bị vết thương nghiêm trọng.

“Xem ra dù lần này hắn vượt qua một kiếp, đại nạn không chết, nhưng tu vi đã mất sạch, làm lại từ đầu.”

Vô Tình thở ra một hơi:

Phù!

Hắn thử cưỡng ép vận chuyển đan điền, nhưng mới thực hiện thì đau nhức nhói tim, mặt hắn trắng bệch, tầm mắt tối đen.

Vô Tình cười khò, hắn bình tĩnh lại, nhớ tới thân thể của cái túi da này. Đại thiếu gia của Nguyễn Gia - Nguyễn Vinh, người thừa kế một con quái vật khổng lồ. Nguyễn Gia, một trong ngũ đại tộc của dải Ngân Hà, nắm giữ nguồn tài nguyên khổng lồ lên tới hơn 500 hành tinh có sự sống. Một đại thiếu gia thừa kế gia sản khổng lồ, những tương ngày thường sẽ ăn chơi chác táng, phá gia chi tử hoặc sẽ là thiên tài, kỳ lân tử của gia tộc. Nhưng Nguyễn Vinh vì một số nguyên nhân nào đó lại bị mắc bệnh trầm cảm từ nhỏ, ít tiếp xúc với người khác, thỉnh thoảng lại còn phát ngôn ra những từ ngữ quái dị. Bệnh càng ngày càng nặng, cho tới bây giờ. Thậm chí còn hôn mê liên tục, gia chủ Nguyễn gia đã mời biết bao giáo sư bác sĩ, dùng mọi biện pháp vẫn không chữa khỏi căn bệnh quái dị này của con trai.

“Chài... không ngờ cái túi da này còn mắc bệnh động kinh... đã vậy còn bị bắt cóc...”

Rẹt... rẹt... rẹt...

Con đau nhức dưới da kéo hắn ra khỏi dòng suy nghĩ. Vị máu tươi trong miệng rỉ ra ngọt ngào. Những hình ảnh mơ hồ phải mất một lúc lâu mới tập trung được để Nguyễn Vinh nhìn ra gã nhân viên lạnh lùng của tổ chức bắt cóc mình đang ngồi trước mặt mình

Đây đang là bên trong một căn phòng thẩm vấn. Hắn đang phải tiếp nhận một cuộc thẩm tra của lũ bắt cóc. Một cuộc thẩm tra đáng sợ.

“Tĩnh rồi sao?”

Chát! Chát!

Hai cái tát vang lên. Gã nhân viên thẩm vấn tát vào mặt Nguyễn Vinh hai cái. Gã chính lớn dòng điện lưu, nhìn những cái kim dính máu đang giết không ngừng dưới lớp da đầu của Nguyễn Vinh, gã mỉm cười hỏi.

“Nhà mày ở đâu?”

Cái câu hỏi này đã hỏi đi hỏi lại nhiều lần, nhiều đến nỗi Nguyễn Vinh đã không biết là nghe bao nhiêu rồi.

Bốn bức tường xung quanh phòng thẩm vấn là những mảnh kim loại dày sáng bóng. Trên những chiếc kệ làm bằng vật liệu từ tính, bày mấy vật trang trí cực kỳ đơn giản. Vài gã quan viên mặc đồ đen đang lặng lẽ đứng nhìn Nguyễn Vinh bị khóa chặt trên ghế, không nhúc nhích.

Căn phòng im lặng chỉ có tiếng điện lưu rì rì và những tiếng kêu rên đau đớn phát ra từ đôi môi khô nứt của hắn.

Những chiếc kim điện luồn xuống dưới da đầu Nguyễn Vinh, nẩy lên liên hồi, truyền sự đau đớn vào trong cơ thể hắn, nhưng lại làm cho đầu óc hắn càng thêm tỉnh táo. Mới chuyển thể vào thân xác này, thần kinh của hắn đã có chút kém minh mẫn. Bây giờ, dưới sự tác động của những cơn đau, hắn đã có thể từ từ ngừng đau, neoh mất nhìn mấy gã quan viên. Vừa bình thần, vừa khổ sở.

Trí nhớ trong thoáng chốc đã dung nhập hoàn hảo, đây đã là ngày thẩm vấn thứ tư liên tiếp của lũ bắt cóc, cũng là ngày thứ ba hắn dung nhập hoàn toàn linh hồn với cơ thể. Mặc dù trong mấy ngày qua, Nguyễn Vinh phải chịu đựng những tra tấn tinh thần chưa từng có, nhưng lại càng giúp hắn dung hợp linh hồn nhanh hơn.

Một gã quan viên chạy đến nhìn Nguyễn Vinh rồi lại nhìn viên thiếu tá bên cạnh, lắc lắc đầu, vói tay tắt cổ máy.

Mức điện lưu mà cổ máy này vừa phát ra đã vượt qua giới hạn cơ thể người bình thường chịu đựng được, nhưng gã thiếu niên cứng đầu này thì vẫn chưa chịu mở lời. Mặc dù gã quan viên phụ trách thẩm vấn biết Nguyễn Vinh chỉ là một tên công tử bột, bị mắc bệnh trầm cảm nặng, nhưng hắn chẳng thể hiểu nổi tại sao Nguyễn Vinh lại có thể chịu đựng được lâu như thế.

“Bốn ngày vừa rồi, hình như ta vẫn chưa tự giới thiệu thân phận của mình thì phải?”

Gã sĩ quan thiếu tá có khuôn mặt tái nhợt và một đôi mắt lạnh lùng, rút chiếc găng tay trắng trên tay, bước đến gần Nguyễn Vinh, dùng một ngón tay nâng cằm hắn lên, nói.

“Ta là sĩ quan trực thuộc tiểu đoàn 9 của sư đoàn lục quân 2. Ta biết thân phận của ngươi. Nhưng dưới tay ta ngươi đừng hy vọng chuyện sẽ có người cứu ngươi ra khỏi đây. Ta đã giới thiệu rồi, và ngươi phải hiểu ta sẽ làm gì để thông tin này không lộ ra ngoài. Ngươi sẽ chết... phải... sẽ chết, chỉ có điều ngươi chọn cách chết cực kỳ đau khổ hay một cái chết thống khoái đây?”

Nguyễn Vinh trầm ngâm không nói gì, tên thiếu tá vỗ nhẹ vào má Nguyễn Vinh nói.

“Chắc thiếu gia ngươi nghĩ đây thực sự là một sự uy hiếp nhằm chán. Ta cũng biết như vậy.”

Tên thiếu tá khoát tay cho thủ hạ tắt hết đèn trong phòng thẩm vấn, bật chiếc đèn pha cực mạnh, chiếu thẳng vào khuôn mặt be bét máu của Nguyễn Vinh.

“Nào... nói cho ta biết... nhà của ngươi ở đâu? Tổng hành dinh chính thức của Nguyễn gia ở đâu?”

Điện lưu lại được nối thông, Nguyễn Vinh đang trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh cũng không không chế được bản năng tự nhiên của mình, rên lên mấy

tiếng đau đớn. Gân xanh nổi chằng chịt trên cổ, mấy giọt mồ hôi lăn dài trên trán hần.

“Khốn kiếp... từ khi nào mấy con kiến hôi này dám đụng lên đầu ta...”

Đột nhiên, Nguyễn Vinh mở trừng mắt, ném về phía tên thiếu tá một cái nhìn giận dữ.

“Cầm thù lắm hả? Nhưng đáng tiếc, ngươi không có cơ hội báo thù.”

Tên thiếu tá búng nhẹ ngón tay, ra lệnh cho đám thù hạ sử dụng tất cả các loại kỹ năng thủ thuật với mục đích làm cho Hứa Nhạc phải đau đũa cả về thể xác lẫn tinh thần rồi trầm giọng nói.

“Dù sao thì ngươi cũng sẽ không trụ vững được đâu, sao phải tự làm khổ mình như thế? Nói đi... chỉ cần nói tổng hành dinh của Nguyễn gia ở đâu?”

Nguyễn Vinh nhắc đầu một cách khó nhọc, cất giọng khàn khàn.

“Ngươi... ngươi sẽ chết rất khó coi... ngươi không biết mình đang đối mặt với ai đâu...”

Tên thiếu tá đột nhiên đứng dậy, giật hai chiếc tai nghe ra khỏi tai Hứa Nhạc, rút lên giận dữ:

“Đây không phải là đáp án mà ta muốn. Ngươi cũng biết câu trả lời ta cần là gì.”

Hắn vung tay tát Nguyễn Vinh một bạt tai, nói:

“Ta sắp không nhìn được nữa rồi. Ta nghĩ ngươi cũng sắp không chịu đựng thêm được nữa...nói đi... nói Tổng hành dinh Nguyễn gia ở đâu?”

Điện lưu một lần nữa lại chạy vào cơ thể Nguyễn Vinh. Nguyễn Vinh cúi đầu, kêu lên những tiếng gào nhẹ.

Bất chợt, một tên sĩ quan hót hải chạy vào, khuôn mặt tái mét, lắp bắp hô lớn.

“Đội trưởng... đội trưởng... không tốt... căn cứ của chúng ta đã bị bao vây triệt để...”

“Cái gì...”

Tên thiếu tá đứng bật dậy hô lớn, không cần nói hần cũng biết, quân đội bao vây chỗ này là của ai. Mặt hần âm trầm, hai mắt đỏ ngầu, giật mạnh chiếc cúc áo trên cổ, hần giận dữ quát lớn.

“Khốn kiếp...”

Dòng điện lại được chỉnh cho lớn hơn, Nguyễn Vinh đột nhiên bật cười. Hắn cười không phải vì thấy khốn cảnh của lũ bất cóc, mà bởi vì sau mấy ngày này, Nguyễn Vinh cũng đã thành công dung nạp một tia hỗn độn khí vào cơ thể này.

Dung hợp đã hoàn mỹ, lúc này ánh mắt của Nguyễn Vinh đã không còn mờ hồ nữa. Trong nháy mắt đó, trong đồng tử Nguyễn Vinh lóe lên quang mang sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hàn Băng

Ầm! Ầm! Ầm...

Một chiếc chiến hạm đang phá tan tầng khí quyển của một hành tinh quân sự.

Chiếc chiến hạm vũ trụ thế hệ mới nhất này của Nguyễn gia cải tiến có được loại năng lực siêu cường, có thể bay liên tục không gián đoạn, xuyên thấu qua tầng khí quyển bao phủ bên ngoài hành tinh chủ của tinh hệ IV. Kim chúc bên ngoài của chiến hạm hở ra một số khoảng trống, để hệ thống hạ nhiệt tự động bên dưới lớp tường kép, đưa ra những cái vòi phun kỹ thuật, phun ra loại nước hạ nhiệt đặc biệt, vừa bay vào không khí liền bốc hơi biến thành những giọt nước nhỏ bé tựa như những giọt nước mưa, bao trùm lên toàn bộ bên ngoài của chiếc chiến hạm khổng lồ.

Lúc này theo giờ địa phương mới chỉ hai giờ sáng, đêm đen vẫn che khuất nửa bên hành tinh này. Chiếc chiến hạm của Nguyễn gia phá tầng tầng lớp lớp mây trắng trên trời, chậm rãi hạ xuống mặt đất rộng lớn ở bên dưới.

Bốn mươi luồng gió lốc cố định từ trên thân chiến hạm vũ trụ phun ra cực mạnh, vừng vàng mà thông thả dừng lại trên mặt đất, lại vẫn như cũ khiến cho toàn bộ mặt đất tựa hồ như cũng trở nên rung động một trận.

Một đoàn xe từ trường quân dụng hơn bốn mươi chiếc xe từ một thông đạo phía sau của chiếc chiến hạm vũ trụ khổng lồ chậm rãi chạy xuống. So sánh với cái thể tích cực kỳ khổng lồ của chiếc chiến hạm vũ trụ, những chiếc xe này nhìn qua có chút nhỏ bé đến đáng thương.

Dùng một chiếc đại chiến hạm vũ trụ đi vận tải một đoàn xe không khỏi hơi quá mức xa xỉ...

Nhưng những người đang trên chiếc xe từ trường này đều không nghĩ vậy. Đây là nhiệm vụ cấp độ S của Nguyễn gia ban bố ra, thân là thân vệ gia tộc, họ chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa đây lại là nhiệm vụ cấp độ S. Nhiệm vụ cấp độ này đã lâu lắm rồi chưa ban bố ra, nay bỗng dưng xuất hiện, khiến các ám vệ được chọn ra vừa hưng phấn, vừa hồi hộp.

Bên trong một chiếc xe từ trường quân dụng màu đen.

Một người không phân biệt được là nam hay nữ, mặc một chiếc áo choàng trùm đầu đang ngồi sau thùng vận tải. Xung quanh hắn là ba nam tử trung niên đang đứng, một người cực kỳ vạm vỡ, vai u thịt bắp cuộn cuộn, mỗi một cơ thịt gồ lên như muốn xé rách chiếc áo quân dụng mà thoát ra vậy. Một người lại nhỏ nhắn, đáng vẻ hơi gầy yếu có mái tóc che khuất một bên mặt, tuy gầy yếu nhưng trên người luôn tỏa ra một loại áp lực không nói lên lời. Một người còn lại thì thấp bé, gầy còm, có thể bất cứ lúc nào cũng bị gió thổi bay, nhưng nếu người trong tinh vực VIII, tinh vực IX hay tinh vực X thấy được hắn, biết tên hắn chắc chắn sẽ bị dọa ngất. Ba người đều có hung danh, nhưng đứng trước người trùm đầu này đều như chuột gặp mèo, ngoan ngoãn đứng cung kính ở đó.

Từ bên mắt phải của tên trung niên nhỏ nhắn lóe lên một màn hình mô phỏng, tiếp nhận thông tin rồi cung kính nói.

“Quản gia, đã tìm ra vị trí chính xác của thiếu gia trên tinh cầu này, lộ trình còn một tiếng hai mươi hai phút. Dấu hiệu sự sống của thiếu gia vẫn còn.”

Hắc quản gia chỉ khàn khàn nói.

“Nhanh lên...”

“Vâng!”

Ba nam tử trung niên ứng tiếng, rồi từ cái mắt kính mô phỏng truyền tin đi.

Đoàn xe nhận thông tin từ ba trung niên, bắt đầu vội vàng tăng tốc tiến về phía một căn cứ quân sự.

Cách... cách... cách...

Từ ba mươi chiếc xe từ trường quân dụng vận tải đi sau bỗng dưng từ thùng xe đằng sau nhảy ra một đám cơ giáp. Đám cơ giáp này vừa tiếp đất liền bật dậy, phóng nhanh theo đoàn xe.

Đoàn người rẽ nhanh vào một sơn cốc, nơi có một căn cứ quân sự của sư đoàn lục quân 2 đóng ở đây. Một đám lính đặc chủng tinh nhuệ xuống xe, mặc trên mình một bộ đồ ngụy trang, đang nhanh chóng tụ tập lại.

“Đội hình bao vây đột kích 6, tản ra. Đội hình cơ giáp siết chặt vòng vây, bất kỳ có phi thuyền nào cất cánh lập tức bắn hạ. Xuất phát.”

Người trung niên nhỏ nhắn nghiêm mặt ra lệnh.

Lập tức các lính đặc chủng nhanh chóng tản ra, cùng sư đoàn cơ giáp bao vây chặt chẽ lấy sơn cốc này. Sơn cốc trong trong đêm tối, đã tràn ngập không khí quái dị.

~~~~~

Hàn Băng bắt đầu hồi hộp.

Lần đầu tiên được tiền bối trong ám vệ dẫn đi làm một nhiệm vụ bí mật, hơn nữa lại là một nhiệm vụ cấp độ S. Nghe các tiền bối nói là đi cứu một đại nhân vật, không cần nói cậu cũng biết. Một chiến hạm, một sư đoàn cơ giáp cùng ba đội ám vệ với hàng chục lính đặc chủng tinh nhuệ nhất tinh hệ X. Chỉ để đi cứu người, cậu đã biết nhân vật này không tầm thường.

“Chắc nhiệm vụ nguy hiểm lắm... có lẽ... xong nhiệm vụ lần này chắc chắn có một khoản kha khá.”

Cậu trầm nghĩ.

Tay phải sờ nhẹ lấy con dao găm dưới ống tay áo của cậu bắt đầu có lớp mồ hôi mịn. Đây là kỉ vật cùng vật phòng thân của cậu, chiếc dao găm đó được ba cậu tặng khi lên năm. Và nó cũng là vật duy nhất đi theo cậu hơn chục năm tới bây giờ. Năm nay cậu nhóc mới 16, rất được các tiền bối trong ám vệ yêu quý, mỗi khi rảnh rỗi họ lại truyền dạy một số kinh nghiệm khi ra ngoài, hay chỉ điểm võ học hoặc xạ nghệ cho cậu. Cho nên, mặc dù tuổi rất trẻ nhưng cậu cũng được đánh giá toàn diện rất cao.

Nhẹ nhàng đưa tay ấn lên chiếc kính từ ngoại, tay trái nắm chặt khẩu súng laser, Hàn Băng từ từ tiến lên phương hướng được đánh dấu trên bản đồ. Không phải cậu lo sợ gì, mà là đây là nhiệm vụ cấp S đầu tiên trong vòng mười mấy năm đổ lại đây trên cả tinh hệ X. Lại được đích danh đội trưởng đi, trong lòng Hàn Băng, ngoài một chút hồi hộp, còn lại là kích thích.

“Cố lên... mày làm được...”

Cậu cố vũ lòng mình một câu, rồi theo mệnh lệnh vẩy chặt lấy khu căn cứ quân sự trước mặt.

“Dựa theo phương án đã định sẵn từ trước, đội 1 phá hủy các thiết bị theo dõi, đội 2 đột kích, đội 3 bọc hậu...”

Bên tai cậu vang lên từng chỉ thị của vị đội trưởng.

Àm!

Một tiếng nổ cực kì chói tai vang lên. Trong màn đêm này không khác gì thiên lôi.

Hú... Hú... Hú...

Tiếng còi báo động inh tai trong căn cứ quân sự lực quân 2. Hàn Băng biết, các loại bom từ trường, bom nhiệt đã được phá bỏ, tay nắm chặt khẩu súng laser, cậu biết, đến lúc tấn công rồi. Quả nhiên, bên chiếc kính từ ngoại cậu đeo vang lên mệnh lệnh của đội trưởng.

“Đội 2... Đột kích.”

Hàn Băng hít sâu một hơi, chiếc giày kim loại đạp mạnh xuống đất, tay phải cậu nhún lên ngực. Nhất thời, một mảnh kim loại liền bọc lấy ngực cậu. Hai mảnh, ba mảnh... Dần dần một bộ giáp kim loại nhẹ đã phủ lấy toàn thân của cậu.

Một tay xoay nhẹ con dao găm, một tay nắm chặt lấy khẩu súng laser. Hàn Băng nhún người một cái, đã phi thân chạy như bay về phía căn cứ quân sự. Nói thì dài dòng, nhưng sự việc chỉ trong thoáng chốc. Nhờ sức mạnh bộ giáp, tốc độ của Hàn Băng đã bằng với tốc độ âm thanh. Và càng ngày càng gia tốc nhanh hơn.

Chú! Chú...

Di chuyển nhanh như vậy, nhưng Hàn Băng đã bắn ra hai phát súng. Chuẩn xác kết liễu hai người lính canh vệ. Sức ép từ bộ giáp khi di chuyển với tốc độ âm thanh cực kì kinh người, nhưng với độ rắn chắc của cơ thể, cùng với những bài tập luyện gian khổ mà cậu hàng ngày tập luyện. Sức ép này chẳng hề đáng kể một tẹo nào.

Hai tên lính đã gục ngã, không dừng lại một chút nào, Hàn Băng tiếp tục phi nhanh về phía trước.

“Băng Băng, đột tiến hướng 2 giờ.”

“Đã rõ.”

Nhanh chóng quẹo một hướng, đằng sau cậu cũng đang có bốn vị ám vệ tiền bối đội ba đang yểm hộ cho cậu. Trong lòng cảm kích, cậu biết mọi người như vô tình mà hữu ý nhường lại chiến công này cho cậu. Cậu có thể hiểu được, từ đội trưởng cho tới các tiền bối này đều như có ý cho cậu để lại ấn tượng tốt với nhân vật sắp giải cứu này.

“Hướng 2 giờ đã được khai thông, Băng Băng, bên trong có hai mươi một người, đây là nhân vật nhóc sẽ phải cứu. Còn lại, diệt sạch.”

“Đã rõ!”

Ứng tiếng một câu, từ bên mắt phải của cậu xuất hiện hình ảnh một cậu bé, phải, chỉ là một cậu bé mười ba, mười bốn tuổi. Dáng vẻ ngây ngô, nhưng rất đáng yêu. Hình ảnh biến mất rồi xuất hiện sơ đồ khu nhà. Không một chút do dự, Hàn Băng tiến nhanh về phía đó, dơ tay trái lên, một thanh kiếm do hợp kim đặc biệt của Nguyễn gia chế tạo xuất hiện trên tay cậu. Tay phải nhẹ nhàng nắm lấy con dao găm quanh năm suốt tháng bên người cậu. Hàn Băng biết, chiến đấu trong hoàn cảnh chật hẹp như vậy, vũ khí lạnh sẽ là một lựa chọn hàng đầu.

Trong lúc lao như bay, gần tiếp xúc với cánh cửa bằng thép nguội của khu nhà này. Hàn Băng dơ chân, trực tiếp đạp thẳng vào cánh cửa thép đó.

Uỳnh!

Một tiếng trầm đục vang lên, cánh cửa bằng thép đặc nguội có thể chống lại được cả pháo cao xạ bị một chiếc chân đạp thủng.

Dường như không để ý tới điều đó, Hàn Băng theo quán tính, lách qua lỗ thủng đi vào.

Nhưng...

Vừa mới tiến vào, đón tiếp cậu không phải là loạt đạn năng lượng như đã tưởng tượng, mà là một thanh kiếm, một thanh kiếm hợp kim tiêu chuẩn của quân đội chém tới, sượt qua phần cổ của cậu.

Hàn Băng biến sắc, khớp nối giữa bộ giáp cổ của cậu đã bị chém hòng, cậu có thể tưởng tượng, nếu không có bộ giáp này có lẽ, thanh kiếm kia đã xé mở cổ họng cậu ra một lỗ thịt, thậm chí có thể chém bay đầu của cậu.

Rất nhanh chóng, chiếc kính từ quang trên mắt cậu, từ khi cậu bước qua cánh cửa thép đó đã quét sự sống trong khu này. Trong nháy mắt vừa cảnh giác tên trước mặt này, vừa nhận thông tin trong khu nhà. Đọc được thông tin chiếc kính truyền về, trong phút chốc hai mắt Hàn Băng tối sầm.

Toàn bộ sự sống trong khu nhà đã không còn một ai. Không còn một ai, trừ tên trước mặt này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Giết Chóc - 1

Sự sống phát hiện: 1

Dòng chữ đó lóe ra, như một xô nước đá dội thẳng từ đỉnh đầu Hàn Băng xuống tận dưới chân.

“Chà nhẽ mục tiêu đã chết... nhiệm vụ thất bại sao?... “

Hai mắt Hàn Băng đỏ ngầu, chân đạp mạnh xuống nền nhà, dù nền nhà đã được gia cố bằng hợp kim, nhưng dưới cú đạp mạnh đó vẫn lõm vào một mảng. Hàn Băng lao như bay, mục tiêu của cậu chỉ có một, giết chết tên trước mặt này. Thanh kiếm lê dưới nền kim loại phát ra những âm thanh chói tai, cắt nền kim loại ra làm hai. Dưới sự hỗ trợ của bộ giáp, tốc độ của Hàn Băng đã nhanh tới cùng gần như chỉ trong nháy mắt đã chém ngang người tên trước mặt này. Những tường sẽ chém tên này làm hai, chỉ thấy tên này nhẹ nhàng vung thanh kiếm lên, xuất phát sau mà đến trước, đâm vào khớp vai của bộ giáp. Hắn lật tay một cái, một luồng sức mạnh kì dị theo thanh kiếm của hắn truyền tới, liền lập tức hất một mảnh giáp vai ra. Lưỡi kiếm vừa hất ra mảnh giáp vai, nương theo luồng sức mạnh đó quét vào mặt Hàn Băng. Dù đã có giáp mặt bảo hộ, nhưng Hàn Băng bên trong vẫn nhô ra búng máu, giáp mặt đã bị lưỡi kiếm tạt cho lõm vào, ép chặt vào mặt cậu, khiến cậu khó chịu vô cùng.

Lộn một vòng để tạo khoảng cách giữa hai người, Hàn Băng hít sâu một hơi để nội tâm bình tĩnh xuống, cậu biết hôm nay mình gặp phải một kiếm sư cực kỳ lợi hại, lợi hại tới mức Hàn Băng có áp lực chưa từng có, kể cả khi đối mặt với vị đội trưởng đội ba của Âm vệ - thượng cấp của cậu, cậu cũng không cảm thấy nguy hiểm tới mức độ này. Chỉ với hai đường kiếm hơi hợt của đối phương vừa rồi đã suýt nữa có thể giết cậu. Nếu không bình tĩnh lại, có thể giây lát sau dù mình có bộ giáp bảo hộ cũng sẽ chết rất thảm.

Cậu cố kéo giãn khoảng cách với đối phương, chiếc kính từ ngoại vừa mới bị chấn động mạnh đã bị khởi động lại, chỉ cần khởi động lại cậu sẽ liên lạc lại được với những người bên ngoài. Lúc đó mấy tiền bối bên ngoài sẽ tiếp ứng cho cậu, rồi cùng nhau xử lý tên kiếm sư đáng sợ này.

Dường như hiểu được suy nghĩ của Hàn Băng, người đối diện cậu muốn tốc chiến tốc thắng. Hắn cũng không có thể hiện ra cảm xúc mãnh liệt nào cả, chỉ là hai chân chậm rãi đạp nhẹ lên mặt sàn bằng kim loại, lòng bàn chân vững vàng đạp trên mặt sàn. Hai chân rất nhanh run rẩy lên, đạp mạnh xuống sàn kim loại một cái, khiến cho mặt sàn phải lún vào, dùng một loại tốc độ nhanh đến không tưởng tượng nổi, toàn bộ thân thể đã phóng thẳng về phía Hàn Băng.

Hai chân hắn nhìn qua như là đang run rẩy, trên thực tế là đang di động cực nhanh, chỉ là tốc độ di động quá nhanh, nên nhìn qua có cảm giác khiến cho người ta hoa mắt.

Phốc một tiếng, thanh kiếm trong tay của Hàn Băng đã tà tà bỏ xuống, hóa thành một đạo lưu quang, lần đầu tiên phát ra tiếng vang khiến cho người ta sợ hãi.

Ngay khi thực hiện động tác này, đồng tử Hàn Băng co rút lại một chút, chân chợt chồm nhẹ xuống mặt đất, cả người cong lại, rất nhanh phóng ngược về phía sau.

Ngay tại chỗ Hàn Băng vừa mới lui lại, một đường kiếm như lưu quang xẹt qua cực nhanh. Thậm chí, mũi kiếm vẫn còn xẹt qua phần bụng bộ giáp, để lại một đường kiếm dài ngang bụng bộ giáp của Hàn Băng. Đối mặt với nguy cơ sinh tử, tốc độ thần kinh, tốc độ nhịp tim của Hàn Băng đã đạt tốc độ lớn nhất. Trước mặt cậu thời gian như chậm lại, nhưng đối mặt với gã kiếm sư kia, cậu đã nảy sinh cảm giác sợ hãi trong lòng.

Thật không ngờ đối phương vừa động, cư nhiên lại có thể bộc phát ra tốc độ cực kỳ nhanh đến như vậy. Càng quan trọng hơn chính là, cổ khí thể bên trong luồng tốc độ khủng khiếp kia, đường kiếm kia, thật đáng sợ.

Thanh kiếm hợp kim trong tay của hắn, trong không gian của khu nhà âm u, giống như là ngẫu nhiên hiện lên như một tia chớp vậy, phút chốc xuất hiện, chợt biến mất... Bàn tay kia tựa hồ như là có ma lực vậy, có thể đem một thanh kiếm bình thường đùa giỡn một linh đặc chừng tinh nhuệ, mang trên mình bộ giáp công nghệ cao với vũ khí hiện đại vào khốn cảnh.

Keng!

Một tiếng vang lên, lớp giáp kim loại tại giữa ngực của Hàn Băng bị chém rách thành một đường lớn.

Hàn Băng bắt đầu tuyệt vọng, cậu đã bị ép lui xa cánh cửa càng ngày càng xa, ánh mắt Hàn Băng chợt đỏ bừng, từng tơ máu giăng đầy. Cậu đã bắt đầu liều mạng.

Hàn Băng chợt gầm lên một tiếng quái dị, cổ tay phải vừa chuyển một cái, đã từ phía dưới cánh tay trái của kiếm sư kia chui qua. Con dao găm chợt lóe lên một tia hàn quang, phát ra một tia quang mang cực nhỏ, liền đâm tới cạnh mạng tai của hắn. Một đâm này thật sự phải nói là nhanh và tàn nhẫn khó nói nên lời.

Tên kia nhanh chóng cúi đầu, cánh tay trái cứng rắn y hệt như sắt đá trực tiếp đánh vào cổ tay phải của Hàn Băng, phát ra một thanh âm “keng” cực mạnh.

Thực không ngờ cú đánh đó làm tay phải được bọc trong lớp giáp, đang cầm dao găm của Hàn Băng run rẩy, xương cánh tay như sắp gãy.

“Chết tiệt, hắn có phải con người không?”

Nhìn cánh tay bằng xương bằng thịt, gầy còm như vậy lại mang sức mạnh kinh khủng.

Hàn Băng cũng không có kêu rên, chỉ là sắc mặt có chút trắng bệch, co chân lên đạp mạnh lên bụng hắn. Cánh tay phải bị hất lên giữa không trung, cũng đã trực tiếp chém mạnh một dao xuống mi tâm của hắn, tự hồ như muốn dùng đạo hàn quang kia, chém cho đầu đôi thủ thành hai.

“Ta không tin đầu người cứng...”

Tên kia dường như không để ý đến con dao, phóng mạnh về phía trước, cánh tay trái lại dơ lên, một quyền đánh vào ngực Hàn Băng.

Ánh mắt Hàn Băng lóe lên, cậu đợi chính là giây phút này. Tên kiếm sư kia quá lợi hại, nhưng nếu đã đánh giáp lá cà, Hàn Băng tin chắc, dù cho tên kia có là thể tu lợi hại nhất tinh hệ này cũng không chịu nổi đòn phản kích này của cậu.

Thanh dao găm trên tay phải chợt thay đổi phương hướng. Hàn Băng cúi đầu xuống, mím môi chặt lại, trên khuôn mặt hiện lên sát ý. Phốc một tiếng, luồng hàn quang trên cánh tay phải của cậu chợt về thành một đường cong lớn trên đầu tên kia. Cánh tay trái còn lại nắm chặt, cũng không biết thanh kiếm kia rơi ở đâu, Hàn Băng cũng chẳng quan tâm, lúc này động cơ đẩy ở khuỷu tay khởi động, tung ra một cú đấm kinh thiên về phía thái dương Tên kiếm sư kia.

Hai đòn sát thủ cực kỳ tàn nhẫn, cực kỳ hiểm độc được cậu tung ra. Cậu sẵn sàng chịu một quyền để dồn đối phương vào chỗ chết.

Đúng lúc này, chiếc kính tử ngoại của Hàn Băng đã khởi động lại thành công, một giọng nói vội vàng mang theo lo lắng cực độ của Đội trưởng vang lên bên tai cậu.

“Băng Băng, dừng tay... đó là...”

Nhưng dù là ai đã không kịp để Hàn Băng dừng tay, con dao găm đã hướng về gáy tên kiếm sư kia đâm xuống, tay trái mang theo động cơ phản lực ở khuỷu tay giáng một cú lên thái dương...

~~~~~

“A... a...”

Thanh âm rên rỉ yếu ớt phát ra từ miệng Nguyễn Vinh, lại thêm một luồng điện cực lớn chạy qua thân thể nhỏ bé của cậu.

Chát!

“Nói... nói tọa độ Tổng hành dinh của Nguyễn gia ở đâu?”

Tên thiếu hai mắt đã đồ bưng, liên tục tát liên tiếp vào mặt Vinh. Khiến mặt cậu sưng vù, nhưng Vinh vẫn không hề để ý, cái cậu để ý chính là một tia hỗn độn chi khí kia. Cái tia hỗn độn khí đó từ lúc cậu Chuyển Thế đã theo linh hồn cậu. Điều đó làm Vinh thấy vui mừng không thôi. Nhanh chóng vận chuyển Hỗn Độn Kinh, tia hỗn độn khí yếu ớt kia từ từ tách khỏi linh hồn, dung nhập vào cơ thể. Nó nhanh chóng theo lộ tuyến Hỗn Độn Kinh của Vinh dẫn dắt, đã thông dần dần một số kinh mạch.

Mặc dù đau đớn ngoài da, cùng đau đớn trong thể nội cùng đánh vào linh hồn Vinh, nhưng cậu hoàn toàn không để ý, cái đau đớn xác thịt này đối với cậu chẳng khác gì muỗi đốt cả. Tia hỗn độn khí đó như một thanh kiếm sắc bén nhất thiên địa, không gì cản nổi, đi qua đến đâu liền đã thông toàn bộ kinh mạch của cậu tới đó. Nhanh chóng một vòng lại một vòng, Vinh vô cùng thành thực khẩu quyết Hỗn Độn Kinh, lúc này tu luyện từ cơ sở không hề có một chút sai lầm nào.

Nhưng bây giờ không phải lúc chăm chú tu luyện, trạng thái cơ thể hiện tại của cậu không đủ để tu luyện tiếp. Nhưng hỗn độn khí chạy qua một vòng, đã đã thông toàn bộ kinh mạch của tiểu chu thiên, khí huyết từ từ dồi dào. Một tia đó không những làm kinh mạch được đã thông, mà còn giúp kinh mạch cứng cáp cực kì kinh người.

Nếu không phải có tia hỗn độn chi khí tạo cho Vinh một trụ cột kinh người, một cái trụ cột cho thành tựu suốt đời. Thì cậu sẽ phải tốn rất nhiều tâm tư cùng thời gian để hoàn thành nó.

Tuy rằng công lực không tăng nhiều, nhưng nó đã cải tạo lại hoàn toàn kinh mạch, con đường thẳng đến đại đạo của Vinh sau này sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Hoàn thành hai tiểu chu thiên, cảm giác lực lượng đã khôi phục phần nào, tuy chỉ là một phần nhỏ không đáng kể, nhưng Vinh có tự tin có thể diệt sạch lũ kiến hôi này.

Lúc này, mái tóc mượt mà được chăm sóc cẩn thận tại gia tộc đã bù xù, rũ xuống che đi đôi mắt của Vinh, đôi mắt lóe lên sự lãnh khốc cùng sát khí vô tận.

Cậu nhìn chằm chằm, không phải là tên thiếu tá, không phải là bất kỳ tên sĩ quan nào trong đây, hoặc dụng cụ tra tấn tinh vi hiện đại nào. Cái cậu nhìn, chính là một thanh kiếm, phải... là một thanh kiếm trong đồng đồ cực hình đang cách cậu không xa.

~~~~~

“Thưa ngài, căn cứ của chúng ta đang bị tấn công, chỉ sợ không cầm cự được bao lâu. “

Một tên lính về mặt hót hải báo cáo lại cho tên Thiếu tá kia.

“Chó chết thật! Một lũ ăn hại. “

Tên thiếu tá gầm thét một cách điên cuồng, rút từ bên hông khẩu súng chĩa thẳng về phía đầu Nguyễn Vinh, gầm giong.

“Tao đếm tới ba, nếu mày còn không nói, tao sẽ giết mày. Ba. “

Giọng tên thiếu tá đó vô cùng âm u, thanh âm cũng trở nên quyết tuyệt.

“Hai! “

“Một! “

Số một được thốt ra, ngón trỏ đã đặt lên cò súng.

“Hết giờ... chết đi. “

Chú!...

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Giết Chóc - 2

Tiếng súng nhẹ nhàng vang lên, luồng năng lượng mang theo khí tức tử vong ập tới.

Trong nháy mắt đó, đôi mắt Vinh lóe lên một tia lãnh khốc, Chân khí trong người như phá tan thêm một tầng vách ngăn nào đó, tụ tập ở đôi tay, cơ thể bị bó chặt vào ghế bắt đầu run lên bần bật.

Két!... Két!

Hai tiếng gãy vỡ vang lên giòn giã. Chiếc còng hợp kim trên tay Vinh vỡ đôi, sợi dây xích hợp kim đang khóa giữa hai tay cậu dơ ngang giữa trán.

Choang!

Một tiếng trầm đ-c vang lên, chiếc xích bị luồng năng lượng từ súng laser phun ra cắt đứt, từng tia năng lượng nóng rát đập vào mặt cậu, chiếc xích bằng hợp kim theo quán tính gãy đôi, thân mật với cái trán của cậu, làm cái trán máu me be bét.

Không để ý tới vết thương, trong chớp mắt, một nửa chiếc xích được Vinh vung ra, nhanh chóng quấn lấy cổ tên lính bên cạnh. Một nửa còn lại tung ra, quấn lấy thanh kiếm hợp kim ngay gần đó.

Chiếc còng chân nhanh chóng cũng vỡ đôi, đôi chân đầy xích hợp kim nặng nề đập thẳng vào đầu gối tên thiếu tá trước mặt đang ngây người.

Răng rắc, răng rắc...

Một loạt tiếng xương vỡ vang lên, cổ tên lính trong thoáng chốc bị xiết gãy, không kịp kêu thảm đã tắt thở. Đầu gối tên thiếu tá bị đôi chân nặng nề của Vinh đập trúng, lập tức xương đầu gối bị vỡ vụn, hai chân bị gãy một góc chín mươi độ về phía trước. Con đau đớn quá mãnh liệt, lập tức làm dây thần kinh não tê dại, làm mất tên thiếu tá hai mắt tối sầm, lập tức hôn mê.

Hắn tới lúc hôn mê cũng không nghĩ được dưới những lần tra tấn thần kinh cùng thể xác một cách kinh khủng như vậy, một người thờ còn không ra hơi như Nguyễn Vinh lại còn có thể thực hiện một cú đập mạnh khủng khiếp đến thế.

Hắn còn không nghĩ tới, năm nay cậu mới mười hai tuổi.

Đám quân nhân xung quanh chứng kiến cảnh này từ đầu đến cuối, cả đám người dờ dẩn, định dùng súng bắn chết Vinh, nhưng bọn họ lại không có ngờ tới, thanh kiếm hợp kim nằm trên đồng hình cụ đã được Vinh bắt tới tay.

Khi tay bắt được thanh kiếm, cái cảm giác hưng phấn lại xuất hiện trong lòng Vinh, khiến tay cậu cầm kiếm hơi run rẩy. Cái cảnh tượng thanh kiếm hợp kim nặng nề của quân đội được một cậu nhóc mười hai tuổi một tay nắm lấy liên run rẩy liên quá bình thường. Nhưng với Vinh, dù thanh kiếm này có nặng gấp mười lần, trăm lần, trên tay cậu cũng không khác kiếm gỗ là bao.

Cử trọng nhược khinh.

Đây chính là cảnh giới cử trọng nhược khinh, cảnh giới nhập môn ở kiếm đạo. Đối với Vinh, một Kiếm xưng Đế ở Thần Giới, cử trọng nhược khinh chỉ là một cảnh giới nhập môn mà thôi.

Nắm thanh kiếm trên tay, Vinh liếc mắt nhìn xung quanh một vòng, từng tên quân nhân đang luống cuống rút ra khẩu súng laser. Nhưng làm sao Vinh lại có thể để bọn họ như ý, tia lãnh khốc trong mắt ngày càng đậm, đập mạnh chân đầy xích hợp kim xuống nền nhà, mặc dù bị xích nhưng Vinh vẫn phóng đi với tốc độ kinh người.

Xoạt!

Nhẹ nhàng một đường kiếm, cổ họng tên quân nhân trước mặt Vinh lập tức bị xé mở, máu tươi chưa bị tràn ra, tên này hai tay còn đang đưa lên cổ cảm máu trong tuyệt vọng, thì tên thứ hai, tên thứ ba, một đường kiếm là một tên quân nhân mất mạng, một kiếm chí mạng. Trong phút chốc sáu tên quân nhân đã ngã xuống, từ cổ họng bọn họ, máu tươi theo bọn họ ngã xuống mới bắt đầu chảy ra. Tốc độ của Vinh đã nhanh tới tột cùng.

Thở dốc ra một hơi, Vinh lắc đầu, thân thể này quá yếu, nếu không, một tia hỗn độn khí của mình có thể đã thông nhiều kinh mạch hơn, tốc độ cùng lực lượng cậu phát huy ra còn hoàn mỹ hơn nhiều.

Không để ý tới chuyện đó nữa, thoát ra khỏi chỗ này mới là việc quan trọng. Nhưng vừa bước đi chợt dừng lại, Vinh quay sang liếc tên thiếu tá đang hôn mê chỗ đó thì thầm

“Ta đã nói ngươi sẽ chết rất khó coi... Nhưng nhiều lúc sống còn khó coi hơn chết nhiều lắm...”

Không nhiều lời, Vinh đập qua xác mấy tên quân nhân rồi bước ra ngoài.

...

Lê thanh kiếm hợp kim dưới sàn nhà tạo ra tiếng ken két chói tai, Vinh từ từ bước ra khỏi một căn phòng, đi trên dãy hành lang bên ngoài. Trên lưỡi kiếm máu vẫn nhỏ xuống tí tách, nhìn lại vào căn phòng đang có ba thi thể đang ôm cổ họng, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà chết.

Vinh đã giết tổng cộng mười chín người trong căn nhà này, mỗi người đều giống nhau, một kiếm mà mất mạng. Vinh đã tìm từng phòng, giết sạch những tên quân nhân trong này nhưng cậu vẫn không cách nào thoát ra khỏi khu nhà này. Đứng trước một cánh cửa bằng thép nguội to lớn, Vinh cười khổ. Cánh cửa này dù Vinh vận toàn bộ chân khí trong người chém ra một kiếm cũng chỉ làm thanh kiếm đâm sâu vào trong cánh cửa, không tạo nên thương tổn gì lớn. Cánh cửa mở ra căn quét vông mạc của tên thiếu tá kia, nhưng hắn vừa thức tỉnh đã lập tức tự sát.

Đang lúc chán nản, bỗng Vinh trở nên cảnh giác. Linh giác nhạy bén giúp Vinh cảm nhận được có thứ gì đó đang lao mạnh về phía này. Chân đập mạnh vào cánh cửa, thân hình Vinh nhanh chóng lui lại.

Ầm!... Ầm!

Một tiếng trầm đ-c vang vọng trong khu nhà, khiến Vinh cảm giác cả khu nhà run lên một cái. Cậu chỉ nhìn thấy từ chỗ cánh cửa bằng thép bị thủng một lỗ khá lớn, đang có một cái chân đánh nhanh chóng thu lại, rồi trong thoáng chốc một thân ảnh theo cái lỗ đó chui vào.

Ánh mắt Vinh lóe lên, tiên hạ thủ vi cường, Vinh vung thanh kiếm nặng nề mà sắc bén lên, phi thân với tốc độ cực nhanh, đâm một kiếm vào cổ họng tên mới đánh vào kia. Nhưng thật không ngờ, thanh kiếm sắc bén như vậy, lại mang theo chân khí của Vinh, đâm tới cổ họng của tên kia lại bị chặn lại, lưỡi kiếm chém trượt qua cổ họng hắn văng ra những tia lửa li ti.

Vinh có chút ngạc nhiên, cậu biết một kiếm của mình có thể đâm thủng một lỗ ở cánh cửa bằng thép kia, nhưng lại không có đâm thủng được bộ giáp này. Lợi dụng lúc đối phương đang thất thần trong thoáng chốc, Vinh lập tức thu kiếm, nhanh chóng lui lại sau. Lúc này Vinh mới nhìn rõ đối phương, một bộ giáp cao tám mét tám, cao hơn cậu hơn cả cái đầu. Dáng vẻ thiết kế đặc biệt, nhất là chất liệu bị lộ ra khỏi lớp sơn mạ titan bên ngoài. Vinh hoàn toàn không xa lạ gì với chất liệu kim loại đó, trong trí nhớ của cậu, đó là kim loại đặc thù, độc nhất vô nhị ở Tinh hệ X. Một loại kim loại bị Nguyễn gia lũng đoạn ở Ngân Hà này - Carbytnium.

Carbytnium, ông hoàng của các kim loại trong Ngân Hà này, được toàn bộ các nhà khoa học chứng nhận. Không một ai trong ngân hà này nghi ngờ khả năng nhẹ cứng của nó. Có nhà khoa học thậm chí còn nêu ra một quan điểm, nếu có đủ Carbytnium có thể cứng rắn va chạm vào một hành tinh to

gấp nó ba trăm ngàn lần. Làm hành tinh đó nổ tung mà khối Carbytnium thậm chí không hề có một vết xước.

Dù thấy Carbytnium cứng rắn tới mức độ nào, nhưng mô Carbytnium được Nguyễn Gia độc chiếm ngàn vạn năm nay. Dù Liên Hợp Quốc hay tứ đại gia độc dùng mọi thủ đoạn cứng mềm, ngoài sáng và trong tối đều không có chút chỗ tốt nào. Nên một khối Carbytnium dù nhỏ tới móng tay thôi bên ngoài cũng có giá trên trời.

Vinh liếc mắt liền nhận ra, cả một bộ giáp này đều được làm bằng Carbytnium. Thủ bút như thế, dù một tên dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết đó là của Nguyễn gia.

Cậu thờ phào một hơi nhẹ nhõm, đang định lộ ra thân phận thì thấy, tên phi công mặc bộ giáp đó như phát điên. Lập tức phi thân tới, sát khí tỏa ra làm Vinh nhú mày. Huơ thanh kiếm hợp kim lên, cậu biết đối với bên ngoài, tên phi công này ở trong bộ giáp, vào một mức độ nào đó đã đứng vào phía bất bại. Nhưng trong mắt cậu, đó cũng chỉ là cái mai rùa hơi phiền phức một tí thôi.

Không chút lưu tình, dù là người mình nhưng nếu dám ra tay với cậu, cậu sẵn sàng giáo huấn hẳn một bài học.

Kiểm pháp của tên trước mắt này, đối với Vinh, chả khác nào một đứa con nít ba tuổi cầm kiếm nhựa mà múa may cả. Một kiếm đâm vào chỗ yếu hại nhất của bộ giáp, chính là các khớp nối giữa các mảnh Carbytnium. Cậu biết bằng cái thanh kiếm hợp kim này không đủ để đâm thủng dù chỉ là một lỗ nhỏ trên bộ giáp này, mục tiêu thực sự của cậu là các khớp nối. Vinh muốn tháo từng mảnh của cái mai rùa này, và không làm Vinh thất vọng, một mảnh giáp vai của bộ giáp đã bị chém bay.

Rồi từng miếng, từng miếng, thậm chí ngay cả giáp ngực cũng bị Vinh chém vào các khớp nối làm xé mở ra một đường dài.

Đang muốn đánh một kích cuối cùng rồi dừng tay, bỗng Vinh thấy tên phi công gầm lên một tiếng quái dị, lách mình một cái liền luồn qua dưới tay trái cậu. Trên tay hẳn không biết lúc nào xuất hiện con dao găm, đâm về phía mạng tai cậu. Không chút do dự, Vinh lập tức cúi đầu, tay trái vịn lên Hồn độn chân khí, một đám hướng cánh tay của tên phi công kia đâm tới, phát ra một thanh âm “Keng” cực mạnh. Lực phản chấn trong nháy mắt làm gân, xương tay trái như muốn đứt lìa.

Tên phi công từng đòn sát thủ tung ra làm Vinh có một chút tức giận. Không để ý nhiều tới vật khác, Vinh muốn một quyền dứt khoát trận đấu này.

Chân khí vận dụng toàn bộ vào lòng bàn tay trái, một quyền hướng thẳng ngực tên phi công đâm tới. Nhưng Vinh bất chợt có cảm giác nguy hiểm vô cùng, tay trái tên phi công cũng nắm lại thành quyền, một đám hướng thái dương Vinh đâm tới. Con dao găm đâm đằng sau cũng làm Vinh dựng tóc gáy.

Thật không ngờ tên phi công này trong lúc nguy cấp đã phản ứng một cách kinh ngạc như vậy. Khiến Vinh cũng thầm khen trong lòng, nhưng với người khác sẽ là tuyệt cảnh, nhưng với Vinh, độ nguy hiểm cỡ này chưa đủ để cậu đặt trong lòng. Năm đám vẫn đâm tới ngực tên phi công kia, tay phải cậu vung kiếm lên sau gáy mình.

Keng!...Bịch!...

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Tiếng thanh dao găm đâm thẳng vào thanh kiếm nghe rợn cả người, không cần nhìn ra đằng sau, thanh kiếm của Vinh như có thêm một con mắt, chấn lại được thanh dao găm, đồng thời còn đâm thẳng vào cổ tay tên phi công kia.

Trong lúc nguy cấp, Vinh vận cả mười hai thành chân khí, kinh mạch trong người mặc dù được một tia Hồn Độn khí cải tạo nhưng vẫn làm Vinh nhú mày, con đau ấy đối với cậu mà nói thì không coi vào đâu, nhưng với cái thân thể này thì thật là một gánh nặng không chịu nổi.

Từ một quyền mang theo toàn bộ chân khí trong người, trong thoáng chốc, một quyền hóa thành, chân khí theo chưởng lực đánh ra, cách không đánh vào ngực tên phi công kia.

Một chưởng này đập vào bộ giáp, lập tức đánh lui tên phi công. Trong chớp mắt đó, tầm mắt của Vinh chỉ thấy cánh tay bọc giáp đâm sượt qua mặt mình, khí kinh tát vào mặt làm khuôn mặt Vinh như bị con dao cắt qua một đường, máu tươi lập tức chảy ra.

Một chưởng đánh tên phi công bay ra hơn chục mét, bộ giáp công kênh trên người đập vào sàn kim loại phát ra những âm thanh loảng xoảng chói tai. Thấy hẳn đã nằm im bất động, Vinh thờ hắt ra một hơi.

“Leng keng”

Thanh kiếm hợp kim giờ phút này nặng như ngàn vạn ngọn núi vậy, rút khỏi tay Vinh rơi xuống nền. Hai mắt cậu lập tức tối sầm lại, thân thể không tự chủ được lao đảo mấy cái rồi ngã gục. Chân khí trong người tán loạn, làm con đau xộc thẳng lên não. Cơ thể Vinh giật giật mấy cái, rồi hôn mê bất tỉnh.

~~~~~

“Hắc quân gia... nhiệm vụ đã hoàn thành... có điều...”

Một người trung niên dáng vẻ gầy yếu, nho nhã đang cực kỳ cung kính báo cáo kết quả nhiệm vụ. Đứng trước mặt hắn đang có một người quay lưng lại với hắn, cả người được trùm kín trong một chiếc áo có mũ rộng thùng thình, đây chính là Hắc quân gia trong lời người trung niên.

Giọng Hắc quân gia đầy âm lãnh, khàn khàn nói ra.

“Nói...”

“Nhân viên đội hai, mã số 94, tên Hàn Băng, đã tìm thấy nơi thiếu gia bị giam giữ. Có điều khi đột kích vào, kính tử ngoại trên mắt Hàn Băng quét sự sống rồi báo cáo về, lại chỉ phát hiện một sự sống duy nhất. Chúng tôi lập tức xem xét dấu hiệu sự sống của thiếu gia, thấy thiếu gia vẫn còn sống. Định lập tức truyền thông tin cho số 94 nhanh chóng cứu thiếu gia ra rồi rút quân. Nhưng không hiểu sao chúng tôi lại mất kết nối với số 94 trong bảy giây, đến khi kết nối lại thì số 94 cùng thiếu gia đều đã trong trạng thái hôn mê. Số 94 bị thương cực nặng...”

Keng!

Chưa báo cáo hết, lập tức một tiếng “Bịch” vang lên. Trung niên nho nhã lập tức bị một cánh tay như da bọc xương bóp cổ nhấc bổng lên cao. Hắc quân gia xiết tay, nhấc tên trung niên này lên như nhấc một con gà. Chiếc kính nano chuyên tiếp nhận thông tin trên tay lập tức rơi xuống sàn.

“Ý người là, khi số 94 đột kích vào trong khu nhà đó chỉ còn hắn và thiếu gia?”

Giọng Hắc quân gia âm lãnh thêm vài phần, tay lại siết chặt, nói ra.

Tên trung niên nho nhã, mái tóc che khuất một bên mặt đã rối bời, lộ ra cả khuôn mặt đang tái mét. Cố gắng lắm mới nói ra được một chữ.

“Vâng... vâng”

“Vậy tại sao lại mất liên lạc bảy giây? Khi liên lạc được thiếu gia lại hấp hối? Không phải người định báo cáo rằng thiếu gia cùng số 94 giao đấu rồi cả hai cùng trọng thương hôn mê chứ?”

Từng câu hỏi, từng chữ phát ra từ trong bộ áo trùm đầu âm u đỏ như từ địa ngục phát ra, băng lãnh cực độ. Tay Hắc quân gia lại càng siết chặt, tên trung niên nho nhã sắc mặt đã không còn chút máu, hai mắt đã lồi ra, nhưng lại không làm bất kỳ phản kháng gì, như là đã nhận mệnh.

Đang trong lúc Hắc quân gia định một tay bóp chết tên đội trưởng ám vệ này thì trong thùng xe lại bất chợt xuất hiện thêm một người, người này thấp lùn, chính là một trong ba vị đội trưởng ám vệ đi theo làm nhiệm vụ lần này.

Chỉ thấy hắn lôi ra tấm kính nano, cũng không nhìn tên đội trưởng đội hai đang bị bóp cổ, hai tay cung kính đưa ra tấm kính nói.

“Hắc quân gia, toàn bộ camera của khu căn cứ quân sự này đã bị thu hình lại rồi phá hủy toàn bộ, đây là bản thu được của khu nhà nơi thiếu gia bị giam giữ, mời quân gia xem...”

Từ trong bộ áo trùm đầu rộng thùng thình lại một cánh tay như là của người chết thò ra, nắm lấy tấm kính rồi xem những video mà camera trong khu nhà đó quay được.

Càng xem, Hắc quân gia càng giật mình, thậm chí khiếp sợ. Lập tức thu lại video, tay kia của hắn cũng đã thả tên đội trưởng đội hai ra. Tên kia vừa được thả ra lập tức ngã quỵ xuống, hai tay ôm cổ lập tức hít lấy hít để. Giọng Hắc quân gia âm trầm vang lên.

“Những video quay lại được tại toàn bộ khu căn cứ quân sự này lập tức được xét vào hồ sơ cấp SS tuyệt mật. Những tư liệu tại đây sao chép lại một bản rồi lập tức xóa sạch. Các người đi đi, đừng để lại dấu vết gì...”

“Vâng...”

Hai người dạ một câu rồi lập tức đi ra.

~~~~~

Chiếc chiến hạm vừa mới đáp xuống mặt đất tinh hệ IV, chưa làm nguội các thiết bị bao lâu lại ầm ầm phá tan bầu khí quyển tinh hệ IV này bay vào vũ trụ rộng lớn. Theo giờ địa phương, lúc này mới bốn giờ ba mươi phút sáng, một lần đáp xuống tinh hệ IV này còn chưa nổi ba tiếng đồng hồ đã lại cất cánh đi.

Trên chiến hạm, ngoài vị hạm trưởng, vị hạm phó cùng một số thành viên cao cấp ra, tất cả các nhân viên đều trên chiến hạm này đều mờ mịt không biết chuyện gì xảy ra. Nhưng bản chất quân nhân là phục tùng mệnh lệnh, nên chẳng ai dám nói nhiều, đều chú tâm vào công việc của mình.

Chiếc chiến hạm vừa mới phá tan bầu khí quyển tiến vào vũ trụ. Bỗng...

“Bùm... Ầm... ầm... ầm...”

Một cột nấm đám mây mang theo hàng tấn khói bụi cùng bức nhiệt khổng lồ xuất hiện. Bức nhiệt khổng lồ nhanh chóng lan ra kéo theo sự hủy diệt, nhanh chóng tàn phá mọi thứ thành tro bụi.

Từ một khung cửa kính trên chiến hạm, Hắc quân gia lạnh lẽo nhìn đám mây nhiệt hạch nhanh chóng hủy diệt mọi thứ bọn nó đi qua. Đằng sau hắn, một người trung niên cực kỳ lực lưỡng đang cung kính nói.

“Hắc quân gia, Hồ Mang đã kích nổ thành công. Mọi thứ trong vòng bán kính ba trăm kilomet sẽ thành tro bụi, toàn bộ dấu vết đã xóa sạch sẽ.”

“Tốt.”

Hắc quân gia chỉ khàn khàn nói lại một câu. Hắn đứng nơi đó lãnh khốc nhìn xuống tỉnh cầu này đang càng ngày càng cách xa.

~~~~~

“Này này... Ngươi mới tới Thiên Viện sao?”

“hì hi... gọi sư tỷ nào, đệ tên gì?”

“Ta tên là Phương Luân Hồi...”

“Oa... mới mấy năm ngươi đã vượt qua tầng tầng bốn Thiên Tháp...”

“Chàng sắp đi ngoại vực sao? Nhất thiết phải đi à?”

“Đây chuyện này của sư tôn cho ta bảo mệnh chàng cầm đi, nhớ bình an quay về.”

“Sao... tại sao lại theo Đạo Vô Tình? Rốt cuộc là tại sao... oa...”

“Một chương đoạn tuyệt sao? Ta... hận... chàng...”

“Cần gì phải khổ như vậy... chàng không đau... nhưng ta đau lắm...”

“Chàng hứa rồi đấy, phải đi tìm ta... ta đẹp hơn kiếm...”

Từng hình ảnh lướt qua như một đoạn phim, không ngừng, không ngừng chuyển tiếp trong tâm trí Vinh. Từng đoạn thời gian, từ lúc quen biết nàng, lúc thề non hẹn biển, lúc chia ly nhớ mong, lúc vô tình rời bỏ. Cho tới hình ảnh cuối cùng, nàng vẫn lạc trên tay hắn, vẫn nụ cười mỹ lệ nhưng đầy đau khổ đó.

Tiểu Phương, hãy chờ ta!

Cả đời này, ta sẽ không để nàng thất vọng nữa đâu!

Ta muốn cho nàng biết, nàng so với kiếm còn đẹp hơn nhiều! Ta muốn cho nàng biết, trong cõi đời này nàng chính là người phụ nữ xinh đẹp nhất! Người phụ nữ tuyệt vời nhất!

....

“Thiếu gia đã tỉnh?”

Một giọng nói bỗng vang lên, mắt Vinh nặng trĩu, cố gắng mở ra. Nhưng vừa mới mở ra một chút lòng mát lạnh liền cọ vào giác mạc khiến Vinh khó chịu lập tức nhắm lại. Cố gắng thích ứng để mở mắt, chỉ thấy trên người cậu đang được rất nhiều dây kim loại kỳ lạ gắn lên người. Xung quanh là Vinh là một loại chất lỏng kì lạ, dựa theo trí nhớ, Vinh biết cậu đang trong một cỗ máy chữa thương tối tân của tinh hệ X.

Người vừa lên tiếng là một người trung niên, dáng vẻ nho nhã, hắn có một mái tóc dài che khuất đi cả nửa khuôn mặt. Trên mặt nở một nụ cười ôn hòa nói.

“Thuộc hạ Nguyễn Văn ra mắt thiếu gia.”

Nói xong hắn quỳ một gối xuống cung kính hành lễ.

Dung dịch trong cỗ máy dần dần được rút đi, các sợi dây kim loại dần dần được tháo ra. Cánh cửa kính tách ra hai bên, lộ ra một thân ảnh gầy gò. Thân ảnh gầy gò nhìn như yếu ớt, một ngọn gió cũng có thể thổi lui mấy bước. Nhưng Nguyễn Văn không dám khinh thường một chút nào, đoạn video đó bằng vào quyền hạn của hắn cũng đã được xem.

Một hơi giết sạch hai mươi quân nhân tinh nhuệ của sư đoàn lục quân 2. Bức số 94, người được hắn cùng rất nhiều ám vệ dạy dỗ từ nhỏ, có thể coi đó là một ám vệ xuất sắc, vào tuyệt cảnh. Hơn nữa số 94 lại còn trong bộ giáp Carbytnium do chính những kỹ sư ưu tú nhất Nguyễn gia chế tạo. Có thể nói là bất bại, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh cho hấp hối gần chết. Bộ giáp bị chém toát ra, giáp ngực không ngờ bị đánh lõm vào. Cả một vùng phổi phải đã bị

nát một mảng, xuất huyết trong cực kỳ nghiêm trọng. Xương sườn phải đã không còn cái nào nguyên vẹn, nếu không phải được cứu kịp thời, chỉ sợ máu sẽ tràn vào khí quản mà tắt thở chết.

Nguyễn Văn không thể nào tin tưởng được, thân thể gầy gò này ẩn chứa sức mạnh như thế nào, lực lượng như thế nào mà có thể đánh lồm bộ giáp được. Hắn cùng Nguyễn Võ, Nguyễn Thủ đã thử, nhưng dù có dùng hết toàn lực cũng không có cách nào làm cong được dù chỉ một xú.

Quý một gối xuống cung kính hành lễ, ánh mắt Nguyễn Văn toát ra một vẻ cuồng nhiệt, hắn từng nghe nhiều nói thiếu gia bị bệnh tật bé, ốm yếu quanh năm. Nhưng bây giờ nếu có ai dám nói thiếu gia như vậy, hắn sẽ không ngần ngại mà rút dao cắt lưỡi họ. Một người ốm yếu mà có thể đánh lồm một tấm Carbytrium, vậy thì bọn hắn quanh năm luyện võ, chẳng lẽ là trẻ sơ sinh suy dinh dưỡng?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đại Đạo Kiếm Linh

“Thiếu gia, Hắc quân gia kêu tôi ở đây chờ người tình dậy liền dẫn qua gặp.”

Nguyễn Văn cực kỳ cung kính nói.

Ánh mắt Vinh lóe lên tia sáng lạnh, tay vói lấy chiếc áo bông bên cạnh khoác lên người, chỉ lạnh nhạt đáp lại một câu.

“Kêu hắn tới gặp ta.”

Nguyễn Văn hơi ngập ngừng, nhưng ánh mắt Vinh đảo qua, cái ánh mắt đó, Nguyễn Văn sau này dù tới cuối đời vẫn không quên được. Cái ánh mắt tỏa ra một khí tức tang thương của năm tháng, kèm theo sát khí vô tận, cùng lạnh lùng lãnh khốc. Thật không ngờ cái ánh mắt đó lại xuất hiện trên người một thiếu niên mười hai tuổi, Nguyễn Văn rung mình, mồ hôi tuôn ra ướt đầm lưng.

“Đi đi...”

Vẫn giọng non nớt đó, nhưng lại kèm theo uy nghiêm vô cùng, khiến cho người khác không cưỡng lại được mà phục tùng. Nguyễn Văn vội vội vàng vàng cúi chào rồi đi ra ngoài.

Cánh cửa được đóng lại, Vinh buộc lại cái đai lưng rồi bước về phía cửa sổ. Ánh mắt lại lộ ra vẻ mờ mịt, cậu hoàn toàn xa lạ với cái thế giới này, thực lực yếu nhược cực độ, linh khí âm đạm gần như không có. Hít sâu một hơi, mắt Vinh nhắm lại, ý thức lại tập trung vào đan điền của mình. Một tia Hỗn độn khí sau khi cải tạo lại kinh mạch trong người, như phát hiện ra một thứ gì đó, lập tức như phát điện mà tiến vào chỗ đó. Lúc trước vì tình huống ko cho phép mà Vinh không hề để ý, giờ nội thị lại trong đan điền, lập tức thân thể chấn động kịch liệt, như là không dám tin vào mắt mình, lập tức liền nhìn kỹ lại, thất thanh hô lớn.

“Hỗn Độn Kiếm...”

~~~~~

“Này...Kiếm Quân, ngươi có chắc bản đồ không có vấn đề chứ?”

Long Ngạo Thiên rút rè hỏi.

“Hừ, quý nhất gan, bản đồ là ta mất ba mươi vạn thần tinh cực phẩm mới đầu giá thành công. Thạch Linh các chắc chắn không bán đồ giả. Cứ tiến lên phía trước xem sao.”

Kiếm Quân hắt mặt lên hừ nhẹ.

“Đây là di tích từ thời Hoang Sơ, có nguy hiểm là việc bình thường, càng nguy hiểm càng có thứ tốt. Thậm chí có lời đồn trong này chứa một trong ngũ bảo của thiên địa, tiểu long ngươi không dám thì có thể ra ngoài đợi ta.”

“Méo nhé, ta mà phải sợ à. Đi, dẫn đường.”

...

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Khốn kiếp, cút, mau cút. Cùng chết cái rắm.”

Một người thanh niên đang túm cổ Long Ngạo Thiên ném mạnh hắn ra ngoài cửa động. Sau lưng hắn lại một đạo cấm chế mang theo thần quang hủy diệt đánh tới.

Ầm!

Người thanh niên học máu, ánh mắt mờ đi, miệng cười thảm.

“Không...”

Long Ngạo Thiên bị ném ra ngoài, long lân bên ngoài đã bong ra quá nửa, nửa bên người đã hoàn toàn biến dạng, máu me be bét. Cố gắng đứng dậy, rông giần.

Từng quyền, từng quyền nện vào cấm chế ngoài cửa động. Xương cánh tay đã vỡ vụn, bảnh vào lực phục hồi kinh người của long tộc, cũng không thể hồi phục lại được. Không để ý tới đau đớn tột vào linh hồn, Long Ngạo Thiên cứ như kẻ điên nện từng quyền vào cấm chế. Tới khi xương toàn cánh tay tới vai đã vỡ vụn, rủ xuống, hắn tuyệt vọng, hét lớn.

“Không...”

Quy xuống, đầu hắn dựa vào cấm chế thì thào.

“Con mẹ ngươi... Kiếm Quân... ngươi không được chết... nếu không vào luân hồi lão tử cũng không tha cho ngươi...”

Giọng càng ngày càng bé, rồi Long Ngạo Thiên bất tỉnh.

...

Trong cấm chế.

Từng đạo cấm chế hủy diệt, như thác lũ muốn phá tan hết mọi thứ xông tới Kiếm Quân. Kiếm Quân cười khổ, hắn quá khinh thường nơi này, không ngờ cấm chế từ thời Hoang Sơ lại có uy lực kinh khủng tới vậy. Ánh mắt đã lộ ra tia tuyệt vọng, trong đầu hắn lại hiện lên một nữ tử. Nữ tử đó cười với hắn, nụ cười phong hoa tuyết nguyệt.

Ầm!

Lại thêm một đạo cấm chế phá tan tầng kiếm ảnh đánh lên người hắn, phá tan những dòng suy nghĩ trong đầu. Ộc ra một ngum thần huyết, Kiếm Quân trở nên dữ tợn vô cùng. Từng luồng, từng luồng thần khí như bạo động từ người hắn tuôn trào ra. Hắn đã bắt đầu thiếu đốt sinh mệnh.

Một thanh tiểu kiếm trong người hắn bay ra, thanh tiểu kiếm này hắn ngẫu nhiên có được từ chiến trường vực ngoại, đến cả sư phụ hắn cũng không biết lai lịch. Dù hắn tế luyện thể nào cũng không được, biết đây là bảo vật cực kì không tầm thường nên đã uẩn dưỡng trong cơ thể. Sau ngàn năm, không ngờ mới hơi khồng chế được một chút, nhưng một chút đó lại uy lực kinh người, chính là đòn sát thủ của Kiếm Quân.

Nhưng không ngờ, vừa mới lòi thanh tiểu kiếm này ra, bỗng chốc dị biến xảy ra.

Từ sâu trong khu di tích bỗng xuất hiện một đạo kiếm minh. Đạo kiếm này lao ra, hóa thành một dải sáng phá nát hư không, đi tới đâu, không gian thời gian băng diệt. Những đạo cấm chế va phải dải sáng đó liền vô thanh vô tức biến mất.

Dải sáng đó nhanh chóng bay tới chỗ Kiếm Quân, hợp lại với thanh kiếm. Trong nháy mắt dung hợp đó, từng luồng pháp tắc điên cuồng lao ra, phá nát tất cả. Khí tức bạo ngược đó chỉ trong nháy mắt, nhưng toàn bộ cấm chế xung quanh đều bị phá hủy. Rất may, từng luồng pháp tắc đó lại không làm ảnh hưởng tới Kiếm Quân một chút nào. Chỉ chấn cho hắn hôn mê bất tỉnh. Đến khi hắn tỉnh lại, mọi thứ xung quanh đều yên ắng như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chỉ có một thanh kiếm đang lơ lửng trên không trung.

Kiếm Quân đi tới gần, chạm tay nhẹ nhàng vào thanh kiếm, bỗng thanh kiếm lóe lên. Trong phút chốc bay vào người hắn, chui vào đan điền. Thanh kiếm này lóe lên quang mang, một thông tin thoáng chốc xuất hiện trong đầu Kiếm Quân.

“Lão phu thiên tư ngu dốt, tu đạo không đủ. Cuộc đời này chỉ riêng đối với kiếm có mang ý niệm kỳ dị, giống như cả đời vì kiếm mà sống. Nhưng lại không biết vì sao, hễ thần thức tiếp xúc với kiếm sau một nhịp thở nhất định sẽ vỡ vụn, không có ngoại lệ... Một từ phê nhân chính là nói lão phu. Không thể lấy thần thức khống chế kiếm thì không thể dùng kiếm chiến đấu, thẹn với ân sư.”

“Sau ngàn năm, lão phu chợt có một giấc mộng. Trong mộng ta chứng kiến một kiếm hồn, quét ngang thiên địa, xem như kiếm ngạo thiên khung.”

“Sau khi tỉnh lại, kiếm ở trong mộng cứ quanh quẩn trong đầu lão phu. Thật lâu không tiêu tan, giống như nó chính là mục tiêu cả đời của lão phu. Đây cỡ lẽ chính là kiếp trước của lão phu... Ta dứt khoát từ bỏ việc Chứng Đạo, chuyển sang đúc kiếm. Ta muốn đúc ra thanh kiếm kia!”

“Ý nghĩ này rất nặng, nặng đến mức lão phu giống như nhập ma không còn là chính mình. Tất cả tâm thần đều đặt trên này, ta nhất định phải đúc ra thanh kiếm trong mộng kia!”

“Trải qua mười vạn năm. Trong thời gian này, lão phu thậm chí không quản uốn gổ cầu kỳ thạch dị thiết trong thiên hạ, thu thập vô số vật đúc kiếm,

thành công đúc ra rất nhiều thanh Thần Kiếm, được người đời xưng tụng một tiếng Thần Chú Sư, nhưng cũng không có cảm giác như trong mộng, một bộ phận bị lão phu chính tay hủy diệt, một bộ phận lưu lạc ra ngoài, được những vị Đạo Tổ coi trọng như chân bảo.”

“Đến khi một giống loài tới xâm chiếm Thần Vực, bọn họ tự xưng là Ma. Ma là chân Ma chứ không phải Ma đạo vẫn được thế nhân nói. Ba vị đệ tử của lão phu lần lượt ra chiến trường, rồi từ từ bỏ mệnh. Lão phu không nỡ nhìn sinh linh đồ thán, liền liều mạng luyện khí. Không ngờ chỗ lão phu luyện khí lại chính là chỗ tiếp giáp thông đạo thời không giữa Thần Vực và thiên ngoại. Chúng tộc Chân Ma có ý định đánh lén hậu phương Thần Vực, một kích chí mạng, có thể nói Thần Vực đang nguy hiểm vô cùng.”

“Đang lúc lâm nguy, lão phu khai lò đúc một lần cuối cùng, thời gian có hạn. Lúc này, lão phu dùng cả Thần mệnh của mình mà rèn. Dùng Hồn Độn thần thiết từ tinh không mà đúc, rất nhanh đã đúc ra một thanh tiểu kiếm. Trong cõi u minh tự có thiên ý, kiếm này xuất lò, lão phu đột nhiên tâm có cảm giác. Nhìn kiếm này, cảm giác trong mộng của lão phu đột nhiên giáng lâm. Thân thể giống như không thể khống chế, cầm lấy kiếm này, ở trong một khắc đó, ta giống như về tới trong mộng, trở thành kiếm trung chi hồn kia.”

“Chính là loại cảm giác này, ta ban cho kiếm này cái tên Hồn Độn. Tên này mặc dù tục, nhưng lại là suy nghĩ trong lòng ta. Cầm kiếm này, toàn bộ tâm thần lão phu giống như hoàn toàn biến mất, dung nhập vào trong kiếm, lao ra khỏi nơi đúc, giải đại kiếp nạn của Thần Vực.”

“Sau đó, lão phu mỉm cười mà chết. Hậu nhân có được kiếm này lão phu, nếu có cơ duyên, hãy truy tìm kiếm hồn. Lúc đó Hồn Độn kiếm mới chính thức là Thần Bình đệ nhất. . .”

...

Ngay sau khi biết được lai lịch thanh kiếm này, Kiếm Quân lập tức cuồng hỉ, từ đó sau khi nhập Vô Tình Đạo, thế nhân đều gọi hắn một cái tên - Vô Tình Kiếm Đế.

~~~~~

Thanh tiểu hồn kiếm xuất hiện trên ngón tay Vinh, ánh mắt Vinh phức tạp vô cùng, đầy sự cảm khái, thêm chút tang thương cùng hối hận.

“Ta nên gọi ngươi là gì đây? Hồn kiếm hay. . .”

Ngập ngừng một lúc, Vinh nhẹ nhàng thì thào.

“Đại Đạo Kiếm Linh, một trong ngũ bảo sơ khai của thiên địa đây.”

Tay Vinh nâng lên, điểm nhẹ vào tiểu hồn kiếm, từng điểm điểm như không có một quy tắc nào, thuần túy như là điểm bừa. Nhưng hàng vạn năm sống chung với Hồn Độn kiếm, hắn đã khám phá ra một vài bí mật, hắn điểm, chính là phương pháp mở ra Kiếm Hồn, trên thế gian này, ngoài hắn có chấp niệm với kiếm sâu sắc ra, chỉ sợ trên thế gian này không còn ai có thể mở ra được.

Từng điểm càng ngày càng nhanh, cánh tay Vinh đã sắp rã rời ra, nhưng sắc mặt Vinh vẫn thản nhiên không thay đổi.

Răng rắc!

Một vài khớp xương đã như gãy ra, nhưng Vinh vẫn không dừng tay. Cuối cùng, vào chỉ thứ chín nghìn chín trăm chín mươi chín, chỉ nghe thấy một tiếng “Cách” vang lên.

Cánh tay Vinh đã đứt toàn bộ gân, xương cũng đã gãy vài đoạn, liền rũ xuống. Nhưng khoe miệng lại nở một nụ cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hồn Linh

Từng đạo, từng đạo quang mang nhu hòa từ thanh tiểu hồn kiếm phát ra. Nó bao bọc lấy thanh tiểu kiếm, từ thanh tiểu kiếm, quang mang lại bao lấy cả Vinh.

Khi quang mang đã bao trùm cả người cậu, ánh mắt Vinh lóe lên tia kinh ngạc. Hiển nhiên cậu cũng chưa từng gặp trường hợp này bao giờ, ở kiếp trước, quang mang chỉ lóe lên rồi đưa cho cậu một khẩu quyết kỳ quái. Hiện tại, quang mang lại bao trùm cả người cậu, như muốn đưa cậu đi đâu đó.

Ánh mắt Vinh chợt tối sầm, cảm giác như bị một hắc động hút vào, sau đó liền cảm giác được mình đang ở trong một không gian màu xanh kỳ quái.

Toàn bộ không gian lớn đến mức vô cùng vô tận, không cách nào tưởng tượng được, hoàn toàn là một màu xanh dương. Nơi này giống như một hải dương màu xanh, nhưng trên đỉnh đầu, trong hư không lại trôi nổi vô số chuỗi lợi kiếm, có màu trắng, có màu đen, có màu đỏ, có màu vàng, có màu xanh biếc... Nơi nơi đều là kiếm giống như sao trên trời, vô cùng vô tận không thấy đầu thấy cuối, đơn giản đếm qua thì có hàng tỷ chuỗi kiếm!

Kiểm noi này có thô, có nhỏ, có dài, có ngắn, có rộng, có hoa lệ, có giản dị, có linh khí bức người, có cái giống như một khối sắt, lại có cái hoa văn vân trượng, có cái đen đúa không một chút thu hút. Kiểm noi này muôn hình vạn trạng, không có mấy chuôi là giống nhau, tựa hồ toàn bộ bảo kiếm của thiên địa đều tồn tại ở nơi đây, khiến cho mỗi người khi lần đầu tiên nhìn thấy đều muốn ghen hờn trần trời, không dám tin vào mắt mình.

Hàng tỷ kiếm kết hợp, dựa theo một loại phương thức huyền ảo, cao thâm tới cực điểm sắp đặt vị trí của các chuôi kiếm cùng một chỗ, nhưng đều có những quy tắc dao động riêng biệt. Hàng tỷ chuôi kiếm chìa thẳng xuống dưới, tạo nên một cỗ kiếm khí áp bức vô hình, có thể áp bách khiến con người kinh hãi khiếp đảm. Loại uy áp khủng bố đến cực điểm này, cho dù là Thần Thánh đến đây, dưới tình huống này cũng phải căng thẳng không dám dao động dù chỉ là một ngón tay!

Càng đừng nói đến Vinh bây giờ chỉ là phạm nhân. Chỉ trong nháy mắt, cậu đã cảm nhận được áp lực kinh khủng do hàng tỷ mũi kiếm gây ra khiến hơi thở trở nên dồn dập, sau lưng mồ hôi chảy ròng ròng, cơ nhục toàn thân đều trở nên cứng nhắc, hai chân không tự chủ run rẩy lập cập, tựa như phải quỳ xuống dưới tỷ chuôi kiếm này!

Nhưng là, Vinh lại gắt gao chống cự, tuyệt đối không chịu khuất phục. Từ khi sinh ra tới nay, cậu không lay trời lay đất, chỉ lay mỗi ân sư. Nhưng luồng uy áp này quá mức cường đại, cho dù cậu đã dùng tới toàn bộ lực lượng của bản thân thì hai chân vẫn dần dần cong xuống, mắt thấy sắp phải quỳ xuống mặt đất.

"Không, ta không phục!"

Vinh ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, đôi mắt bỗng nhiên dữ tợn, trở nên đỏ ngầu như động vật cuồng hóa, gân xanh trên trán cuộn lên từng đường, cột sống ở lưng đang gập khúc tựa hồ dần thẳng như muốn đứng lên.

Nhưng ngay lúc này, áp lực của hàng tỷ thanh kiếm lại tiếp tục tăng lên, cả người Vinh chỉ thiếu chút nữa là lập tức tên liệt ngã trên mặt đất, thân thể phát ra những tiếng lách cách của xương cốt khiến cậu chỉ chực quỳ rạp xuống. Trong ánh mắt Vinh tràn ngập sự không cam lòng, phẫn nộ, bởi vì lực bất tòng tâm.

Nhưng đúng lúc này, ở trong hư không vô tận, trong làn sương mù màu xanh bỗng vọng ra thanh âm.

"Nha... Nha...Nha"

Thanh âm này trong trẻo tới cực điểm, cực kỳ dễ thương, nhưng mà hàng tỷ thanh kiếm khi thấy âm thanh đó liền dừng lại. Một bàn tay trẻ con cực kỳ mũm mĩm được phóng đại không biết bao nhiêu lần xuất hiện, hướng hàng tỷ chuôi kiếm nơi này mà vung tay một cái. Nhất thời, tất cả uy áp từ hàng tỷ chuôi kiếm liền biến mất không thấy, toàn bộ bầu trời lại khôi phục lại một mảng xanh dương mờ ảo, chỉ còn lại thân ảnh một đứa bé mũm mĩm đứng đó, phát ra quang mang vạn trượng, trở thành trung tâm của vô tận hư không.

So sánh với nhau thì Vinh quá nhỏ bé, thật không đáng làm một hạt bụi, mặc cho gió mưa vẫn vũ không biết trôi dạt tới nơi nào.

"Người làm gì?"

Nhưng thấy vậy, Vinh không thể kiềm chế được cơn giận của mình, hướng thân ảnh đứa bé khổng lồ trong hư không mà lớn tiếng quát hỏi, hoàn toàn không một chút e ngại.

Đứa bé mũm mĩm đó dần hóa nhỏ lại, lon ton chạy về Vinh. Ánh mắt long lanh, môi hồng da trắng, tay chân mũm mĩm, trông cực kỳ đáng yêu. Đáng vẻ chạy lon ton như sắp sửa ngã tới nơi làm con giận trong lòng Vinh thoáng chốc tiêu tán.

Đứa bé mũm mĩm đó chạy đến liền ôm chầm lấy chân Vinh. Hai mắt long lanh đầy nước như sắp khóc, như đang cố gắng mở to con mắt vô tội nhìn mình, trong ánh mắt nó có xa lạ, có khát vọng, còn có chờ mong, miệng phát ra những tiếng "Nha... nha".

Đứa bé này có chút quái dị, nhưng đối với Vinh lại cảm thấy vô cùng quen thuộc cùng thân thiết. Đứa bé này vô hình chung để lộ ra một tia khí phách thôn phệ vạn vật!

Cảm giác khát vọng đến cực điểm này lại một lần nữa hiện lên, Vinh cẩn thận cảm giác tỉ mỉ một lần nữa, thấy quả nhiên không lâu sau, đứa bé hơi ảm đạm, ánh mắt long lanh sắp khóc, trong đầu cậu như đang có tiếng kêu gào mãnh liệt. Tiếng kêu gào thể hiện sự bức thiết về linh khí thiên địa cùng thiên tài địa bảo. Nó phát ra cái nhu cầu bức thiết này, cũng thôi thúc Vinh đi tìm kiếm cho nó.

Trong lòng Vinh chợt nổi lên cảm giác triu mến, cậu nhẹ nhàng cúi xuống ôm lấy nó.... Đứa bé kia chỉ hơi chống cự một chút, rồi sau đó cũng không phòng bị cậu nữa, chỉ rúc vào trong lòng Vinh, để hân vồ về an ủi..

Một lát sau, tựa như đứa bé này đã cảm nhận được tâm tư của Vinh, nó chậm chậm bình tĩnh lại, tuy vẫn hơi không tình nguyện, nhưng cũng không phát ra kêu gọi quá mãnh liệt nữa...

Như một đứa trẻ con không đòi được món đồ chơi yêu thích của mình, rồi lại không hiểu chuyện mà đi hét ầm lên, chẳng qua hiện giờ đang dẩu miệng ra, nước mắt lưng tròng, rất tủi thân mà nhìn chằm chằm vào cha mẹ mình...

Hồn của Đại Đạo Kiếm Linh này, đúng là một đứa nhỏ đáng yêu.

Trong lòng Vinh chợt cảm thấy yêu thương, dưới trạng thái này, không ngờ trong lòng lại dâng lên một cảm giác xấu hổ...

Trên đầu ngón tay Vinh bỗng lóe lên một đoàn vụ khí, đoàn vụ khí này vừa ra, thoáng chốc tỏa ra khí tức mãnh mẽ. Đây chính là tia Hỗn Độn khí còn lưu lại trong linh hồn Vinh. Ánh mắt Vinh nhìn tia Hỗn độn khí này một cách phức tạp.

Hắn biết, sự phụ đã trả cái giá không nhỏ để giữ lại một tia Hỗn độn trong linh hồn mình, giúp mình khi chuyển thể có thể dùng tia Hỗn độn đó để cải tạo lại phàm thể. Dùng Hỗn độn khí để cải tạo thân thể, thủ bút như vậy trên đời chẳng có mấy ai. Dùng Hỗn độn khí để tạo một trụ cột kinh người, nhưng Vinh không muốn chỉ cải tạo lại đơn giản như vậy. Nếu đã giữ lại được trí nhớ, dã tâm của Vinh còn muốn hơn nữa, cậu hướng tới một loại thể trong truyền thuyết - Đạo Thể.

Bỗng như nhớ ra cái gì đó, Vinh đưa tay lên ngực, từ trái tim hắn lóe lên một đoàn quang mang, đoàn quang này nhanh chóng hóa thành một quang cầu lơ lửng trên tay Vinh.

“Thệ Ước”

Nếu không có vật này bảo hộ Vinh trốn tránh Luân Hồi, chắc chắn linh hồn cậu sẽ bị Luân Hồi lực đồng hóa mà mất hết linh lực cùng trí nhớ, trở thành một hồn trắng, rồi từ từ đầu thai.

Thệ Ước này tạo ra một cửa sau, trốn tránh Luân Hồi mà đưa linh hồn chuyển thể. Năng lực đó chỉ sợ trên thế gian không có ai, không có vật nào có thể làm được. Đây chính là sự đáng sợ của Thệ Ước.

Ngũ bảo sơ khai của thiên địa, không ngờ trên tay Vinh lại có được hai thứ. Nếu các vị Đạo Tổ ở Thần Vực mà biết được chắc chắn sẽ phát điên, thậm chí không tiếc bất kỳ giá nào mà ra tay giết người đoạt bảo.

“Thệ Ước là chí bảo của Luân Hồi Tuyệt Tình Đảo, mỗi đời Đảo Chủ sẽ được kế thừa Thệ Ước. Không ngờ nàng lại đưa ta Thệ Ước chân chính, Thệ Ước chân chính ở đây, vậy nàng luân hồi sẽ mất hết trí nhớ sao?”

Nắm chặt lấy quang cầu, từ từ quang cầu thu lại, hóa thành một chiếc nhẫn, đeo trên ngón giữa.

“Dù nàng có quên ta, ta cũng sẽ tìm được nàng, dù tới bất kỳ vũ trụ, bất kỳ không gian nào đi nữa ta vẫn sẽ đi tìm nàng... chờ ta.”

“Cách... Cách...”

Trong lúc Vinh đang ngẩn người nhìn chiếc nhẫn Thệ Ước, bỗng một tiếng động vang lên làm Vinh giật mình thoát khỏi trầm tư.

Chỉ thấy Hồn Linh đang dùng mấy cái răng sữa rất là khả ái đang cắn chặt lấy ngón tay cậu. Ngón tay đang có một tia Hỗn độn khí lơ lửng.

Vinh bật cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào đầu tiểu Hồn Linh, nói.

“Quý tham ăn, người dù có là bảo vật của Thiên Địa cũng không cần được cái này đâu, này.”

Vinh điểm nhẹ vào tia Hỗn độn khí, một đoàn linh lực cực kỳ kinh người được cậu tách ra, tia Hỗn độn hơi ảm đạm đi chút xíu nhưng dường như không đáng kể chút nào. Luồng linh lực được tách ra, trong nháy mắt, chỉ lóe lên một cái liền biến mất. Vinh vừa mới tách ra một phần, không ngờ tiểu Hồn Linh lại hóa thành tốc độ cực nhanh lao tới thôn phệ luồng linh lực đó.

Vinh thấy vậy chỉ mỉm cười, rồi thu lấy tia Hỗn độn vào cơ thể, tiểu Hồn Linh như ăn được đồ ngon, bụng hơi căng phồng. Đôi tay mũm mĩm nhẹ xoa xoa bụng, đánh ợ một cái, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tia Hỗn độn.

Vinh xoa xoa đầu tiểu Hồn Linh, bỗng nó lên rồi nhẹ nhàng nói.

“Tiểu quý, tia Hỗn độn này còn có đại dụng với ta, để lúc khác ta sẽ cho người ăn ngon hơn thế nào?”

Tiểu hồn Linh cắn cắn ngón tay, rồi gật gật chiếc đầu nhỏ nhắn. Trong nháy mắt, từ người nó lại tỏa ra một đoàn khí, rồi chui vào người Vinh. Ánh mắt Vinh hơi lóe lên, đoàn khí kia, không ngờ tinh khiết hơn linh lực lúc này không chỉ chục lần. Vinh nhìn chăm chăm tiểu Hồn Linh trong lòng mình đang cắn cắn ngón tay. Đoàn khí vừa rồi, không ngờ vừa hấp thu đã làm hắn đột phá cảnh giới trúc cơ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kiểm Kinh

Không ngờ Hồn Linh lại có thể tinh lọc linh khí.

Vinh cảm thấy cực kỳ bất ngờ, Linh khí tinh thuần thế này, từ lúc tu luyện tới giờ cậu chưa từng thấy qua bao giờ.

Chưa kịp vui mừng bỗng Hồn Linh tỏa ra quang mang rực rỡ, sáng tới mức dù nhắm mắt lại Vinh cũng có thể cảm nhận linh hồn mình cũng bị chiếu ra. Ngay sau đó, một luồng ý thức truyền vào thức hải của cậu, khiến thức hải của cậu như muốn nổ tung. Trong thức hải của cậu tràn ngập những văn tự cực kỳ cổ xưa mà cậu chưa thấy bao giờ, nhưng Vinh có thể hiểu được một cách rõ ràng.

"Thiên đạo vô tình, vạn vật cũng hủy. Thiên đạo hữu tình, vạn vật đều sinh. Kiểm đạo vô tình, đồ lục thiên hạ. Kiểm đạo hữu tình, tâm niệm thương sinh. Hữu tình vô tình, chính tại trong lòng, vô tình cũng là hữu tình, hữu tình, cũng chính là vô tình.

Kinh lịch thương hải, khán thấu thể tình. Hữu tình tức vô tình, vô tình tức hữu tình. Hữu tình vô tình, sự thâm thúy ẩn chứa trong đó chính là thiên đạo. Có nhân thế, liền có vô đạo, lấy vô đạo cầu thiên đạo, đến cùng chính là siêu thoát. Thế tục nhân gian, bí mật thiên đạo cũng ở đó, thất tình lục dục, nơi khởi nguồn của thiên đạo..."

Toàn thân Vinh bỗng run lên một cái, kiếp trước hấn nhập Vô Tình đạo, dùng giết chóc máu tanh nhập đạo, đồ thán bao sinh linh. Thậm chí còn đồ diệt một giới, được thế nhân kêu một tiếng Vô Tình Kiếm Đế, nhưng vẫn thủy chung không hiểu được, lại càng đừng nói cái gì mà vô đạo đỉnh phong. Hiện giờ, rốt cục Vinh đã biết mình sai ở nơi nào rồi!

Thì ra kiếp trước, mình lựa chọn tu luyện kiểm đạo vô tình là đã sai rồi! Sai mười phần! Thậm chí phản đạo sang hữu tình, miễn cưỡng đạt được Chứng Đạo cũng là sai.

Cái gì mà vô tình, cái gì mà hữu tình, tất cả đều là tại trong tâm. Tâm ta vô tình, đó là kiểm đạo vô tình. Mà tâm ta hữu tình, đó chính là kiểm đạo hữu tình!

Tu luyện càng thâm sâu, đó chính là thiên đạo!

Mà kiếp trước trong lòng mình rõ ràng là hữu tình, nhưng hết lần này tới lần khác lại muốn diệt tình, vậy thì làm sao mà thành công được?!

Chỉ một đoạn văn tự khởi đầu đã chia Đạo thành hai con đường. Một thành Thần, một thành Ma. Tu luyện thế nào là do tâm.

"Tiểu Phương, ngay từ đầu ta đã sai rồi. Sai một bước liền sai cả một đời..."

Mắt Vinh nhìn chiếc nhẫn dần mờ đi, trong lòng đau đớn vô cùng.

Hít sâu một hơi, ánh mắt lộ ra một tia kiên quyết vô cùng.

"Chẳng phải ta vẫn còn cơ hội sao. Ta sẽ không để sai lầm tái phạm nữa, nhất định không."

Tâm thần lại chìm vào thức hải, những văn tự đã sắp xếp lại hoàn chỉnh. Bên dưới đoạn mở đầu hiện lên hai chữ vô cùng cổ kính, mang theo kiếm ý kinh thiên.

"Kiếm Kinh"

Bên dưới lại chỉ có vài chữ.

"Kim kiếm kinh"

"Mộc kiếm kinh"

"Thủy kiếm kinh"

"Hỏa kiếm kinh"

"Thổ kiếm kinh"

"m kiếm kinh"

"Đương kiếm kinh"

"Phong kiếm kinh"

"Lôi kiếm kinh"

Đọc được tới đây, những văn tự còn lại thì như một đồng sương mù. Đại Đạo Kiếm Kinh không ngờ còn có Kiếm Kinh, Vinh kinh hãi vô cùng, tâm trạng khó tránh khỏi thất thần. Kiếp trước một đời tu kiếm, cậu chỉ cần liếc mắt là nhìn ra sự khủng khiếp của Kiếm Kinh.

Kiếm Kinh chia làm chín loại. "Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, m, Dương, Phong, Lôi"

Nhưng khi Vinh chạm vào Hỏa kiếm kinh, lại không còn một văn tự nào. Kể cả tám loại kiếm kinh còn lại cũng vậy, chỉ có một mảnh hư vô mờ mịt. Ánh mắt Vinh tràn đầy nghi hoặc, liền dùng ý thức kiểm tra lại toàn bộ một lần nhưng đều không có tác dụng. Như nhìn ra được sự nghi hoặc trong lòng Vinh,

tiểu Hồn Linh trong lòng cậu kéo kéo vạt áo kêu “Nha nha” một tiếng, cánh tay mũm mĩm điểm lên hư không, trong hư không bỗng xuất hiện một luồng khí xanh rồi tạo thành một chữ “Ý”.

“Ý? Kiểm Ý? Ý người là phải lĩnh ngộ kiểm ý của từng loại mới có thể mở ra kiểm kinh.”

Vinh giật mình kinh hô.

Tiểu Hồn Linh cắn cắn ngón tay, gật gật chiếc đầu nhỏ nhắn. Vinh thấy vậy liền thờ dài, kiếp trước cậu tu kiểm đã tới pháp tắc hóa kiểm những kiểm ý cấp thấp đó cậu gần như đã bỏ qua. Thật trớ trêu bây giờ lại phải lĩnh ngộ từ đầu mới mở ra kiểm kinh được, Vinh cười nhạt.

“Chỉ là kiểm ý mà thôi.”

“Tít tít...”

Đang lúc trầm tư, bỗng từ cửa phòng vang lên mấy tiếng bíp. Ý thức Vinh trở lại, liền giật mình quay về hướng cánh cửa. Chỉ thấy một người đang chồm trong một bộ áo rộng thùng thình, nhẹ nhàng tiến về phía cậu. Mắt Vinh lóe lên một cái rồi quay đi, cậu lại hướng tầm nhìn về phía tỉnh không xa xa, không nói gì. Người được coi là Hắc quân gia cũng đứng đó, không nói một lời. Không khí trong phòng tự dưng có một áp lực không nói nên lời.

Hắc quân gia trong bộ áo chồm bỗng khom người cung kính, giọng khàn khàn nói.

“Thiếu gia.”

“Ồ trước mặt ta đừng giả thần giả quỷ, bỏ mũ ra.”

Vinh quay người lại, lạnh nhạt nói.

“Thiếu gia, không phải lão nô vô lễ, vì một số nguyên nhân...”

Hắc quân gia vẫn đứng đó cung kính, nhưng giọng lại càng khàn khàn, mang theo một chút âm u trong đó.

“Chỉ là tu luyện thể chất quá nóng vội, đến bình cảnh đã dùng máu Kaiju cưỡng ép đột phá, dẫn tới thân thể biến dị mà thôi...”

Vinh chưa nói hết, thân ảnh Hắc quân gia chợt lóe, một trào đánh tới. Một cánh tay như là da bọc xương, khô đét như cây củi, gân xanh chằng chịt, chỉ có điều không phải màu xanh bình thường, mà là thoang thoáng ánh tím thò ra ngoài ống tay áo chụp tới mặt Vinh. Tay chưa tới, nhưng khí thế tỏa ra như muốn bóp vỡ mặt cậu. Ánh mắt Vinh vẫn bình thản, thậm chí còn không chớp lấy một cái. Bàn tay tới sát mặt cậu chỉ còn hai, ba centimet liền dừng lại. Vinh cười nhạt, chỉ lạnh lùng nói.

“Thân thể ngày càng khó chịu, tính cách bắt đầu có chiều hướng hiếu sát. Mỗi tuần ít nhất có một ngày đau tới không muốn sống, đau như từng khúc xương vỡ vụn, hơn nữa lại vỡ rất từ từ, như là có từng con kiến gặm từ từ từng mảnh xương vậy, nhìn từng thớ gân trên tay người, ta đoán chắc hẳn con đau đó chỉ cần một hai ngày nữa là tới... có cần... ta nói tiếp không?”

Cánh tay trước mặt Vinh chợt run rẩy dữ dội, chợt co xuống, cầm lấy chiếc mũ trùm đầu rồi hất ra đằng sau. Chỉ thấy lộ ra một khuôn mặt cực kỳ kinh dị, từng mạch máu màu tím đen tràn ngập trên mặt, tóc trên đầu đã rụng hết. Trên đầu lộ ra từng đường gân màu xanh tím nổi gồ lên. Hai mắt hõm sâu, nhưng lại lộ ra cỗ sát khí không chút che giấu.

“Làm sao... người... làm sao người biết.”

“Còn may vẫn cứu được....vội lại đừng quên thân phận của mình là gì.”

Vinh không trả lời, chỉ lạnh lùng nói.

Hắc quân gia hít sâu một hơi, thân thể hơi lùi lại khom lưng xuống cung kính nói.

“Xin thiếu gia bớt giận, chỉ là người thay đổi quá nhiều, nên...”

Vinh khoát tay chặn ngang lời Hắc quân gia, lạnh lùng đáp.

“Ta gọi người tới đây chỉ có hai việc, thứ nhất, chuẩn bị một căn phòng yên tĩnh cho ta. Thứ hai, ta muốn tên nhóc kia làm cận vệ cho ta.”

“Vâng...”

Hắc quân gia ngáp ngừng, rồi nói tiếp.

“Có điều số 94 bị thiếu gia trừng phạt, thương thế quá nghiêm trọng. Có lẽ phải mất hai ba tuần mới khôi phục lại được.”

“Được rồi, lui ra chuẩn bị đi.”

Vinh lại phát tay, xoay người lại nhìn về phía hư không.

Hắc quân gia hơi ngập ngừng, cắn chặt răng, cúi người nói.

“Thiếu gia... việc kia... vấn đề của tôi.”

Vinh không quay lại, cũng không nói lời nào. Hắc quân gia vẫn khom người cung kính đứng đó. Mất một lúc, Vinh chỉ lạnh nhạt đáp.

“Ngươi cũng đã một đời tận tụy với Nguyễn Gia, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Việc giải chứng bệnh của ngươi, trong quá trình đó cực kỳ đau đớn, ngươi chịu nổi chứ.”

Hắc quân gia cung kính, mặt không đổi sắc khàn khàn đáp.

“Thưa thiếu gia, bệnh của tôi phát tác một tuần hai ngày. Là từ lúc rạng sáng nay, tới lúc đêm mai.”

Mày Vinh khẽ nhú, tên này hiện tại đang phải chịu nỗi đau như là cắt xương cắt thịt, vậy mà vẫn bình thản như vậy. Trong lòng có chút tán thưởng, quay lại nói.

“Ta có hai lựa chọn cho ngươi, cách thứ nhất rất cực đoan, nhưng rất nhanh và không để lại di chứng. Ngay bây giờ ta sẽ thi triển thủ pháp hoãn cơn đau lần này lại cho ngươi, nhưng chỉ một lần này. Lần sau không còn tác dụng, thậm chí còn biến chứng đau hơn gấp vài lần nhưng dùng thủ pháp của ta chữa trị sáu lần là hết. Cách thứ hai thì mất thời gian hơn, ta sẽ dạy ngươi một vài tư thế động tác, mỗi ngày tập hai tiếng, chắc mất tầm bốn tới năm năm là khỏi hẳn. Ngươi chọn đi.

“Tôi chọn cách thứ nhất thưa thiếu gia.”

Không một chút do dự, Hắc quân gia khàn khàn trả lời.

“Ngươi đã quyết định? Sẽ rất thống khổ, như là xuống địa ngục dạo một vòng đấy?”

Vinh hỏi lại như trên trời, nhưng trong giọng nói đầy sự tán thưởng.

“Tôi quyết định...”

Chưa dứt câu, bỗng ngực trái Hắc quân gia nhói lên một cái, một ngón tay Vinh đã điểm vào ngực hắn. Rồi từng chỉ từng chỉ, nhìn thì chậm vô cùng, nhưng thực chất đó chỉ là tàn ảnh mà thôi.

Vinh cười cười, cánh tay phải đã gãy rũ xuống, nếu không thi triển thủ pháp sẽ hoàn chỉnh hơn rất nhiều. Coi như là trừng phạt hắn một lần đi.

Mỗi lần chỉ ra là một lần Vinh đưa chân khí vào từng đại huyết của Hắc quân gia. Vì chưa đủ thông hết được kinh mạch nên Vinh không dám chuyển hóa chân khí thành linh khí. Nếu không, dùng linh khí chữa trị cho tên này sẽ một lần là xong.

Từng chỉ điểm ra càng ngày càng nhanh, Vinh đã điểm ra hơn một trăm chỉ, bỗng Vinh từ chỉ hóa chưởng. Một chưởng chụp thẳng xuống đỉnh đầu Hắc quân gia.

Lúc chưởng đó đánh xuống, ánh mắt Hắc quân gia co rút, bản năng định né sang một bên. Nhưng hắn lại cắn răng đứng lại không nhúc nhích, hắn phát hiện ra một sự thật. Trong khi đang bị cơn đau này hành hạ, thực lực đã hạ xuống thâm trầm. Hắn biết trong tình trạng này, dù đối phương có ác ý, mình cũng khó có thể tránh được. Nên hắn cắn răng mà đứng lại.

Một chưởng hạ xuống, một luồng lực kỳ dị từ đỉnh đầu truyền xuống làm xương cốt máu thịt Hắc quân gia run rẩy một trận. Máu từ thất khiếu chảy ra, nó không phải là màu đỏ, mà là một màu tím đen cực kỳ yếu dị.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Vết Nứt Không Gian

~~~~~

Trong một thời không xa xôi.

Bíp... Bíp... Bíp...

Thanh âm báo động nhẹ nhàng mà cực kỳ thúc giục chọt vang vọng khắp toàn bộ Cục Tình Báo VSS. Mấy gã nhân viên công vụ mặc âu phục màu đen nhất thời kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú về phía màn hình khổng lồ bên trong tòa nhà. Ngoại trừ lần trước, một đàn Kaiju khổng lồ đột nhiên tập

kích ra, Cục Tình Báo đã rất lâu rồi không phát ra tín hiệu báo động cấp SSS như thế, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Thanh âm báo động vẫn vang lên dồn dập, màn hình của máy tính chủ bắt đầu chớp động liên tục. Nhìn thấy hình ảnh xuất hiện, toàn bộ nhân viên công vụ đều ngẩn ngơ, nhưng tổ chức quân nhân của họ vô cùng tốt, liền nhanh chóng lập một bản tài liệu, cấp lên cho Cục Trưởng. Chỉ trong tích tắc, một bản tài liệu báo cáo đã trực tiếp xuất hiện trên màn hình Nano của Cục Trưởng Cục Tình Báo.

Ánh mắt lạnh lùng của hắn khẽ liếc qua, ngay lập tức liền đứng bật dậy, khiếp sợ nhìn bản báo cáo. Cục Trưởng Cục Tình Báo cũng đã bị cái tin tức kia dọa cho khiếp sợ. Trong suốt cuộc đời dằng dặc của hắn, không biết đã chứng kiến qua bao nhiêu đại sự rồi, nhưng vấn đề liên quan tới Ngân Hà này, hắn không thể không nghiêm túc xem xét. Cục Trưởng hất tay một cái, đồng tin tức kia đã sao chép ra một bản đưa cho thư ký Trần Lâm, đang đứng bên cạnh, trầm giọng nói:

“Lập tức thông báo cho văn phòng Tổng Thống cùng với Thượng Viện, Bộ Quốc Phòng, Bộ An Ninh. Ngay lập tức. “

Trần Lâm là một trung niên nhân, hắn gỡ chiếc áo khoác từ trên mắc áo xuống, trực tiếp khoác lên trên người, trong lòng không khỏi âm thầm khiếp sợ. Chuông báo động của Cục Tình Báo vang vọng lớn như vậy, đủ để chứng minh chuyện này đã được phán đoán là báo động cấp độ SSS. Nhưng phục vụ vị Cục Trưởng này bao nhiêu năm, hắn chưa bao giờ thấy sếp mình lại thất thố tới như vậy. Khẽ nhìn qua đoạn video mà vệ tinh đã ghi lại được cùng những báo cáo của cấp dưới được gửi tới thiết bị của Lâm.

Ngay tức khắc hai chân run run, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin.

“Đây... đây là vết nứt không gian?... Vết nứt sao lại lớn như vậy? Hơn nữa còn không ngừng mở rộng. “

Trần Lâm nhanh chóng định thần lại, thông qua thiết bị truyền tin cầm tay, tiến hành thông báo cho văn phòng Tổng Thống cùng với Thượng Viện, Bộ Quốc Phòng, Bộ An Ninh.

Trần Lâm bước nhanh về phía trước, đi tới sau lưng Cục Trưởng, hạ giọng nói:

“Hội nghị An Ninh sẽ diễn ra vào một tiếng nữa. Tổng Thống cùng các vị Bộ Trưởng đang trên đường tới Nhà Xanh. Phó Tổng Thống cùng Thượng Nghị Sĩ đang ở tỉnh cầu Y. Bọn họ sẽ thông qua thiết bị mô phỏng tới họp.”

“Chủ tịch Quốc Hội đâu? “

“Đang trong quá trình bàn giao công tác cuối nhiệm kỳ. “

Cục Trưởng Cục Tình Báo vỗ vỗ trán, không nói gì, lập tức đi ra ngoài.

~~~~~

Đúng mười hai giờ trưa, một đoàn xe từ trường màu đen đi chuyển về phía Nhà Xanh, nơi quyền lực tối cao của dải Ngân Hà này.

Bước xuống xe đầu tiên là một người đàn ông ước chừng 50~60 tuổi, nước da hơi ngăm đen, trên đầu tóc đã bạc trắng một mảng. Về mặt lúc này cực kỳ âm trầm, đang vội bước vào Nhà Xanh. Theo sau đó là một đội cảnh vệ cùng hai người đàn ông khác.

Hai người đàn ông mang quyền lực cực lớn trong cả Ngân Hà này, đó chính là Bộ trưởng Bộ Quốc Phòng và Bộ trưởng Bộ An Ninh.

Ngay sau đó, từng chiếc xe lục tục kéo đến. Từng Đại nhân vật nắm vô số quyền lực bắt đầu tụ tập lại Thủ Đô.

Trong tòa nhà Quốc Hội, các vị Nghị Viên, Nghị Sĩ đã có mặt đầy đủ. Đa số là những thân ảnh mô phỏng, một số ít đang có công vụ tại thủ đô nên trực tiếp đến. Những người không biết tin tức đang tùm tùm lại thành một nhóm dò hỏi, đang trong lúc không khí đang hơi náo động, một loạt tiếng bước chân vang vọng.

“Tổng Thống đã tới. “

Không biết là ai hô lên, căn phòng lại lập tức trở nên yên lặng, từng vị Nghị Viên, Nghị Sĩ lập tức quay về ghế của mình chuẩn bị cuộc họp khẩn do Tổng Thống đưa ra này.

“Các vị... “

Thanh âm của Ngài Tổng Thống trầm trọng vang lên.

“Một giờ đồng hồ trước, Cục Tình Báo đã nhận được một thông tin mức độ SSS. Một vết rách không gian đang không ngừng lan rộng, tới bây giờ vết rách đã lớn với bán kính 90.000 km. “

Trong căn phòng một mảng yên lặng, trong phút chốc lập tức ồn ào.

“90.000km... không... không thể nào, thứ vũ khí nào có thể tạo ra vết rách lớn như vậy, cho dù một đàn Kaiju cấp 6 cũng có thể làm được... “

Một vị Nghị Sĩ hoảng sợ nói.

“chẳng lẽ... chẳng lẽ...”

Tổng Thống không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn từng thần sắc của mọi người.

“ Chắc có vị còn nhớ vụ việc xảy ra cách đây tám mươi năm trước?”

Căn phòng Quốc Hội càng trở nên bạo động, các vị Nghị Viên, Nghị Sĩ đều nhớ tới một cái tên - Tu Sĩ.

“Phải... Chúng ta có khách, hơn nữa, không chỉ một nhóm như lần trước, tôi nghĩ lần này sẽ là rất nhiều.”

Cả căn phòng đang ồn ào trở nên yên lặng, thông tin của Tổng Thống quá mức rung động. Một vị Nghị Viên đứng lên, nhẹ nhàng nói.

“Chúng ta không biết bọn họ có mục đích gì khi đến đây, nhưng chỉ với hai trăm người như lần trước đã làm chúng ta tổn thất nhân lực, tài lực một con số tuy không đáng kể nhưng cũng không thể bỏ qua. Tôi đề nghị, điều động Quân Đoàn 2, Quân Đoàn 3, cùng Quân Đoàn 9, lập tức tới chỗ vết nứt.”

“Đồng ý.”

“Đồng ý”

“Đồng ý”

Từng thanh âm đồng ý vang lên, các vị Nghị Viên, Nghị Sĩ lập tức bỏ phiếu tán thành.

Tổng Thống trầm ngâm, Bộ Trưởng Bộ Quốc Phòng đang im lặng chột lên một.

“Ba Quân Đoàn, tôi nghĩ không đủ, tôi kiến nghị bảy Quân Đoàn cùng đi.”

Một vị Nghị Sĩ chột nói.

“Vậy có quá nhiều không, không biết chừng bọn họ không mang ý xấu...”

Vị Nghị Sĩ này chưa kịp nói hết, một vị Nghị Sĩ phản bác.

“John, chẳng nhẽ ông chưa biết sự đáng sợ của bọn họ sao, dù họ không có ý xấu, nhưng chúng ta vẫn phải đề phòng vạn nhất. Tôi đồng ý với ý kiến của ngài Bộ Trưởng Quốc Phòng.”

Vị Nghị Sĩ này vừa dứt lời, lại một lần nữa, đa số phiếu tán thành vang lên. Vị Tổng Thống đang trầm tư, đôi mắt lóe lên tia sáng lạnh.

“Bảy Quân Đoàn, bảy trăm chiến hạm, mỗi một chiến hạm sẽ mang theo Hạt.”

“Bọn họ không mang ý xấu thì không sao, nhưng nếu có ý xấu, chúng ta sẽ chôn bọn họ trong không gian loạn lưu. Bọn họ có sức mạnh, chúng ta có công nghệ. Bọn họ là Thần, vậy chúng ta đồ Thần.”

Câu nói đầy sự tự tin của Tổng Thống vang vọng căn phòng, không khí bỗng chốc trở nên sôi sục. Mọi người lập tức vỗ tay tán thành.

“Vậy là ý kiến đã thông qua, Ngài Bộ Trưởng, phiền ngài rồi.”

Tổng thống nhìn qua Bộ Trưởng Bộ Quốc Phòng, nhẹ nhàng nói.

Bộ Trưởng Bộ Quốc Phòng gật gù đầu, chiếc kính điện tử mắt trái của ông nhanh chóng lóe lên hàng loạt thông tin rồi được truyền đi nhanh chóng.

Một cuộc họp lịch sử, đánh dấu bước ngoặt của Ngân Hà này đã dần kết thúc.

~~~~~

Ngoài tinh không.

Một hàng dài chiến hạm khổng lồ đang lơ lửng. Động cơ không ngừng gào thét, từng đợt năng lượng tỏa ra không ngừng, khiến cho hư không trở nên vặn vẹo. Phía trước hàng dài chiến hạm đó không phải là sinh vật hư không Kaiju, cũng không phải là lũ không tặc vũ trụ. Mà là một giải nứt không gian khổng lồ, nó đang không ngừng khuếch tán ra bốn phía xung quanh, như là... tạo ra một cánh cửa vậy.

Nhiệm vụ lần này của bảy Quân Đoàn là chuẩn bị những tình huống xấu nhất - Chiến Tranh.

Vết nứt lan ra càng ngày càng rộng, nhưng nó bắt đầu dần dần chậm lại. Qua hai ngày, vết nứt lan ra bắt đầu chậm lại rồi ngừng hẳn.

Trên một chiếc chủ hạm chỉ huy, từng thông số đang không ngừng tính toán, một sĩ quan đang chạy vội vàng trên hành lang, hướng tới căn phòng chỉ huy. Qua hai lớp bảo mật, người sĩ quan này nhanh chóng thông qua, bước vào căn phòng.

“Báo cáo Tổng Tư Lệnh, vết nứt đã ngưng lan ra, bán kính của nó đã đạt 212.000 km, chúng ta đã phá ra 300 vệ tinh mini thám hiểm, đang đợi hình ảnh cùng kết quả.”

Phía trước tên sĩ quan là một lão già, mặc trên mình chiếc áo quân đội, trên vai gắn một cái quân hàm năm sao vàng, tượng trưng cho quyền lực tối cao trong giới quân nhân, ngay cả Tổng Thống gặp lão cũng phải lễ nhượng ba phần. Lão đang chấp tay sau lưng, hướng ra phía không trung xa xa, nơi vết nứt trông thật đồ sộ, chỉ sợ đây chính là kỳ quan mà cả đời lão mới chứng kiến lần đầu.

Đôi mắt già nua lộ ra năm tháng, mái tóc bạc phất phơ, năm nay lão cũng đã một trăm mười hai tuổi. Công nghệ mặc dù phát triển, nhưng vẫn không thể kéo dài tuổi thọ trung bình của loài người lên được bao nhiêu. Lão không quay người lại, cũng chẳng nói gì, chỉ chăm chú nhìn ra tính không. Một lúc sau, âm thanh khàn khàn, mang theo sự uy nghiêm vang lên.

“Đội đàm phán đã chuẩn bị xuất phát chưa?”

“Thưa ngài, đã chuẩn bị.”

“Tốt, hi vọng chuyện sẽ thành công.”

Câu cuối cùng lão già nói rất bé, như là tự thì thảo nói với bản thân mình vậy. Căn phòng lại trở nên im lặng, lão già vẫn đứng đó, tên sĩ quan vẫn cúi đầu, thiết bị thông tin trên cổ tay không ngừng chớp động, tiếp nhận những báo cáo từ cấp dưới.

Nhưng qua một khoảng thời gian, tên sĩ quan vẫn nhủ mảy, ba trăm vệ tinh mini được phóng ra rò xét vẫn không truyền lại được tín hiệu về tổng bộ, trong lòng hẳn lại chột hiện lên một dự cảm không hay.

Đúng lúc này, thiết bị thông tin trên cánh tay chợt lóe. Một thân ảnh mờ phóng hiện ra, về mặt trầm trọng báo cáo.

“Thưa thiếu tướng, toàn bộ ba trăm vệ tinh đều đồng loạt mất tín hiệu. Từ trong khe nứt không gian bỗng xuất hiện nhiều luồng sóng dao động rất quỷ dị. Xin ban chỉ thị.”

Mày mắt tên sĩ quan càng nhú chặt hơn, hẳn quay về phía lão già báo cáo.

“Thưa ngài...”

Chưa kịp báo cáo hết, lão già chỉ chậm rãi nói, ra một chữ.

“Chờ.”

Chữ “chờ” vừa ra khỏi miệng, một hình ảnh làm lão Tổng Tư Lệnh già nua, trải qua rất nhiều năm tháng, rất nhiều sự việc cũng phải biến sắc hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Người tới từ Đại Hòa giới

Ầm... Ầm... Ầm

Một thanh âm vô cùng lớn từ vết nứt phát ra, như có một người khổng lồ đang gầm vang, mặt vết nứt đang là một mảnh đen kịt, bỗng nổi lên từng đợt sóng rồi tách ra, từ trong đó, một chiến thuyền cổ xưa cực to dần dần xuất hiện, tạo thành một luồng khí thể kinh người tỏa ra bốn phía.

Lão Tổng Tư Lệnh hít sâu một hơi, nhìn chiếc chiến thuyền, chiến thuyền này quá lớn, phải dài ít nhất ba mươi ngàn km, toàn thân đen kịt, vẻ ngoài đầy hư hại, tràn đầy khí tức cổ xưa, nhưng trong những nét hư hại lại mang theo khí phách dữ tợn, khiến người ta không muốn chọc vào, ở đầu thuyền, có một thanh kiếm cực lớn, thanh kiếm này đã hư hại hơn phân nửa, không nhìn rõ cụ thể.

Mặt ngoài của chiến thuyền có rất nhiều những cây gai sắc, mỗi cây gai đều tỏa ra quang mang màu đen, có thể tưởng tượng, một khi nó được thi triển, thì sẽ tạo nên uy lực rất mạnh mẽ, đủ để rung chuyển cả đất trời!

Chiếc thuyền quá khổng lồ tạo nên cảm giác cực kỳ rung động, ngay cả lão Tổng Tư Lệnh trải qua rất nhiều sóng gió cũng phải biến sắc mặt, chứ đừng nói tới những quân nhân trẻ tuổi nhiệt huyết trên bảy trăm cái chiến hạm cho tới những sĩ quan chỉ huy.

Trong tiềm thức của bọn họ, chiếc mẫu hạm chỉ huy đã là một con quái vật khổng lồ rồi. Nhưng nhìn chiếc thuyền cổ xưa này, mẫu hạm cũng chỉ như một đứa bé so với người khổng lồ.

Vẫn là lão Tổng Tư Lệnh thanh tĩnh lại nhanh nhất, lão lập tức quay người hạ lệnh.

“Quét sự sống trên chiếc thuyền đó, ra lệnh cho đội đàm phán lập tức xuất phát. Các Quân Đoàn trưởng lập tức sẵn sàng chiến đấu, đội hình bắn bọc B từ mẩu hạm triển khai chuẩn bị, các đội cơ giáp sẵn sàng đợi lệnh, Nhanh. “

Mặc dù tuổi đã cao nhưng tiếng nói của lão rất lớn, lập tức làm tên sĩ quan thiếu tướng đang há hốc mồm tỉnh táo lại. Một loạt mệnh lệnh từ mẩu hạm chỉ huy truyền ra. Một chiếc phi thuyền ngay lập tức xuất phát, hướng thẳng về phía chiếc chiến thuyền này.

Từng cái chiến hạm lấy mẩu hạm làm trung tâm bắt đầu dàn ra bốn phía, trên từng chiến hạm bắt đầu có từng cánh cửa thép mở ra, lộ ra từng khẩu pháo chủ hạm đen ngòm, tỏa ra khí lạnh thấu xương cùng đặng đặng sát khí hướng về phía vết nứt sẵn sàng khắc ra từng luồng năng lượng hủy diệt bất cứ lúc nào.

.....

Santos là một chuyên gia đàm phán cực kỳ xuất sắc, ông tốt nghiệp học viện quân sự III với mức điểm rất cao. Hôm nay, đứng trên phi thuyền đang phi thẳng tới chiếc thuyền cổ quái kia, trong lòng ông rất hồi hộp. Càng đến gần, chiếc thuyền càng ngày càng to, khí thế nó tỏa ra khiến ông hơi run rẩy. Con người luôn có cảm giác kính sợ với những thứ cực kỳ to lớn, Santos cũng không ngoại lệ.

Lớp kim loại đã biến thành trong suốt, Santos có thể nhìn thấy rõ mọi thứ trên chiếc thuyền. Trên thuyền rất đông người, nam có, nữ có, người già trẻ em đều có. Bọn họ mặc quần áo rất cổ quái, trên gương mặt tràn ngập vẻ lo lắng cùng bất an.

Santos chứng kiến hết thảy, cảm giác những người trước mắt này không mạnh mẽ như trong suy nghĩ, bọn họ giống như... những người dân tị nạn vậy.

Chiếc phi thuyền bay tới gần chiếc chiến thuyền, bỗng ánh mắt Santos co rút, hắn thấy từ trên chiếc thuyền bay ra một đám người.

Bay? Bay bên ngoài tầng chân không? Bay trong môi trường vũ trụ khi không có bộ đồ an toàn? Lạy chúa! Thân thể bọn họ làm bằng thứ quái quỷ gì vậy.

Santos rung mình, ông biết chắc chắn, nếu là mình bước ra ngoài mà không có đồ bảo hộ, đảm bảo sau bảy, tám giây sẽ chết ngay lập tức. Hít sâu một hơi, ông bước vào khoang áp suất, ngay lập tức một bộ giáp được gắn lên người. Cánh cửa khoang phi thuyền lập tức được mở ra, Santos theo lực đẩy bộ giáp, phi hành tới đám người, theo sau ông là một đội cơ giáp trang bị súng ống hạng nặng, họ có trách nhiệm bảo hộ ông trong lần đàm phán này.

Từ trong khoảng không, Santos nhìn thấy người cầm đầu là một lão già, mặc bộ “váy” rộng thùng thình. Tóc trắng xõa tung, mặt hồng râu trắng, lão già đó sẽ rất là tiên phong đạo cốt nếu có thêm cánh tay phải. Cánh tay phải của lão già đã mất, thậm chí Santos còn nhìn thấy có vài vết máu rỉ ra.

Lão già đó liếc nhìn Santos, sau đó mở miệng nói một thứ ngôn ngữ rất kì lạ. Santos ngẩn người một lúc, ấn vào bên tai, nói.

“Lập tức mã hóa ngôn ngữ, lập trình kết hợp, tạo ra ngôn ngữ chung.”

“Rõ”

Bên tai vang lên tiếng cấp dưới, Santos chỉ lặng lặng đứng đó, nhìn lão già đang nói.

Lão già đang nói, nói một hồi mà không thấy đối phương có động tác gì liền nhíu mày. Lão là người sống thành tình, nên có thể đoán ra, có lẽ do ngôn ngữ không thống nhất nên đối phương không hiểu mình đang nói gì. Nhìn lại những người trên thuyền, trong lòng lo lắng cực độ, lão lại cố gắng nói một hồi, lại dùng bàn tay khua khua, cố gắng cho đối phương hiểu.

“Lão này lên con động kinh à? “

Trong lòng Santos thầm nghĩ, bên tai lại truyền tới âm thanh của cấp dưới.

“Đã xong thưa ngài Santos, ngôn ngữ mã hóa thành công.”

Santos lập tức nhìn màn hình bên mắt trái, rồi cất tiếng.

“Chào ngài. “

Lão già lập tức ngẩn người, theo thói quen đáp.

“Người hiểu tiếng Đại Hòa giới? “

“Vừa mới hiểu thưa ngài, chúng tôi có thể dịch rồi đồng hóa mọi thứ tiếng. “

“Chào người, ta là đại trưởng lão của Tiên Kiếm Môn, đây là đệ tử cùng đồ tôn của ta, chúng ta tới từ Đại Hòa giới.”

Santos nhíu mày.

“Đại Hòa giới? Là vũ trụ nào? “

“Chúng ta cách giới của các ngươi rất xa, Đại Hòa giới của chúng ta đang bị một loại sinh vật hư không xâm chiếm, mọi sinh linh đều bị cắn nuốt. Hiện tại lão phu có thể gặp người quyền lực nhất Giới này được không, lão phu có một thông tin vô cùng quan trọng muốn trao đổi.”

“Sinh vật hư không như các vị nói là sinh vật thể nào?”

Lão giả không nói nhiều, không biết lão lôi từ đâu ra một cục đá.

“Đây là ngọc giản thông tin, ghi chép về loài sinh vật này. Ta cần gặp người thủ lĩnh của các ngươi ngay bây giờ. Phàm nhân ngươi thật phiền phức, hãy mau đi thông báo không được trạch lão phu nặng tay.”

Giọng của lão giả đã không còn giữ được kiên nhẫn, lão đã bắt đầu gằn giọng.

Santos trầm ngâm, ông không phải sợ lão giả này, nhưng trong giọng nói của lão, Santos nhìn ra được sự lo lắng cùng sợ hãi. Khẽ nhún vào bên tai, Santos hạ lệnh.

“Kết nối cho tôi tới Tổng Tư Lệnh.”

“Rõ”

Sau một lúc, giọng cấp dưới của Santos lại vang lên.

“Đã kết nối mô phỏng thành công thưa ngài.”

Santos đưa tay ra phía trước, hướng về phía lão giả. Lão giả chột cánh giác, không chỉ lão, đám đệ tử xung quanh lập tức rút kiếm cùng vài thứ kì quái đề phòng. Từ cánh tay Santos, một hình chiếu hiện ra, nhanh chóng rõ nét thành một lão nhân, mặc quân phục trên vai có quân hàm năm ngôi sao. Đây chính là lão Tổng Tư Lệnh.

“Chào ngài.”

Lão Tổng Tư Lệnh mỉm cười, hướng về phía lão giả khẽ chào.

Lão giả sắc mặt ngưng trọng, lão có thể cảm nhận được những người này toàn bộ đều là phạm nhân, mặc dù thể chất có mạnh hơn phạm nhân Đại Hòa giới một chút nhưng có một thứ khiến lão cực kỳ ngưng trọng. Đó là tâm cảnh. Tâm cảnh của những người này, ổn trọng tới đáng sợ. Tu vi của hắn cũng đã Hóa Thần đại viên mãn, mặc dù bị thương, tu vi đại giảm, khí tức tỏa ra rất hỗn loạn. Ngay cả như vậy, tu sĩ Nguyên Anh trước mặt lão cũng cảm thấy áp lực.

Nhưng những phạm nhân này thì lại khác, họ đứng trước mặt lão, nói chuyện với lão rất là bình thản, không hề có một chút gọi là áp lực nào. Điều này làm lão giả cực kỳ khiếp sợ.

Hơn nữa, những phạm nhân này sở hữu những thiết bị rất kì lạ, nhìn những thứ xung quanh đờ đờ sát khí làm lão cũng không dám đánh cược, thậm chí trong lòng lão còn dấy lên một tia hi vọng.

“Không biết các hạ là?”

Lão giả cụt tay nghiêm túc hỏi lại.

“Tôi là Phạm Văn Minh, được phong hàm Đại tướng, Tổng Tư Lệnh quân đội.”

Văn Minh mỉm cười, nhìn lão giả cụt tay nói.

“Ta không biết Tổng Tư Lệnh là gì, nhưng nhìn vẻ cung kính của mấy người này, ta cũng có thể biết ông là một người nắm quyền lực không nhỏ. Xin tự giới thiệu một chút, ta là Lý Khánh, người Đông Phong Tinh, Đại Hòa giới. Đại Hòa giới ta đã bị một loài yêu vật hư không thôn tính, Thiên Hoàng cùng bốn trăm Hóa Thần tu sĩ hợp lực mới mở ra thông đạo không gian, đưa chúng tôi tới đây...”

Nói tới đây lão giả cụt tay lộ ra vẻ chua xót cùng thống khổ vô cùng. Văn Minh không nói gì, ông vẫn đứng đó nghe và trầm mặc. Sau một lúc, ông mới hỏi lại.

“Yêu vật hư không? Các vị có tư liệu hay hình ảnh của bọn chúng không?”

“Có, đương nhiên chúng tôi chiến đấu với chúng một thời gian, có một phần tìm hiểu cùng phát hiện.”

Lý Khánh nói xong, quăng một ngọc giản về phía Văn Minh. Ngọc Giản bay xuyên qua Văn Minh, được Santos chụp lấy. Santos nhẹ nhàng đặt lên cổ tay, một sợi dây chui ra quần lấy cái ngọc giản. Santos hạ giọng ra lệnh.

“Phân tích thành phần cùng tư liệu.”

“Rõ”

Lý Khánh trầm mặc, lão không nói, ngọc giản phải dùng thần thức mới tra xét được. Lão muốn xem, đám phạm nhân này không có thần thức, liệu có xem được hình ảnh bên trong hay không.

Tíc... tíc... tíc...

Qua mười phút, âm thanh cấp dưới vang lên bên tai Santos.

“Đã phân tích cùng tách rời toàn bộ dữ liệu thừa ngài, cục đá này chất liệu thật kỳ quái, không ngờ có thể lưu được hình ảnh cùng âm thanh như vậy. “

Một loạt hình ảnh, phải nói chính xác hơn là vài đoạn clip xuất hiện bên mắt trái Santos. Không chỉ có hấn, màn hình chính tại mẫu hạm, một màn hình mini cũng xuất hiện trước mặt Vân Minh. Một loạt cảnh tượng khiến toàn bộ người chứng kiến trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Đại di chuyển

Trên tinh không mênh mông của Đại Hòa giới vốn dĩ đang vô cùng tĩnh mịch, đột nhiên chấn động kịch liệt lên một trận. Vô số đám yêu vật hư không giống như sóng lỏng thủy triều, phô thiên cái địa thổi quét khắp nơi, lan tràn đến mỗi góc của Đại Hòa giới.

Đám yêu vật hư không này chỉ trong khoảnh khắc liền bao phủ lấy hơn mười cái tinh cầu bên ngoài của Đại Hòa giới, đem toàn bộ Tinh cầu của các tinh cầu này bao vây bên trong, giống hệt như một cái miệng quái vật màu đen khổng lồ, đem những cái Vị diện này hoàn toàn thôn phệ đi vậy.

Không bao lâu sau đó, đám yêu vật hư không này liền hướng về phía trung tâm Đại Hòa giới tiến tới, như một đàn châu chấu thổi quét mà đến.

Đám yêu vật này trùng trùng điệp điệp, nhiều không thể đếm hết, bao trùm lấy cả Đại Hòa giới. Cùng đồng thời trong lúc này, vẻ mặt đám người của Đại Hòa giới cũng trở nên kinh hãi, hoảng hốt nhìn thấy đoàn yêu vật hư không khủng bố xuất hiện bên trên thiên không của Đại Hòa giới. Đám yêu vật hư không này từng đoàn lại từng đoàn, từng tầng lại từng tầng bao phủ tràn ngập thiên không Đại Hòa giới. Bầu trời vừa rồi vốn dĩ còn sáng lạn vô cùng, lúc này cũng đột nhiên trở nên tối tăm mù mịt. Toàn bộ Đại Hòa giới giống như là tiến nhập vào hoàng hôn vậy.

Rất nhanh sau đó, tia sáng cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất, Đại Hòa giới tiến nhập vào màn đêm vô tận, không, thậm chí so với màn đêm còn tối tăm hơn nhiều. Bởi vì trời đêm còn có ánh sao, ánh trăng, nhưng mà hiện tại toàn bộ Đại Hòa giới không hề có lấy một tia ánh sáng, tựa hồ như hoàn toàn lâm vào vực sâu hắc ám vô tận vậy.

Bình dân ở một số thành trì, thành trấn hoảng sợ phát hiện, hai mắt của bọn họ không ngờ ngay cả khoảng cách một mét bên ngoài cũng không thể nào nhìn thấy được, giờ tay lên không nhìn rõ được năm ngón.

“Hừ! “

Từ trung tâm Đại Hòa giới, từ trên đỉnh Thiên Sĩ. Một người đàn ông trung niên chợt hừ lạnh một tiếng, một chỉ điểm ra, một luồng lực lượng theo ngón tay hần chỉ xuống ngọn núi. Trong thoáng chốc, một cái kết giới xuất hiện, lấy ngọn núi làm trung tâm, lan tỏa ra bốn phương tám hướng, kết hợp và dung hòa với đại trận hộ tinh của nhiều tu chân tinh, lập tức đẩy lui lại những yêu vật hư không này.

Đằng sau ngài là một vị nữ phụ, hai tay đang không ngừng kết ấn, lập tức điểm lên hư không. Chỉ thấy hư không vặn vẹo kịch liệt, trong thoáng chốc liền nứt ra, bay ra một tinh cầu khổng lồ.

Khỏa tinh cầu khổng lồ này vừa xuất hiện, từng đạo từng đạo tinh lực giống như ánh sáng mặt trời không ngừng tuôn trào xuống bên dưới. Bầu trời hư không của Đại Hòa giới vốn dĩ vừa mới lâm vào một mảnh hắc ám, lúc này liền sáng ngời trở lại.

Những tia tinh lực này tuy rằng cũng không sáng rực giống như ánh mặt trời vậy, nhưng mà lại tràn ngập sự lãng mạn, mê huyền lung linh. Những người bao phủ bên dưới, giống như là đi vào một thế giới ảo mộng vậy, cực kỳ xinh đẹp.

Tất cả những bình dân bá tánh, hay là những tu sĩ thần thông trong các thành trì, trấn nhỏ vốn đang lâm vào kinh hoảng kia, lúc này chợt nhìn thấy ánh tinh quang phi thường ảo mộng kia, tất cả cũng đều rung mình một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh bên trên thiên sơn kia. Ánh mắt của mọi người cũng không khỏi mê ly.

Hai tay của nữ phụ không ngừng huy động liên tục, hướng vào trong khỏa Tinh cầu này mà đánh vào mấy trăm vạn đạo pháp quyết, đem khỏa Tinh cầu này cố định bên trên cửu thiên.

“Truyền lệnh của ta xuống, Yêu vật đã tiến công đến giới ta tất cả các cường giả trên Anh cấp của tất cả các tông môn, các phái, các gia tộc trong các Vương quốc, các Vương triều phải dốc hết toàn lực vận chuyển đại trận, chống đỡ sự tiến công của yêu vật. Những người còn lại liền chuẩn bị khởi động Xuyên Thiên chu, tập trung tới Thiên Sơn. “

Một giọng nói cực kỳ uy nghiêm vang vọng toàn bộ Đại Hòa giới. Từng đạo mệnh lệnh liền nhanh chóng rõ ràng được truyền đạt đi xuống.

Sau khi mỹ phụ đem khóa tình cầu mặt trời cố định trên cửu thiên của Đại Hòa giới không bao lâu sau, đám yêu vật đang thôn phệ khắp bên ngoài tình không đột nhiên dần lộ ra vô số quái vật.

Những quái vật này giống hệt như một đàn châu chấu bình thường, liếc mắt nhìn lại, dày dày đặc đặc, không thấy điểm cuối. Bốn phía xung quanh kết giới hiện tại đã hoàn toàn bị đàn châu chấu này bao phủ đầy nghẹt.

Sắc mặt mỹ phụ hơi trắng bệch, nhẹ giọng nói.

“Đại Chính... Chúng ta liệu có cảm cự nổi không?”

“Đi dời được bao nhiêu hay bấy nhiêu, tùy theo thiên ý thôi.”

Người đàn ông chấp tay sau lưng, nhìn thiên không đầy những yêu vật. Mỹ phụ đi tới sau lưng, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, dịu dàng nói.

“Ta ở lại với chàng.”

Giọng nói dịu dàng, nhưng tràn đầy kiên nghị cùng quyết tâm. Người đàn ông quay lại, mỉm cười, tay đưa lên vuốt nhẹ khuôn mặt mỹ phụ, không nói gì.

- Thiên Hoàng, các nội các nguyên lão đã có mặt.

- Triệu...

- Vâng!

Người đàn ông trung niên lại nghiêm mặt, đi về phía cung điện bên phía kia đỉnh núi. Mỹ phụ vẫn cúi đầu đi theo sau.

Đi vào cung điện, ngồi trên Hoàng tọa, nhìn xuống các đại thần đang đứng cung kính bên dưới.

“Bái kiến Thiên Hoàng, Thiên Hậu.”

“Các vị, tình thế đang cực kỳ nguy cấp, trăm cũng không muốn nói nhiều. Bác Văn.”

“Có thần.”

Một lão già mái tóc đã bạc trắng, trên mặt đã chi chít nốt đồi mồi, vẻ năm tháng tang thương trên người lão đã không có cách nào không chế tỏa ra, ông từ từ bước ra khỏi hàng, cung kính nói.

“Khi trăm cùng các nguyên lão mở cánh cửa không gian, khanh hãy dẫn đầu đội Xuyên Thiên, đi qua giới khác tìm sự trợ giúp.”

“Thần không đồng ý thừa Thiên Hoàng.”

Lão già Bác Văn giọng khàn khàn, từ từ nói.

“Tam ý của Thiên Hoàng thần hiểu, thần nguyện ở lại cùng Thiên Hoàng tồn vong.”

“Nguyện cùng Thiên Hoàng tồn vong”

Các đại thần nguyên lão nhất tề quỳ xuống đồng thanh hô.

“Hò đồ.”

Thiên Hoàng tức giận vỗ mạnh vào Hoàng tọa, lớn tiếng quát.

“Các ngươi hộ tống đi, chính là tương lai của Đại Hòa ta, chớ nhẽ các ngươi chỉ vì nhiệt huyết nhất thời mà bỏ mặc tương lai, bỏ mặc nòi giống sau này của Đại học giới ta hay sao?”

Cả đại điện chìm trong tĩnh lặng, một vị lão nhân bỗng đứng dậy, khom người nói, nhất thời phá tan không khí trầm mặc này.

“Tương lai của Đại Hòa, nên do những người trẻ tuổi nắm giữ, những lão già sắp xuống quan tài như chúng thần nguyện ở lại kéo dài chút thời gian cho bọn họ.”

Lão mặc dù cực kỳ cung kính với Thiên Hoàng, nhưng giọng nói tràn đầy kiên nghị cùng quyết tâm.

Thiên Hoàng trên hoàng tọa nhất thời im lặng, hơi day day trán, nhẹ giọng nói.

“Các khanh đã bàn bạc thống nhất trước rồi?”

“Vâng!”

“Thời gian mở cánh cổng không gian là ba ngày sau, trong ba ngày các khanh hãy thu xếp nhóm gia tộc hậu bối tiến về Thiên Sơn. Kết giới của chúng ta không trụ nổi quá lâu đâu. Lui ra đi.”

“Tuân mệnh.”

Những vị đại thần nguyên lão nhanh chóng cáo lui, rồi dùng tốc độ cực nhanh phi hành về gia tộc, quốc gia của mình.

Sau ba ngày, xung quanh Thiên Sơn đã đầy những chiếc Xuyên Thiên chu khổng lồ che kín cả một vùng trời. Từ trên đỉnh Thiên Sơn, Thiên Hoàng Đại Chính bay lên thiên khung, uy áp tỏa ra cuộn cuộn hướng về bốn phương. Những tu sĩ trên thuyền, người về mặt ngưng trọng, người về mặt lo lắng, người về mặt sợ hãi. Nhưng khi uy áp của Thiên Hoàng tỏa ra, như một cơn gió cuốn tan mọi sự lo sợ bất an của triệu triệu tu sĩ ở đây. Ánh mắt của mọi người bỗng chốc trở nên cuồng nhiệt, hướng về phía Thiên Hoàng triều bái.

“Bái kiến Thiên Hoàng...”

Thanh âm của vô số người vang lên, ầm ầm khuếch tán, vang vọng cả một vùng. Nhìn cảnh tượng như vậy, tâm thần của Thiên Hoàng khẽ run, nắm chặt tay, giọng thiên hoàng mang theo nguyên khí lập tức vọng ra bốn phương tám hướng.

“Các con dân của ta, ta Thiên Hoàng đời thứ một trăm hai ba, lấy hiệu Đại Chính, thật bất hiếu với tổ tiên khi không giữ được Đại Hòa, dù ta có lấy lý do như thế nào cũng không thể bao biện được sự bất lực của mình. Ta ở nơi này xin lỗi tổ tiên cùng các ngươi.”

Nói xong, Thiên Hoàng liền ôm quyền cúi người về bốn phía. Không để cho mọi người náo loạn lên, Thiên Hoàng lại trầm giọng nói tiếp.

“Nay tình thế nguy cấp, các con dân của ta, mỗi người các ngươi chính là một niềm hi vọng cho tân Đại Hòa sau này. Tương lai của Đại Hòa, phụ thuộc vào chính các ngươi. Các vị nguyên lão, giúp ta mở cánh cổng không gian. Đại di chuyển bắt đầu.”

Thiên Hoàng nói xong, bay lên giữa không trung, hai tay bắt quyết. Lập tức từ đỉnh đầu liền có một làn ánh sáng màu đen lóe ra. Sau khi làn ánh sáng xuất hiện lập tức to lên, hóa thành một mảnh đại lực nhỏ.

Hơn mười mảnh đại lực nhỏ của trong nháy mắt ngưng tụ trên bầu trời, tạo ra một thứ uy áp không thể tưởng. Nó khiến cho đông đảo tu sĩ trên Xuyên Thiên chu đều ngẩng đầu lên nhìn đồng thời vận chuyển nguyên lực chống cự.

Đưa mắt nhìn quanh, bầu trời như bị chia thành nhiều khoảng nhỏ. Từ luồng ánh sáng từ những vị trí tiếp giáp giữa các mảnh đại lực chiếu xuống mặt đất. Cảnh tượng đó khiến cho tất cả các tu sĩ trong Đại Hòa giới nhìn thấy đều chấn động, máu huyết sôi sùng sục.

Trong mắt Thiên Hoàng chỉ còn sự quyết tâm. Vào lúc này, hắn hít một hơi thật sâu, hai tay duỗi ra, hua lên. Nhất thời, trên bầu trời vang lên những tiếng nổ ầm ầm khiến cho trời đất phải biến sắc.

Vô số mảnh đại lực nhỏ, bay ngang trên bầu trời, theo hai bàn tay của Thiên Hoàng cũng từ từ xoay tròn. Lúc mới đầu, chúng chuyển động còn thông thả, nhưng một lát sau càng lúc càng nhanh, phát ra những tiếng động vang vọng trời đất. Thậm chí tiếng động còn lan ra xa, xuyên thấu phạm vi của Đại Hòa giới, khiến cho toàn bộ các khu vực xung quanh đều có thể nghe được.

Sau đó ở vị trí giữa của các khối đại lực đang di chuyển có một dòng xoáy xuất hiện. Dòng xoáy cực mạnh, hóa thành một trận gió lốc phát ra những tiếng động rung chuyển trời đất.

Không gian bên ngoài vào lúc này nhanh chóng tiêu tán, giống như bị một đôi bàn tay to xé rách để lộ ra những ánh sao trời. Trong bầu trời sao đó, dòng xoáy do những mảnh đại lực xoay tròn tạo ra cứ thế mở rộng. Cuối cùng, nó gần như bao phủ toàn bộ bầu trời trên Thiên Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Đại Di Chuyển - 2

Trong dòng xoáy ẩn chứa một thứ lực lượng không thể tưởng tượng. Thứ lực lượng này có thể trong nháy mắt giết chết tu sĩ Anh cấp. Cho dù là tu sĩ Hóa Thần ở bên trong cũng không thể chịu được lâu.

Thời gian trôi đi, thứ lực lượng đó càng lúc càng mạnh, ngưng tụ sâu bên trong dòng xoáy. Những tiếng nổ ầm ầm lại xuất hiện.

Những âm thanh đó giống như tiếng trống ngực của tu sĩ. Mỗi lần xuất hiện lại khiến cho tinh thần của mỗi tu sĩ trên Xuyên Thiên chu chấn động, giống như bị một cây chùy lớn đánh vào ngực.

Không chỉ có bọn họ như vậy mà vào lúc này, trong toàn bộ Đại Hòa giới, tất cả tu sĩ đang cố gắng gia trì kết giới cũng nghe thấy được những âm thanh đó.

Mỗi một lần âm thanh đó vang lên, cả bầu trời lại tỏa ra vô vàn những con sóng. Dòng xoáy càng lúc càng lớn, những tiếng động từ trong nó truyền ra càng mạnh, không thể diễn tả được bằng lời.

Giống như có thể so sánh với tiếng sét ngang bên tai. Những âm thanh đó ẩn chứa lực lượng cực mạnh đánh thẳng về phía bức tường không gian.

“Các nguyên lão, mau giúp ta một tay.”

Hai trăm vị lão già đang đã tọa trên Thiên Sĩ sơn, hai con mắt đều lộ ra tinh quang. Kể cả Thiên Hậu đang ở bên trong cũng nhanh chóng bay lên, đứng giữa không trung rồi khoanh chân ngồi xuống. Tất cả đều thi triển thần thông, dung nhập vào trong dòng xoáy khiến cho dòng xoáy trong phút chốc tăng lên mấy lần.

Thiên Hoàng bất quyết, gầm nhẹ một tiếng. Nhất thời, từ mười mảnh đại lục nhỏ chợt có một con Hà Đồng (Hà Đồng - Kappa: một loài thủy quái trong truyền thuyết Nhật Bản.) xuất hiện. Vừa mới bay ra, nó liền gầm lên một tiếng rồi hóa thành từng đạo thủy vụ, bay thẳng vào giữa dòng xoáy.

"Àm..."

Bầu trời chấn động, dòng xoáy đang xoay tròn lại mở rộng để lộ ra một bầu trời sao. Một làn hơi thở lạnh như băng từ trong dòng xoáy hiện ra khiến cho người khác ớn lạnh.

Đám lão thần xung quanh, hai tay đều bất quyết. Trong mắt Thiên Hậu chợt lóe lên tia sáng rồi lao ra. Ngón tay phải của nàng xuất hiện một tia sáng trắng, rồi nhảy vào trong dòng xoáy. Ngón tay của Thiên Hậu ẩn nhẹ một cái làm phát ra một tiếng nổ, giống như mặt kính bị nghiền nát.

Từng ẩn, từng ẩn điểm ra, miệng nàng đã có máu tươi chảy ra, nhưng nàng vẫn không hề dừng lại. m thanh tiếng kính bị nghiền nát lại vang lên liên tục, sau nàng, vô số lão đại thần đều ra tay. Trong khoảng thời gian ngắn, dòng xoáy trên bầu trời nhanh chóng to lên, phát ra những tiếng động liên tiếp.

Cuối cùng, Thiên Hoàng cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết nguyên thần, hóa thành huyết vụ rồi tản ra dung nhập vào trong trời đất.

“Khai Thiên Tích địa.”

Hai mắt Thánh Hoàng đỏ như máu, hét lớn một tiếng.

Àm... Àm... Àm

Cả Thiên Sĩ sơn điện chấn động, trời đất biến sắc, Phong Vân đổi màu. Tất cả tu sĩ trong Đại Hòa giới đều thấy được một cảnh tượng mà cả đời này bọn họ không thể nào quên.

Chỉ thấy dòng xoáy trong tình không đột nhiên chấn động. Sâu bên trong dòng xoáy có một cái khe hở thật lớn bị xé rách. Khe hở vừa mới xuất hiện liền nhanh chóng được xé rộng. Chỉ trong phút chốc nó đã dài ngắn khoảng chừng mười mét, trăm mét, vạn mét, rồi cả vạn km, giống như một vết sẹo khiến cho người ta kinh hãi.

Bên bờ của cái khe những con lốc màu đen cứ thế chạy ra. Thi thoảng lại có có những dòng khí lạnh buốt phun ra theo. Khi những con lốc di chuyển, cái khe nhanh chóng thu hẹp với tốc độ cực nhanh.

Tồn bao nhiêu công sức mới làm cho hàng rào không gian tiếp nối với giới khác xuất hiện một khe hở, Thiên Hoàng làm sao có thể để cho nó khép lại được. Vào lúc này, đôi mắt hần đỏ như máu, nét mặt nghiêm trọng, tay phải bất quyết chỉ về phía trước, quát:

“Chống thiên.”

Trong dòng xoáy một mảnh đại lục nhỏ nhanh chóng thu lại rồi với tốc độ cực nhanh bay vào miệng cái khe. Đúng lúc này, mảnh nhờ đại lục liền phóng to. Trong những tiếng nổ ầm ầm vang lên, nó giống như một miếng vá cố gắng chống cự.

Chỉ có điều, với sức của một vị tu sĩ không thể chống lại được sự thu hẹp của cái khe. Vì vậy mà mảnh đại lục nhỏ phát nổ một tiếng rồi vỡ nát.

Nhưng cho dù nó vỡ nát thì chút thời gian ngắn ngủi đó cũng tạo ra được một thời cơ. Trong nháy mắt khi nó tan vỡ, rất nhiều mảnh đại lục khác liền nhảy vào bên trong, mà chống đỡ khiến cho cái khe không thể khép lại.

Không chỉ có vậy, sau khi nhiều mảnh đại lục nhảy vào trong, từ từ cái khe bị xé rách, dài tới cả chục vạn kilomet.

Vào lúc này, toàn bộ tu sĩ ở Thiên Sĩ sơn hay Đại Hòa giới cũng đều chấn động. Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ đồ sộ đó đều đứng lên. So với khe nứt bọn họ chỉ như một con kiến không hơn không kém.

“Đại di chuyển bắt đầu. Công Vọng, Tùng Phương, Lý Khánh?”

Thiên Hoàng vung tay quát lớn. Từ trên Thiên Sơn bay ra ba lão già, đứng trước Thiên Hoàng cung kính.

“Có thần. “

“ Giọt máu cuối cùng của Đại Hòa ta phụ thuộc vào các ngươi. Đây là huyết lệnh của Đại Chính ta...”

Thiên Hoàng chưa nói xong, bỗng kịch biến xảy ra. Xa xa, một vụ nổ kinh thiên, tạo ra cho kết giới một luồng sóng gọn mắt thường có thể nhìn thấy lan ra. Thiên Hoàng là người cảm nhận được đầu tiên, sắc mặt biến đổi kịch liệt, thét lớn.

“Lập tức xuất phát. Nhanh. “

Thiên Hoàng vừa thét, lập tức phi thân về phía kết giới xa xa, ngay sau ngài chính là Thiên Hậu cùng toàn bộ nguyên lão, đại thần.

Ba lão già Công Vọng, Tùng Phương cùng Lý Khánh nhìn nhau, thấy được vẻ nghiêm trọng trong mắt đối phương, lập tức phi thân về Xuyên Thiên chu của mình, vung tay hết.

“Khởi động Xuyên Thiên chu, lập tức xuất phát.”

Ầm...!

Xa xa, lại một tiếng nổ vang lên, tiếng nổ này làm kết giới Đại Hòa giới chấn động kịch liệt. Từng vết nứt đã có thể thấy rõ, rồi lan rộng ra khắp nơi, trên thiên không Đại Hòa phảng phất như sấm sét cuồng bạo, thiên băng địa liệt vậy.

Úc vạn Võ giả, binh dân bá tánh của Đại Hòa giới đều hoảng sợ nhìn chăm chăm về phía thiên không xa xa.

“Mau vào cánh cổng không gian, mau, mau. “

Lão già Lý Khánh đang trên chiếc Xuyên Thiên chu đi đầu, quay về phía sau hét lớn.

Từng chiếc, lại từng chiếc thuyền cực kỳ khổng lồ đang không ngừng tiến vào cánh cổng không gian, tuy biết là không ổn định, nhưng đây chính là con đường cuối cùng của bọn họ.

...

Xa xa, tại chỗ tiếp giáp kết giới, Thiên Hoàng, Thiên Hậu cùng hơn nghìn nguyên lão, đại thần, cùng hàng trăm vạn tu sĩ trên toàn bộ Đại Hòa đang tụ tập về đây. Ý định của bọn họ chính là dùng thân mình, làm lá chắn cuối cùng để bảo vệ hương hỏa cho Đại Hòa. Thiên Hoàng nhìn những vết nứt chằng chịt trên kết giới, hai tay nắm chặt, quay sang nhìn về phía Thiên Hậu.

“Nàng... “

Ngài ngáp ngừng, muốn nói rồi lại thôi. Ánh mắt Thiên Hậu nhìn Thiên Hoàng, hai tay đưa lên vuốt nhẹ khuôn mặt của Thiên Hoàng, nhẹ giọng nói.

“Thiếp không quan tâm nhiều như vậy được.”

Thiên Hoàng hít sâu một hơi, nắm chặt lấy tay Thiên Hậu ngài quay mặt lại, né tránh ánh mắt của nàng, trầm giọng nói.

“Coi như... coi như ta ích kỉ một lần... có được không? “

Từ trong khóe mắt Thiên Hậu xuất hiện hai dòng lệ, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ thê lương.

“Chàng biết ta không muốn xa chàng mà...”

Thiên Hoàng tay nắm tay Thiên Hậu chặt hơn, nhưng vẫn không nói gì. Thiên Hậu nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay Thiên Hoàng, ôn nhu nói.

“Chàng quyết định? “

Chưa kịp đợi Thiên Hoàng trả lời, nàng vẫn nhẹ giọng nói.

“Chàng định đặt tên là gì? “

“Nàng quyết định đi...” “

Thiên Hoàng vẫn không quay đầu lại, nhẹ giọng trả lời. Sau đó ngài quay sang một vị đại thần, phân phó.

“Thứ Lang”

“Có Thần. “

Một vị trung niên như một cái bóng, đột ngột xuất hiện bên người Thiên Hoàng, cung kính nói.

“Từ giờ ta giao cho ngươi có một chức trách vô cùng nặng nề, thậm chí còn gian khổ hơn cái chết, ngươi có đồng ý không?”

Người trung niên quỳ một gối xuống, trầm giọng nói.

“Thần xin dùng linh hồn cùng máu thịt của mình để hoàn thành sứ mệnh.”

“Tốt... tốt... tốt”

Thiên Hoàng nói xong, liền truyền âm cho Thứ Lang, cuộc nói chuyện đó chỉ có hai người bọn họ biết, các nguyên lão, đại thần xung quanh gần như không nghe được tiếng nào. Truyền âm xong, Thiên Hoàng lại bất quyết, từng đạo từng đạo ấn quyết được đánh vào không trung, tạo thành hình một pho tượng. Pho tượng gần thành hình Thiên Hoàng hét lớn.

“Izanagi”

Ầm ầm!

Một pho tượng cao ngàn trượng bỗng xuất hiện, tỏa ra khí thế mênh mông. Các vị nguyên lão, đại thần lập tức ánh mắt co rút, nhanh chóng quỳ xuống khấu đầu.

“Phụ thần...”

Cả đám đồng thanh hô.

Thiên Hoàng nhanh chóng đánh ra rất nhiều ấn quyết, pho tượng dần dần thu nhỏ lại. Thiên Hoàng bắt lấy pho tượng, đánh lên mi tâm Thiên Hậu. Hít sâu một hơi, từ trong hư không, Thiên Hoàng bắt ra một thanh kiếm, đưa cho Thiên Hậu, nói.

“Đi đi thôi...”

Thiên Hậu liếc nhìn thật sâu Thiên Hoàng, bỗng nở một nụ cười thật tươi, nụ cười đó thật tươi, nhưng bên trong lại ẩn chứa một nỗi thê lương khôn cùng.

“Nó tên là Chiêu Hòa.”

Nói xong nàng quay người lại, đi về phía cánh cổng không gian, theo sau nàng là một người đàn ông trung niên, hần hoàn toàn như biến thành một cái bóng, chìm vào hắc ám, theo sát Thiên Hậu.

“Chiêu Hòa... Chiêu Hòa... tên hay lắm, hay lắm”

Thiên Hoàng cười to, rồi lao về vết rách kết giới.

“Các dũng sĩ Đại Hòa, đằng sau lưng chúng ta chính là giọt máu, chính là tương lai cuối cùng của Đại Hòa ta, mà lũ quái vật xa lạ này lại muốn hủy diệt quê hương chúng ta, muốn thôn tính giọt máu cuối cùng của Đại Hòa giới ta. Các ngươi... nói cho trăm biết, chúng ta phải làm thế nào?”

Từng câu nói của Thiên Hoàng, mang theo một loại khí thế kinh người tỏa ra, làm trăm vạn tu sĩ ở đây nhiệt huyết sôi trào.

“Vì huyết mạch Đại Hòa ta, từ chiến đến cùng.”

“Vì huyết mạch Đại Hòa ta, từ chiến đến cùng.”

“Vì huyết mạch Đại Hòa ta, từ chiến đến cùng.”

Tiếng kêu như sóng triều tràn tới. Cả trăm vạn tu sĩ này phát ra tiếng kêu mang theo toàn bộ sinh mạng. Đây là lời thề bảo vệ Đại Hòa của bọn họ, lời thề bảo vệ cho huyết mạch của cả Đại Hòa giới!!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Giúp Đỡ

Tiếng kêu này có thể khiến cho tất cả những người nghe thấy chấn động tâm thần, sinh ra một loại run rẩy trong tận linh hồn!

Dưới tiếng kêu vinh quang này, cả trăm vạn tu sĩ dường như trở nên điên cuồng, không lui lại nữa mà đồng loạt lao lên, lấy ý chí tuyệt đối không khuất phục để bảo vệ vinh quang, bảo vệ quê hương, bảo vệ huyết mạch của bọn họ.

Thật đáng buồn nhưng cũng thật đáng kính!!

Những tu sĩ này tu vi cao thấp không giống nhau. Bọn họ không có cùng ý cảnh, tới từ những tông phái khác nhau, những vương triều khác nhau, những gia tộc khác nhau. Nhưng bọn họ có chung huyết mạch của Đại Hòa giới, có niềm tin như nhau để cùng theo đuổi. Bọn họ là tu sĩ Đại Hòa thấy chết không sờn!

“Giết... Giết... Giết!!”

Thiên Hoàng trong không khí này, nhiệt huyết cũng sôi trào, vung tay hét lớn. Bước ra trước một bước, Thiên Hoàng cười lớn.

“Hôm nay chết bên cạnh các ngươi, chính là vinh quang của trẫm. Ha ha ha...”

~~~~~

Màn hình máy tính chủ dừng phát, toàn bộ nhân viên trên toàn bộ chiến hạm, từ mẫu hạm tới phi thuyền nhỏ, toàn bộ nhân viên chứng kiến clip đều trầm mặt. Hai tay bọn họ nắm chặt, nhiều người không tự chủ được cắn chặt răng ken két.

Lão già Tổng Tư Lệnh Phạm Văn Minh cũng im lặng, hai tay ông vẫn chấp ra sau lưng, nhưng nắm tay ông đã nắm chặt. Im lặng một hồi, giọng của ông mang một vẻ cực kỳ trầm trọng, theo màn hình máy tính trước mặt ông truyền đi toàn bộ bảy Quân Đoàn.

“Truyền về văn phòng Tổng Thống, yêu cầu tiếp viện, yêu cầu quân lực vũ trang mạnh nhất. Điều động toàn bộ một trăm linh hai Quân Đoàn trong toàn Liên Bang. Bật báo động đỏ cấp cao nhất.”

Dừng lại một hồi, Văn Minh tiếp tục ra lệnh.

“Huy động toàn bộ phi thuyền cứu sinh, phi thuyền vận tải trên tất cả chiến hạm tiến vào khe nứt. Tiếp viện những người từ Đại Hòa giới. Các hạm trưởng, chuẩn bị vũ lực mạnh nhất.”

“Rõ!”

“Rõ!”

“Rõ!”

Từng âm thanh vang lên bên tai Phạm Minh. Ông khẽ nhắm mắt, màn hình lại được di chuyển về phía lão già Lý Khánh kia, ông trầm trọng nói.

“Các vị còn bao nhiêu chiếc thuyền trong khe nứt kia?”

“Một ngàn một trăm mười hai cái.”

Lý Khánh trả lời.

“Các vị cần bao lâu để di chuyển toàn bộ tới nơi đây?”

Lý Khánh trầm ngâm một lúc, đáp.

“Với tốc độ này cần mất hai ngày.”

Phạm Minh nhíu mày, trầm giọng nói.

“Với tốc độ tiến công của lũ Kaiju theo máy tính chủ tính toán, chỉ cần hai ngày, hai tiếng, ba mươi ba phút là có thể xông vào vết nứt không gian. Các vị chỉ có một ngày rưỡi để di chuyển, chúng tôi cần tám tiếng để chuẩn bị phá vỡ vết nứt, đồng thời sẽ toàn lực hỗ trợ các vị.”

“Phá vỡ vết nứt không gian? Chuyện này không thể nào? Các vị có được thứ sở hữu sức mạnh như vậy ư?”

Lý Khánh bật thốt khó tin. Ông không cách nào tưởng tượng ra được, những phạm nhân này lại có sức phá hủy cánh cổng này?

Văn Minh mỉm cười không nói, thấy vẻ tự tin của Minh, Lý Khánh im lặng một hồi, đáp.

“Được, một ngày rưỡi, trên thuyền của chúng tôi có rất nhiều phạm nhân, các vị có thể sắp xếp nhiều người như vậy được không?”

“Thuyền của các vị trở số người như nhau chứ?”

“Các thuyền trở tương đương như nhau, trong cánh cổng không gian cực kỳ không ổn định, chắc chắn có tổn thất không thể tránh khỏi. Nhưng chắc chắn sẽ không nhiều.”

Phạm Minh gật gù đầu, khẽ nói.

“Mỗi thuyền của các vị có gần một tỷ năm trăm triệu người, chúng tôi đang khai thác khu vực ba năm ánh sáng về phía Đông Ngân Hà. Phát hiện ra nhiều hành tinh hoang sơ, có thể cho nhân loại sinh sống. Ước chừng cũng hơn mười ngàn, nhưng chỗ đó cũng thì thoáng có đàn Kaiju cấp ba, cấp bốn tấn công, các vị đồng ý chứ?”

“Di dân như chúng tôi chỉ cần một chỗ đặt chân yên ổn, không cần gì nhiều.”

Văn Minh gật đầu, nói.

“Chúng tôi bản thân quá yếu, cần các vị chỉ dạy cách tu luyện. Đồng thời cũng cần các vị có đại thần thông cùng nhau đánh lui lũ Kaiju này, các vị đồng ý chứ?”

“Được, chúng ta đồng ý.”

“Các vị sống tại Ngân Hà này, phải tuân thủ pháp luật do Toàn Án tối cao cùng Thượng Viện đề ra. Chúng tôi sẽ cung cấp cho các vị đầy đủ thông tin, đầy đủ quyền cùng nghĩa vụ công dân cho các vị. Các vị phải tuân thủ, các vị đồng ý chứ?”

“Nhập gia phải tùy tục, chúng tôi đồng ý.”

Văn Minh nhíu mày, hỏi dò.

“Tôi hơi thất lễ, nhưng ngài có thể toàn quyền quyết định hiệp ước lâm thời này sao?”

Lão già Lý Khánh hơi do dự, nhưng bất chợt, một đạo thần niệm cực kì yếu ớt truyền đến tâm thần ông, làm ông trấn động. Lý Khánh vẻ mặt nghiêm túc, quý một gô về chiếc thuyền, lâm bầm một vài từ gì đó. Quay về phía Văn Minh, lão già Lý Khánh nghiêm túc đáp.

“Ta có thể!”

“Được, những hiệp ước chính thức, đợi chúng tôi đóng lại vết nứt rồi Tổng Thống chúng tôi sẽ bàn bạc lại chi tiết với các vị. Bây giờ tôi muốn các vị toàn quyền nghe lệnh của tôi để đại di chuyển có thể nhanh hơn thế nào?”

“Được!”

“Vậy tôi muốn người của các vị đi cùng dẫn đường cho chúng tôi vào vết nứt.”

Lão già Lý Khánh nghe vậy lập tức cúi người cảm tạ. Bay lại thuyền của mình, lão già lập tức hét lớn ra lệnh. Lập tức hơn mười ngàn người bay ra khỏi Xuyên Thiên chu, những người còn lại lập tức điều khiển Xuyên Thiên chu bay ra khỏi cánh cổng không gian.

Chiếc thuyền vừa bay ra khỏi, lập tức cái thứ hai, thứ ba đi ra. Từng chiếc thuyền cực kỳ đồ sộ đột nhiên xuất hiện làm mọi người trên từng chiếc chiến hạm há hốc mồm kinh ngạc. Cả đời bọn họ, lần đầu tiên, và cũng có lẽ là lần cuối cùng chứng kiến nhiều kỳ quan xuất hiện cùng một lúc như thế này. Có người tò mò, có người ngưng trọng, cũng có người lo lắng bất an. Không phải tộc ta ắt có tâm riêng, câu nói này ai cũng hiểu, nhưng việc trước mắt bây giờ là phải cứu đám người này, đồng thời phá hủy vết nứt ngăn chặn đám Kaiju như là một đàn châu chấu khổng lồ không tưởng này.

Một trăm đội du thuyền, mỗi đội bốn mươi chiếc dờn trên không trung, đón những tu sĩ này rồi bay vào vết nứt.

“Nhiệm vụ lần này là nhanh chóng tìm kiếm những chiếc thuyền khổng lồ đi lạc. Dẫn bọn họ về phía này. Tháp vệ tinh đã được thiết lập, máy định vị cỡ lớn đã sẵn sàng hoạt động. Thời gian chỉ còn ba mươi lăm tiếng, hai mươi phút.”

Một tiếng nói âm trầm vang lên trên từng chiếc du thuyền.

“Rõ!”

“Rõ!”

“Rõ!”

“Xuất phát đi!”

Bốn nghìn chiếc phi thuyền bay vào trong vết nứt, nhìn như một đàn cá con bay vào miệng một con cá voi xám khổng lồ.

Thời gian cứ thế trôi qua, một giờ, hai giờ, năm giờ... mười giờ... hai mươi tư giờ.

Một ngày qua đi, Xuyên Thiên chu vượt qua vết nứt càng ngày càng nhiều, từ hơn chục cái ban đầu, số lượng đã lên tới hơn tám trăm. Từng chiếc, từng chiếc đã được di tản dần dần tới phía đông Ngân Hà. Trong thời gian đó bảy mươi bảy quân đoàn, cùng hàng ngàn chiếc chiến hạm đã tụ tập về đây. Bọn họ lấy mẫu hạm của Văn Minh làm trung tâm, dàn đội hình ra bốn phía xung quanh vết nứt.

“Mang theo bao nhiêu?”

Đột nhiên, Văn Minh quay sang hỏi viên thư kí đằng sau một câu hỏi không đầu không đuôi. Nếu là người khác, chắc chắn đã ngẩn người, không hiểu

lão già này nói gì. Nhưng viên sĩ quan thư kí này thì khác, hắn đã phục vụ ngài Tổng Tư Lệnh này gần hai mươi lăm năm. Hai mươi lăm năm, so với một đời người, nói dài không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn. Nhưng thời gian đó cũng đủ để hiểu một người. Viên sĩ quan thư kí bấm vào màn hình mô phỏng trên tay, thu nhận báo cáo từ tám mươi quân đoàn, đầy đầy gọng kính nhẹ nhàng nói.

“Thưa ngài, mỗi một chiến hạm đều mang theo một Hạt. Hai mươi hai quân đoàn còn lại đang ở rải rác Liên Bang đã tụ tập về thủ đô. Bọn họ chịu trách nhiệm vận chuyển một lượng lớn Hạt tới đây. Dùng hết tốc lực, dự kiến trong mười tiếng, ba mươi phút là sẽ có mặt nơi này. “

“Tốt, tốt, tốt... Tổng Thống đương nhiệm đúng là một người quyết đoán. Xem ra, tám phiều tôi bầu cho ông ta không uổng phí chút nào, ha ha ha. “

Văn Minh bật cười, giọng cười khàn đặc của ông thật chói tai, nhưng viên sĩ quan thư kí bên cạnh cũng mỉm cười. Dường như giọng cười khàn đặc đó cũng mang theo một loại mị lực không nói nên lời.

Tít, tít, tít...

Chiếc màn hình mô phỏng trên tay viên sĩ quan thư kí bỗng có tín hiệu. Nhẹ nhàng lướt trên màn hình, đôi mi viên sĩ quan thư kí khẽ nhúc, nhìn Văn Minh khẽ nói.

“Thưa ngài, ngài Santos gửi thông tin về. Lão già Lý Khánh kia muốn gặp riêng một mình ngài. “

“Ồ, riêng ta sao? “

“Vâng! “

“Kêu Santos, bảo hắn kết nối mô phỏng đi. “

“Vâng! “

Đáp lời, viên sĩ quan thư kí nhẹ lướt trên màn hình.

“Báo cáo, cứu ra được chín trăm chín mươi hai chiếc thuyền. Những chiếc còn lại đã bị không gian loạn lưu phá hủy hoàn toàn. “

“Báo cáo tổn thất. “

“Bốn nghìn chiếc du thuyền bay vào vết nứt, bị không gian phá nát hoàn toàn ba trăm chiếc, mười một chiếc mất tích, hỏng hoàn toàn hai trăm mười chiếc, những chiếc còn lại hư hỏng nặng nhẹ khác nhau. Nhân số thương vong đã đạt tới ba trăm nghìn người... “

Từng báo cáo được chuyển dữ liệu về mẫu hạm, lúc này, viên sĩ quan thư kí đã toát mồ hôi đầy mình. Tổng Tư Lệnh đã ở trong căn phòng một mình đã ba tiếng đồng hồ, nếu không phải các số liệu mạch tim, các số liệu huyết áp lúc nào cũng hiển thị bình thường trên màn hình mô phỏng của hắn, có thể hắn đã bất chấp dùng quyền hạn mà lao vào.

Đang lo lắng đi đi lại lại bên ngoài, bỗng cửa phòng tự động mở ra. Bên trong truyền ra một tiếng khàn khàn của Văn Minh.

“Vào đi. “

Viên sĩ quan thư kí vội vàng đi tới, đứng trước Văn Minh, đang định báo cáo số liệu thương vong và xin chỉ thị tiếp theo. Bỗng nhiên nhìn thấy lão già mà mình luôn luôn tôn kính này có vẻ mặt như vừa mới đấu tranh cái gì đó. Về mặt già nua hiện lên một tia mệt mỏi hiếm có, không đợi viên sĩ quan thư kí báo cáo, Văn Minh liền nói trước.

“Tiểu Mạnh, cậu theo tôi cũng hai mươi năm rồi nhỉ? “

Trong lòng viên sĩ quan thư kí đánh thót một cái, nhẹ nhàng nói.

“Thưa ngài, kém hai tháng nữa là hai mươi lăm năm. “

“Cũng lâu rồi nhỉ? Nhớ năm đó cậu mới chỉ là một người vừa gia nhập bộ Quốc Phòng... ”

“Thưa ngài? “

“Tiểu Mạnh, tôi có thể nhờ cậu một việc không? “

Viên sĩ quan thư kí hít sâu một hơi, tay cầm màn hình mô phỏng cũng hơi run run. Hắn do dự hồi lại.

"Thưa ngài, đây là quân lệnh? "

"Tôi không nói tới quân lệnh, tôi cũng không dùng quyền lực Tổng Tư Lệnh của mình mà ra lệnh cho cậu. Tôi nhờ cậu, chính là vì sự ích kỷ cùng áy náy của tôi. Cậu có thể giúp tôi trong tuyệt mật... được không? "

Viên sĩ quan thư kí đứng thẳng người, chào Văn Minh một cái đúng tiêu chuẩn quân đội, rống rạc đáp.

"Được, thưa ngài. "

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Người tin trên đời có Thần linh không?

Ầm... Ầm... Ầm

Từng tiếng động cơ chiến hạm gầm rú trên không trung. Hơn mười nghìn chiếc chiến hạm chiến tranh cỡ lớn. Đây là lần tổng tiến công quy mô lớn nhất trong lịch sử Liên Bang, đặt một bước ngoặt lớn trong tương lai Liên Bang.

"Bảo cáo, Hạt đã lên nòng, chủ pháo chiến hạm một có thể khai hỏa bất cứ lúc nào."

"Chủ pháo chiến hạm hai sẵn sàng."

"Chủ pháo chiến hạm ba sẵn sàng. "

"Chủ pháo chiến hạm bốn sẵn sàng. "

...

"Toàn bộ các đơn vị chú ý, sau mười phút đồng loạt khai hỏa, tọa độ là... "

Trên mẫu hạm, mọi người đang rất là khẩn trương quan sát màn hình thông số. Bên trên chủ lái, một lão già đang vuốt ve lại bộ quân phục của mình, chính là lão Tổng Tư Lệnh Phạm Văn Minh. Đằng sau ông luôn luôn có một thân ảnh thư ký như hình với bóng, nhưng lúc này, vào lúc quan trọng nhất hẳn lại không thấy đâu. Không ai biết hắn đi đâu, làm gì, Tổng Tư Lệnh không hỏi thì chẳng ai trên cái mẫu hạm này dám hó hé nửa câu gì.

Graooooo!!!

Bỗng có một âm thanh gào thét từ trong vết nứt không gian, ngay sau đó, một con, hai con... mười con, hai mươi, năm mươi, một trăm... trong có hai mươi phút đã có hơn năm trăm con quái vật lao ra từ vết nứt.

Mọi người trên mẫu hạm, nhìn thấy cảnh tượng được máy quét ghi lại đều hít sâu một hơi khí lạnh.

"Lạy chúa, đó... đó là Kaiju cấp 5 sao? "

"Trời... chín con Kaiju cấp sáu... "

"Mẫu hạm... xin chỉ thị... "

Văn Minh vẫn ngồi trên chiếc ghế lái của hạm trưởng, nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt ông lóe lên một tia sáng lạnh. Giọng khàn khàn ra lệnh.

"Hạm một tới Hạm một trăm, pháo phụ đồng loạt khai hỏa cầm chân lũ Kaiju này lại."

"Rõ! "

"Tuân lệnh. "

Từng họng pháo đen ngòm thò ra từ từng chiếc chiến hạm, lạnh lùng chĩa về phía vết nứt.

"Năng lượng đã nạp đầy, khai hỏa! "

"Khai hỏa! "

"Khai hỏa! "

Bùm... Bùm... Bùm!

Những tiếng nổ vang vọng trong tinh không, từng luồng năng lượng nặng được nén lại gấp mười lần, theo những nòng pháo bắn ra.

Theo vết nứt chui ra càng ngày càng nhiều Kaiju, đa số là cấp năm, thi thoảng có một vài con cấp sáu. Nhưng vừa chui ra, một luồng năng lượng mang

theo sức công phá kinh người và chạm thân mật với bọn chúng. Tuy không thể giết chết, nhưng cũng làm cho những con Kaiju này bong một mảng lớn máu thịt. Những tiếng âm ỉ, cùng những tiếng kêu gào đau đớn vang lên bốn phía. Những người từ Đại Hòa chứng kiến sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Thứ vũ khí kì quái của đám phàm nhân này không ngờ có thể tổn thương cỡ lớn lũ sinh vật hư không hùng mạnh này.

“Bắn tùy ý!”

Trên một trăm chiếc chiến hạm đều vang lên mệnh lệnh.

“Bắn tùy ý! Phụ pháo bắn hết công suất. Năng lượng cung ứng sẵn sàng.”

“Khai hỏa!”

“Khai hỏa!”

Từng hòng pháo không ngừng khắc ra từng chùm năng lượng đã được nén lại. Đám Kaiju vừa mới đi ra vết nứt đã tổn thương thảm trọng, năm trăm con, ngoài tám con cấp sáu ra, số còn lại đã chết gần hết.

Nhưng không dừng lại ở đây. Từ vết nứt, một tiếng gào cực kỳ kinh khủng vang lên. Nó tạo nên một vết sóng âm mắt thường cũng có thể nhìn thấy đang lan ra. Những luồng năng lượng được pháo phụ trên trăm chiếc chiến hạm bắn ra, như là va phải tấm kính vô hình, bị thứ gì đó chặn lại rồi chậm rãi tan biến.

Từ trong vết nứt lại bay ra một đàn Kaiju khác, những con này đa số vẫn là cấp năm, một phần là cấp sáu. Nhưng chưa hết, đàn Kaiju vừa chui ra liền bay ra tứ phía. Phía sau chúng, một cái móng vuốt cực kỳ không lồ thò ra, bám vào viền vết nứt không gian như muốn xé rách ra thêm vậy. Một chiếc đầu khổng lồ thò ra, trên đầu có bảy cái sừng nhọn hoắt.

Mọi người trên chiến hạm đều đứng bật dậy, khiếp sợ nhìn màn hình máy tính. Đến cả người trầm ổn như Văn Minh, sắc mặt cũng cực kỳ nghiêm trọng, gần giọng nói ra từng chữ.

“Cấp bảy, một con Kaiju cấp bảy thứ hai.”

Trong lịch sử Liên Bang từng có một thánh, gọi là “Thánh Thương Vong”. Lịch sử đã ghi nhận một thánh dẫm máu đó. Toàn bộ Liên Bang, dân số bị thiệt hại mất tám phần trăm - chỉ vì một con Kaiju cấp bảy. Tám phần trăm dân số đã lên tới hàng trăm tỷ người, dùng tính mạng của hàng trăm tỷ người cùng vô số vật tư, quân khí, thậm chí là mười một tinh cầu để đổi lấy tính mạng một con Kaiju cấp bảy.

Thánh Thương Vong đó đã là lịch sử, nhưng tư liệu về nó vẫn còn ám ảnh tới tận bây giờ.

Không chỉ có những người Liên Bang, ngay cả những người đến từ Đại Hòa giới cũng há hốc mồm kinh ngạc. Bọn họ đã từng đánh nhau với lũ sinh vật hư không này, nên hiểu sự khủng bố của con quái vật mới xuất hiện kia khủng bố tới bậc nào. Con quái vật này, ngay cả Nguyên lão muốn đối phó cũng phải cố hết sức, thậm chí còn nguy hiểm tới tính mạng. Không có hai, ba vị Hóa cấp Nguyên lão thì đừng mong giết chết được con quái vật này.

Văn Minh nắm chặt lấy thành ghế, con Kaiju cấp bảy khổng lồ này xuất hiện đã làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch cả công lẫn tư của ông. Giọng ông khàn khàn, đến nước này ông không thể giữ thêm thời gian được nữa rồi.

“Chuẩn bị Hại!”

“Chuẩn bị Hại...”

Mệnh lệnh của ông vang lên trên từng chiếc chiến hạm. Các hạm trưởng khi nghe được mệnh lệnh đều thở phào một hơi nhẹ nhõm, bọn họ cũng thật sự khó hiểu, tại sao ngài Tổng Tư Lệnh không phá tan vết nứt không gian này luôn, mà lại đợi tới bây giờ. Bọn họ cũng không hỏi, không, phải nói chính xác là không dám hỏi. Nghĩa vụ của bọn họ là phục tùng mệnh lệnh, hưởng chỉ, toàn bộ các lãnh đạo quân đội trên từng chiến hạm này, có người là người nhà, có người là học trò, có người là học sinh từng được ông chỉ dạy qua, cũng có người vì nghe qua từng sự tích của ông mà gia nhập quân đội. Có thể nói ông là linh hồn của cả quân đội Liên Bang cũng không sai biệt cho lắm.

Bọn họ sùng kính ông, khâm phục ông, tôn trọng ông. Cho dù mệnh lệnh của ông có kêu cả một quân đoàn lao vào vết nứt không gian mà liều mạng với lũ Kaiju kia. Chắc chắn quân đoàn trưởng đó cũng không ngần ngại mà ra lệnh cho toàn bộ quân đoàn lao vào.

“Chủ pháo một đã sẵn sàng!”

“Chủ pháo hai đã sẵn sàng!”

...

“Chủ pháo mười ngàn đã sẵn sàng!”

Văn Minh ngồi trên mẫu hạm, đôi mắt già nua nhìn về phía vết nứt không gian xa xa. Từ trên mẫu hạm phải cách nơi vết rách hơn ba mươi phút ánh sáng. Nhưng nhờ tấm kính thiên văn, khoảng cách đó gần như không đáng kể. Văn Minh nhú đôi mắt, nhìn con Kaiju đang gào thét, từ vết nứt dần dần xuất

hiện. Khóe môi ông nhếch lên một nụ cười khinh miệt -” Bây giờ không phải như ngày xưa, đứng trước hơn mười ngàn viên Hạt, dù là Kaiju cấp tám cũng phải chết... “- ông thầm nghĩ.

Ngón tay ấn vào mặt kính, ông hạ lệnh.

“Bắn! “

~~~~~

Ù ù ù!

Chiếc chiến hạm đời mới của Nguyễn gia đang băng băng bay về phía tinh hệ X.

“Thiếu gia, còn ba giờ bay nữa là về nhà rồi! “

“Ta biết rồi. “

Một cậu thiếu niên mười hai, mười ba tuổi đang ngồi trên một chiếc salon thoải mái, hai chân vắt lên chiếc bàn trước mặt. Một giọng nói từ ngoài cửa cất ngang mạch suy tư của cậu. Ấn vào màn hình nano, để cho đoạn phim tư liệu về lịch sử Ngân Hà tạm dừng, cậu đứng dậy, vươn mình. Từng tiếng răng rắc vang lên, cậu thanh niên rên lên một tiếng thoải mái rồi đi về phía cửa sổ.

Nhìn bên ngoài tinh không xa xa, cậu lại trầm tư một hồi lâu. Đôi mắt lại lóe lên một tia mờ mịt, - “ta rốt cuộc phải tìm nàng như thế nào? “- Đưa tay vuốt chiếc nhẫn trên tay, Vinh thầm nghĩ.

“Mà thôi, trước hết phải khôi phục thực lực đã. Thật không ngờ ở hạ giới này còn có Yêu tộc.”

“Hạ Giới? Yêu tộc? Đó là gì? “

Một giọng nói yếu ớt truyền đến, đằng sau Vinh không biết lúc nào xuất hiện thêm một người thiếu niên. Sắc mặt hắn cực kỳ tái nhợt, bước đi hơi không vững, cảm giác như một con gió nhẹ nhàng có thể xô ngã hắn vậy.

“Người tinh nhanh hơn ta nghĩ. “

Vinh không trả lời, quay lại nhìn tên thiếu trước mắt này, đánh giá vài lần.

“Cảm ơn thiếu gia đã nương tay, nếu không chỉ sợ ngay lúc đó tôi sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.”

Giọng Hàn Băng khàn khàn, giọng cậu rất bình tĩnh, không một chút nịnh nọt hay khách sáo nào.

“Người từng học qua kiếm sao? “

“Một chút! “

“Ừ! Dùng để múa may cũng không tới nỗi nào.”

“Người... “

Hàn Băng nghe thấy vậy bỗng nhiên nổi giận, sư phụ cậu, cũng chính là vị đội trưởng đội hai - vị thư sinh nho nhã. Người mà cậu vô cùng tôn kính vậy mà bị một tên nhóc con này nói chẳng ra làm sao.

“Đừng tức giận, cho dù tên sư phụ người tới trước mặt ta cũng chỉ là thằng hề múa may thôi! “

Đây là lời nói thật! Ở Thần Giới, lĩnh ngộ về kiếm của Vinh có thể nói có một không hai đương thời. Huống chi bây giờ chỉ là một tên hộ vệ ở Hạ Giới.

Hàn Băng hít sâu một hơi để bình tĩnh lại. Cậu từ bé đã trải qua vô số chuyện, nên nói trưởng thành trước tuổi cũng không sai. Cậu biết, tên nhóc con kiêu ngạo này có một thân bản lĩnh về kiếm pháp có thể nói là thiên tài... không, thiên tài đã không thể hình dung được hẳn nữa. Một tên nhóc mười hai tuổi, về kiếm thuật không nói làm gì, nhưng một chương kia... nghĩ tới đây, Hàn Băng rung mình. Một chương đó đã làm toàn bộ buồng phổi nát vụn, xương sườn gãy gần hết. May mắn sao, tìm cậu không bị cái xương nào đâm phải, nếu không chữa trị kịp thời, chắc cậu cũng đã cùng các cụ ăn chuối xanh, ngồi ngắm gà nude toàn thân rồi.

Hàn Băng im lặng không nói gì, chỉ đứng đó như một bức tượng, coi như không nghe thấy lời của Vinh.

Vinh lại ngồi lên chiếc ghế salon, hai chân vắt lên bàn, đưa tay lấy một vài miếng hoa quả ướp lạnh cho vào miệng, rồi đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Người có tin trên đời có Thần Linh? “

Hàn Băng trầm mặc một hồi rồi nhẹ giọng nói.

“Thần Linh? Có sao? Nếu có cũng chỉ là tu sĩ mạnh, rất mạnh mà thôi.”

Vinh hai mắt lóe sáng, cậu rất bất ngờ với câu trả lời này, mỉm cười gật đầu nói.

“Rất hay, trả lời rất hay, vậy còn Yêu, Ma? Nếu người trả lời làm ta hài lòng, ta sẽ cho người biết Hạ Giới là gì? Yêu Tộc là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Người sắp chết rồi!

Hàn Băng trầm tư.

Dần dần, căn phòng trở nên im lặng, chỉ nghe thấy tiếng “tích tích” nhỏ nhỏ từ chiếc đồng hồ điện tử.

Hắng giọng, Hàn Băng bắt đầu nói.

“Theo quan niệm dân gian ở hầu hết các quốc gia thì Ma là một từ để chỉ linh hồn của người chết hoặc các sinh vật khác như động vật, thực vật, xuất hiện ở thế giới của người đang sống. Những phức tạp về hình thái tồn tại của ma rất đa dạng và có thể khác nhau tùy theo từng khu vực, nền văn hóa. Từ những trường hợp mô tả ma vô hình, bóng mờ cho đến những mô tả ma có thể xác như một người sống.

Mặc dù khoa học công nghệ hiện đại ngày nay đang phát triển mạnh mẽ, những phân tích và nghiên cứu về ma nói riêng hay về lĩnh vực tâm linh nói chung vẫn còn gây ra nhiều tranh cãi. Những quan niệm lâu đời về sự sống sau cái chết cũng là một trong những điều khiến nhiều người tin rằng ma hay sự trở về của linh hồn người chết là không có thật. Một số cho rằng là có thật...”

Vinh sững sốt, liền khua khua tay ý bảo dừng lại.

“Này, này... người luyện thuyên gì thế?”

“Chả phải thiếu gia kêu tôi nói khái niệm về Ma sao?”

Hàn Băng ngược ngừng nói.

“Tôi cũng không biết Ma là gì, nên tra Google. Thấy kết quả như vậy...”

Suýt chút nữa Vinh phun hết cốc nước vừa uống ra ngoài. Vỗ vỗ ngực, cậu trừng mắt nhìn Hàn Băng rồi nói.

“Không biết thì người kêu không biết, bày đặt tra Google...”

“Tôi chỉ muốn biết Hạ Giới hay Yêu tộc là gì thôi mà...”

Hàn Băng ngồi xuống chiếc ghế salon đối diện, rót cốc cậu cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi. Dù vượt qua được nhiều thử thách trong âm vệ, được huấn luyện cực kỳ khắc khe để trở thành một sát thủ trong sát thủ, một lính đánh thuê xuất sắc nhưng cậu vẫn chỉ là một cậu nhóc. Tò mò với thế giới bên ngoài, thích nghe truyện xưa. Với lại còn là lần đầu tiên tiếp xúc với một người cùng lứa, lại là người đánh bại cậu một cách thê thảm, thậm chí còn gần chết.

Vinh kéo đĩa hoa quả về phía mình, nằm ườn trên chiếc ghế, nhấm nháp từng miếng hoa quả ướp lạnh, nói.

“Chả phải người có Google sao? Tra đi...”

“Khụ khụ... toàn ra kết quả không đâu vào đâu. Tôi biết Nguyễn gia có nhiều sách cổ cùng rất nhiều tài liệu từ thời xa xưa, với quyền hạn F cấp của tôi thật sự không cách nào tra được. Không biết thiếu gia có thể kể tôi nghe không?”

“Quyền hạn cấp F là gì?”

Vinh nhướn mày hỏi.

Hàn Băng ấn vào thái dương, lập tức xuất hiện một chiếc kính mô phỏng, trên mắt kính trái lập tức lóe lên ánh sáng. Trước mặt Vinh liền xuất hiện một hình ảnh chiếc thẻ thông tin bốn chiều.

Họ và tên: Hàn Băng

Tuổi: 16

Số hiệu công dân: 1111xxxxxx

Nơi cư trú: Tỉnh Hệ X, khu vực 2, tỉnh cầu 3196.

Nghề nghiệp: Lĩnh đánh thuê F cấp.

Quyền hạn công dân: F

...

Từng số liệu được hiển thị ra trước mắt Vinh, Vinh trầm tư rồi hỏi.

“Ta tra cứu quyền hạn bằng cách nào?”

“Thiếu gia không biết sao?”

Hàn Băng sững sốt.

“Đây!”

Hàn Băng bấm nhẹ lên mắt kính, lập tức chiếc kính biến thành thực chất. Tháo chiếc kính đưa cho Vinh, Hàn Băng nói.

“Thiếu gia đeo vào, đợi mười giây cho chiếc kính tích hợp với con chip vi mạch sau đầu thiếu gia, liền có thể kiểm tra được số liệu của cậu.”

Có chút ngạc nhiên cảm lấy chiếc kính, Vinh hơi ngượng ngùng. Không phải kĩ thuật của thân thể này không có, mà là do Vinh lười tìm hiểu. Cái thế giới này với Vinh hoàn toàn xa lạ, một nền văn minh cực kỳ tiên tiến, với những thiết bị lần đầu tiên cậu thấy trong đời. Vinh kiếp trước từng đi qua nhiều giới, nhưng hầu hết ở đó toàn tu sĩ quanh năm chìm đắm vào tu luyện. Những người đại thần thông không thiếu, phạm nhân thì lại càng nhiều vô kể. Nhưng ở đây lại bất đồng, con người ở đây có một bộ óc tính toán, suy tư một cách cực kỳ đáng sợ. Những phát minh để phục vụ đời sống không chèn được vào đâu, thậm chí những phát minh về vũ khí. Một phạm nhân với một cái nút bấm ở đây có thể diệt cả một hành tinh, thậm chí càng nhiều hơn thế nữa. Nếu cho họ đủ thời gian, đủ tài nguyên...

Vinh cũng phải rung mình, ở kiếp trước, với tu vi của cậu, một kiếm chém xuống cũng có thể bỏ đời một hành tinh. Nhưng ở đây đa số đều là phạm nhân...

Với lấy chiếc kính, trong sự tò mò Vinh đeo lên.

“Tích, tích, tích...”

Từng tiếng động nhỏ vang lên bên tai cậu. Bỗng chốc, bên mắt trái cậu xuất hiện từng hàng chữ. Hàng chữ cực kỳ nhỏ, người khác không thể nhìn thấy, nhưng trước mắt Vinh lại cực kỳ rõ ràng.

“Tích hợp chip vi mạch thành công. Cảm ơn ngài đã sử dụng sản phẩm của tập đoàn Thạch Linh.”

“Tra số liệu cá nhân.”

Vinh theo lời Hàn Băng chỉ dẫn, nói. Lập tức một loạt số liệu hiện ra trước mắt Vinh.

Họ và tên: Nguyễn Thành Vinh

Tuổi: 13

Số hiệu công dân:????

Nơi cư trú: Tỉnh Hệ X.????

Nghề nghiệp: Không

Quyền hạn công dân:????

...

Ghi chú: Cấp độ của Kính không cao, muốn tra xét kĩ hơn mong quý khách sử dụng sản phẩm Kính cấp độ cao hơn.

Hàn Băng nhủ thầm, nhìn tư liệu trên kính phát ra chả khác nào không nhìn. Thở dài một hơi, có lẽ cấp bậc bảo hộ của thiếu gia quá cao, nên chiếc kính từ ngoại phổ thông của mình không hiển thị ra cũng là điều bình thường. Không xoắn xuýt vấn đề này nữa, Vinh đưa chiếc kính trả lại cho Hàn Băng nói:

“Trà nguội! “

Tiếp lấy chiếc kính, Hàn Băng liền hỏi.

“VẬY VẤN ĐỀ KIA? “

“VẤN ĐỀ KIA BAO GIỜ NGƯỜI ĐỦ THỰC LỰC SẼ CÓ THỂ TÌM HIỂU ĐƯỢC. “

Vinh quăng một quả nho vào trong miệng, lười biếng đáp.

“VẬY THIẾU GIA CÓ THỂ DẠY TÔI KHÔNG? “

Biết được thực lực của vị thiếu gia này kinh người, Hàn Băng liền không ngần ngại học hỏi.

“Ồ, NGƯỜI MUỐN HỌC? “

Vinh nhấc mí mắt, quay về phía Hàn Băng hỏi.

“PHẢI, TÔI MUỐN CÀNG NGÀY CÀNG MẠNH HƠN. “

Hàn Băng trả lời một cách kiên quyết.

“LÝ DO? “

“LÝ DO? TÔI MUỐN MẠNH MẼ ĐỂ CÓ THỂ KIỂM ĐƯỢC CÀNG NHIỀU TIỀN. CÓ NHIỀU TIỀN RỒI CHA MẸ TÔI CÓ THỂ CÓ CUỘC SỐNG TỐT HƠN. HƠN NỮA, THỰC LỰC CÀNG MẠNH, TÔI CÓ THỂ TÌM KIẾM ANH TRAI CỦA MÌNH.”

Vinh đáng vẻ lười biếng, vẫn nằm ườn trên chiếc ghế salon, liếc mắt sang Hàn Băng nói.

“ĐÁNH MỘT BÀI QUYỀN MÀ NGƯỜI TỰ HÀO NHẤT CHO TA XEM “

“ĐƯỢC”

Không chút do dự, Hàn Băng lập tức đứng dậy. Khởi động một chút rồi bắt đầu đánh quyền. Từng quyền, từng quyền đánh ra mạnh mẽ, có lực. Không khí xung quanh quyền pháp có chút dao động, càng đánh càng cảm thấy lực lượng mười phần, Hàn Băng hết lớn, một quyền mạnh mẽ đánh ra. Đánh vào vách tường kim loại cạnh đó làm vang lên một tiếng, không ngờ tạo ra một vết lõm. Thở dài một hơi, vẻ mặt đắc ý vô cùng, quay về xem vị thiếu gia này nói như thế nào. Chỉ thấy hần đến liếc cũng chả thèm liếc lấy một cái, ném một quả nho vào miệng, vẻ mặt cực kỳ hưởng thụ.

“KHỤ KHỤ... THIẾU GIA, TA ĐÁNH XONG RỒI, NGƯỜI THỬ NHẬN XÉT XEM”

Gặp hần bộ dáng hưởng thụ có thừa như vậy, Hàn Băng không nhịn được lên tiếng nói.

Vinh lúc này mới liếc mắt nhìn qua, chỉ nói hai tiếng.

“RÁC RƯỜI!”

Dường như cảm thấy mình nói có vẻ sai sai, liền quay sang nói lại.

“RÁC RƯỜI CŨNG KHÔNG BẰNG.”

Hàn Băng nghe thấy thế lão đảo suýt ngã. Đây chính là bộ quyền pháp lợi hại nhất của đội ba, không ngờ vào miệng vị thiếu gia này lại là rác rưởi. Không, đến rác rưởi cũng không phải. Bộ Phi Hổ quyền này chính là bộ quyền pháp nổi danh trong tỉnh hệ X a, trải qua vô số năm, được rất nhiều vị cường giả cải tiến cùng ma luyện, mặc dù uy lực không lớn lắm, nhưng khuyết điểm ít vô cùng, thậm chí là không có. Được mệnh danh là “Quyền pháp hoàn hảo “. Quyền pháp như vậy mà thiếu gia lại nói thành ra như thế.

“Thế nào? Không phục? “

Vinh lại lười biếng nói. Quả thực Hàn Băng có chút không phục. Quyền pháp này cậu luyện cũng tới tám chín năm, ngày nào cũng khổ luyện, bây giờ cũng thậm chí thành bản năng rồi. Một quyền đánh ra, sức nặng phải từ 800-900 cân có thừa.

“Thiếu gia, bộ quyền này tôi luyện nhiều năm, lực đánh ra đã phá vỡ ghi chép của ám vệ đội ba. Chính miệng đội trưởng nói trong vòng năm mươi năm sợ rằng không có ai có thể vượt qua. “

Hàn Băng không phục, lên tiếng nói.

“Ồ! VẬY NGƯỜI CÓ THỂ NGAY BÂY GIỜ ĐÁNH RA BAO NHIÊU LỰC? “

Hàn Băng không trả lời, quay lại chỗ bức tường, như là thao tác gì đó. Bỗng dưới sàn trời lên một cái cột kim loại, Hàn Băng đi đến giải thích.

“Đây là Lực kim, cứng rắn vô cùng, có thể tạo ra rung động có thể đo được lực của một phát ra. Trên đó có một công cụ đo lực chính xác vô cùng.”

Không dài dòng, hít sâu một hơi để ổn định lại, Hàn Băng bỗng hét lên một tiếng, chân phải đạp mạnh về phía trước một bước. Kèm theo đó là một quyền xé không mà đến, mang theo toàn lực của Hàn Băng.

Bình!

Một tiếng va chạm trầm đục vang lên. Ngay sau đó, thiết bị trên Lực kim hiện lên một con số

912!

“Chín trăm mười hai cân!”

Hàn Băng gật đầu, mặc dù bị thương chưa phục hồi nhưng lực quyền của cậu vẫn còn không suy giảm.

“Đau không?”

Vinh nhàn nhạt lên tiếng. Hàn Băng lập tức ngẩn ngơ hỏi lại.

“Đau? Tay tôi vẫn thấy bình thường mà?”

“Ý ta nói là phần vai dưới bên phải phía sau lưng có thấy đau không?”

“Không thấy cảm giác gì.”

Hàn Băng đáp lại.

“Ấn thử vào chỗ xương dưới, đó, chỗ đó.”

Hàn Băng vẻ mặt mờ mịt, nhưng vẫn làm theo lời Vinh, vòng tay ra sau lưng ấn một cái. Nhưng vừa mới dùng lực ấn nhẹ một cái. Một cơn đau vô cùng xộc vào tận trong óc, khiến Hàn Băng hai mắt tối sầm, lao đảo suýt ngã. Cố gắng tỉnh táo lại, đứng gượng dậy, mang theo tâm trạng lo lắng vô cùng, Hàn Băng vội vàng hỏi.

“Tôi, tôi rốt cuộc là bị làm sao?”

Vinh vẫn lười biếng như cũ, kiểu như làm việc lâu năm rồi chỉ mấy khi được lười một trận vậy, vẫn nhàn nhạt đáp.

“Không có gì, chẳng qua là ngươi sắp chết thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Kí ức

“Sắp chết?”

Hàn Băng hai mắt đen lại, ngồi phịch xuống ghế liền thất thần.

“Khi ngươi đánh quyền a, khí huyết toàn thân sẽ sôi trào, cảm giác lực lượng mười phần, nhưng tại sao lực đánh ra lại chỉ có chín trăm cân?”

“Là chín trăm mười hai cân?”

Hàn Băng vô thức phản bác.

“Ừ thì chín trăm mười hai. Bây giờ làm theo ta nói, đánh lại một lần bài quyền vừa xong, đến đoạn tay phải móc lên thì chuyển thành tay trái, lúc khí huyết cảm thấy sôi trào liền kệ nó, động tác phải càng ngày càng chậm lại. Lúc đánh vào Lực kim thì bước bằng chân phải, nhưng xuất quyền tay trái... nhớ kĩ lúc ra quyền dùng ba phần lực thôi, ừ thử lại đi.”

Vinh vẫn bộ dáng đó, chỉ nói đôi ba câu. Hàn Băng nghe vậy liền đứng dậy lại lần nữa, đánh thêm một lần. Lần này cậu làm theo đúng như lời Vinh nói, mặc dù động tác hơi trái quy luật, nhưng Hàn Băng vốn thông minh, suy diễn một hồi liền có thể thao tác ra thành công. Đến lúc chuẩn bị đâm một quyền vào Lực kim liền theo lời Vinh nói, chỉ đâm ra ba thành lực lượng, nhưng dù sao Hàn Băng cũng chỉ là một thiếu niên, không thể thu xuất tự nhiên, nên lực đánh vào vẫn còn hơn ba thành.

Rầm!

Một tiếng thanh thúy từ Lực kim phát ra, Hàn Băng vội vã nhìn vào màn hình đo lực. Chỉ thấy màn hình hiện lên một con số.

8900 kg!

“Tám... tám ngàn chín trăm cân?”

Hàn Băng sấp hồng mắt, chỉ thay đổi mấy động tác, khí lực cậu dùng ra cũng chỉ có ba mươi phần trăm. Không, lớn hơn một thành, phải tới bốn mươi phần trăm. Mà lực lượng đo được gấp gần mười lần lực lượng cậu phát huy ra lúc trước đó. Nếu phát huy ra toàn lực, chẳng phải, chẳng phải cũng đạt tới gần hai vạn cân sao?

Há hốc mồm, Hàn Băng có cảm giác hoài nghi bấy lâu nay cậu vẫn luyện công pháp được coi là đỉnh cao nhất của đội ba liệu có thật rác rưởi không.

“Thiếu... thiếu... thiếu gia, chuyện này, chuyện này là như thế nào?”

Không để ý tới vẻ mặt thất thố của Hàn Băng, Vinh lại ném vào trong miệng một quả nho, nhẹ nhàng đáp.

“Cái võ kỹ này của ngươi thực sự cũng không có vấn đề gì, có vấn đề chính là ngươi. Tám tuổi ngươi đã bắt đầu luyện, nếu ta đoán không sai, năm mười tuổi ngươi đã có cảm giác như vai phải gánh một cái gì đó nặng nề đi.”

“Cái này... cái này, làm sao thiếu gia biết?”

Hàn Băng bị dọa tí nữa thì ngất đi, không phải Vinh nói không đúng, mà là nói quá đúng. Năm lên mười cậu quả thật có cảm giác như lúc nào trên vai phải cũng phải gánh một cục tạ cả trăm cân vậy. Cứ nghĩ là do tu luyện khắc khổ nên lúc đó cũng không để ý. Dùng một vài loại cao bồi, cuối cùng sau một năm mới đỡ. Chuyện này cậu không hề nói với bất kỳ ai, nhưng thật không ngờ lại bị vị thiếu gia này một lời nói thẳng ra.

Sao có thể nhìn ra được cơ chứ?

“Cái quyền pháp rác rưởi đó, với lực lượng của ngươi dù không luyện chính xác nhưng ít nhất cũng phải đánh được chỉ ít hơn hai ngàn cân, cái này ta cũng từng lãnh giáo qua con dao ngươi từng đâm ta. Lực lượng lúc đó có lẽ qua bộ giáp được tăng gấp ba lần nhưng cũng đạt tới sáu nghìn cân. Vậy lực tay toàn lực của ngươi lúc đó phải đạt xấp xỉ hai ngàn. Mà ngươi xem lúc này, ngươi đâm toàn lực một quyền chỉ đạt được chín trăm cân...”

“Là chín trăm mười hai.”

Hàn Băng sắc mặt nghiêm túc nói. Suýt chút nữa Vinh tặng cho Hàn Băng cả một đĩa hoa quả vào mặt. Trừng mắt, Vinh nói.

“Đừng bao giờ ngắt lời ta!”

“Vậy nguyên do là cái gì?”

“Do ngươi yếu mà cứ thích ra gió, năm tám tuổi nếu ngươi chịu khó tập quyền pháp cơ sở hai ba năm rồi mới tập Phi gì gì kia quyền rác rưởi kia thì bây giờ cũng không tới nỗi này”

“Là Phi Hổ quyền”

Hàn Băng lăm bằm, lần này cậu cũng không dám nói to nữa, lại tiếp tục nghe Vinh nói.

“Do ngươi không có cơ sở, xương cốt còn yếu kém lại trực tiếp tập luyện Quyền pháp so với ngươi cao cấp. Phi Hổ quyền, quyền như phi hổ, nhanh chóng cùng cương mãnh. Nếu ngươi luyện qua khí công, khí thấm nhuần vào từng gân, cơ, bắp thịt thì khi tu luyện mới không có bất kỳ ảnh hưởng gì. Nhưng ngươi quá mức vội vàng cầu tiến, thân thể quá yếu, gượng ép tu luyện loại quyền pháp cương mãnh này sẽ chỉ làm cho thân thể trọng thương. Trải qua thời gian dài, thương thế sẽ càng ngày càng nặng. Nếu như tiếp tục tập luyện, ta có thể đảm bảo với ngươi, không tới hai năm, toàn bộ cánh tay phải của ngươi sẽ phế hoàn toàn, các bắp thịt sẽ hoại tử trăm phần trăm, từ đó gân sẽ bị rút lại, sau nửa năm nữa sẽ liệt nửa người sống không bằng chết a.”

Vinh nói hơi nhiều, miệng có chút khô, không để ý tới sắc mặt Hàn Băng đang tái mét, tự rót cho mình một cốc nước rồi uống ngon lành.

Chẹp chẹp hai tiếng. Vinh nhàn nhạt lên tiếng.

“Thế nào? Ta nói không phải? Chắc không cần hai năm đâu, ta có thể đoán, mỗi đêm lúc ngủ, ngươi sẽ cảm thấy nửa người bên phải không còn một chút cảm giác nào đi.”

“Tôi...”

Hàn Băng run rẩy, quả thật có chuyện như vậy, lúc đó Hàn Băng chỉ cho là tập luyện quá mệt mỏi nên không để ý tới điều đó. Có nằm mơ cũng không ngờ được là do bản thân tập luyện Phi Hổ quyền pháp.

“Thiếu... thiếu gia... có... có cách nào cứu tôi không?”

Lúc này thì Hàn Băng cũng hiểu rõ, vị thiếu gia trước mặt này, nhìn bề ngoài trông nhỏ tuổi, nhưng tuyệt đối là cao nhân trong cao nhân.

Bởi vì mọi điều thiếu gia nói ra đều hoàn toàn trùng khớp với tình trạng của bản thân. Chưa nói ra thì chẳng mấy chú ý, bây giờ vừa nói ra thì mình đã hiểu ngay, tất cả đều đúng!

“Đầu tiên là hạn chế luyện tập Phi Hồ quyền, có tập thì tập những động tác ta vừa chỉ cho ngươi. Thứ hai là tập thêm một loại khí công có tác dụng ôn dưỡng thân thể, còn về ám thương của ngươi, đợi về gia tộc ta sẽ nghĩ cách giải quyết.”

“Được...”

Hàn Băng gật đầu, cũng không dám nhiều lời.

Vinh cũng không nói gì nhiều, nằm trên ghế salon từ từ nhắm mắt lại. Nhìn bề ngoài như là cậu đang thiếp đi vậy, nhưng thực tế bên trong lại đang thu xếp lại một số mảnh kí ức của thân thể này. Thân thể này là một thiếu gia thuộc một gia tộc bá chủ, thông tin biết được rất nhiều nên Vinh muốn dành thời gian sắp xếp một chút.

Cái vũ trụ này được thống nhất gọi là Nam Minh. Các thế lực mọc lên vô số, nhất là sau cái thời kỳ Tân Thế Giới. Tân thế giới là cách gọi cách đây hơn ba nghìn năm, khi có một đám người từ thời không khác xé rách một đạo không gian, đi tới vùng không gian này. Bọn họ được gọi là tu sĩ Đại Hòa giới, bởi vì bọn họ, từng người từng người đều mang theo năng lực không tưởng tượng nổi. Nào là phi hành, nào là phép thuật, nào là luyện đan... Trong cái thời buổi công nghệ phát triển, thần phạt đã không còn nằm trong tín ngưỡng của loài người, thì một đám người kia đã phá vỡ mọi quy tắc vật lý đi tới nơi này.

Không chỉ có bọn họ, theo sau còn có một đám Kaiju khủng bố vô cùng. Trong chiến dịch đầu tiên tiếp đón những người tới từ Đại Hòa giới, Tổng tư lệnh Phạm Văn Minh, người được coi là huyền thoại cho tới tận bây giờ. Chỉ huy toàn bộ hạm đội, tiêu diệt hoàn toàn một đám Kaiju, thậm chí trong đó còn có hai con cấp bảy. Uy vọng của ông trong quân đội càng cao được người dân trong toàn bộ liên bang vô cùng kính trọng. Tuy nhiên, sau chiến dịch đó, ông lại từ chức tổng tư lệnh, tuyên bố ra bên ngoài là nhận một cô con gái nuôi rồi từ đó lập nên Phạm gia.

Những cao tăng của Đại Hòa giới cũng từ đó quy ẩn, phó mặc toàn bộ người cho Liên Bang. Nhưng cũng chính vì lý do đó, dẫn tới một cuộc chiến tranh thảm liệt nhất trong lịch sử Nam Minh.

Con người, ai cũng có lòng tham, dục vọng. Không chỉ có ở người Liên Bang, mà còn có ở người Đại Hòa. Một đám người vì tham muốn thọ mệnh dài, tham muốn sức mạnh mà bất chấp tất cả, từ ngoài sáng trong tối bắt giữ nhiều người Đại Hòa hòng tra hỏi ra thứ gọi là công pháp tu tiên. Người Đại Hòa, cũng vì quen tự do tự tại, không muốn bị ước thúc. Một phần cũng không có coi mấy “con kiến hôi” này vào mắt. Một phần có dã tâm muốn nô dịch đám kiến hôi này, nên khắp nơi phát động chinh phạt, thực lực của họ thông thiên, súng đạn gần như không hề có một chút tác dụng nào. Thậm chí tên lửa hay pháo cao xạ cũng chỉ có tác dụng không đáng kể chút nào. Từ đó rất nhiều nơi chiến tranh, nô dịch, bắt người. Hỗn loạn từ đó bắt đầu.

Dần dà, chính phủ đã không còn có thể khống chế được cục diện nữa. Cái gì tới cũng phải tới, chiến tranh Vũ Trụ bắt đầu.

Một cuộc chiến thảm liệt vô cùng giữa tu sĩ cùng thường nhân. Giữa chân khí cùng súng đạn. Giữa Siêu nhiên và Công nghệ cao.

Cuộc chiến đã không thể kiểm soát được, thương vong vô cùng lớn. Con số đã đạt tới hàng tỷ tỷ nhân mạng. Một trận chiến cuối cùng cực kỳ kinh khủng. Chín trăm quả Hạt cùng lúc phát nổ, thương vong lúc đó cũng đã không thể đo đếm được. Cả sáu tinh hệ đồng loạt bị xóa bỏ, cùng lúc đó tai nạn cũng bắt đầu đối với nhân loại.

Từ chỗ chín trăm quả Hạt phát nổ. Luồng năng lượng cuồng bạo vô cùng đã tạo nên một hố đen khổng lồ. Hố đen đó không ngờ lại là một cánh cổng. Một cánh cổng không gian vô cùng lớn.

Hố đen tạo ra một cánh cổng không gian hình thành cũng không có gì ngạc nhiên. Vì sau một thời gian, nó sẽ tự đóng lại. Cái hố đen này cũng vậy, chỉ cần một thời gian nó sẽ tự động đóng lại. Chuyện cũng không có gì, cho đến khi, một cái móng vuốt cực kỳ khổng lồ, to tới nỗi phải bằng cả nửa cái tinh hệ. Trực tiếp chọc thủng cái hố đó, một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng từ nó phát ra. Mang theo sự cuồng bạo cùng hủy diệt vô tận, tỏa ra khắp bốn phía. Luồng khí tức đó mang theo một loại sức mạnh không gian kì quái vô cùng. Không ngờ định trụ lại hố đen, tạo ra một cánh cửa không gian chân chính.

Rồi từ trong cánh cổng đó chui ra một đầu, hình thể khổng lồ, bộ dáng dữ tợn. Không phải cái khác, chính là thứ đã hủy diệt Đại Hòa giới, thứ đã làm cho Liên Bang cũ khốn đốn.

Kaiju!

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Thuộc tính của Hàn Băng

Kaiju!

Một con chui ra khỏi cánh cổng.

Mười con chui ra khỏi cánh cổng.

Một trăm con chui ra khỏi cánh cổng.

...

Một trăm triệu con chui ra khỏi cánh cổng.

Một tỷ con chui ra khỏi cánh cổng.

Số lượng Kaiju đã đạt tới con số không thể nào tưởng tượng nổi. Một con Kaiju cấp bảy đã có thể quấy tan gần nửa vũ trụ này. Đàng này, Kaiju cấp bảy số lượng đã lên tới hai mươi con.

Vũ trụ Nam Minh từ đó bước vào thời kỳ gọi là Ngày Tận Thế.

Tám năm sau ngày tận thế. Nhân số của Đại Hòa giới cùng vũ trụ Nam Minh chỉ còn lại hơn bốn mươi phần trăm. Cả một nửa vũ trụ đã bị hủy diệt không còn.

Nhân loại nói chung, lúc này đoàn kết chưa từng có trong lịch sử. Nhân tài bắt đầu xuất hiện ló ló. Một nhóm người cầm đầu một số thế lực còn lại đã cùng nhau hợp tác lại. Người cầm đầu thế lực lớn đầu tiên đứng lên, kêu gọi mọi người tập hợp, vô tư truyền thụ cho vô số bí tịch tu luyện. Công hiến ra toàn bộ những công pháp tu luyện ra toàn thế giới.

Người đời gọi ông là Phạm Thánh - Phạm Chiêu Hòa!

Người thứ hai đứng lên, công hiến ra vô số công nghệ, vô số những tình báo chi tiết về mỏ quặng khoáng thạch kim loại cùng tài nguyên tu luyện

Người đời gọi ông một tiếng Nguyễn Thánh - Nguyễn Công Thành.

Người cầm đầu đại thế lực thứ ba không chút do dự công hiến ra một lượng tài nguyên cùng vật tư khổng lồ, nhiều tới nỗi đủ để số nhân loại còn lại cầm cự được cả một năm.

Người đời gọi ông một tiếng Thiệu Thánh - Thiệu Gia Bảo.

Người thứ tư, bà từng là Thượng Nghị Sĩ, cầm đầu Thượng Viện, Hạ Viện cùng bộ máy chính phủ. Bà rất được người dân cả Liên Bang cũ cùng Đại Hòa giới tôn kính cùng ủng hộ. Bà có thể kêu gọi vô số người vô tư công hiến nhân lực.

Người đời xưng bà một tiếng Phương Thánh - Phương Hân.

Người còn lại nắm giữ rất nhiều quặng đá năng lượng cùng với cách sản xuất ra Hạt cũng đồng loạt công hiến cùng công bố ra vô điều kiện.

Mọi người gọi ông là Lê Thánh - Lê Việt Hùng.

Năm người, năm đại thế lực khác nhau, nắm giữ ra năm ngành nghề khác nhau. Nhưng bọn họ đều nhất trí một điểm.

“Vô điều kiện công hiến mọi thứ, không tiếc bất kỳ thứ gì chỉ mong một điều - Người người đều mạnh, người người đều giỏi. “

Không hề cô phụ khổ tâm của bọn họ, người người ra sức học tập. Người có thiên phú tập trung tu luyện công pháp, người có đầu óc tập trung học tập công nghệ. Người có sức khỏe trực tiếp đi khai thác khoáng mạch. Người người đều ra sức, bất kể sang hèn, bất kể già trẻ, bất kể nam nữ, bất kể là người Liên Bang hay Đại Hòa. Bọn họ bây giờ chỉ có một mục đích. Càng ngày càng mạnh, càng ngày càng giỏi để có thể bảo vệ mảnh đất quê hương cuối cùng này.

Nhân loại bị dồn đến tận một góc vũ trụ bắt đầu phản kháng. Không còn những chiến hạm, không còn những phi thuyền tối tân. Chỉ có chiến đấu bằng máu thịt, bằng trí óc, và cả bằng niềm tin mãnh liệt.

Nhân loại đã thoát ra khỏi gông cùm, nhờ vào tu luyện, nhờ vào vô số công pháp tu hành. Cuối cùng bọn họ cũng có thể gọi là một tu sĩ. Vì để thống nhất, Phạm Thánh đã chia các cấp độ tu luyện thành G cấp, F cấp, E cấp, D cấp, C cấp, B cấp, A cấp.

Lực quyền đạt được 100 kg có thể bắt đầu tu luyện, được gọi là G cấp. Lực quyền đạt được 1000 kg, đạt được F cấp. Cứ thế nhân lên mười lần một cấp. Lực quyền đạt mười nghìn cân đạt được E cấp, một trăm nghìn cân là D cấp, một triệu cân là C cấp, mười triệu cân là B cấp và một trăm triệu cân là A cấp.

Mỗi một cấp có người đạt được đều sẽ được hưởng tài nguyên cùng quyền lợi tương ứng.

Từ đó nhân loại bắt đầu điên cuồng tu luyện. Nhân tài vô số kể, bọn họ lại dùng chính máu thịt của mình, chính đầu óc cùng công nghệ của mình cầm

chân lại được lũ Kaiju. Loài người đã bước vào một kỉ nguyên mới.

Càng đánh, loài người lại phát hiện ra, máu thịt của Kaiju không ngờ lại có thể giúp loài người tăng cao thể chất rất nhiều, các giáo sư đỉnh cao lúc bấy giờ nghiên cứu, và xác nhận hoàn toàn có thể sử dụng tăng cao thể chất cùng tu luyện. Thế là từ đó, không chỉ giết Kaiju vì bảo vệ quê nhà, mà còn có thêm động lực để tiêu diệt lũ quái vật này. Cường giả xuất hiện càng nhiều, nhân loại lại càng được an toàn. Cho đến hàng ngàn năm sau, cuối cùng loài người cũng dành được một bước nhảy vọt.

Đánh lui lũ Kaiju về phía cánh cổng không gian!

Từ đó tới nay, tuy vẫn còn từng đàn Kaiju xuất hiện. Nhân loại vẫn phải trả ra một cái giá không nhỏ để tiêu diệt. Tuy rất nhiều nhà chức trách muốn giải quyết tận gốc, muốn đóng lại hoặc hủy diệt hoàn toàn cánh cổng. Nhưng bọn họ nhận ra một điều, dù có cử ra bao nhiêu cường giả, bao nhiêu vũ khí tối tân cũng không có cách nào giải quyết được.

Nhưng cuối cùng, loài người vẫn chiến thắng.

Các thế lực cầm đầu, vì không muốn đi vào vết xe đổ của tiền nhân, bọn họ ngày đêm suy nghĩ. Cuối cùng cũng quyết định liên hợp các thế lực lớn nhỏ lại với nhau tạo nên Liên Hợp Quốc. Năm thế lực lớn nhất lúc bấy giờ phân biệt là Phạm Gia, Nguyễn Gia, Thiệu Gia, Phương Gia cùng Lê gia đồng ý với thành lập Liên Hợp Quốc. Nhưng bọn họ không tham gia vào đó, mà lại theo thời gian, ẩn đi trong mắt thế nhân.

Cái túi da này chính là một thiếu gia của thế gia ẩn đi đó - Nguyễn Gia.

Theo trí nhớ dần dần được khai mở cùng đồng hóa, Vinh cũng biết được toàn bộ những gì thân thể này biết.

Một đại thiếu gia, lúc vừa mới sinh ra đã được nhận định là thừa kế con quái vật khổng lồ này. Nhưng trớ trêu thay, lại là một tên tự kỉ nghiêm trọng. Tu luyện không được, nhưng được cái học tập trí thức vô cùng tốt. Cuối cùng, dù bệnh tật quấn thân nhưng Vinh vẫn được bồi dưỡng một cách tốt nhất.

Năm ngoái không ngờ được trường Oxford - một trong những trường danh giá nhất vũ trụ đặc tuyển dự thi. Trong gia tộc ai ai cũng bất ngờ, cùng vui vẻ. Nhưng cuộc vui cũng không bao lâu khi tàu vũ trụ trở về thiếu gia cùng vài người thị nữ, hộ vệ đi theo một tuyến đường vô cùng bí mật bỗng dưng mất tích.

Cả Nguyễn gia gần như nổ tung khi biết tin đó. Gần như toàn bộ lực lượng từ ngoài sáng, trong tối được huy động đi tìm kiếm. Cuối cùng vẫn cứu được, mọi người trong gia tộc thở phào một hơi nhẹ nhõm.

....

Đồng hóa xong một loạt những kí ức, Vinh lắc đầu. Không thể không nói, thân thể yếu đuối cùng bệnh tật này làm Vinh có chút đau đầu. “Lại phải luyện thể a, muốn đạt được Đạo thể có chút khó...”

Cảm thán một câu, Vinh lại bắt đầu tu luyện. Kinh mạch toàn thân đã được đả thông gần hết, dẻo dai vô cùng. Vinh không lo lắng về vấn đề vận chuyển chân khí. Đường như nhớ ra cái gì đó, Vinh mở mắt, nói với Hàn Băng:

- Ta truyền cho ngươi một luồng khí tức, ngươi thử vận chuyển. Xem ngươi thuộc tính thể nào.

Hàn Băng ngạc nhiên hỏi lại:

- Thuộc tính? Còn có thuộc tính?

Vinh lười biếng, nói lại với Hàn Băng:

- Trời đất vạn vật, thứ nào chả có thuộc tính. Tuy có một vài loại không nằm trong số đó, nhưng hầu hết đều sẽ có thuộc tính của mình.

Hàn Băng tuy ngạc nhiên vô cùng, nhưng cũng không phải thiếu hiểu biết. Cậu cũng từng thấy qua có người thi triển qua phép thuật. Thậm chí trong ám vệ có không ít người có dị năng nguyên tố.

Tiến gần về phía Vinh, chỉ thấy tay Vinh nhanh chóng đặt lên bụng cậu. Từ tay Vinh tỏa ra một loại ám áp khó nói lên lời.

Vinh cũng chỉ là tiện tay thử kiểm tra tên này một chút, xem có đáng giá mình bồi dưỡng không. Một tia Hỗn độn khí vô cùng nhỏ, nhẹ chui vào đan điền Hàn Băng, từ đan điền dạo qua một vòng. Hỗn độn khí vốn là xuất từ Hỗn độn nhất mạch do Hỗn Độn Đạo Tổ - cũng chính là sư phụ của Vinh, một trong những chư Tổ của Thần Giới tu luyện ra. Hỗn độn khí có từ khi thiên địa bắt đầu sơ khai. Chính là khí đầu tiên của vạn vật, thậm chí còn sinh ra trước cả Ngũ bảo sơ khai. Cường đại vô cùng, mang theo rất nhiều thuộc tính nên được gọi là Hỗn Độn. Vinh tu luyện chính là Hỗn Độn Kinh, có thể trực tiếp thu nhập hỗn độn khí trong trời đất để tu luyện, hoặc có thể thu thập vô số khí rồi kết hợp thành hỗn độn khí.

Hỗn độn khí có thể nhanh chóng chuyển hóa thành thuộc tính Vinh muốn, hoặc cũng có thể biến thành không có bất kỳ thuộc tính nào.

Một tia vô cùng mỏng manh tiến vào đan điền Hàn Băng, cũng không có thuộc vào nào. Vinh cũng chỉ tiện tay muốn kiểm tra thuộc tính của Hàn Băng rồi truyền cho hắn một vài pháp quyết luyện khí nhập môn sơ đẳng. Tuy chỉ là sơ đẳng, nhưng đó cũng là sơ đẳng trên Thần Giới, ở Hạ giới này có thể nói là Thần quyết.

Một tia hỗn độn khí du tẩu một vòng quanh đan điền, như là phát hiện ra cái gì đó liền tiến sâu vào trong.

Bỗng nhiên, sắc mặt Vinh biến đổi, trở nên ngưng trọng vô cùng, vẻ mặt lười biếng bỗng ngưng biết mất, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc vô cùng. Vì Hàn Băng chưa luyện qua môn khí công nào, nên đan điền mờ mịt vô cùng. Một tia hỗn độn khí như là một thanh kiếm sắc không gì cản nổi cứ thế đâm chém tới. Nhưng trong lúc đâm tới, tự nhiên dừng lại, như là cầm cây kim đâm phải tấm sắt vậy. Hỗn độn khí tuy chỉ là khí, nhưng mà vào tay Vinh lại sắc bén vô cùng. Thế mà lại bị dừng lại, không một chút nhúc nhích.

Đang tò mò không biết thứ này là thứ gì, chỉ thấy chỗ bị đâm như toát ra một luồng khí lạnh vô biên. Trong nháy mắt, tia hỗn độn khí bị đóng băng ngay tại chỗ. Không chỉ dừng lại ở đó, tia băng lạnh kia được đà lần tới, dọc theo tia hỗn độn khí, tiến thẳng ra bên ngoài, nhắm ngay vào bàn tay Vinh.

Vinh bất giác nhíu mày, liền chặt đứt liên hệ với tia hỗn độn khí. Nhưng không kịp, lập tức bàn tay phải liền ngay lập tức đóng băng.

Càng nhìn, ánh mắt Vinh càng trở nên ngưng trọng, miệng không khỏi thì thào:

- Đây là... đây là... không thể nào... sao ở Hạ giới lại xuất hiện thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Đạo Thể - Diệt Thể Băng Thể

Hàn Băng chứng kiến cảnh này cũng há hốc mồm, đang yên đang lành, tự nhiên thấy trong người hơi lạnh, rồi tay của thiếu gia đang đặt trên bụng mình tự dưng đóng băng.

Việc lạ như vậy có lẽ Hàn Băng là lần đầu tiên chứng kiến. Vinh nhìn chăm chăm cánh tay bị đông cứng của mình, ánh mắt càng ngày càng tỏa sáng. Rung nhẹ cánh tay, lập tức từng tảng băng nứt ra rơi xuống sàn kêu lạch cạch.

“Ngay cả hỗn độn khí cũng có thể đóng băng? Chả nhẽ là... Một trong thập đại Đạo thể - Diệt Thể Băng Thể sao? Không phải là đang nằm mơ đó chứ... tùy tiện kiểm tra lại ra được một tên có Đạo thể trong truyền thuyết?”

Không nhận được nhìn Hàn Băng chăm chăm, ánh mắt như muốn đốt cháy Hàn Băng vậy. Thấy thiếu gia nhìn mình chăm chú như thế, không hiểu sao một cơn khí lạnh bỗng chạy dọc sống lưng làm Hàn Băng rung mình một cái.

“Chả nhẽ thiếu gia... thiếu gia bị gay?”

Thầm nghĩ trong lòng như thế, Hàn Băng hỏi:

- Không biết, không biết tôi thuộc tính gì?

Nghe Hàn Băng hỏi như vậy, Vinh tỉnh lại, lại nằm ườn xuống ghé nhẹ nhàng nói:

- Thuộc tính Nước cùng gió. Nhưng do đều là tiên thiên nên lại diễn biến thành một loại thuộc tính hiếm gọi là Băng.

Tuy giọng nói nhẹ nhàng, nhưng trong lòng Vinh lại nổi lên sóng gió ngập trời.

Nếu như hỏi công pháp gì mạnh nhất trên thế gian? Thế nhân đều sẽ không chút do dự trả lời là Đạo Thuật! Mỗi một thời đại Đạo Tổ thừa nhận Thiên Đạo tán thành đều sẽ sáng tạo ra Đạo Thuật của riêng mình. Nó là bí thuật câu thông với Thiên Đạo, nối thẳng với trời xanh, cực kỳ cường đại. Trên thế gian chỉ sợ không ai nghĩ ra công pháp còn mạnh mẽ hơn Đạo Thuật, hoặc chỉ có người từ thời đại cực kỳ cổ xưa mới biết được.

Như Hỗn Độn Kinh của Vinh đang luyện, chính là Đạo Thuật nổi danh của Hỗn Độn Đạo Tổ. Chính là đã tu qua Đạo Thuật, nên Vinh biết Đạo thuật không bỏ như thế nào và đã có một thời cho rằng Đạo Thuật chính là công pháp mạnh nhất đương thời. Nhưng Vinh đã bị đánh vỡ quan niệm đó trong một lần đi du lịch vào một di tích và may mắn chứng kiến được một thứ. Chính thứ này đã làm cho Vinh hiện tại có dã tâm tu luyện Đạo Thể.

Thần giới từng có một truyền thuyết: Thiên Địa chưa mở, Thái sơ đảo lộn, Hỗn độn sơ khai, Ngũ tự xuất thế, Ngũ bảo đan sinh.

Chính là Năm chữ trong truyền thuyết. Nhưng thực sự thì từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói có ai thấy qua Ngũ đại thiên bảo, cũng chưa có ai gặp Ngũ tự thiên thư. Ở Thần Giới, đa số đều cho Ngũ đại Thiên Bảo chỉ là một truyền thuyết chứ đừng nói tới Ngũ Tự Thiên Thư.

Nhưng Vinh thì khác, nhờ một lần cơ duyên mà cậu đã đạt được một trong Ngũ Tự - Thể Tự.

Ngũ Tự bao gồm Thời Tự, Không Tự, Hỗn Tự, Thể Tự cùng Linh Tự.

Đạt được Thể Tự về sau, Vinh tìm hiểu ra được bí mật huyền ảo của thiên địa trong đó, nhờ vậy mà cho dù lúc đó căn cơ đã vững chắc, không thể tu

luyện, nhưng Vinh vẫn có thực lực cực kỳ nghịch thiên, chân chính đồng lứa vô địch.

Thể Tự được Vinh nghiên cứu rất lâu, cuối cùng nhờ vào thiên tư kinh người cũng lĩnh ngộ được hết. Thể tự chia làm chín loại: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, m, Dương, Phong, Lôi.

Tuy chỉ có chín loại này nhưng chúng lại ẩn chứa những ảo nghĩa tối cao nhất về Thể Chất của mọi sinh linh trong vũ trụ này. Chín loại lại diễn biến ra Thần Thể, Tiên Thể cùng vô số thể chất khác nhau. Như Diệt Thể Băng Thể, ở Thần Giới nổi danh vô cùng. Diệt Thể Băng Thể nổi danh nhất từ thời Băng Nguyên Đại Thánh. Một bộ thể chất băng lãnh độc nhất vô nhị, hoành hành Thần Giới vô số năm, vô số thiên tài cũng phải kinh sợ. Cuối đời, ông tiến về Bắc Băng Giới, lập nên Hàn Băng Thánh Vực, uy chấn một phương.

Diệt Thể Băng Thể chính là Thần Thể bắt nguồn từ Thể Tự, chính là do Thủy cùng Phong hai loại diễn biến ra, hiếm có vô cùng. Nay không ngờ lại xuất hiện trước mặt Vinh, làm cậu hoài nghi tên này có phải là người của Hàn Băng Thánh Vực chuyển thể không.

Nhưng cậu lại đẹp luôn cái ý nghĩ vô cùng vớ vẩn này đi, rồi lại lâm vào trầm tư thật lâu.

Vinh cứ nằm ườn trên ghế, đôi mắt khép hờ như đang ngủ nhưng thực ra trong lòng đang suy nghĩ. Như là quyết định một vấn đề nào đó. Vinh liền ngồi dậy, nghiêm túc vô cùng mà nhìn Hàn Băng:

- Ngươi có muốn trở nên mạnh hơn?

Hàn Băng cũng không hiểu vị thiếu gia này định làm gì, nghe thấy vậy liền gật đầu. Nói đùa, cậu tham gia ám vệ làm đủ thể loại nhiệm vụ để kiếm tiền thưởng. Ngoài mục đích nuôi gia đình, chăm sóc ba mẹ, mục đích còn lại chính là muốn mình càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

- Ta hiện tại chính là muốn truyền cho ngươi chân quyết một loại Thần thuật.

- Truyền cho tôi chân quyết của một loại Thần thuật?

Hàn Băng tâm thần chấn động, cũng không dám tin tưởng mà nhìn tiểu nam nhân trước mắt này. Tuy không biết chân quyết hay thần thuật là thứ gì, nhưng đã dính dáng tới Thần, cho dù Hàn Băng có ngốc hơn nữa cũng biết vô cùng lợi hại.

Chỉnh lại tư thế ngồi một chút, Vinh nhàn nhạt nói ra:

- Trước khi truyền cho ngươi chân quyết, ta nhất định phải đính chính lại mấy chuyện với ngươi. Thứ nhất, nhắc lại theo lời ta nói, dùng linh hồn để thể không được đem nó truyền cho người thứ hai, coi như là người thân nhất của ngươi cũng không thể, trừ khi là được ta cho phép.

- Được!

Hàn Băng không chút do dự gật đầu, liền nhắc lại theo những lời Vinh nói. Gọi là thể, nhưng thời buổi công nghệ phát triển, Hàn Băng cũng không tin tưởng mấy cái gọi là thể thốt lắm.

“Thực không hiểu vị thiếu gia này định làm gì?”

Thầm nghĩ khó hiểu, Hàn Băng nhanh chóng thể. Khi lời nói vừa ra khỏi miệng, không hiểu sao Hàn Băng đánh rùng mình một cái, cảm giác như thân thể mình thiếu đi một cái gì đó khó nói nên lời.

- Thứ hai, không bao giờ được đối nghịch với ta hoặc với những người bên cạnh ta, nếu không tự gánh chịu lấy hậu quả.

- Được!

- Thứ ba, chuyện hôm nay, không được nói cho bất kì người nào biết. Kể cả ba mẹ, anh chị em, người thân nhất cũng không được nói ra.

Vinh từ từ nói, thần thái vô cùng trịnh trọng, sắc mặt nghiêm túc. Thấy thần thái của Vinh như thế Hàn Băng không tự chủ được run sợ, cậu cảm giác như có đại sự phát sinh. Hít sâu một hơi cho bình tĩnh lại, hai tay nắm chặt. Hàn Băng biết, có lẽ đây chính là bước ngoặt của cuộc đời cậu. Không chút do dự, Hàn Băng cắn chặt răng, nói:

- Được!

Nhìn vẻ nghiêm túc của Hàn Băng, khuôn mặt trịnh trọng của Vinh liền giãn ra, mỉm cười nói:

- Ngươi nhất định phải nhớ kĩ một điều, ta truyền cho ngươi chân quyết này nếu ngươi đem thuật này truyền cho người khác, ta không chỉ là tự tay chém giết ngươi, mà tất tần tật những người mà ngươi quen biết, người mà có quan hệ với ngươi dù họ có biết hay không ta cũng sẽ giết sạch. Thuật này, trừ khi ta cho phép, tuyệt không cho phép truyền ra. Nhớ kĩ lấy.

- Tôi đồng ý!

Hàn Băng trầm giọng nói, thái độ vô cùng kiên quyết, cậu một hơi lựa chọn quyết định. Hàn Băng làm ra lựa chọn như vậy, lưu loát quả quyết, cậu đích xác là một người thông tuệ, làm ra quyết định lớn nhất trong đời mình.

- Rồi một ngày nào đó, người sẽ biết lựa chọn của mình chính xác tới nhường nào.

Vinh nhẹ nhàng gật đầu, nói ra. Hàn Băng vội vàng ngồi xuống, nghiêm túc nghe Vinh nói từng lời.

Hàn Băng thể chất là trời sinh thuộc tính Thủy cùng Phong. Do từ bé không biết đạt được cơ duyên như thế nào mà hai loại thuộc tính kết hợp vào với nhau, lại tạo ra được một loại thể chất đặc thù - Băng. Không ngờ lại có thể đồng nguyên với một loại trong Thể tự - Diệt Thể Băng Thể.

Hàn Băng cực kì nghiêm túc lắng nghe Vinh truyền thụ, tuy thiên phú của Hàn Băng không tốt lắm. Nhưng được cái tư duy nhanh nhạy, lại thêm cần cù cố gắng. Dù được Nguyễn Gia đào tạo, nhưng cậu lại gia nhập hơi muộn. Gia nhập tuy muộn nhưng băng vào cố gắng của bản thân, băng vào tư duy nhạy bén, Hàn Băng nhanh chóng đạt được F cấp, lúc nào cũng đứng đầu trong các bài kiểm tra của ám vệ. Có thể nói, Hàn Băng chính là một thiên tài cũng không quá đáng.

Đối với thiên tài như Hàn Băng mà nói, cực hạn duy nhất liền là công pháp luyện khí cùng luyện thể, bởi vì dù sao cậu cũng chỉ là thành viên cấp thấp trong ám vệ, cũng không đạt được cống hiến gì nhiều nên cậu tập luyện cũng chỉ là một hai bộ công pháp, quyền pháp nhập môn mà thôi, thực sự là rác rưởi vô cùng.

Hàn Băng nghĩ dù sao thiếu gia cũng có Nguyễn gia chống lưng, thực lực, nhân lực lại khủng bố vô cùng. Truyền thụ cho cậu, tuyệt đối có thể là công pháp C cấp hoặc thậm chí có thể cao hơn.

Nhưng Hàn Băng lại ngàn tính, vạn tính lại không thể biết được. Chân quyết mà Vinh truyền thụ cho, đi so sánh với mấy cái công pháp C cấp B cấp hay thậm chí là A cấp thì cái sau thực sự chỉ là rác rưởi trong rác rưởi mà thôi.

Từng câu từng chữ Vinh nói ra, làm Hàn Băng như si như say, vừa nói, không ngờ Vinh lại vừa giảng luôn cho Hàn Băng. Nào là cách vận khí, cách tôi thể... nếu là Hàn Băng nghe không thôi thì đảm bảo sẽ không thể hiểu được dù chỉ là một phần áo nghĩa ở trong đó.

May mắn là nói đến đâu, Vinh lại vì cậu mà giảng giải toàn bộ áo nghĩa trong chân quyết tu luyện Diệt Thể Băng Thể. Càng nói, càng giảng lại càng làm cho Hàn Băng rung động vô cùng. Cuối cùng không tự chủ được chìm đắm luôn vào trong đó, tự động tu luyện theo những gì Vinh nói.

Cuối cùng, như là phá vỡ được một thứ gì đó, Hàn Băng ngẩng đầu lên hết dài. Một cỗ khí tức lạnh tới thấu xương bất ngờ từ trong người cậu tuôn ra. Trong thoáng chốc, cả căn phòng nhiệt độ lập tức không ngừng giảm xuống nhanh chóng, ngay cả cốc nước để trên bàn cũng đã có dấu hiệu kết băng.

Nhìn thấy cảnh đó, Vinh không khỏi mỉm cười, vận dụng linh hồn bí pháp dẫn dắt thông qua lời nói. Làm Hàn Băng thực hiện đúng theo những gì Vinh nói, qua một lần dùng bí thuật này, chân quyết đã hoàn toàn khắc sâu vào trong não Hàn Băng, chân chính không thể quên.

- Giúp người nhìn kĩ cách vận chuyển khí, lần này đã có kinh nghiệm, lần sau liền dễ dàng hơn nhiều. Ta cũng tò mò muốn xem, người có thể kích hoạt bao nhiêu phần trăm Đạo thể. Cố lên đừng làm ta thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nguyễn Gia Gia Chủ Cả Kinh

Bíp... bíp... bíp!

- Kết nối với Tổng hành dinh thành công.

Một thanh âm máy móc lạnh băng vang lên, sau đó, từ một thiết bị chiếu bốn chiều hoạt động, xuất hiện một cái thân ảnh. Một vị trung niên, dáng vẻ tầm bốn, năm mươi. Hai tóc mai đã hoa râm một mảng, khí chất trên người ông phát ra cao cao tại thượng, chỉ có những người quanh năm đứng ở vị trí nhất định sẽ không tự chủ được phát ra cỗ khí thế đó.

Trước mặt ông là một người đang đứng, cả người được bao phủ lấy một bộ áo trùm kín mít. Nếu Vinh ở đây chắc chắn nhận ra được, Người đàn ông trung niên này không phải ai khác, chính là ba của cậu, cũng chính là người nắm giữ quyền lực cao nhất Nguyễn gia. Người được bao phủ trong bộ áo trùm chính là Hắc quân gia.

- Tình hình thế nào rồi?

Người đàn ông lên tiếng. Hắc quân gia cung kính hành lễ rồi nói:

- Thiếu gia đã an toàn, toàn bộ khu căn cứ đã bị giết toàn bộ, người của chúng ta ở Tinh hệ IV sẽ thu xếp ổn thỏa vụ này.

- Tốt! Còn gì báo cáo không?

Hắc quân gia ngập ngừng một lúc, rồi cắn răng nói:

- Thiếu gia... thiếu gia...

- Tiểu Vinh làm sao? Không xảy ra việc gì chứ?

Người đàn ông nhú mày, trầm giọng hỏi.

- Không có việc gì, chỉ là... chỉ là...

Hắc quản gia áp ứng, không biết nói ra sao. Người đàn ông trung niên lông mày càng nhíu chặt, giọng âm trầm nói:

- Có chuyện gì?

- Thiếu gia từ bé có phải bị bệnh? Với lại không cách nào tập luyện công pháp võ công?

Hắc quản gia hỏi lại. Người đàn ông trung niên nhìn chăm chăm vào Hắc quản gia, nói lại:

- Phải! Rốt cuộc có chuyện gì?

- Có lẽ tôi không biết giải thích thế nào, chỉ là có đoạn video này mời ngài xem.

Nói xong tay điểm vào màn hình nano bên cạnh. Ngay lập tức ở đầu bên kia, Người đàn ông trung niên, gia chủ Nguyễn gia Nguyễn Thành cũng đã nhận được một tập tin mà Hắc quản gia gửi.

Đoạn video được đánh dấu tuyệt mật. Với cấp độ của ông, liền nhanh chóng mở được nó ra. Video hơi mờ và chất lượng quay cũng có vẻ không tốt lắm.

Trên màn hình hiện lên một tên thiếu niên bị xích, xung quanh là hơn chục người quân nhân, sắc mặt âm trầm, đang dùng đủ loại công cụ để tra tấn tên thiếu niên.

Xem tới chỗ này, hai tay Nguyễn Thành không khỏi siết chặt, các khớp xương kêu răng rắc. Càng xem, ánh mắt của ông càng toát ra vẻ cuồng nộ. Như sắp nổ tung, cảnh video tiếp theo làm Nguyễn Thành mở to hai mắt, ngạc nhiên cùng khiếp sợ vô cùng. Dù đã ngồi ở vị trí gia chủ này rất lâu, việc lớn trải qua rất nhiều cũng không làm ông biến sắc một chút nào nhưng chứng kiến cảnh này lại khiến Nguyễn Thành cực kỳ thất thố.

Trên video phát ra trước mắt ông bắt đầu chiếu tới đoạn người thiếu niên kia phản kháng. Chỉ trong chớp mắt liền giết hơn chục người quân nhân tinh nhuệ, chỉ ít cũng phải đạt tới E cấp, hơn nữa còn một tên thiếu tá, theo tư liệu chuyên về thì tên này đã đạt tới E + cấp sắp bước vào D cấp. Một thiên tài của sư đoàn lục quân 2 cùng hơn mười người lính tinh nhuệ E cấp, đối với ông thì một cái chụp tay là chết, nhưng người thiếu niên kia có bao nhiêu bản lĩnh, ông rõ ràng hơn ai hết. Vậy mà không ngờ trong phút chốc lại xử lý toàn bộ một cách gọn gàng như vậy. Đơn thuần là một kiếm một mạng, không cần mất sang kiếm thứ hai.

Ý nghĩ đầu tiên của ông là “Đây liệu có phải là con trai của ông?”. Ý nghĩ vừa lướt qua trong đầu, liền quay sang Hắc quản gia hỏi:

- Người đã kiểm tra chưa?

- Đã kiểm tra thưa ngài. ADN chính xác tới 99,99% thiếu gia không có vấn đề gì.

Hắc quản gia liền báo cáo, khi nhìn tới đoạn video ý nghĩ đầu tiên của hắn cũng chính là như vậy. Nhân lúc thiếu gia chưa thương, hắn liền kiểm tra luôn ADN. Kết quả thiếu gia không có bất cứ vấn đề gì.

Nguyễn Thành lại trầm ngâm, tiếp tục xem tiếp đoạn video, cả một căn phòng chỉ huy, hơn hai mươi người lính tinh nhuệ, toàn bộ đều bị một mình Vinh chém giết. Hơn nữa là giết một người không cần sang kiếm thứ hai. Từng kiếm đều đâm vào chỗ chí mạng, không lệch tới một phân. Nguyễn Thành tự hỏi, nếu là ông đặt mình vào vị trí đó, liệu mình có xử lý được như Vinh không. Kết quả khiến ông thất vọng, tu vi của ông đã đạt tới A cấp đỉnh phong nhưng cũng không thể làm từng động tác, từng đường kiếm trôi chảy như Vinh được.

Bằng vào kinh nghiệm lâu năm, cùng với tiếp xúc được với một số nhân vật đỉnh cao của vũ trụ này. Ông có thể nhìn ra, kiếm pháp của Vinh tuyệt đối không thể luyện trong một hai năm. Từng đường kiếm như nước chảy mây trôi, thực dụng vô cùng, chiêu chiêu lấy mạng, càng nhìn, Nguyễn Thành cứ ngỡ như là đang chứng kiến một kiếm đạo tông sư, đã luyện kiếm mấy trăm năm vậy.

Nhất là khi đánh nhau với một thành viên ám vệ đang trong bộ giáp Carbytnium. Chứng kiến bộ giáp được coi là niềm tự hào của Nguyễn gia bị phá hoại, nhất là đoạn cuối còn nhìn thấy Vinh đánh cong cả một lớp Carbytnium. Lúc đó ánh mắt Nguyễn Thành như muốn rơi cả ra ngoài.

Nguyễn gia độc tài mỗ Carbytnium đã là một bí mật công khai của giới cao tầng vũ trụ Nam Minh. Là gia chủ Nguyễn gia, Nguyễn Thành biết độ cứng rắn tới biến thái của Carbytnium. Được xưng là ông Hoàng của kim loại cũng không nói quá một chút nào. Đánh cong một lớp giáp nhẹ Carbytnium với ông là không khó, nhưng điều quan trọng là tay Vinh còn chưa tiếp xúc với lớp giáp mà chỉ cách không đánh ra một chương. Một chương đó không ngờ lại làm cong được một lớp giáp nhẹ Carbytnium, lại làm cho nhân viên ám vệ điều khiển bộ giáp suy tụt chút nữa về trau tở tiền.

Trầm tư một hồi lâu, cánh tay theo thói quen gõ gõ lên bàn phát ra những tiếng cộp cộp đầy áp lực. Một lúc sau, Nguyễn Thành mới quay ra hỏi Hắc quản gia:

- Người nghĩ chuyện này như thế nào?

Hắc quân gia nghe được vậy cũng không trả lời luôn mà vẫn đứng cung kính như vậy. Được một lúc mới khàn khàn trả lời:

- Tôi nghĩ Nguyễn gia có khả năng đã bị lộ vị trí.

- Ô! Sao người lại nghĩ như vậy?

Nguyễn Thành cũng ngạc nhiên hỏi lại. Hắc quân gia dáng vẻ vẫn cung kính như vậy nói:

- Thứ nhất, nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của gia chủ, tôi có thể khẳng định một điều, trước đó người cũng là không biết thiếu gia đã có một thân công phu vô cùng lợi hại.

Nguyễn Thành cũng là gật đầu, không phản bác lời Hắc quân gia.

- Thứ hai, nếu ngay cả gia chủ cũng không biết vậy thì chỉ có hai khả năng là Thiếu gia ẩn nhẫn cực kỳ kinh người hoặc sau lưng cậu còn có một vị Cao nhân tiền bối cực kỳ kinh khủng.

- Thứ ba, tuyến đường phi thuyền trở thiếu gia tới trường Oxford do chính tôi một tay thiết kế hoàn toàn có thể tránh được tai mắt của Liên Hợp Quốc cùng một vài thế gia kia. Hôm trước khi đi có thông báo trong hội nghị gia tộc. Vô cùng bí mật như vậy mà thiếu gia vẫn bị phát hiện cùng bị bắt cóc....

Nói tới đây Hắc quân gia không nói thêm gì nữa, phục vụ vị gia chủ này đã lâu, phải hơn một trăm năm có thừa. Hắn quá hiểu vị chủ tử này, đồng thời Nguyễn Thành cũng quá hiểu cùng tin tưởng Hắc quân gia.

Nắm đảm siết chặt, Nguyễn Thành nhắm mắt lại, lâm vào trầm tư. Vinh chính là con trai độc nhất của ông, cũng chính là người thừa kế Nguyễn gia trong tương lai. Tuy đứa con trai có chút tự kỷ cùng bệnh tật quán thân, nhưng Nguyễn Thành vẫn để lại rất nhiều hậu thủ, tự tin có thể bồi dưỡng được Vinh cảm quyền được Nguyễn gia trong tương lai. Nguyễn Thành có ba người con, người con cả tên Nguyễn Hằng, năm nay mười chín tuổi, hiện đang ăn mình huấn luyện trong quân đội tại tiền tuyến. Lập được khá nhiều chiến công, cuối cùng cũng được lĩnh quân đội một phurong, phong hàm Thượng Tá.

Đứa con thứ hai chính là Vinh, năm nay mười hai tuổi, vừa mới sinh ra đã được nhận định là gia chủ đời tiếp theo, nhưng mỗi tội bị tự kỷ. Nhưng được cái thông minh vô cùng, nếu không cũng chả được Oxford - một trong những trường danh giá nhất Vũ trụ đặc cách tuyển trọn.

Đứa con út tên là Nguyễn My, năm nay mới sáu tuổi, bị một căn bệnh quái ác, không biết là gì. Từ bé đã nằm liệt giường, không làm được bất cứ thứ gì như là trong người không có xương vậy. Vừa mới đi cùng mẹ nàng, cũng chính là Phạm Văn - chủ mẫu của Nguyễn gia, vợ của Nguyễn Thành. Lên thủ đô nhờ mấy vị giáo sư giúp chẩn đoán bệnh.

Cho nên hiện tại, ông quan tâm, lo lắng nhất chính là Vinh. Nhìn chăm chăm vào video, như là quyết định thứ gì đó, khuôn mặt của ông lại trở nên lạnh lùng, nói:

- Tà Long!

- Có

Căn phòng làm việc của Nguyễn Thành rất kín đáo, ngoài ông ra không còn một ai, vậy mà lúc này lại xuất hiện ra thêm một người. Người tên Tà Long xuất hiện cực kỳ đột ngột, tựa như từ hư vô bước ra vậy.

- Gia chủ? Ngài gọi tôi?

- Điều tra toàn bộ mười hai vị trưởng lão, vào ngày hai mươi tháng chín đổ lại đây đã liên hệ với ai, từ ngoài sáng lẫn trong tối, điều tra toàn bộ cho ta.

Nguyễn Thành vẻ mặt lạnh lùng như băng, gằn giọng nói.

- Rõ!

Ứng lời, Tà Long lại lập tức hừ không tiêu thất. Căn phòng lại một lần nữa trở nên im lặng. Một lúc, Nguyễn Thành lại quay về Hắc quân gia nói:

- Người trực tiếp đi theo tiểu Vinh, bảo hộ cho nó. Đồng thời tính toán ra một tuyến đường an toàn, trực tiếp đi tới học viện Oxford. Vợ của ta hiện tại cũng đang ở Tinh hệ II, để tiểu Vinh đi tới chỗ đó ở. Bạch quân gia cũng theo sau vợ ta hộ vệ, có người cùng Bạch quân gia ở đó, Tiểu Vinh cùng tiểu My ta cũng yên tâm.

- Tôi hiểu rồi!

Gật đầu đáp ứng, Hắc quân gia đang định ngắt kết nối, bỗng nhiên từ phòng điều khiển truyền tới một tin tức. Nhúm mày, Hắc quân gia giọng khàn khàn hỏi:

- Có chuyện gì?

Chỉ thấy bên kia chuyển lại một giọng nói lo lắng vô cùng:

- Hắc quân gia, không xong, Phòng của thiếu gia có biến.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Kích hoạt thể chất

- Có chuyện gì xảy ra?

Hắc quân gia chưa kịp lên tiếng, Nguyễn Thành hỏi.

- Nhiệt độ phòng thiếu gia đang ở đột nhiên hạ đột ngột, nhiệt độ đã đạt tới âm sáu độ và vẫn tiếp tục giảm. Không thấy áp suất trong phòng giảm, thiết bị điều hoà vẫn bình thường..

Thiết bị báo cáo từ phòng chỉ huy vội vàng nói. Hắc quân gia thấy thế lông mày lại nhíu càng chặt hơn, Nguyễn Thành vẻ mặt lại âm trầm lập tức ra lệnh:

- Mau phái người đi kiểm tra.

- Đã phái một đội Ám vệ qua, đang đợi phản hồi.

Nguyễn Thành vẫn không yên tâm, liền quay sang phía Hắc quân gia nói:

- Người đi qua một chuyến đi.

- Vâng!

Đáp lời, Hắc quân gia quay người, trong phút chốc biến mất. Tốc độ của hắn nhanh vô cùng. Tuy chiến hạm rất rộng, nhưng bằng vào tốc độ của hắn, chỉ trong phút chốc đã tới được phòng của Vinh.

Trước cửa phòng đã có sáu người ám vệ, nhìn hành động của bọn họ dường như muốn phá cửa để xông vào. Thấy Hắc quân gia tới, mọi người mới lùi lại. Một người trong sáu người tiến lên báo cáo:

- Thưa quân gia! Chúng tôi tới nơi đây gọi cửa, thấy bên trong không có phản ứng gì. Định mở cửa thì thiết bị bên trong hình như đã bị phá hủy. Chúng tôi đang định cưỡng chế mở cửa.

Hắc quân gia nghe vậy gật đầu, quay về đám người ám vệ nói:

- Các người lui lại!

Nói xong, Hắc quân gia tiến về phía cánh cửa, tay đụng nhẹ lên. Đội đám người kia lui về một đoạn xa, bàn tay chạm lên cánh cửa của Hắc quân gia bỗng nổi lên gân tím, trông quý dị vô cùng. Năm ngón tay co lại, ấn sâu vào cánh cửa. Nhìn năm ngón tay cắm sâu vào cánh cửa thép tựa như ghim vào một tờ giấy mỏng vậy.

Ken két! Ken két!

Tiếng kim loại vang lên chói tai vô cùng, cánh tay của Hắc quân gia không ngờ ghim sâu vào cánh cửa thép, bạo lực kéo ra.

Ầm! Loảng xoảng!

Chiếc cửa bằng kim loại đặc tới thép, dày và chắc chắn vô cùng, vậy mà lại bị Hắc quân gia đơn giản lôi ra như vậy. Nhưng chưa đợi bọn họ kịp vui mừng tiến tới, một luồng khí lạnh thấu xương từ căn phòng bạo phát ra ngoài. Ngay lập tức không khí ở cái hành lang cấp tốc hạ xuống. Mọi người chỉ cảm giác như tự nhiên rớt xuống hầm băng.

Cái lạnh này như cắt da cắt thịt, làm mọi người ngay lập tức lùi lại phía sau. Ánh mắt Hắc quân gia co rút, hắn là người đứng ngay trước tại cửa phòng, cái không khí lạnh lẽo này hắn là người hứng chịu đầu tiên. Đối với hắn, cái lạnh này vẫn còn bình thường nhưng với người khác thì đặc biệt là chí mạng. Nhiệt độ ngoài hành lang này chỉ chịu khí lạnh tiết ra mà đã giảm đi sáu bảy mươi độ. Vậy thì trong phòng nhiệt độ còn xuống tới mức nào?

- Không tốt! Thiếu gia...

Nghĩ tới cái gì đó, Hắc quân gia gầm lên một tiếng vội vàng lao vào trong phòng. Căn phòng chỉ rộng có tầm gần hai trăm mét vuông, nhưng càng tiến vào, không khí không phải giảm chỉ có một hai độ. Ngay đến tu vi như Hắc quân gia cũng có chút khó chịu vô cùng. Sương mù lại càng là dày đặc,

nhưng với ánh mắt của hắn vẫn nhìn tới bên trong tháp thoáng có hai bóng người. Vội vã đi tới, chỉ thấy thiếu gia đang ngồi xếp bằng trên chiếc ghế salon, ánh mắt lại đang chăm chú nhìn vào người đối diện. Hắc quân gia không thấy rõ người đối diện là ai, vì hắn đang đứng quay lưng lại với hắn. Nhưng từ trên thân người này, Hắc quân gia nhận thấy một tia mùi vị nguy hiểm vô cùng tận, theo bản năng phát ra sát khí.

Không chút chần chờ, một quyền mang theo toàn bộ sức mạnh của hắn tiến tới. Sương mù xung quanh bạo động, xung quanh một quyền của Hắc quân gia, không gian như muốn nứt ra, vận vạo vô cùng.

- A... dừng lại...cẩn thận...

Đang tập trung chú ý từng diễn biến của Hàn Băng, bỗng Vinh cảm giác được có sát khí, ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hắc quân gia đang hùng hổ xông tới, một quyền đang hướng tới sau đầu Hàn Băng đâm tới.

Tên Hắc quân gia này mặc dù bị thân thể bị máu Kaiju phản phê, bên trong thân thể bị tàn phá không chịu nổi. Nhưng lực quyền của hắn Vinh vẫn có thể cảm nhận được, chỉ ít cũng phải có hơn hai, ba triệu cân lực. Nhìn không khí xung quanh quyền của hắn vận vạo như muốn vỡ nát mà không chút ảnh hưởng tới xung quanh, chứng minh được lực khổng lồ của Hắc quân gia vô cùng kinh người.

Mặc dù không hiểu tại sao tên Hắc quân gia này muốn ra tay với Hàn Băng, nhưng cuối cùng Vinh vẫn phải xuất thủ ngăn cản lại, nếu không, tên Hắc quân gia này sẽ bị chết rất khó coi.

Phải! Lời của Vinh nhắc nhở không phải là nhắc Hàn Băng cẩn thận, mà là nhắc Hắc quân gia cẩn thận. Diệt Thế Băng Thể chỉ hai từ Diệt Thế thôi cũng đã đủ làm cho thể nhân kinh hãi. Đúng là khi kích hoạt thể chất mà không có trường bồi thủ hộ, một khi bị bất kỳ thứ gì công kích nhẹ thì thương tổn thân thể, nặng thì thân vẫn đạo tiêu. Nhưng Diệt Thế Băng Thể lại khác, Diệt thế Băng Thể trong lúc kích hoạt sẽ tự động tỏa ra hàn khí kinh người. Một khi có vật gì tấn công, lập tức vật tấn công sẽ bị vô tận hàn khí hủy diệt. Dùng lực càng nhiều, phản phê lại càng lớn, cho nên Hắc quân gia dùng toàn lực muốn tấn công Hàn Băng, nhất định sẽ dính Diệt Thế Băng Thể phản phê, chết không toàn thây.

Trong lúc quyền phong của Hắc quân gia tiến gần tới sau ót của Hàn Băng, Vinh trong thoáng chốc xuất hiện, tay phải vẽ ra một vòng tròn, tay trái nhẹ đánh một chưởng vào cổ tay Hắc quân gia. Một chưởng nhìn như nhẹ nhàng, nhưng mang theo lực lượng vô cùng. Sau khi được Hồn Linh của Đại Đạo Kiểm Linh truyền cho chân khí tinh thuần vô cùng, Vinh đã nhanh chóng trức cơ thành công. Cộng thêm kinh mạch, đan điền gần như đã được cậu đã thông hoàn hảo. Tuy thân thể vẫn yếu đuối vô cùng, nhưng về khí công, một chưởng của cậu mang theo lực lượng có thể sánh ngang với một chiến sĩ C cấp.

Tuy vẫn không thể so sánh lực lượng được với Hắc quân gia, nhưng Vinh dùng chính là pháp môn di hoa tiếp mộc*. Chưởng từ tay trái đánh chúng vào chỗ lực lượng yếu nhất trên cổ tay Hắc quân gia. Theo quán tính, quyền của hắn liền lệch ra, lại bị tay phải của Vinh vẽ ra một vòng, dẫn quyền của Hắc quân gia đánh thẳng xuống sàn.

(*di hoa tiếp mộc: dời hoa ghép cây, là một loại võ công cực kỳ xảo diệu, mượn lực đá lực, phản lại hoàn toàn lực sát thương của địch thủ về địch thủ hoặc ra một hướng khác.)

Rầm!

Ầm... Ầm... Ầm

Sàn nhà bằng kim loại chắc chắn vô cùng lại bị đâm thủng ra một lỗ to, quyền phong đâm thủng ra một tầng vẫn không chút dừng lại, lại tiếp tục xuyên thủng thêm một tầng nữa.

Hàn khí từ trong phòng lập tức theo lỗ hồng tràn vào trong khoang dưới, thật không ngờ lại đóng băng mấy cái thiết bị.

Hắc quân gia thu hồi lại quyền, vừa rồi may mắn hắn thu lại đa số lực lượng, nếu không, có thể đâm xuyên cái chiến hạm này. Nhìn lại cổ tay mình, không ngờ lúc này lại bị sưng đỏ, nhớ tới một chưởng mà thiếu gia vừa vỗ vào. Lúc đó, không ngờ lại chính là chỗ lực lượng giao thoa, làm trực tiếp cắt đứt lực lượng của hắn, lại còn dùng một loại võ kĩ kì lạ, dẫn lực lượng của hắn đánh thẳng xuống sàn. Nếu như không phải xuống sàn, mà là trực tiếp đánh thẳng vào người, lực của mình lại thêm lực của thiếu gia, đảm bảo hắn chắc chắn nằm liệt giường, không có hai ba năm là không thể dậy được.

Biết vị thiếu gia này thần kỳ, nhưng không ngờ mình vẫn còn đánh giá thấp hắn.

Nhìn về phía Vinh, Hắc quân gia lại hỏi:

- Thiếu gia! Người không sao chứ?

- Không có chuyện gì, tại sao ngươi lại ở đây?

Vinh nhún mày, nhàn nhạt hỏi.

- Tôi nghe cấp dưới báo cáo, phòng của thiếu gia xảy ra vấn đề, áp suất trong phòng không thay đổi nhưng nhiệt độ lại giảm một cách nhanh chóng, tôi lo lắng cậu xảy ra việc gì nên mới tới. Rốt cuộc là ở đây xảy ra chuyện gì? Người này là ai? Sao lại toát ra khí thế cùng hàn khí kinh khủng như vậy.

- Ngươi chất vấn ta?

Vinh nhìn Hắc quân gia chằm chằm. Hắc quân gia không tự chủ được rung mình, từ trên người thiếu gia này hắn cảm giác một cỗ áp lực khó nói lên lời

ép chặt lấy hân. Cổ khí tức này như một thanh kiếm cực kỳ sắc bén đâm vào tận linh hồn Hắc quân gia, thậm chí còn nguy hiểm hơn cả hàn khí đang vây lấy bốn phía xung quanh.

- Tôi... tôi chỉ là sợ ngại gặp nguy hiểm.

Ngữ khí của Hắc quân gia trở nên vội vàng, lại mang theo vài phần cung kính cùng sợ hãi. Cho dù đứng trước mặt gia chủ cũng không có thể làm hân kính sợ như thế. Chỉ có một lần gặp được vị kia trong gia tộc mới có thể làm cho hân áp bách như bây giờ. Lại thêm thiếu gia biến đổi quá đột ngột, dù trước kia chưa tiếp xúc với Thiếu gia, nhưng tin đồn liên quan tới vị này gần như cả gia tộc đều biết. Một phế tài về tu luyện, một tên tự ki ngạo, thân thể quanh năm bệnh tật... Rất nhiều tin đồn đều nói vị này vô năng, tuy có người đằng sau thúc đẩy, quạt gió thêm lửa, nhưng sự thật thì đúng là như thế.

Nhưng khi tiếp xúc trực tiếp với thiếu gia, Hắc quân gia có xúc động muốn quay về gia tộc bóp chết lũ tung tin đồn kia.

Một phế tài tu luyện? Thế những quân nhân tinh nhuệ của sư đoàn 2 bị ai một kiếm toàn bộ chém giết? Số 94 cũng được coi là thiên tài trẻ tuổi của âm vệ, khi mặc trên mình bộ giáp Carbytnium là bị ai một chưởng đánh cho gần chết?

Một tên tự ki ngạo? Vậy đứng trước mặt hân phát ra cái khí chất cao cao tại thượng thì ai đào tạo ra?

Quanh năm bệnh tật thân thể yếu đuối? Vậy một quyền toàn lực của hân bị vị thiếu gia này nhẹ nhàng gạt ra thì thế nào? Tại căn phòng lạnh như một cái nhà băng này nhiệt độ đã xung quanh đã hạ tới âm hai mươi độ và tiếp tục hạ xuống đến hân cũng phải khó chịu, mà vị thiếu gia này lông mày còn không nhíu lấy một cái. Thân thể phải mạnh như thế nào?

Hơn nữa, vừa mới tiếp xúc đã nhìn ra được vấn đề trên thân thể hân. Nhân lực phải cao minh bức nào? Đối với y thuật cùng thân thể phải hiểu biết như thế nào mới một câu chỉ đúng trọng tâm căn bệnh của hân.

Thực sự, nếu không phải tận mắt chứng kiến, đến hân cũng không tin. Một đứa bé mười hai tuổi lại có thể có những kì tích như vậy. Thiên tài đã không thể hình dung được nữa, chỉ có thể gọi là quái vật.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trúc cơ đại viên mãn

- Không còn chuyện gì của người ở đây nữa, đi ra đi.

Vinh ra lệnh cho Hắc quân gia, từ trên ngòai lại tản ra một loại uy nghiêm khó nói lên lời.

- Vâng!

Không hiểu làm sao, Hắc quân gia lại không không chế được, nghe lời liền đi ra ngoài. Mới bước ra khỏi cửa, Hắc quân gia không tự chủ được rùng mình:

“Tại sao? Tại sao thần trí ta lại không tự chủ được nghe lời như vậy?”

Vội vàng dừng lại, Hắc quân gia quay lại, nói:

- Thiếu gia! Lão gia muốn gặp cậu.

- Biết rồi! Một lúc nữa ta sẽ qua.

Vinh phát tay. Hiện tại cậu chưa có tâm trạng gặp vị cha tiện nghi kia.

- Tiện thể đặt lại đũa ta cái cửa.

Nói một câu, mặc kệ Hắc quân gia đang khúm núm đi ra, Vinh quay lại chiếc ghế salon đã bị đóng thành băng, ngồi xếp bằng. Nhanh chóng Vinh lại tiến vào trạng thái nhập định tu luyện. Hàn khí này chính là do lần đầu tiên kích hoạt Diệt Thế Băng Thể mà ra, tinh thuần vô cùng, đối với người khác nếu tiến vào cơ thể sẽ cực kì chí mạng, kinh mạch sẽ ngay lập tức bị đóng băng, nặng thì hoàn toàn bị phế bỏ, nhẹ thì nội tạng cũng bị trọng thương. Nhưng với Vinh, công pháp cậu tu luyện chính là Đạo Thuật - Hỗn Độn Kinh. Có thể hấp thu toàn bộ Khí trong thiên địa để tu luyện. Bất kỳ loại khí gì, Thần khí, tiên khí, ngũ hành... thậm chí cả độc khí, ma khí đều có thể hấp thu để tu luyện. Khí càng tinh thuần, tiến bộ ngày càng nhanh. Vốn Vinh cũng không phải muốn dựa vào luyện khí để độ kiếp phi thăng về Thần Giới, ở Hạ giới này, linh khí thật mỏng manh đến tận thâm. Nếu cậu mà toàn lực vận dụng Hỗn Độn Kinh hấp thu, chỉ sợ linh khí giới này sẽ không chịu nổi mà sụp đổ.

Mục tiêu của cậu chính là Đạo Thể, dùng Thể nhập Thần. Nhưng nếu có thể hấp thụ linh khí tu luyện, Vinh cũng không ngại mà hấp thu. Hàn khí càng ngày càng dày, cả căn phòng tất cả mọi thứ đều đã thành băng. Nhiệt độ đã hạ xuống mức kinh người, nhưng với Vinh, quả thực không đáng là gì. Toàn

lực hấp thụ hàn khí, đan điền của Vinh đã sớm đầy hàn khí nhưng vận chuyển Hỗn độn kinh, toàn bộ hàn khí trong đan điền liền bị nén lại, nhanh chóng biến thành một tia Hỗn độn khí rất mỏng manh, dung nhập vào Hỗn độn khí giữa đan điền.

Cứ lập đi lập lại, tia Hỗn độn khí của Vinh lúc ban đầu đã to ra trông thấy. Nhưng đan điền hiện tại của Vinh bé tới đáng thương, đây là do cậu nghĩ vậy, hấp thụ hàn khí vẫn không bằng từ người Hàn Băng tiết ra. Nhiệt độ hiện tại đã lạnh tới mức cực kỳ đáng sợ, mặc dù Vinh không ra ngoài, nhưng vẫn có thể đoán được toàn bộ hành lang đã bị đóng băng triệt để.

Đang chưa nghĩ ra được cách gì, để giải quyết thì từ trong người Vinh chui ra một thân ảnh trẻ con, đáng vẻ mập mạp, khuôn mặt mũm mĩm đáng yêu vô cùng.

Nhìn thấy bốn phía xung quanh tràn ngập hàn khí, đứa bé mập mạp như sung sướng nhảy cẫng lên, quay lại nhìn Vinh kêu “Nha Nha” hai tiếng. Vinh mỉm cười vô vô vào đầu nó, nói:

- Nhóc! Ngươi hấp thụ được đông hàn khí này?

Đứa bé gật gật đầu, cắn cắn ngón tay, nhìn Vinh với ánh mắt long lanh. Đáng vẻ cực kỳ khả ái khiến Vinh cũng phải bật cười.

- Được rồi! Hấp thụ đi, nhưng đừng quá nhanh không là đánh thức hần.

Đứa bé nghe được Vinh đồng ý liền vui vẻ, tung tăng ra bên ngoài, há mồm thật to. Lập tức, xung quanh nó không gian như vụn vụn, một hấp lực cực mạnh từ người thẳng bé phát ra làm hàn khí không ngừng tụ tập lại về phía nó.

Đứa bé không phải ai khác chính là Hồn Linh của Đại Đạo Kiếm Linh.

Vinh cũng dừng lại việc hấp thụ, vì có Hồn Linh hấp thụ nên hần cũng không cần phải hấp thụ để gia tăng Hỗn Độn khí nữa, Hồn Linh sẽ tự động tinh lọc hàn khí thành linh khí tinh thuần nhất để hần hấp thụ.

Quả nhiên, từ trong người lại xuất hiện một dòng linh khí cực kì tinh thuần, không ngừng chạy dọc theo kinh mạch Vinh rồi tập trung về đan điền.

Trúc cơ sơ kỳ.

Trúc cơ sơ kỳ đỉnh phong.

Trúc cơ trung kỳ.

Trúc cơ trung kỳ đỉnh phong.

Trúc cơ hậu kì.

Trúc cơ hậu kỳ đỉnh phong.

Trúc cơ đại viên mãn.

Đan điền Vinh lập tức theo tu vi tăng lên liền bành trướng. Chỉ trong phút chốc đã từ vừa mới trúc cơ không bao lâu liền đột phá vài cái tiểu cảnh giới, đạt tới trúc cơ viên mãn, thiếu một chút nữa thì Kết Đan. Tốc độ này nếu đặt ở tu tiên giới chắc chắn sẽ gây ra chấn động không nhỏ. Nhưng Vinh chỉ cười nhạt.

“Vài cái tiểu cảnh giới mà thôi! Chưa đủ thành đạo.”

Cảnh giới kiếp trước đã vô hạn Thần Đế viên mãn, chưa kể lúc gần chết đã phản đạo thành công, từ Vô Tình qua Hữu Tình. Không ngờ đã bỏ qua cả một đại cảnh giới là Thần Thánh, trực tiếp đạp một chân vào Chứng Đạo. Ở Thần Giới tại Thần Vực, lão bắt từ cấp độ Chứng Đạo có cũng không ít. Bằng vào gần hai mươi vạn năm tuổi mà bước chân vào Chứng Đạo thì tương lai không biết có hay không, nhưng tuyệt đối là cổ kim xưa nay chưa từng xuất hiện qua. Vinh chính là người đầu tiên dẫn đầu thế hệ trẻ tuổi bước chân vào Đại Đạo.

Tiếp nhận linh khí từ Hồn Linh truyền tới ngày một nhiều. Vinh cũng không vội kết đan ngay mà dùng đồng linh khí đó tôi luyện da thịt, xương cốt cùng lục phủ ngũ tạng. Vinh muốn đánh chắc căn cơ để sau này đột phá Đạo Thể dễ dàng hơn.

Theo thuyết pháp từ xưa tới nay tại Thượng Vực. Thể chất của một người đã được quyết định ngay từ lúc sinh ra, người khác nhau thì không có cùng thể chất.

Trong vũ trụ mịt mờ có vô số chủng tộc mạnh mẽ đến mức làm cho người ta giật sợ, đặc biệt là Long Tộc. Thể chất lúc mới sinh ra đã cường hãn gấp vô số lần chủng tộc khác. Như Long Ngạo Thiên kiếp trước Vinh có biết, huyết mạch Long Tổ mười phần thuần khiết, vừa mới sinh ra đã được chú định làm Long Tổ đời tiếp theo. Hơn nữa, Long Ngạo Thiên lại còn đạt được truyền thừa hai loại Đạo Thể cực kỳ hoàn chỉnh là Kim Thể cùng Thổ Thể. Lúc Vinh vẫn còn là Kiếm Đế, giao thủ với Long Ngạo Thiên vẫn là lúc Kim Thể còn chưa có tiểu thành, Thổ Thể vẫn chưa tu luyện. Nếu không, Long Ngạo Thiên chỉ cần dùng hai loại Đạo Thể tiểu thành, cũng đủ để nghiền ép Vinh lúc đó rồi.

Dù thấy tu luyện Đạo Thể vô cùng đáng sợ và khó khăn. Nhưng Đạo Thể lại có một cái nghịch lý vô cùng, tu vi càng cao thì tu luyện lại càng khó và ngược lại. Đương nhiên là trừ những người sinh ra đã có loại thể chất đó.

Thế nên, tại Thượng Vực, mặc dù có nhiều tông môn giáo phái có bí kíp hoặc truyền thừa Đạo Thể nhưng số người có Đạo Thể đại thành vẫn đếm được trên đầu ngón tay. Những người đó đều là cự đầu, quát tháo phong vân một phương. Điển hình như Nguyệt Thiên Phong - Cung chủ Thiên Nguyệt Thần Cung. Một thân Đạo Thể - Mộc Thể đại thành, có thể nói thân thể sinh cơ vô hạn, tiếp cận với bất tử chi thân, khủng bố vô cùng. Thần Phụng Tự Diệp, Đạo Thể - Hỏa Thể tiếp cận đại thành, lại siêu việt tổ tiên, huyết mạch phân tổ, có thể nói tương lai vô hạn phát triển...

Hiện tại Vinh mới là Trúc Cơ đại viên mãn, ở Hạ giới này cũng được coi là có sức bảo vệ mình chứ chưa nói tới Tiên Giới, Quỷ Giới hoặc mấy giới trung lưu khác. Tu vi mới chỉ là nhập môn, vừa vặn đủ điều kiện tu luyện Đạo Thể nhưng Vinh vẫn không vội vàng một chút nào. Con vịt đã quay thom ngon đặt ở trước mặt mình rồi, chắc chắn là không bay hoặc chạy đi đâu được nữa (à chắc trừ người khác ăn hộ) thế nên là Hà Nội không vội được đâu (:V).

Hàn khí được Hồn Linh nhanh chóng hấp thụ, từng tảng băng nhanh chóng vỡ vụn, xung quanh đã nhìn thấy rõ ràng hơn một chút, chứ không còn sương mù hàn khí lượn lờ như lúc nãy nữa. Dường như cảm thấy đã ăn no một trận, tiểu Hồn Linh “ợ” một tiếng thật to, không ngờ làm không gian xung quanh chấn động. Từng tảng băng không ngừng sinh ra vết nứt rồi vỡ tan, không ít đồ đạc, thậm chí cả vách tường làm bằng thép đặc cũng theo đó mà như thủy tinh bị chùy sắt đập vào, vỡ nát lộ ra hành lang bên ngoài. Cẩn cẩn ngón tay, dường như biết mình làm sai gì đó, tiểu Hồn Linh liếc ánh mắt vô tội nhìn về phía Vinh.

Vinh mỉm cười, vẫy vẫy tay kêu tiểu Hồn Linh về, nhanh chóng, tiểu Hồn Linh liền vui vẻ hóa thành một đoàn ánh sáng tiến nhập vào trong người Vinh.

Lại nhìn về phía Hàn Băng, thấy hàn khí tỏa ra đã ngày một yếu đi, Vinh lầm bầm:

- Xem ra kích hoạt thể chất đã không sai biệt lắm thành công được một phần trăm. Xem ra để hấn tu luyện Diệt Thể Băng Thể đạo quyết, không tới một vạn năm rất có thể đại thành a. Chỉ cần hấn không chết yếu, Thượng Vực lại có thêm một đấng đại năng.

Cảm giác bồi dưỡng được một đấng đại năng trong tương lai khiến Vinh trong lòng có chút kích động. Mặc dù tương lai không nói trước được điều gì, nhưng Vinh có tự tin có thể làm được. Không nói tới kiến thức đã từng kinh lịch qua từ kiếp trước, chỉ nói tới hiện tại, nắm trong tay hai loại Bảo vật thiên đạo, một trong hai thứ đã nhận hấn làm chủ, lại thêm linh ngộ hoàn chỉnh Thể tự, một trong Ngũ Tự từ thời sơ khai. Có bảo bối như vậy, nếu không siêu việt được kiếp trước thì hấn có thể tìm một cái gối nào đó rồi đập đầu tự tử được rồi.

Qua không bao lâu, Hàn Băng rốt cuộc cũng tỉnh lại. Mở ra hai mắt, đôi mắt cực kỳ có thần làm người khác không dám nhìn thẳng, trên người lại tỏa ra khí chất lạnh lùng.

Răng rắc! Răng rắc!

Hàn Băng hoạt động thân mình một chút, từng tảng băng bám trên người cậu trong phút chốc bị trăn nát. Toàn bộ hàn khí còn lại xung quanh bị Hàn Băng dùng một loại phương thức đặc thù nào đó hấp thụ lại vào thể nội. Thờ dài ra một hơi, Hàn Băng nhìn xung quanh căn phòng lại ngẩn ngơ.

“Không phải ta đang ở trong phòng thiếu gia sao? Thế nào lại trông như một cái nhà băng đồ nát vậy?”

Chỉ thấy xung quanh một mảnh tàn tạ. Từng mảng băng rơi vãi bốn phía, thậm chí cả cái tường làm bằng thép cũng như thủy tinh một dạng chia năm xẻ bảy. Gãi gãi đầu không hiểu ra sao chỉ thấy vị tiểu thiếu gia này đang mỉm cười nhìn hấn hỏi:

- Thế nào? Cảm giác lực lượng tăng đột ngột, một bước lên trời không tệ chứ?

Hàn Băng cười cười, gãi đầu, đang định trả lời bỗng đèn trong phòng đột nhiên tắt, một tiếng còi báo động vang lên làm Hàn Băng ngạc nhiên vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bảy đại thể lực

Rầm rập!

Tiếng bước chân vội vã vang lên ngoài hành lang, một nhóm người đang cực kỳ khẩn trương, mang theo vũ khí tiến lại gần phòng của Vinh. Đi đầu chính là hqg, quả thật động tĩnh lớn vô cùng nên đám người mới không nhận được đi tới. Dù sao bọn họ cũng có nhiệm vụ bảo vệ thiếu gia thật tốt. Nếu thiếu gia lại có bất kỳ nguy hiểm nào ngay dưới mí mắt của bọn họ. Quả thực không cần về gia tộc chịu phạt, bọn hấn liền ngay tại chỗ tự sát cho xong.

Chưa kịp đi vào hành lang thì hai bóng người xuất hiện, bọn họ chột nấp chặt vũ khí. Nhưng khi nhìn thấy người tới là ai bọn họ mới thả lỏng lại đôi chút. Hai bóng người đó chính là Vinh cùng Hàn Băng. Hắc quân gia cũng thờ phào một hơi, Vinh thấy cả một đám người đang khẩn trương đứng đó, biết là họ đang lo lắng cho mình, Vinh cũng chỉ là phân phó đôi chút:

- Ta không sao. Hắc quân gia, phiền ông chuẩn bị cho một căn phòng mới.

- Vâng!

Hắc quân gia khom người rồi phân phó cho đám người đằng sau giải tán. Sau đó hắn tiến lại gần Vinh, thái độ hiển nhiên đã có phần cực kỳ cung kính, nói:

- Thiếu gia, chúng ta vẫn theo lộ trình cũ, đi tới Học viện Oxford, bất quá...

Nói tới đây, Hắc quân gia hơi ngập ngừng. Vinh nói thật là cũng chẳng quá quan tâm tới cái gọi là học viện danh giá nhất vũ trụ. Đối với cậu, nơi đó chỉ để học mấy thứ hạ đẳng, tại Hạ giới này thì còn có tác dụng nhất định, chứ khi tới mấy Giới trung lưu hoặc thượng lưu, những thứ đó này liền không còn một chút tác dụng. Thà cái thời gian gọi là học tập ấy để tu luyện nâng cao thực lực còn hữu dụng hơn nhiều.

Vinh không quan tâm, nhưng không có nghĩa là Hàn Băng đằng sau không quan tâm. Nghe nói là được tới học viện Oxford, hai mắt Hàn Băng tỏa sáng, không nhịn được hỏi:

- Quân gia, Học viện Oxford ngài nói liệu có phải là Học viện xếp thứ hai trong mười học viện danh giá nhất Vũ Trụ?

Hắc quân gia liếc nhìn Hàn Băng một cái, không trả lời, lại quay sang nhìn Vinh. Thấy Hắc quân gia không có trả lời mình, Hàn Băng gãi gãi đầu, cũng không có tỏ ra vẻ không vui. Bởi vì so thân phận, mình chỉ là một nhân viên âm vệ trong một tiểu đội. Còn Hắc quân gia chính là người nắm giữ cả âm vệ trong tay, ở Tinh hệ X cũng thuộc nhân vật có số có má, trong khi Hàn Băng vẫn chỉ là vô danh tiểu bối mà thôi. Hắc quân gia không coi Hàn Băng ra gì cũng là điều bình thường.

- Bất quá làm sao?

Vinh không quan tâm mấy cái chủ đề học viện này, liền hỏi lại.

- Động cơ đẩy cùng một vài thiết bị của chiến hạm đã bị hỏng hoàn toàn thừa thiếu gia.

Hắc quân gia cười khỏ, vẻ mặt có chút không tự nhiên nói.

- Hông?

Vinh nhú mày.

- Tại sao lại hông?

- Cái này... cái này...

Hắc quân gia ấp úng một lúc, mới cười khỏ nói ra:

- Lầu bên dưới căn phòng của thiếu gia chính là nơi tập trung các thiết bị quan trọng của chiến hạm này. Lúc nãy tôi có hơi sơ ý, nắm nhầm không khống chế được lực nên đã đâm thủng sàn của thiếu gia. Việc đó cũng chưa tính là gì. Quan trọng là cái khí lạnh từ phòng của thiếu gia tỏa ra không ngờ lại tràn xuống bên dưới làm đông cứng một số thiết bị vận hành chiến hạm. Hơn nữa vừa mới xong lại có một xung động lực kỳ quái xuất hiện, không ngờ làm cho toàn bộ thiết bị bị đóng băng đều vỡ vụn. Hiện tại chiến hạm đang bị hỏng vô cùng nghiêm trọng nên hành trình tới học viện Oxford có thể bị hoãn lại một thời gian...

- Không sao.

Vinh phát phát tay.

- Vậy bây giờ người tính thế nào?

Hắc quân gia cung kính trả lời.

- Thiết bị liên lạc về tổng bộ cũng đã báo hỏng, hiện tại chúng ta đã liên hệ với trạm trung chuyển gần nhất tại hành tinh GJ 431 để họ nhanh chóng tới tiếp ứng.

- Chúng ta là chiến hạm quân sự chả nhẽ chính phủ không quản sao?

Vinh nhú mày, cậu cũng đã đọc qua lịch sử cùng phân chia các thế lực. Liên Hợp Quốc ngoài sáng chính là tổ chức đứng đầu vũ trụ, khống chế cùng điều hành vũ trụ này. Nhưng trong tối thì không hẳn như vậy. Thế lực thực tế của vũ trụ này chia làm bảy phần. Ngũ đại gia tộc, Liên Hợp Quốc, cùng với Đặc Khu Tam Giác Vàng. Ngũ đại gia tộc chính là năm gia tộc lớn Nguyễn, Phạm, Thiệu, Phương, Lê. Vì cũng ít động chạm tới lợi ích của nhau nên năm gia tộc vẫn giữ một mối giao hảo vô cùng tốt.

Như Sài Thành Phạm gia, bọn họ sở hữu một lực lượng tu sĩ khổng lồ, nhiều võ quán, hay môn phái đương thời hầu hết đều là Phạm Gia đứng sau chỉ phối. Nghe nói bọn họ vẫn còn một vài nhân vật khủng bố còn tồn tại, nên các thế lực kiêng kỵ Phạm gia mười phần, hiện tại xuất hiện một vị Thái Tử, tướng mạo không rõ, thiên tư trác tuyệt, thiên phú vô song. Chuẩn bị kế thừa vị trí Phạm gia Thiên Hoàng.

Tri Thành Nguyễn gia, cũng chính là gia tộc của Vinh hiện tại, nắm giữ những rất nhiều những tập đoàn sản xuất vũ khí cùng mỏ quặng. Đặc biệt là vùng mỏ Carbytnium được rất nhiều gia tộc cùng thế lực khác chú ý, nhưng qua rất nhiều năm, hàng chục thế lực lớn nhỏ, thậm chí có thế lực được Liên Hợp

Quốc đứng sau ủng hộ nhiều lần phát động chiến tranh, nhưng cuối cùng cũng chỉ lấy bại lui mà về. Dù thấy thực lực của Nguyễn gia hùng mạnh vô cùng. Cùng với sở hữu tập đoàn sản xuất vũ khí, Nguyễn gia còn đứng sau rất nhiều những tập đoàn quân sự tư nhân, gọi là tập đoàn quân sự tư nhân chứ nói khó nghe ra một chút chính là những Tập Đoàn Lính Đánh Thuê. Ngoài nhận những nhiệm vụ từ chính phủ Liên Hợp Quốc hoặc từ vô số các thế lực tư nhân, thì trong tối bọn họ chính là những sát thủ, những con dao ẩn Nguyễn gia loại bỏ những thế lực thù địch. Điển hình như Âm Vệ, chính là những tử sĩ chân chính do Nguyễn gia đào tạo ra.

Hà Thành Phương gia, bọn họ không có am hiểu quân sự hay tu luyện, nhưng trong bộ máy quản lý Vũ Trụ này, người họ Phương chiếm tới hai phần mười. Hơn thế nữa bốn trong mười học viện danh giá nhất vũ trụ đều do một tay Phương gia dựng nên. Đào tạo nên vô số nhân tài, một số đầu nhập vào Phương gia, một số lại phục vụ Liên Hợp Quốc. Nhưng nói chung, Phương gia sở hữu số nhân tài từ mọi ngành nghề có thể nói rất nhiều, được vô số thế lực kiêng kỵ cùng tôn trọng vô cùng.

Thiều Gia, chỉ tóm tắt lại bằng một câu “tài chính của Vũ Trụ Nam Minh chính là Thiều Gia”. Câu nói này có thể là đôi chút khoa trương, nhưng ai cũng không cách nào coi thường được chiếc bóng tài chính vắt ngang của Thiều Gia trong nền văn minh này. Điều đáng sợ nhất là, ai cũng đều không biết chiếc bóng của Thiều Gia này có diện tích lớn đến mức nào. Ngay cả sáu thế lực còn lại cũng không biết được bởi vì nó đã bao phủ gần như toàn bộ góc ngách ở cái vũ trụ này. Thiều Gia nắm giữ một lượng tài chính khổng lồ. Pháp luật về Trình báo Tài sản Công dân, Điều lệ Công khai Tài sản của Liên Hợp Quốc, Phản Lũng Đoàn pháp, Điều lệ bổ sung thứ nhất của Phản Lũng Đoàn pháp... vô số các điều lệ pháp luật về công khai tài sản cũng vẫn không cách nào điều tra được rõ tài chính thật sự của Thiều Gia. Bọn họ không tham dự vào bất kỳ ngành quân đội, hay chính trị, mục đích của họ chỉ có kinh doanh và làm giàu. Nên mối quan hệ làm ăn của họ với các thế lực khác vô cùng tốt.

Nam Thành Lê Gia, một gia tộc có thể nói là ẩn thế thực sự của vũ trụ nhưng lại không có thế lực nào dám khinh thường bởi vì bọn họ chính là nắm giữ hàng loạt vũ khí hủy diệt quy mô lớn trong tay. Bọn họ chỉ có một mục tiêu duy nhất là nghiên cứu, nghiên cứu, và nghiên cứu. Tuy gọi là gia tộc ẩn thế, nhưng vẫn có từng đoạn thời gian bọn họ lại công bố ra ngoài không ít những phát minh cùng nghiên cứu. Đỉnh điểm là ở một nghìn năm trước, bọn họ công bố ra mạng thể giới thực tế ảo. Đến tận bây giờ, qua rất nhiều lần cải thiện cùng nâng cấp, mạng thể giới thực tế ảo bây giờ có thể nói là thế giới thứ hai của nhân loại.

Ngoài ngũ đại gia tộc cường đại, còn một khu vực nổi lên vô số thế lực nhỏ tụ tập với nhau tạo nên một Đặc khu độc lập tự trị gọi là Đặc khu Tam Giác Vàng. Nơi này nổi tiếng bởi sự hỗn loạn cùng bạo lực, một nơi có rất nhiều chất cấm cùng là một cái chợ đen lớn nhất vũ trụ. Một nơi như vậy đáng lẽ không nên tồn tại ở một nền xã hội như vậy, dù chính phủ có vây sát đột kích bao nhiêu lần vẫn không thể thành công. Các thế lực ở nơi này tuy thường xuyên tranh đấu nội bộ, sát phạt lẫn nhau nhưng khi đối ngoại lại là đoàn kết một lòng chiến đấu với ngoại xâm. Nhiều lần Liên Hợp Quốc muốn kêu gọi các gia tộc cùng nhau diệt trừ Tam Giác Vàng. Nhưng đa số đều xuất binh cho có lệ, nên Đặc khu tự trị Tam Giác Vàng vẫn còn tồn tại tới bây giờ.

Liên Hợp Quốc thì chính là những thế lực nhỏ lẻ được ngũ đại gia tộc thống nhất với nhau tập hợp lại, từ sau thời Tân Thế Giới, vì không muốn nội bộ nhân loại lục đục với nhau dẫn tới một lần nữa lâm vào kiếp nạn, nên bọn họ ngồi lại cùng nhau, quyết định bầu ra một người uy vọng nhất lúc bấy giờ lên làm Tổng Thư Ký. Từ đó, Liên Hợp Quốc chính là tổ chức đứng đầu vũ trụ, nhiệm vụ của bọn họ chính là giúp nhân loại nhanh chóng phát triển sau Ngày Tận Thế, duy trì hòa bình và an ninh trên toàn bộ vũ trụ, cho tới tận bây giờ, Liên Hợp Quốc vẫn là tổ chức được mọi người dân biết đến nhiều nhất. Ngũ đại gia tộc chính là ẩn đi khỏi mắt thế nhân, âm thầm đứng sau lưng lặng phát triển và bảo vệ vũ trụ.

Vinh nhớ tới đoạn lịch sử của vũ trụ này liền cười nhạt, cậu đã sống qua cả trăm nghìn năm, dù không có tiếp xúc qua nền văn minh hiện đại bao giờ nhưng cậu vẫn hiểu một điều. “Nơi có nhân loại, ắt sẽ có mọi loại dục vọng.” Dục vọng theo thời gian sẽ biến chất thành tham vọng, tham vọng của từng người sẽ bắt đầu muốn đồng hóa lẫn nhau rồi bạo phát chiến tranh.

Nhìn tình hình hiện tại có vẻ vô cùng hòa bình nhưng Vinh lại nhìn ra được, chỉ cần một cái ngòi nổ, đảm bảo cả Vũ Trụ Nam Minh này sẽ lại bạo phát chiến tranh cấp Vũ Trụ lần nữa. Vinh cũng chẳng quan tâm, chiến tranh ở Hạ giới mà thôi, một đàn kiến này đánh nhau với một đàn kiến kia chẳng nhẽ một con cừu long lại xen vào. Chỉ cần không có con kiến nào đui mà động vào cậu, cậu cũng sẽ mặc kệ tất cả mà tiêu dao vũ trụ menh mông.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Hắc quản gia bí hiểm

Bụp!

Nước văng tung tóe ra khắp sàn nhà. Từng tiếng thờ hồng học vang lên.

- Thiếu gia à! Tôi không chịu nổi được nữa.

Giọng Hàn Băng yếu ớt nói, tràn đầy vẻ mệt mỏi không chịu nổi.

- Yên tâm, nốt lần này thôi.

Giọng của Vinh lại lười biếng vang lên.

- Nốt lần này thôi... cái câu này thiếu gia nói từ một tiếng trước rồi.

Hàn Băng bắt mẫn nói, nhưng không nói gì nhiều lại tiếp tục lấy một quả bóng nước. Quả bóng nước này được Vinh dẫn dò Hắc quân gia phải người khi tới hành tinh GJ 431 đặc biệt chế tạo. Còn tại sao lại phải chế tạo thì phải quay lại chín tiếng trước, trước khi tới hành tinh GJ 431.

....

- Chúng ta là chiến hạm quân sự chả nhẽ chính phủ không quản sao?

- Đây có phải là chiến hạm quân sự đầu thừa thiếu gia.

Hắc quân gia mỉm cười nói.

- Ô! Thế là như nào?

Vinh có chút ngạc nhiên hỏi. Hắc quân gia đứng một bên mỉm cười cung kính nói:

- Phi thuyền Black Wind của chúng ta chỉ là phi thuyền vận chuyển tư nhân thuộc dạng lớn của tập đoàn BW. Hoàn toàn không có chiến hạm nào ở đây cả.

- À! Có vỏ bọc nguy trang sao?

À lên một tiếng, Vinh liền hiểu ra. Đọc xong rất nhiều tài liệu, Vinh có hiểu biết không ít về Nguyễn gia. Với người ngoài, Black Wind là phi thuyền vũ trụ lớn nhất của tập đoàn BW. Còn tập đoàn BW lại là tập đoàn lớn nhất của tinh hệ VIII, phạm vi kinh doanh rải khắp các ngành nghề, vốn liếng cực kỳ hùng hậu. Nhưng cho dù là Ban quản lý khu vực Tinh hệ VIII có lợi dụng tin tức tập đoàn để công khai điều tra mấy trăm năm, cũng không cách nào hoàn toàn điều tra rõ được, người chủ sở hữu vốn tư bản sau lưng tập đoàn khổng lồ này là ai.

Rất nhiều người đều đoán rằng, ngoài Ủy ban quản lý tài sản tinh hệ VIII ra, phía sau công ty này còn ẩn hiện bóng dáng của mấy gia tộc thực lực hùng hậu nhất ở khu VIII. Thậm chí có người lơ mơ liên tưởng suy đoán, tập đoàn BW có lẽ có quan hệ với tập đoàn Linh Đánh Thuê, hiện đang có một địa vị vô cùng lớn ở đó.

Còn Vinh biết, tất cả mọi thứ về nó đều có chiếc bóng của Nguyễn gia thao túng. Thấy Vinh có chút hiểu ra, Hắc quân gia có chút ngạc nhiên, không ngờ một cậu nhóc mới mười hai, mười ba tuổi lại có thể đoán ra được nhiều như vậy. Mang theo vẻ ngạc nhiên, Hắc quân gia lại nói:

- Lần này lập kế hoạch để cứu thiếu gia, ngoài sáng, tập đoàn BW đã điều ra chiếc Black Wind thế hệ mới nhất này đến Tinh hệ I, mang theo một số vũ khí tiên tiến muốn tham gia cuộc triển lãm Vũ Khí tại London. Còn trong tối đó chính là đưa ba đội ám vệ cùng với một số lính tinh anh đi cứu thiếu gia.

Hắc quân gia còn không có nói, trên chiếc chiến hạm này còn từng vận chuyển thêm một quả bom nhiệt hạch cỡ nhỏ. Quả bom đó đã chôn vùi cả một doanh trại nhỏ ở tinh hệ IV. Một chiếc chiến hạm, trở theo cả một sư đoàn cơ giáp, ba đội ám vệ được trang bị tới tận răng, một quả bom nhiệt hạch khủng bố mà vẫn được nguy trang hoàn hảo thành một chiếc phi thuyền thương mại, trở theo một số vũ khí cùng vài đội lính đánh thuê hộ tống. Nguy trang hoàn hảo như vậy, ngoài Nguyễn gia cùng mấy thế lực lớn ra thực sự chả có ai làm được như vậy nữa.

Vừa đi, vừa nói chuyện, cuối cùng Vinh cũng tới được căn phòng mới đã được thu xếp hoàn chỉnh. Lại ngồi ưỡch xuống chiếc ghế salon bằng da thú, Vinh rất là hưởng thụ. Quả nhiên là làm một cậu ấm cũng không tệ chút nào. Vinh như nhớ tới cái gì đó, chợt quay sang Hàn Băng nói:

- Ngươi cảm giác thấy không khỏe chỗ nào không?

Hàn Băng ngẩn ra, đáp:

- Không, vẫn thấy bình thường, chỉ là thấy thân thể tràn đầy sức mạnh hơn, muốn phát tiết ra một chút.

Vinh gật gù đầu, kêu Hắc quân gia:

- Ở đây có Lực kim đo lực không?

- Có thưa thiếu gia.

Hắc quân gia đáp lời, xoa nhẹ vào cái vòng tay của mình một chút rồi nói vào nó:

- Mang lên phòng thiếu gia một Lực kim đo lực.

- Vâng!

Vinh cũng hứng thú vô cùng. Diệt Thế Băng Thử mới kích hoạt được một phần trăm ngay cả nhập môn cũng chưa tới nhưng cũng đã tạo ra hàn khí dày đặc như vậy rồi. Vinh cũng rất chờ mong xem Hàn Băng hiện tại lực lớn ra sao. Thấy thiếu gia một bộ chờ đợi, Hắc quân gia liền mỉm cười nói:

- Nếu thiếu gia không đợi được vậy thì để tôi thử với tên nhóc này xem sao.

- Ngươi?

Vinh sáng mắt lên, đúng vậy, có một tên thực lực cũng không đến nỗi nào ở đây, sao không thử cơ chứ.

- Được rồi! Ngươi thử xem sao?

Hắc quân gia nghe vậy liền tiến tới chỗ Hàn Băng, vẫn cái giọng khàn khàn làm Hàn Băng nổi cả gai ốc.

- Nhóc con, ngươi đo lực quyền gần nhất là bao nhiêu?

Hàn Băng không dám chậm trễ, vội vàng chào một cái theo nghi thức quân đội rồi đồng đặc đáp:

- Thừa quân gia! Là tám ngàn chín trăm cân.

- Tám ngàn chín?

Hắc quân gia có chút nhú mày.

- Ngươi nói thật? Ngươi sắp đột phá E cấp rồi? Sao không thấy đội trưởng đội 3 báo cáo?

Hàn Băng gãi gãi đầu, vẻ xấu hổ.

- Là vừa mới đạt được cách đây một tiếng, do thiếu gia chỉ điểm nên tôi mới đột phá. Với lại lúc đó mới dùng bốn thành lực.

- Bốn thành lực? Vậy nếu dùng toàn lực chả phải lên hai mươi nghìn cân lực?

Hai mắt Hắc quân gia tỏa sáng, đây chính là thiên tài a. Mới mười sáu tuổi, đã đạt tới E cấp tầng hai. Loại thiên tài này chính là được gia tộc trọng điểm bồi dưỡng.

- Tốt! Dùng toàn lực đánh ra một quyền. Ta sẽ áp chế lực lượng xuống E cấp cùng ngươi kiểm tra.

Hàn Băng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cậu vừa mới kích hoạt thể chất xong nên cũng muốn nhìn xem lực lượng của mình đã tới cấp độ nào.

- Hắc quân gia xin hãy cẩn thận, lực quyền toàn lực của tôi rất lớn đó.

Hắc quân gia nghe vậy cười nhạt, một tên E cấp chiến sĩ tăng hai liệu ra được bao nhiêu lực.

- Tôi đây đi.

Hàn Băng hít sâu một hơi, tay phải bắt đầu tụ lực. Lập tức đập mạnh xuống sàn một cái, một quyền hướng Hắc quân gia, quyền phong mang theo một luồng gió lạnh cắt da cắt thịt áp tới.

Bởi vì là chỉ kiểm tra lực lượng nên Hắc quân gia lập tức áp chế lực lượng xuống còn E cấp tầng chín đỉnh. Một tay hướng quyền của Hàn Băng chụp tới.

Bụp!

Quyền, trào chạm nhau phát ra một tiếng trầm thấp. Hàn Băng lập tức nhú mày.

“Sao Hắc quân gia một trào lại yếu như vậy? Chả nhẽ hấn áp súc lực lượng xuống F cấp?”

Đối mặt với bàn tay Hắc quân gia chụp tới, lực lượng của Hàn Băng không dùng lại lập tức gào thét, mang theo nghiền ép mà tới. Cảnh tượng như một hòn đá đập vào bong bóng vậy, không chịu nổi một quyền.

Cảm nhận được như vậy, Hàn Băng nghĩ Hắc quân gia có lẽ chưa chuẩn bị xong, ngay lập tức thu lại vài phần lực lượng. Nhưng dù vậy, Hắc quân gia vẫn như một quả bóng da bị đá văng đi.

Ầm!

Hắc quân gia bị đâm bay ra, va chạm vào bức tường đằng sau. Bức tường bằng kim loại không ngờ lõm vào đúng thành hình người. Hắc quân gia lập tức biến sắc.

- Ngài... ngài chưa chuẩn bị sao?

Hàn Băng gãi gãi đầu, xấu hổ nói. Vội vàng đi tới kéo Hắc quân gia ra. Nhưng bị kịch chỉ mới bắt đầu.

Vèo!

Hắc quân gia bị Hàn Băng kéo ra một cái, giống như một con búp bê bị một cái tàu cao tốc kéo đi, vèo một cái, bay ra ngoài.

Rầm! Hự...

Bức tường lại xuất hiện thêm một hình người. Hắc quân gia đáng thương chưa kịp sử dụng lực lượng thoát đi, không ngờ bị Hàn Băng “ném” một cái. Xương cốt lập tức kêu lên răng rắc.

“Mợ nó... đây là lực lượng E cấp sao?”

Hắc quân gia khỏe miệng có chút giật giật, một ngụm máu ứ lại ở cổ như sắp phun ra. Quả thật hắn có chút coi thường Hàn Băng, tính đi tính lại cùng lắm Hàn Băng phát huy ra cũng chỉ có E cấp tầng ba, hoặc tầng bốn là cao rồi. Hắn áp chế lực lượng xuống E cấp tầng chín đỉnh, cũng đã là quá coi trọng. Nhưng thật không ngờ, một quyền của Hàn Băng đánh tới, ngoài uy thế, không ngờ còn mang theo lực vô cùng. Trong nháy mắt tiếp xúc với quyền của Hàn Băng, ngay lập tức lực lượng của hắn như bị thứ gì đó đóng băng. Không có cách nào tăng cao lực lượng lên để đỡ một quyền đó. Thế là bị một quyền đánh bay.

- Ngài có sao không?

Hàn Băng tưởng Hắc quân gia bị làm sao, lại vội vàng chạy tới, cầm lấy cổ tay Hắc quân gia lại kéo ra phát nữa.

- Không cần... A...

Rầm!

Hắc quân gia hét thảm một tiếng, chưa kịp kêu Hàn Băng dừng lại thì một lực lượng khổng lồ từ Hàn Băng kéo hắn ra, lại ném hắn sang bức tường khác. Lần này bị thảm hơn, bức tường bằng kim loại không ngờ bị đâm thủng ra một cái lỗ hình người. Hắc quân gia cảm giác muốn khóc đều đã có.

“Ta không phải chỉ coi thường người chút xíu thôi sao? Có cần ác với lão già ta như vậy không?”

- Ngài làm sao vậy?

Hàn Băng vò đầu, vò mặt vô tội. Tại sao vừa mới kéo có một cái mà Hắc quân gia tự nhiên bay ra ngoài? Làm gì vậy? Nhảy tới, nhảy lui, ngài không bị bệnh đó chứ?

Hắc quân gia mà biết được suy nghĩ của Hàn Băng có lẽ sẽ một trào chục chết hắn.

Khỏe miệng Vinh cũng giật giật, vốn nghĩ Hàn Băng tiến bộ cũng chỉ gấp ba bốn lần, nhưng không ngờ lại tiến bộ tới mức này.

Hắc quân gia bại triệt để a.

Thấy Hàn Băng lại định chuẩn bị tới đỡ Hắc quân gia, Vinh vội vàng kêu lại, rồi tự mình mở cửa qua xem. Mấy người lính bên ngoài cũng hai mắt nhìn nhau. Thấy trong phòng đột nhiên có chấn động, bọn họ cũng không hiểu việc gì, nhưng một lúc, lại nghe thấy rầm một cái, một bóng người bay ra, lăn vài vòng mới miễn cưỡng mới dừng lại được liền há hốc mồm. Nhìn kỹ người bị bay ra, mấy người lính liền run rẩy, vội vội vàng vàng đi tới đỡ.

Hắc quân gia đứng dậy, thở dài ra một hơi, ộc ra một ngụm máu. Ngụm máu vừa mới ộc ra ngay lập tức bị đóng băng lại. Hắc quân gia sắc mặt trắng bệnh mới miễn cưỡng hồng hào lên một chút. Không ngờ một quyền của Hàn Băng không những đóng băng lại lực lượng của mình, mà ngay cả xương cốt, kinh mạch, lực phủ ngũ tạng cũng suất chút nữa bị đóng băng. May mắn là hắn lực lượng đã đạt tới B cấp đỉnh, mới ngay lập tức triệt tiêu đi cỗ hàn khí đó, nếu không, cho dù là C cấp, dính một quyền đó cũng ngay lập tức bị đóng băng hoàn toàn.

“Đây... đây rốt cuộc là lực lượng gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: D cấp tầng 9

Tuy bị Hàn Băng đánh cho thê thảm như vậy nhưng Hắc quân gia đôi mắt vẫn sáng ngời. Hắn liền hiểu ra được, Hàn Băng chính là do thiếu gia nhìn trúng cùng bồi dưỡng. Bồi dưỡng được thiên tài như vậy, thiếu gia rốt cuộc ẩn giấu sâu tới mức nào hoặc sau lưng thiếu gia có một vị cao nhân nào chỉ điểm sao?

Bình ổn lại nội tâm một chút, với cấp độ bây giờ của Hắc quân gia thì mấy cái thương thế này cũng không tính là gì, mặc dù lúc trước đã bị máu Kaiju phản phệ, nhưng dù sao vẫn là cường giả B cấp đỉnh. Lực hồi phục cực kỳ kinh người.

Sau ba bốn hơi thở thương thế đã tốt hơn rất nhiều, lúc này Vinh cũng đi ra, nhìn thấy Hắc quân gia vẫn khỏe mạnh như vậy cũng không ngạc nhiên lắm nhưng cũng hỏi:

- Không sao chứ?

Hắc quân gia gật gù đầu đáp:

- Không có vấn đề gì.

- Một quyền đó thế nào?

Vinh lại hỏi.

- Mạnh, một quyền đó chỉ ít cũng phải hơn năm trăm ngàn cân lực...

Nói tới đây khoe miệng Hắc quân gia cũng không tự chủ được giật giật hai cái. Một tên nhóc mới mười sáu tuổi, lực một quyền đạt năm trăm ngàn cân lực. Hơn thế nữa là một tiếng trước hắn mới chỉ đánh ra được gần chín ngàn cân. Trong một tiếng lực lượng tăng gấp hơn năm mươi lần, nói ra ai có thể tin?

- Một quyền đó còn mang theo lực lượng đóng băng cực kỳ kì lạ, không ngờ lực lượng của tôi, cơ bắp, nội tạng cũng bị đông cứng một cách vô cùng khó hiểu. Tuy không phải là đóng băng nhưng cũng gần như là thế. Tôi dám khẳng định, một tên D cấp chiến sĩ chịu một quyền này đảm bảo sẽ thành một tượng băng chân chính. C cấp cũng có thể chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Vinh nghe vậy cũng không quá ngạc nhiên, Diệt Thế Băng Thể, tên như ý nghĩa, Diệt thế. Một quyền băng phong một giới, một chưởng băng toái thiên khung đó cũng không phải là nói chơi. Điển hình nhất vẫn là Băng Nguyên Đại Thánh, một thân Diệt Thế Băng Thể đại thành, tuy tu vi không tới Chứng Đạo, nhưng băng vào một thân Đạo Thể đại thành liền ngay cả Chứng Đạo đại năng cũng không e sợ chút nào. Nên Hàn Băng Thánh Vực tại Thần Giới cũng chính là tồn tại quát tháo phong vân một phương.

Hiện tại Hàn Băng mới kích hoạt được một phần trăm thể chất nhưng cũng đã có năng lực vượt cấp giết địch. Ngay cả Hắc quân gia, cường giả B cấp đỉnh cũng ăn thiệt thòi không nhỏ, dù thấy Hàn Băng bây giờ cũng đã có thực lực tại hạ giới này.

- Lực kim đã tới.

Lúc này một đám người khiêng theo một chiếc cột kim loại đi tới. Không nhiều lời, Hắc quân gia phân phó cho đám này nhanh chóng mang vào phòng thiếu gia lắp ráp. Chỉ sau năm phút, lắp đặt đã hoàn tất. Hắc quân gia ra lệnh đuổi hết đám nhân viên ra ngoài. Ẩm vệ lại xuất hiện một thiên tài, việc này càng ít người biết càng tốt. Thiên tài là phải trưởng thành mới đáng sợ, chứ thiên tài mà chết yểu thì so với phế vật cũng không khác là bao thậm chí còn phí rất nhiều tài nguyên vun đắp. Huống chi Hàn Băng cũng không phải thiên tài bình thường.

Hàn Băng cũng có chút nóng lòng muốn thử, đi tới trước Lực kim, lực lượng bắt đầu tụ tập ở tay, một quyền đâm tới. Quyền phong gào thét, lực lượng như muốn đóng băng mọi thứ.

Oành!

Lực kim chợt rung động đôi chút rồi một hàng chữ số hiện ra.

“900.000”

- Chín... chín... chín trăm nghìn.

Hàn Băng há hốc mồm, thân thể giật mình một cái, kém chút nữa đứng không vững ngã ra sàn nhà.

- Ta... ta một tiếng trước đánh toàn lực ra một quyền mới chín trăm cân, được thiếu gia chỉnh sửa lại vài thức trong Phi Hổ quyền, lực đánh bạo tăng lên gấp hai mươi lần. Thiếu gia lại truyền thụ cho một bộ pháp quyết... không... phải gọi là Thần Quyết, tu luyện chưa tới một tiếng, kích hoạt được thể chất, không ngờ lực lượng bạo tăng, trực tiếp tăng gần năm chục lần lên tới chín trăm nghìn. Đây... đây...

Hàn Băng run run quay sang hỏi lại một câu.

- Liệu... liệu Lực kim này có bị hỏng không?

Nói ra câu này, đến chính Hàn Băng cũng không tin.

- Lực kim không có hỏng, người vừa rồi tại phòng thiếu gia đột phá. Lực lượng đột phá, tăng mạnh một mạch như vậy, điểm mấu chốt chính là người không thích ứng được loại lực lượng này, không hề có chút cảm giác nào, nên mới... ra quyền mạnh như vậy.

Hắc quân gia lên tiếng, hắn định nói là đánh hắn thế thảm như vậy, nhưng lời vừa mới ra khỏi miệng liền nuốt lại. Dù sao Hắc quân gia cũng là một hung nhân có danh tiếng không nhỏ, nếu nói ra là bị một nhân viên cấp dưới đánh cho thế thảm thì hình tượng hung nhân trong lòng các nhân viên sẽ tan thành mây khói. Nhưng chợt nghĩ lại lời Hàn Băng nói, ngay lập tức ánh mắt Hắc quân gia sáng ngời nhìn Vinh.

Trong vòng một tiếng, từ một chiến sĩ tiếp cận F cấp, nhất thời nhảy vọt lên tới D cấp đỉnh. Một hơi vượt qua hai đại cấp cùng gần ba chục cấp nhỏ, đây là điều nhân loại có thể làm được sao?

Thiếu gia... người đây chính là muốn nghịch thiên?

Đã từng gặp qua đột phá một hai cái cấp nhỏ, nhưng chưa bao giờ thấy đột phá khủng bố như thế. Có thể nói cười tên lừa mà đi cũng không chút khoa trương a.

Ánh mắt Hàn Băng nhìn Vinh càng ngày càng sùng bái cuồng nhiệt. Giống như một tên háo sắc nhìn thấy hoa hậu vũ trụ đang đứng trước mặt mình vậy.

Thấy hai người nhìn mình, ánh mắt rất là kì lạ, Vinh đang lười biếng nằm trên ghế salon cũng cảm giác cả người khó chịu (khụ khụ... cảm giác mông khó chịuhehe). Xua xua tay nói:

- Hắc quân gia, mấy tiếng nữa khi tới hành tinh gì gì đó chế tạo riêng cho ta một loạt bóng cao su tổng hợp.

- Để làm gì thừa thiếu gia?

Hắc quân gia có chút ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức biết mình lỡ lời, dù sao mình cũng chỉ là quân gia mà thôi.

- Không có việc gì to tát, chỉ là để cho Hàn Băng củng cố lại lực lượng một chút.

- Để cho tôi củng cố lại lực lượng?

Hàn Băng tò mò hỏi lại.

Hắc quân gia liền hiểu ý gật đầu, quay về phía Hàn Băng giải thích:

- Khi đột phá cấp cao, các võ giả, tu sĩ đều sẽ cần một thời gian để củng cố lại lực lượng. Rồi cũng cần phải tốn rất nhiều thời gian để không chế tí mĩ lực lượng đó.

Hắc quân gia nói tới đây liền đi tới chỗ Lực kim, đánh ra một quyền.

Oành!

Lực kim rung động một lúc rồi hiện ra con số

“1.000.000”

- Lực lượng trung bình của ta là tầm chín mươi triệu lực, ta phải mất mười một tháng để khống chế được lực lượng bản thân. Như bây giờ ta muốn đánh ra một quyền một trăm nghìn cân.

Hắc quân gia vừa giải thích, vừa ra quyền.

Oành!

“100.000”

- Bây giờ ta muốn lên năm trăm nghìn cân.

Oành!

Lại thêm một quyền, Lực kim rung động liên tục rồi bắt đầu lại hiện lên con số.

“500.000”

- Bây giờ ta lại muốn lên năm triệu cân lực.

Oành!

“5.000.000”

Từng quyền Hắc quân gia đánh ra khống chế lực lượng vô cùng tỉ mỉ, đến cả Vinh lười biếng nằm trên ghế cũng phải gật đầu tán thưởng. Còn Hàn Băng thì há hốc mồm.

- Giống như một người bình thường tự nhiên có được sức mạnh siêu nhân, mới bắt đầu khẳng định cũng không thích ứng được, thậm chí không thể hiểu được. Người chính là đang vào trường hợp này.

Hắc quân gia mỉm cười nói, lần này thái độ của hắn với Hàn Băng tốt hơn rất nhiều, bởi vì hắn xứng đáng được như vậy. Nhưng Hàn Băng vẫn khó hiểu:

- Nhưng như vậy được ích lợi gì? Chẳng phải lực càng mạnh, chiến đấu càng tốt sao?

Hắc quân gia vẫn kiên nhẫn giải thích:

- Ngốc! Người không không chế được lực lượng lớn, Giao thủ với kẻ địch tất nhiên không chết không thôi thì không nói làm gì, nhưng nhờ đâu khi luận bàn với người mình, không cần thận một quyền làm trọng thương hay thậm chí mất mạng, đó chỉ là một nguyên nhân. Sinh hoạt hằng ngày của người cũng rất là bất tiện, ảnh hưởng tới người khác...

Càng nghe Hắc quân gia nói, Hàn Băng cũng hiểu được liền gật đầu, dựa theo Hắc quân gia nói, làm một số bài tập giúp không chế lực lượng. Vì đã có thiếu gia an bài, nên Hắc quân gia cũng không có tự mình làm chủ dạy cho Hàn Băng, chỉ là hướng dẫn một vài cách phổ thông thôi.

Một chặng đường không có gì chắc chắn, phi thuyền thành công đáp được vào trạm trung chuyển của hành tinh GJ 431 để sửa chữa lại một số máy móc. Một phi thuyền nhỏ từ hồng trạm trung chuyển chờ Vinh, Hàn Băng, Hắc quân gia, cùng với một đội ám vệ theo sau để bảo vệ cho Vinh tạm trú mấy ngày tại hành tinh GJ 431.

Dù sao cũng chả có tâm tới học tập, nên dù ở lại đây mấy ngày với Vinh cũng chả quan trọng lắm. Đặt chân xuống hành tinh, Vinh vừa mới bước ra khỏi sân đỗ phi thuyền thì một đội xe từ trường từ xa xa xuất hiện, nhanh chóng xuất hiện trước đoàn người. Hắc quân gia thấy vậy vội vàng lên tiếng:

- Đây là người mình, ở tại hành tinh này có một phân đội ám vệ, được nguy trang thành một tiểu đội lính đánh thuê thuộc tập đoàn BF, tôi đã liên hệ từ sớm để bọn họ tới hộ tống thiếu gia về cơ sở nghỉ ngơi.

Vinh cũng chỉ là gật đầu một chút, nhưng không nói gì nhiều.

Một đoàn xe gồm mười hai cái, đi tới trước đoàn người liền dừng lại. Chiếc xe đi đầu mở cửa, bước xuống là một tên nam tử khôi ngô vô cùng. Cơ bắp trên người hắn cuộn cuộn, từng đường gân xanh gồ lên trông cực kỳ dữ tợn. Trên mặt với cổ trái xăm hình một ngọn lửa đen cùng với một vết sẹo chạy dọc từ mang tai cho tới tận sau gáy. Chân phải của hắn không ngờ lại được thay bằng chân robot nhân tạo, chỉ cần nhìn một cái là rõ ràng.

Hắc quân gia bên cạnh nói nhỏ với Vinh:

- Người này là Hỏa Hùng, đội trưởng phân đội Ám Vệ 102, một thân man lực cũng tạm được, đã đạt tới D cấp tầng một. Nhìn bên ngoài trông thô lỗ dữ tợn, nhưng làm việc cực kỳ trầm ổn. Được tôi cân nhắc lên làm đội trưởng phân đội ở trạm trung chuyển này, rất đáng tin cậy.

Thấy Hắc quân gia tin tưởng người này như vậy Vinh cũng không có ý kiến gì. Đại hán tên Hỏa Hùng bước tới, giọng ồm ồm vang lên:

- Mời đại nhân lên xe, Phòng VIP đã chuẩn bị chu đáo.

Vinh cũng không nói gì, chậm rãi cùng Hàn Băng bước lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thế giới thực tế ảo

Bụp!

- Phù phù! Lại, ta không tin không làm được.

Bụp!

- Lại!

Bụp!

- Argggggg! *tiếng Hàn Băng tức giận.

- Kém lắm vậy à?

Giọng Vinh lười biếng từ xa xa vang lên.

- Thiếu gia, đang từ mười ngàn cân lực sao đột ngột lại phải hạ xuống một trăm? Không phải hạ xuống năm, sáu ngàn tốt hơn sao

Giọng Hàn Băng bắt mắt vang lên.

Bụp!

Lại thêm một quả bóng nước bị Hàn Băng bóp vỡ. Từ lúc tới khách sạn này, Hắc quân gia đặc biệt phái người đi chế tạo bóng cao su. Loại bóng cao su này đối với lực cực kỳ nhạy cảm, chỉ cần chế tạo đúng số cân, dùng lực chỉ cần quá lên dù nửa cân, bóng cao su này lập tức vỡ. Hàn Băng đã tập qua bốn ngày, cuối cùng đã khống chế tự nhiên từ một vạn cân trở lên. Không thể nói, ngộ tính của Hàn Băng cực kỳ kinh người ngay cả Hắc quân gia cũng khen ngợi không thôi.

Còn vị thiếu gia kia, ngay từ ngày đầu tiên tới nơi này liền suốt ngày vào thế giới thực tế ảo kia. Từ khi tiếp xúc với nó, thiếu gia liền tò mò rồi bắt đầu suốt ngày trực tuyến ở đó. Mấy ngày nay, trừ thời gian ăn với ngủ, ngày nào cũng cắm mặt vào trong đó. Hàn Băng cũng tò mò, rốt cuộc thế giới thực tế ảo trực tuyến nó sẽ là như thế nào. Bởi vì từ bé tới giờ cậu cũng chưa từng thử qua lần nào. Thứ nhất là chi phí lắp đặt thiết bị cực kỳ đắt, một chiến sĩ F cấp như cậu không dám mua. Thứ hai cũng là do giá tiền một giờ trực tuyến. Một giờ trực tuyến cũng đã lên tới năm nghìn dollar Nam Minh. Giá tiền này đủ cho một gia đình ăn uống no đủ trong vòng một năm. Đủ thấy đắt đỏ như thế nào, nhưng chỉ cần quyền hạn lên tới D cấp là sẽ được giảm giá 10 % thời gian trực tuyến. Lên tới C cấp được giảm 20 %, B cấp là 50% và A cấp là 90%.

Hàn Băng hiện tại đã có lực lượng D cấp tăng chín, thiếu một chút nữa sẽ đột phá C cấp. Chỉ cần đi Tập Đoàn Lính Đánh Thuê vượt qua khảo nghiệm chiến sĩ D cấp, sẽ có cơ hội được tăng quyền hạn lên D cấp. Nhưng vượt qua khảo nghiệm đâu có dễ, ngoài khảo nghiệm lực lượng, còn có khảo nghiệm khống chế lực, khảo nghiệm tốc độ phản ứng, khảo nghiệm sức bộc phát...

Nói chung để lên tới quyền hạn D cấp với Hàn Băng là khó khăn vô cùng, không tới một hai năm là khó có thể khảo nghiệm. Quan trọng là lực lượng của cậu tăng quá đột ngột, cơ thể còn chưa thích ứng được, võ kỹ cao cấp cũng chưa có tập luyện qua nên Vinh mới để cậu từ thích ứng được lực lượng rồi mới truyền cho một vài bộ võ kỹ, thân pháp. Mà võ kỹ cùng thân pháp Vinh đưa ra cũng chỉ thuộc loại bắt nhập lưu trên Thần Vực. Nhưng đây chỉ là Hạ Giới, dù công pháp, võ kỹ chỉ có tàn quyền đi nữa thì ở dưới này vẫn là Thần kĩ. Huống chi Vinh là muốn bồi dưỡng lên một vị đại năng nên cũng không qua loa chút nào. Dựa vào tình huống thân thể cùng ngộ tính của Hàn Băng, cậu cũng định truyền cho thân pháp, võ kỹ hợp với Hàn Băng nhất.

...

Lại nói tới Vinh.

Quả thật ngay từ ngày đầu tiên tới nơi này, Vinh cũng đã được Hắc quân gia giới thiệu cho chi tiết. Đặc biệt là cái mạng thế giới thực tế ảo, thời gian trong đó không ngờ chậm bằng ba lần thời gian hiện tại. Tức là trực tuyến trong thế giới thực tế ảo một ngày, bên ngoài chỉ mất có tám tiếng. Làm Vinh vô cùng hứng thú, liền không nhịn được thử một lần.

Tiếp lấy chiếc kính đặc biệt từ Hắc quân gia đưa tới, Vinh lại lười biếng nằm trên ghế sofa, bắt đầu thử xem thế nào.

Chiếc kính được đeo lên, Vinh cảm giác đại não như được một luồng điện chạy qua. Linh hồn như tiến nhập vào trạng thái cực kỳ khó tả.

“Có ý tứ nha! “

Vinh cười cười. Bất chợt nghe thấy một giọng nữ điện tử ôn nhu vang lên trong đầu.

- Quét sóng não thành công, đang đợi tích hợp với mạng thực tế ảo, xin quý khách vui lòng chờ, quá trình tích hợp có thể lên tới năm phút.

Tích... tích... tích!

- Tích hợp thành công, Chào mừng quý khách tới với thế giới thực tế ảo, xin quý khách lấy một cái tên đại diện.

Cái này Vinh cũng đã được nghe Hắc quân gia nói qua, tên đại diện này do mình tự do đặt. Có thể dùng tên thật, cũng có thể dùng tên giả. Đa số người dùng hầu hết đều dùng tên thật để tham gia mạng thực tế ảo.

- Cuối!

Vinh nhẹ nhàng nói.

- Đã xác nhận tính danh đại diện: Cuối. Dung mạo quý khách có thể tùy chỉnh theo ý muốn, tăng hoặc giảm. Tối đa ba mươi phần trăm cho một lần chỉnh sửa.

- Giảm ba mươi phần trăm.

- Đã xác nhận giảm ba mươi phần trăm. Xin quý khách vui lòng chờ để chỉnh sửa thông tin cá nhân cùng đồng bộ ADN. Quá trình có thể kéo dài tới năm phút.

Tích... tích... tích!

Vinh cũng không vội, dù là lần đầu tiếp xúc nhưng cậu cũng vô cùng hứng thú với mấy cái trò này.

- Chỉnh sửa thành công. Đồng bộ thành công.

Thanh âm điện tử lại vang lên. Ngay lập tức, một bảng số hiệu hiện lên ngay trước mắt Vinh.

“Tên đăng nhập: Cuối.

Số hiệu công dân: 1234xxxxx

Quyền hạn công dân: H cấp.

Mã đăng nhập: x x x x x x.

Số tài khoản: x x x x x x.

Đồng bộ ADN: đã đồng bộ.

Kết nối với ngân hàng: Ngân hàng tư nhân NTV.

Số tiền hiện có: 120.900.000 Dollar.”

- Mời quý khách chọn lựa thời gian đăng nhập. Một tiếng, hai tiếng... mười hai tiếng... hai mươi tiếng. Vì lý do sức khỏe, chúng tôi khuyên quý khách chỉ nên đăng nhập mạng thế giới ảo tối đa liên tục hai mươi tiếng một ngày. Giá thành là 5000 dollar Nam Minh / một tiếng đăng nhập. Ngoài hai mươi tiếng, giá tiền tăng gấp đôi.

- Mười hai tiếng.

- Xác nhận mua mười hai tiếng sử dụng. Mười hai tiếng sử dụng tương đương với chín mươi sáu tiếng trong mạng thế giới thực tế ảo?

- Xác nhận!

- Giao dịch thành công. Tài khoản ngân hàng của quý khách bị trừ đi sáu mươi ngàn dollar Nam Minh. Số tài khoản hiện tại là: 120.840.000 Dollar

Sáu mươi ngàn dollar, với người bình thường là một con số không nhỏ, nhưng với Vinh thật sự như là muối đốt inox. Nhìn cái tài khoản được gia chủ cấp cho hàng tháng tiêu xài cũng đủ biết kinh người như thế nào rồi.

- Quý khách chuẩn bị đăng nhập thế giới thực tế ảo, lần đầu tiên sẽ có chút choáng váng không có bất kỳ thương hại gì tới thân thể nên quý khách không cần phải lo lắng. Chúc quý khách tham gia vui vẻ. Cảm ơn đã tin tưởng và sử dụng sản phẩm của tập đoàn Thạch Linh. Sản phẩm được đăng ký độc quyền...

Không quan tâm đến cái thiết bị dài dòng này, Vinh liền bắt đầu chuẩn bị đăng nhập. Tầm ba giây thời gian, cảnh vật xung quanh Vinh bỗng nhiên đột ngột thay đổi. Thay đổi lớn vô cùng làm cho hai mắt cậu cũng hoa lên.

Đập vào mắt đầu tiên là một màn ánh sáng được tạo bởi các loại tia sáng giao nhau. Những tia sáng rực rỡ này giống như vật sống, biến ảo bay lượn, không ngừng tạo ra những màu sắc khác nhau.

Thị giác bị kích thích mãnh liệt, làm Vinh cũng có chút hứng thú. Sắc mặt cực kỳ bình tĩnh, đánh giá xung quanh.

Cảnh vật nhanh chóng thay đổi, Vinh thấy xung quanh mình xuất hiện một căn nhà. Bốn phía trang trí vô cùng tầm thường, lập tức liền hiểu ra. Tuy là một thiếu gia của Nguyễn Gia, một trong bảy đại thế lực nhưng quyền hạn của mình chỉ có H cấp. Không phải là không muốn tăng lên, mà là cố ý để cho quá bình thường. Tư liệu về công dân quyền hạn H cấp trong cái vũ trụ này được tính tới hàng tỷ tỷ. Người bình thường vô số, nên muốn tra ra thân phận của Vinh liền khó khăn vô cùng. Mà cái thiết bị này cũng chỉ dựa theo phân cấp bậc mà sắp xếp chỗ ở ban đầu tại thế giới thực tế ảo này. H cấp đương nhiên là cấp độ thấp nhất, nên hoàn cảnh xuất hiện cũng sẽ là thấp nhất.

Vinh cũng không nói gì nhiều, liền nhìn ngó xung quanh một vòng. Một căn nhà cũng bình thường tầm hai mươi mét vuông, mọi thứ đều đủ cả từ Ti-Vi, giường, tủ lạnh... mọi thứ sinh hoạt hàng ngày đều có. Vinh bước tới chạm thử vào một cái ly. Không ngờ cảm giác lạnh lạnh y như thật. Ngồi xuống chiếc ghế sofa, rồi đi dạo khắp căn phòng đụng chạm vào đủ thứ.

“Rốt cuộc là làm bằng cách nào? Linh hồn thể không phải không đụng chạm được bất kì vật chất nào sao? “

Lúc vừa tới đây, Vinh liền cảm nhận được một tia linh hồn rất nhỏ bị tách ra, tiến nhập vào một không gian khác. Nếu là võ giả bình thường, dù cho võ giả đỉnh cao của Hạ giới này cũng chưa chắc phát hiện ra được. Nhưng Vinh là ai? Một Thần Đế đã từng dùng thể linh hồn vượt qua Luân Hồi. Linh hồn mặc dù đã bị thương tổn, hao mòn đi không ít nhưng vẫn cường đại vô cùng.

Không hiểu nguyên lý như thế nào, Vinh cũng lười quản. Liền cất bước đi về phía cửa phòng, mở cửa phòng đi ra, Vinh lại hướng lên bầu trời nhìn tới. Bầu trời, ánh mây, cả mặt trời, chim bay đều sinh động vô cùng. Như là ở một thế giới thật vậy, làm người ta đều cho là mình không phải ở trong thế giới ảo.

Một bóng người đi lướt qua Vinh, thấy Vinh dáng vẻ tầm thường, lại đi từ trong khu cấp thấp đi ra, ánh mắt ngơ ngác, nhìn ngó xung quanh liền xì mũi khinh thường:

- Đồ nhà quê.

Rồi không để ý tới Vinh, tiếp tục đi tiếp.

Vinh quả thật đang lâm vào trầm tư nên không nghe thấy gì, dù có nghe thấy đi nữa, Vinh cũng chỉ là cười nhạt bỏ qua.

Không ngừng lại, Vinh lại đi theo người vừa xong. Lập tức xuất hiện một màn sáng, thấy người kia chỉ chạm nhẹ vào sáng rồi lập tức đi xuyên qua. Vinh cũng tiến tới, đặt tay chạm lên màn sáng. Lập tức trong đầu như xuất hiện thêm một loạt tin tức. Nhắm mắt lại một lúc để tiêu hóa đồng tin tức này, Vinh mỉm cười.

“Hóa ra bản đồ cùng một số chú thích, cũng tốt, đỡ phải mất công đi loạn.”

Nghĩ xong, Vinh lại đẩy nhẹ vào màn sáng, màn sáng lập tức bị tạo ra mấy lần sóng. Mỉm cười, không chút nghĩ ngợi. Vinh liền bước chân đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Khu huấn luyện ý thức chiến đấu

- Bản tin thời sự ngày hôm nay, tại tỉnh hệ IV ba hôm trước liền xảy ra vụ nổ vô cùng lớn, ở tọa độ 606.332, gần ngay đó là một doanh trại cỡ nhỏ của chính phủ. Thiệt hại nhân mạng đã lên tới con số bốn mươi. May mắn là vụ nổ cách xa thành phố. Theo các nhà chức trách, vụ nổ này là do đường ống dẫn khí gặp trục trặc, dẫn tới cả một đường ống bị phát nổ. Vụ tai nạn cực kỳ nghiêm trọng. Tập đoàn dầu khí NW đã lên tiếng chịu trách nhiệm cho vụ tai nạn này...

- Dự báo thời tiết khu vực tỉnh hệ III. Chuẩn bị có một cơn bão từ trường có tên Fiz...

- Thông báo tuyển dụng. Công ty dược Traphaco tuyển bổ tuyển nhân viên...

- Thiên Kiếm... game nhập vai đang hot trên thế giới thực tế ảo, hiện đang xếp vị trí số một trên bảng xếp hạng game toàn vũ trụ. Ngày mai lúc 12h00 sẽ chính thức mở sever mới...

...

Vừa mới bước ra khỏi màn sáng, ngay lập tức Vinh thấy một quảng trường rộng vô cùng. Người người đi lại tấp nập. Ở giữa quảng trường có một chiếc tháp, qua giới thiệu, Vinh biết cái này gọi là tháp Thông Tin. Chiếc tháp này được dựng lên từ lúc mới thành lập nên thế giới này. Thế lực đứng sau khổng lồ Tháp Thông Tin tới bây giờ cũng không ai biết. Rất nhiều thế lực muốn tìm hiểu, thậm chí là rất nhiều thế lực lớn. Sử dụng ra bao nhiêu thủ đoạn nhưng đều là đá ném xuống biển, một đi không có động tĩnh gì.

Đi dạo một vòng nhìn ngó xung quanh, đi đến đâu thì cũng sẽ có người quay sang nhìn, rồi quay vào nhau thì thảo luận nói:

- Nhìn là biết lại thêm một tên nhà quê mới tới.

- Còn phải nói! Cái bộ dạng hai lúa của hắn trông buồn cười thật.

- Không đọc kỹ hướng dẫn đã tự tiện xông qua màn sáng, đến nơi này bị coi là nhà quê cũng đáng đời.

...

Vô số những lời nói của một vài tên rảnh rỗi bay tới tai Vinh, dường như bọn họ cố tình cao giọng để Vinh nghe thấy vậy. Liếc bọn họ một cái, Vinh cũng lười đi so đo. Đi được một lúc, đến một nơi làm Vinh phải dừng lại một chút.

“Căn cứ huấn luyện ý thức chiến đấu.”

- Ô, cơ sở huấn luyện sao? Có chút thú vị, tới xem sao.

Vinh không chút do dự bước tới, đặt tay lên chiếc cửa. Chiếc cửa quét vân tay của Vinh một cái rồi tự động mở ra.

Theo giới thiệu, Căn cứ huấn luyện ý thức chiến đấu này do Phạm Gia lập nên, không ngờ ở trong này cũng có.

Vinh bước vào đại sảnh, đại sảnh so với bên ngoài thật khác vô cùng. Bên trong đại sảnh rất lớn, có rất nhiều cây cột sắp xếp chỉnh tề, lâu lâu lại có người ở gần cây cột lóe sáng lên rồi biến mất, cũng có người lại đột nhiên lóe sáng lên xuất hiện.

Vinh tiến tới một cây cột, nhẹ nhấn vào một cái. Ngay lập tức trước mặt Vinh xuất hiện mấy cái màn hình.

- Khu huấn luyện Tân Bình.

- Khu huấn luyện Sơ Cấp.
- Khu huấn luyện Trung Cấp.
- Khu huấn luyện Cao Cấp.
- Khu huấn luyện Tổng Hợp.
- Khu Đối Chiến.

Mấy chiếc màn hình đều giới thiệu chi tiết huấn luyện. Mỗi một khu vực chia cấp độ từ một sao tới chín sao. Riêng khu Đối chiến được chia thành hai khu là PvP và PvK (Person versus Person: là thuật ngữ để chỉ các cuộc tranh đấu của người chơi với nhau | Person versus Kaiju: chỉ cuộc tranh đấu giữa người chơi với Kaiju)

Phí một giờ huấn luyện Tân Binh là miễn phí, huấn luyện sơ cấp là một ngàn Dollar một tiếng, huấn luyện trung cấp là hai ngàn Dollar một tiếng, huấn luyện cao cấp là năm ngàn Dollar một tiếng. Huấn luyện tổng hợp liên mười ngàn dollar một tiếng, nhưng có điều kiện là phải vượt qua huấn luyện cao cấp.

Vinh liền đi vào một màn hình, chính là huấn luyện Tân Binh. Vì là miễn phí nên Vinh được trực tiếp chuyển tới một căn phòng.

Soạt!

Bước chân vào một căn phòng trắng rộng lớn, trước mặt Vinh hiện lên từng màn hình. Mỗi một màn hình hiển thị đủ loại vũ khí cùng với giới thiệu về từng loại vũ khí đó. Nào là mảnh binh khí lạnh, gồm có Dao, Thương, Kiếm, Mã Tấu, Côn, Trùy, Dao Găm. . .

Binh khí nóng thì đủ loại: Súng dài, súng ngắn, súng lục đủ các thể loại.

Tất nhiên là chả cần phải nói, chắc ai cũng đoán được nhân vật chính chọn cái gì rồi.

Đặt tay lên màn hình có thanh kiếm, lập tức tất cả các màn hình đều biến mất. Từ từ màn hình trở nên trong suốt, thanh kiếm cũng trở nên thực chất hơn. Sau hai giây, một thanh kiếm được chế tạo hoàn chỉnh của quân đội xuất hiện trước mắt Vinh. Đưa tay nắm lấy, cảm giác hơi nặng, nhưng bằng vào Cử Trọng Nhược Khinh, thanh kiếm này lại trở nên thành nhẹ nhàng vô cùng.

Ở giữa căn phòng bỗng lồm vào, từ dưới đất, một con Robot từ được máy đẩy đẩy lên. Một màn hình trong suốt xuất hiện bên cạnh Vinh, dòng chữ thông báo xuất hiện.

- Robot M17 đời III
- Chế tạo: Kim loại phổ thông.
- Lực lượng: 500 kg. Chuẩn chiến sĩ G Cấp tầng năm.
- Tốc độ phản ứng: Chuẩn chiến sĩ G Cấp tầng năm.
- Tốc độ bộc phát: Chuẩn chiến sĩ G cấp tầng năm.
- Được công ty RBC chế tạo cùng lắp ráp.

Nhiệm vụ Tân Binh một sao: Đánh bại Robot M17. Tiến độ (0/1). Chưa hoàn thành

Lần lượt từng hàng giới thiệu hiện ra, Vinh mỉm cười, tiến về phía con Robot M17 kia. Con Robot vẫn được bao bọc trong màn sáng, Vinh vừa tiến vào trong phạm vi mười mét, lập tức có một âm thanh điện tử vang lên:

- Người dùng chú ý! Sau hai mươi giây sẽ tiến vào trạng thái chiến đấu, người dùng nên chuẩn bị. Hai mươi giây đếm ngược bắt đầu. Hai mươi...mười chín...

Vinh vẫn lặng lẽ đứng đó, màn sáng dần dần tiêu biến.

Ba... hai... một... chiến đấu bắt đầu.

Màn sáng đã hoàn toàn biến mất, con Robot M17 bắt đầu hoạt động. Vừa động là một quyền đâm về phía Vinh. Con Robot phải cao hơn hai mét, cao hơn Vinh phải tám mươi phân có dư, một quyền từ trên xuống, như là muốn đập bẹp Vinh vậy.

Vinh vẫn đứng yên tại chỗ, bàn tay được một đoàn chân khí bao bọc lại đưa lên, đỡ lấy cú đâm của con Robot kia.

Bịch!

Một tiếng trầm thấp vang lên, một quyền của con Robot liền bị một bàn tay của Vinh chặn lại nhẹ nhàng. Vinh lắc đầu.

“Quá yếu. “

Không cần động tới kiếm, bàn tay Vinh liền nắm chặt lấy cú đâm đó, nắm đầu ngón tay liền ghim sâu vào trong nắm tay kim loại. Một luồng kinh lực từ tay Vinh liên tiếp truyền vào.

Két! Két! Két!

Răng rắc! Âm

Con Robot không ngừng vận vẹo, từng khớp kim loại bên trong không ngừng bị kinh lực của Vinh xoắn nát. Bên ngoài con Robot đã bị kinh lực xoắn cho không còn hình dạng. Vinh vẫn đứng yên tại chỗ, vẻ mặt lạnh nhạt, một tay nâng con robot lên rồi quăng ra một chỗ, y như quăng một đồng đồng nát sắt vụn vậy.

Vừa mới quăng xong con Robot, một màn hình lại xuất hiện bên cạnh Vinh.

-Nhiệm vụ Tân Binh một sao: Đánh bại Robot M17. Tiến độ (1/1) - Hoàn thành.

-Thời gian hạ gục: 1,7654 giây.

-Đánh giá: S+

- Xin hỏi người dùng có tiếp tục?

- Tiếp tục!

Vinh trả lời.

Ngay lập tức khung cảnh lại bị thay đổi, lần này trước mặt Vinh lại xuất hiện hai con Robot M17, thông số kỹ thuật đều tương tự con đầu tiên. Chứng tỏ đây chính là cùng một loại Robot.

Không liếc thêm màn hình giới thiệu, Vinh lại bước tới màn ánh sáng. Hai mươi giây qua đi, hai con robot lập tức bị Vinh hai chương vỡ nát.

-Nhiệm vụ Tân Binh hai sao: Đánh bại hai con Robot M17. Tiến độ (2/2) - Hoàn thành.

-Thời gian hạ gục: 1,9 giây.

-Đánh giá: S+

- Xin hỏi người dùng có tiếp tục?

- Tiếp tục.

Thời gian không quá lâu trôi đi, toàn bộ Khu huấn luyện Tân Binh bị Vinh lần lượt vượt qua. Cứ mỗi một lần thắng cấp một sao là lại xuất hiện thêm một đầu robot thực lực y hệt nhau. Đến chín sao chính là chín đầu robot, độ khó tăng liên không phải gấp chín lần đơn giản như vậy. Nhưng với Vinh thì thực sự không khác gì đi dạo cả. Kiểm không hề xuất lấy một chiêu nửa thức, chủ yếu là dùng tay cứng đối cứng với mấy đầu robot này.

-Nhiệm vụ Tân Binh chín sao: Đánh bại chín con Robot M17. Tiến độ (9/9) - Hoàn thành.

-Thời gian hạ gục: 3,123 giây.

-Đánh giá: S+

- Chúc mừng người dùng đã hoàn thành huấn luyện Tân Binh. Phần thưởng: 1000 dollar. Vì hoàn thành hoàn mỹ chín sao S+ phần thưởng gia tăng 1000 dollar. Điểm công hiến +10. Phần thưởng sẽ ngay lập tức chuyển về tài khoản người dùng.

Mở ra bảng thông tin.

- Người dùng: Cuội.

- Quyền hạn công dân: H cấp.

- Điểm cống hiến: 10

- Tài khoản: 120.842.000 Dollar.

- Hoàn thành huấn luyện Tập sự: hoàn mỹ S+.

Vinh cười nhạt, đi về phía màn sáng phía trước. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ chín sao, một màn sáng liền hiện ra, chính là cánh cửa đi ra ngoài.

Bước ra tới bên ngoài, Vinh liền nhìn thấy một đám người đang tụ tập, nhìn về phía màn hình chính trong đại sảnh rồi bàn tán gì đó.

Liền mặc kệ bọn họ, Vinh tiếp tục nhấn vào màn hình khu vực huấn luyện sơ cấp.

- Người dùng xác định tiến nhập vào Khu huấn luyện sơ cấp. Mức phí là một ngàn dollar Nam Minh một lần tiến nhập?

- Xác định!

Vinh thầm nói.

- Giao dịch thành công, sau ba giây quý khách sẽ được chuyển tiếp tới khu huấn luyện sơ cấp. Ba... hai... một.

Từ cây cột lóe lên một luồng sáng bao phủ lấy Vinh, rồi trong chớp mắt cậu lại biến mất.

...

Xa xa, đám người đang bàn tán sôi nổi.

- Này này, hôm nay không ngờ người của Trần gia, Trần Khánh tới khu của chúng ta sát hạch lên chiến sĩ E cấp.

- Wow! Sát hạch lên chiến sĩ E cấp, vậy chả phải sẽ được vào ngoại môn Phạm Gia tu luyện sao? Ta nghe nói điều kiện để tiến vào ngoại môn Phạm Gia là E cấp chiến sĩ hoặc là vượt qua A+ cấp Ưu tú khu huấn luyện Tân Bình. A cấp Ưu tú khu huấn luyện Sơ cấp.

- A+ cấp ưu tú khu huấn luyện Tân Bình? A cấp Ưu tú khu huấn luyện Sơ cấp? Ngươi không đùa chứ? Khất khe vậy à?

Một người khác hừ lạnh.

- Phạm Gia chính là một trong ngũ thánh gia tộc, bọn họ cần chính là chiến sĩ trong chiến sĩ, tinh anh trong tinh anh. Hạng tôm tép thì làm sao có thể bước chân vào ngoại môn được.

- Đúng vậy, nói thật chứ E cấp chiến sĩ còn có thể đạt tới chứ muốn đạt được A+ cấp ưu tú đánh giá từ khu Tân Bình, A cấp Ưu tú từ khu sơ cấp thì khó như lên trời. Ngươi xem, lịch sử ghi chép qua mấy trăm năm, số người đạt được A cấp loại Ưu mới chỉ có 1106 người, A+ cấp loại ưu tú có 112 người. S cấp suất sắc mới có 3 vị. S+ cấp Hoàn mỹ trong truyền thuyết mới có 1 vị. Đủ thấy khó khăn thế nào

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: S+ cấp Hoàn Mỹ

- S+ cấp Hoàn mỹ trong truyền thuyết? Có một vị đạt được? Đó là ai thế? Chả nhẽ có vị A cấp cường giả nào quay lại vượt huấn luyện Tân Bình sao?

Có người nhìn tên vừa hỏi, khinh bỉ nói:

- A cấp cường giả? Ngươi nghĩ kiểu gì vậy? Đạt tới A cấp cường giả muốn vào khu huấn luyện Tân Bình cũng không thể được.

- Ồ! Tại sao lại không được?

Một người khác tò mò hỏi.

- Chả nhẽ các ngươi không biết quy tắc khi vào khu huấn luyện sao? E- cấp chiến sĩ trở lên không thể vào khu huấn luyện Tân Bình. D cấp chiến sĩ trở lên không thể vào khu huấn luyện Sơ cấp. C+ cấp cường giả trở lên không thể vào khu huấn luyện Trung cấp. A- cấp cường giả trở lên không thể vào khu Cao Cấp. Còn khu Tổng Hợp với Khu Đối Chiến thì cấp độ nào cũng có thể vào, nhưng có điều kiện đã ghi rõ.

- E- cấp chiến sĩ không thể vào vậy thì ai có thể đạt được S+ cấp Hoàn Mỹ khu huấn luyện Tân Bình cơ chứ? Ta đã là F + cấp, chỉ còn thiếu chút nữa là đột phá E- cấp mà đến nhiệm vụ tám sao còn không vượt qua được.

- Ồ không ngờ vị huynh đệ này đã tới F+ cấp, thất kính. Không biết nhiệm vụ tám sao như thế nào?

- Nhiệm vụ tám sao chính là tám đầu M17 vây công. Trong vòng một tiếng nếu không đánh bại được toàn bộ sẽ tính thất bại.

- Tám đầu M17?

Cả nhóm người xung quanh hít sâu một khí lạnh. Tuy robot M17 đẳng cấp không cao, nhưng khả năng chịu đòn rất mạnh, hơn nữa cả một thân như một chiếc xe tăng. Khó công phá vô cùng.

- Vậy nhiệm vụ chín sao chẳng lẽ là chín đầu M17? Vậy vị đạt được S+ rốt cuộc là ai?
- Trên lịch sử huấn luyện có lưu lại kìa. Chỉ cần người quyền hạn đạt được F cấp liền có thể xem.
- Để ta lên coi.

Một người bước tới một cái màn hình trên đại sảnh, đặt bàn tay lên đó. Lập tức hiện lên một danh sách khá dài. Ngay trên đầu danh sách xuất hiện một cái tên: “Top 1 - Tiểu Phuong”

Người đó liền không nhịn được ấn vào xem thông tin.

- Người dùng: Tiểu Phuong.
- Quyền hạn công dân: H cấp.
- Điểm công hiến: 110.
- Số tài khoản:???
- Hoàn thành huấn luyện Tập sự: hoàn mỹ S+.

“Tiểu Phuong?” Một người chiến sĩ không kìm được thì thào lên. Hiển nhiên cái tên này cũng rất tò mò về vị này?

- Theo thông báo thì vị này hoàn thành huấn luyện Tập Sự cách đây mới ba tháng. Chỉ trong thời gian bốn phút.

Người kia lên tiếng nói. Cả đám người há hốc mồm kinh ngạc.

- Bốn... bốn... bốn phút?
- Bốn phút... bốn phút vượt qua chín nhiệm vụ. Mỗi một nhiệm vụ đều hoàn mỹ vượt qua? Người không có nhìn nhầm đi chứ? Mỗi một nhiệm vụ trung bình dùng có chưa tới nửa phút đồng hồ?

Cả đám người đều không thể tin vào lỗ tai của mình, chất vấn người đang xem bảng lịch sử kia.

- Không tin các người tự qua đây mà nhìn.

Người kia lên tiếng khinh bỉ. Cả đám người liền tranh nhau nhao nhao tiến lên xem. Khi vừa xem tới mục thành tích liền trợn mắt há hốc mồm.

- Thật... thật sự là kì tích!

Một người đứng coi náo nhiệt cảm thán, những người xung quanh liền gật đầu đồng ý. Nếu không phải là kì tích, bọn họ không tưởng tượng ra có người có thể tạo ra thành tích đó.

- A! Vị đó ta biết, lần đó cả tinh hệ II dường như nổ tung, vị đó chính là hàng ngàn năm qua là người duy nhất đạt được đánh giá S+ khu huấn luyện Tân Bình. Chương nhất của mấy tờ báo chí lớn như Time, News hay Mental Floss... hai tuần liền đều đề cập tới vị này. Biết bao nhiêu chuyên gia tụ tập lại với nhau, yêu cầu Phạm Gia công bố đoạn video vị này vượt qua khu huấn luyện Tân Bình, video đó được công bố, rất nhanh được xếp vào video cấp độ bảo mật A, mọi người lúc đó đều tò mò, suy đoán thân phận vị này là ai.

Lại một người chiến sĩ trong đám đông lên tiếng.

- Hình như vị đó được suy đoán là người của Phuong Gia.
- Phuong Gia? Một trong Ngũ thánh gia tộc?

Một người khiếp sợ nói.

- Phải! Thứ nhất Tinh hệ II có bóng dáng Phuong Gia đứng sau thao túng việc này dường như ai cũng biết. Thứ hai người này lấy tên “Tiểu Phuong”, Phuong, có một chữ Phuong nên mọi người mới nghĩ tới ngay là Phuong Gia. Vì trên đời này thiên tài như vậy nếu không xuất thân từ Ngũ thánh gia tộc chắc không ai tin. Thứ ba nghe nói Phuong Gia cũng xuất hiện một vị thiên tài cấp yêu nghiệt. Tuổi cũng rất trẻ, hiện tại đang làm giáo sư tại học viện danh giá nào đó...

Cả đám người đang bàn tán sôi nổi, bỗng trên bảng lịch sử huấn luyện phát ra ánh sáng chói mắt làm cả đám người đang nói chuyện bỗng im bặt.

- Xảy ra chuyện gì? Ánh sáng này là?

- Chẳng nhẽ, chẳng nhẽ có người tiến nhập top vượt qua khu huấn luyện Tân Bình sao?

Ánh sáng dần dần dịu lại, một cái tên liền xuất hiện trên bảng lịch sử làm mọi người hít sâu một hơi.

“Khánh công tử”

- Khánh công tử? Chẳng nhẽ Trần Gia, Trần Khánh thiếu gia kia vượt qua huấn luyện Tân Bình? Sao có thể như vậy, hấn đi vào mới được ba mươi phút. Sao có thể vượt qua chín cái nhiệm vụ được?

- Mau xem, mau xem Trần thiếu gia được hạng gì?

Top 117: Khánh Công Tử - thành tích A+ cấp Ưu tú khu huấn luyện Tân Bình. Thời gian 30 phút 28 giây.

- A+! Trời ơi, là A+ cấp Ưu Tú. Trần thiếu gia vượt qua khu Tân Bình đạt A+ cấp Ưu tú, chỉ trong thời gian 30 phút 28 giây.

- Thật không thể tin nổi! Trần thiếu gia không hổ là thiên tài ngàn năm qua của Trần Gia. Là người thứ 113 đạt được A+ cấp Ưu Tú. Sau này chính là cường giả quật tháo một phương a.

- Nhanh, nhanh, Trần thiếu gia sắp đi ra rồi, dựa dẫm được một vị cường giả trong tương lai như vậy chắc chắn sẽ tiến xa hơn nhiều.

Cả đám người nhao nhao nhìn qua chiếc cột mà vị công tử Trần Gia kia đã đi vào. Ánh sáng lóe lên một cái, một thân ảnh xuất hiện. Một người thanh niên chạc 17,18 tuổi. Khuôn mặt tuấn tú, khá là đẹp trai, khỏe miệng hiện lên một tia mỉm cười đắc ý vô cùng.

Đám người thấy người thanh niên này đi ra liền xúm lại xung quanh chúc mừng.

- Khánh thiếu gia quả nhiên là thiên tài ngàn năm mới xuất hiện của Trần Gia. Không ngờ đã vượt qua khu huấn luyện Tân Bình A+ cấp Ưu Tú. Chúc mừng thiếu gia.

- Khánh thiếu gia, chúc mừng, chúc mừng.

- Khánh thiếu gia, Công ty VP của chúng tôi dự định tối nay có tổ chức một buổi tiệc, ý định chúc mừng Khánh thiếu gia đạt tới A+ cấp, mong Khánh thiếu gia sẽ tới.

- Khánh công tử...

- Khánh thiếu gia...

Vô số lời chúc mừng, nịnh bợ vang lên xung quanh, Trần Khánh mỉm cười, chấp tay đáp lễ với mọi người xung quanh. Về mặt cực kỳ khiêm tốn, nhưng trong mắt lóe lên tia kiêu ngạo vô cùng, như rất là hưởng thụ những lời tán tụng xung quanh.

Đang cực kỳ đắc ý, bỗng bảng lịch sử khu huấn luyện Tân Bình lại phát ra ánh sáng, lần này phát ra ánh sáng còn mãnh liệt gấp vô số lần Trần Khánh.

Khi ánh sáng đã dịu đi, một hàng chữ hiện lên cực kì chói mắt. Làm đám người xung quanh như ngốc trệ, ngay cả Trần Khánh đang được mọi người vây xung quanh, nhìn thấy hàng chữ đó, khuôn mặt đang tươi cười bỗng chốc cứng đờ, liền ngay lập tức đại ra.

- Top 1: Cuội - thành tích S+ cấp Hoàn Mỹ khu huấn luyện Tân Bình. Thời gian 24,66 giây.

...

Bước vào khu huấn luyện Sơ cấp, vẫn là căn phòng chỉ có một màu trắng, nhưng lần này to hơn căn phòng trước rất nhiều lần. Vẫn như lần trước, một loạt màn hình, xuất hiện hàng loạt những vũ khí. Nhưng lần này vũ khí tiên tiến hơn lần trước rất nhiều. Vẫn đặt tay lên màn hình có thanh kiếm, thanh kiếm càng thực chất rồi xuất hiện trên tay Vinh. Bỗng vào giới thiệu, đây chính là một thanh kiếm từ tính. Rất sắc bén, có thể phân giải cả phân tử. Cười cười, Vinh lại tiến về màn sáng, nơi xuất hiện một con robot. Con robot này hình thể nhỏ hơn con robot ở khu huấn luyện Tân Bình. Không tới một giây, một màn hình giới thiệu xuất hiện bên cạnh Vinh.

Robot R3 đời I

- Chế tạo: Kim loại đặc thù ở Thiên Vương Tinh.

- Lực lượng: 11.000 kg. Chuẩn chiến sĩ E- Cấp tăng một.

- Tốc độ phản ứng: Chuẩn chiến sĩ E- Cấp tăng một.

- Tốc độ bộc phát: Chuẩn chiến sĩ E- cấp tăng một.

- Được công ty RBC chế tạo cùng lắp ráp.

Nhiệm vụ Sơ cấp một sao: Đánh bại Robot R3. Tiến độ (0/1). Chưa hoàn thành.

- Người dùng chú ý! Sau hai mươi giây sẽ tiến vào trạng thái chiến đấu, người dùng nên chuẩn bị. Hai mươi giây đếm ngược bắt đầu. Hai mươi...mười chín... bốn... ba... hai... một, chiến đấu bắt đầu.

Màn sáng lại biến mất, con robot R3 vừa xuất hiện, trong nháy mắt liền biến mất, đột ngột tóe sau lưng Vinh, một quyền đâm xuống.

Vinh quay đầu lại, vãn một tay đưa ra, chặn lại cú đâm. Kim loại với da thịt tiếp xúc phát ra tiếng kêu trầm trọng. Cánh tay của Vinh bỗng run lên, cảm giác có chút nhức nhứ. Cười một tiếng.

“Thân thể này vẫn quá yếu đi. “

Tay trái rút lại liền một chưởng đánh tới.

Rầm!

Không quay đầu lại, Vinh lại hướng tới màn sáng bên kia đi tới. Không phải cậu bỏ cuộc, mà là...

Rắc! Rắc! Rắc...Rầm rầm.

Con robot R3 vẫn trong cái tư thế đâm xuống đó, trong phút chốc, cánh tay phải đâm xuống liền rơi ra, chia năm xẻ bảy. Từ vùng vai phải, tới cả vùng đầu liền như bị cái gì đó từ bên trong bạo phá. Trong nháy mắt liền tan nát, vỡ ra vô số thành vô số mảnh nhỏ.

Bước vào trong màn sáng, bên tai Vinh lại vang lên âm thanh thông báo.

-Nhiệm vụ Sơ cấp một sao: Đánh bại Robot R3. Tiến độ (1/1) - Hoàn thành.

-Thời gian hạ gục: 1,1 giây.

-Đánh giá: S+

- Xin hỏi người dùng có tiếp tục?

- Tiếp tục!

Thanh âm của Vinh vang lên, vang vọng cả căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Người thần bí

Susanoo!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Một loạt tiếng va chạm đinh tai vang lên.

Chín con robot, hình thể vô cùng linh hoạt, đang vây quanh một người. Người đó mặc một chiếc áo trùm đầu rộng thùng thình, không biết là nam hay nữ, già hay trẻ, xung quanh người có một luồng khí đen vây quanh, không, nói chính xác chính là một đoàn lửa cực kỳ yêu dị. Chín con robot đồng loạt vây công mà không làm được gì.

Rắc!

Từ trong ngọn lửa đen đó bỗng mọc ra một chiếc xương, chiếc xương duỗi dài ra, nhanh chóng biến thành một cái xương tay dài tới ba mét.

Ầm!

Vừa mới duỗi dài ra, ngay lập tức liền dùng tốc độ không tưởng được đập xuống hai đầu robot ngay đó. Nhắc lên bàn tay, chỉ thấy hai đầu robot bị đập bẹp tới hoàn toàn biến dạng.

- Owari! (Kết thúc đi)

Từ trong chiếc áo choàng trùm đầu, giọng người thần bí này khàn khàn. Mang theo sự lãnh khốc cùng tàn nhẫn vô cùng.

Rắc!

Từ trong ngọn lửa đen lại kéo dài ra thêm một chiếc xương tay, vừa mới xuất hiện liền quơ một cái. Toàn bộ đám robot còn lại như một đám kiến hôi, bị bàn tay xương đó vơ vào.

Két! Két! Răng rắc.

Toàn bộ bảy con robot còn lại bị bàn tay bóp nát, toàn bộ linh kiện văng tung tóe khắp sàn.

Đình!

-Nhiệm vụ Sơ cấp chín sao: Đánh bại chín con Robot R3. Tiến độ (9/9) - Hoàn thành.

-Thời gian hạ gục: 1 phút 58 giây.

-Đánh giá: S+

- Chúc mừng người dùng đã hoàn thành huấn luyện Sơ cấp. Phần thưởng: 2000 dollar. Vì là người đầu tiên hoàn thành hoàn mỹ chín sao S+ phần thưởng gia tăng 20000 dollar. Điểm cống hiến +100. Phần thưởng sẽ ngay lập tức chuyển về tài khoản người dùng.

Mở ra bảng thông tin.

- Người dùng: Tiểu Phương.

- Quyền hạn công dân: H cấp.

- Điểm cống hiến: 210

- Tài khoản: 900.042.000 Dollar.

- Hoàn thành huấn luyện Tập sự: hoàn mỹ S+(top 2)

- Hoàn thành huấn luyện Sơ Cấp: hoàn mỹ S+(top 1)

- Top 2?

Giọng khàn khàn toát ra vẻ ngạc nhiên. Không để ý tới xung quanh, hần liền bước qua màn ánh sáng. Vừa ra tới ngoài, một người phụ nữ đang cung kính đứng ngoài. Trên người mặc một bộ comple vệ sĩ tiêu chuẩn bó sát người. Trên mặt lộ ra vẻ cung kính, nhưng lại không có bất kỳ cảm xúc nào. Cứ như một cỗ máy hình người chỉ biết phục vụ nhân loại vậy.

- Dō shita? (Có chuyện gì vậy?)

Người mặc áo trùm đầu khàn khàn nói, giọng cực kỳ lạnh lùng.

- Anata wa dōiu imi desu ka? (Ý của ngài là...?)

Người phụ nữ vẻ mặt có chút ngạc nhiên hỏi lại. Người mặc áo trùm đầu kia không nói gì, ngón tay chỉ vào một bên, ngay lập tức một màn sáng lóe lên rồi hiện ra một cái màn hình. Trên màn hình ghi rất nhiều cái tên, nhưng chói mắt nhất vẫn là hai cái tên đứng vị trí cao nhất trên cái màn hình đó.

- Top 1: Cuội - thành tích S+ cấp Hoàn Mỹ khu huấn luyện Tân Bình. Thời gian 24,66 giây.

- Top 2: Tiểu Phương - thành tích S+ cấp Hoàn Mỹ khu huấn luyện Tân Bình. Thời gian 4 phút 01 giây.

Nhìn thấy trên màn hình hiện lên hai cái tên, khuôn mặt vô cảm của người phụ nữ bỗng chốc trở nên kinh hãi, giọng có chút lắp bắp.

- Ko... kore wa...? (đây... đây là?)

Từ chiếc mũ trùm nhắc lên đôi mắt cùng vẻ lạnh lùng như băng. Nhìn thấy ánh mắt đó, người phụ nữ vẻ sĩ trong lòng run lên, không tự chủ được sợ hãi.

- Watashi wa ima chōsa shimasu! (Tôi đi điều tra ngay.)

- Watashi o shitsubō sa senaide kudasai. (Đừng làm ta thất vọng.)

Người mặc áo trùm đầu lạnh lùng nói.

- Hai sã. (Vâng thưa ngài!)

Nói xong, người phụ nữ vệ sĩ liền biến mất ngay tại chỗ. Cứ như chỗ đó chưa từng có ai vậy. Không để ý tới người phụ nữ vệ sĩ đó, người thần bí này đi về phía chiếc bảng thông tin ngay giữa căn phòng. Đưa tay chạm vào một cái, một loạt thông tin hiện thị trước mặt hắn.

- Người dùng: Cuội.
- Quyền hạn công dân: H cấp.
- Điểm công hiến: 110
- Tài khoản:??? Dollar.
- Hoàn thành huấn luyện Tập sự: hoàn mỹ S+.(top 1)
- Cuội?

Hắn thì thảo một cái rồi quay người bước đi. Nhưng bước chưa được bao xa, từ màn hình lại lóe lên ánh sáng rất chói mắt khiến người thần bí này ngạc nhiên quay lại. Ánh sáng rất chói, chói tới nỗi khiến người thần bí lực lượng cao thâm cũng phải kéo xuống chiếc mũ trên đầu mình. Nhưng không ngờ để lộ ra nửa khuôn mặt, tuy chỉ là nửa khuôn mặt dưới, lộ ra chiếc cằm cùng đôi môi đỏ mọng, nhưng cũng khiến người ta nhận ra được ngay, đây chính là một vị nữ tử đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Ánh sáng dần tắt đi, một cái tên mới hiện lên, không ngờ lại chiếm ngay vị trí top 1.

- Top 1: Cuội - thành tích S+ cấp Hoàn Mỹ khu huấn luyện Sơ Cấp. Thời gian 30,66 giây.

Bùng!

Chiếc màn hình vừa mới hiện lên cái tên đó không ngờ bị một ngọn lửa màu đen đốt cháy. Tuy chỉ là trong thế giới thực tế ảo, nhưng không ngờ ngọn lửa đó như không gì không thể đốt. Chỉ trong tích tắc không ngờ đã thiêu rụi màn hình.

- Cuội Ấ? Watashi wa anata no namae o omoidasu. (Cuội sao? Ta sẽ nhớ kỹ tên của ngươi.)

Giọng nói lạnh như băng, không ngờ cả cái căn phòng nhiệt độ cũng phải giảm đi vài phần. Nói xong hắn cũng không lưu luyến gì thêm nữa, quay người rời đi.

...

Tại một khu huấn luyện Sơ Cấp trong thế giới thực tế ảo.

Một người thanh niên dáng vẻ gầy gò, bộ dáng mười hai, mười ba tuổi. Mười hai mười ba tuổi ở cái tuổi này vẫn còn đang là một đứa trẻ làm nũng với ba mẹ, nhưng cậu bé này lại khác. Thân thể như phát dục sớm, đã cao tầm mét sáu. Khuôn mặt đã biến đầu mất sự non nớt, thay vào đó là có chút tang thương của năm tháng, có chút lạnh nhạt với cuộc đời, có chút lười biếng với mọi thứ.

Cái khuôn mặt đó nếu đặt vào trên một vị trung niên nào đó, đảm bảo sẽ hút hồn vô số mỹ phụ cùng với đa số các cô gái mới yêu.

Ở cái tuổi mười hai, mười ba này, đáng nhẽ vẫn còn đang phải ở trên lớp, nghe giáo viên giảng bài, cùng các bạn vui đùa. Nhưng cậu bé này thì khác.

Xung quanh cậu không ngờ lại là chín đầu robot R3 nổi danh ở rất nhiều khu vực. Tuy hình thể nhỏ, bộ giáp khá mỏng manh, nhưng lực lượng mạnh vô cùng, tốc độ cùng lực bộc phát cũng mạnh vô cùng. Một chiến sĩ E+ cấp gấp một con thoi cũng đã vô cùng đau đầu rồi. Đáng này một cậu bé, lại bị một lúc chín đầu robot vây công. Nếu người ngoài nhìn vào đảm bảo sẽ thất kinh, mười người thì cả mười người sẽ nói “thằng bé này chết chắc.”

Nhưng về mặt cậu bé lại không có chút hoảng sợ hay bối rối nào, thậm chí một tia biến sắc cũng không có. Khóe miệng chỉ nhếch lên một tia cười khinh miệt, tay phải chắp sau lưng, tay trái nhẹ nâng lên thanh kiếm từ tính. Người này không ai khác chính là Vinh.

Xoẹt!

Một đường kiếm, chỉ dùng duy nhất một đường kiếm, cả chín con robot đều bị chém thành hai nửa. Không phải chín con robot cường đại, ép Vinh phải dùng tới kiếm. Mà là Vinh cảm thấy nhàm chán, đánh đi đánh lại chả giúp ích được cái gì, tốn thời gian nên một kiếm giải quyết luôn đồng đồng nát này.

Đình!

- Nhiệm vụ Sơ cấp chín sao: Đánh bại chín con Robot R3. Tiến độ (9/9) - Hoàn thành.

- Thời gian hạ gục: 0,6 giây.

- Đánh giá: S+

- Chúc mừng người dùng đã hoàn thành huấn luyện Sơ cấp. Phần thưởng: 2000 dollar. Vì là người hoàn thành hoàn mỹ chín sao S+ phần thưởng gia tăng

10000 dollar. Điểm công hiến +100. Phần thưởng sẽ ngay lập tức chuyển về tài khoản người dùng

Mở ra bảng thông tin.

- Người dùng: Cuội.
- Quyền hạn công dân: H cấp.
- Điểm công hiến: 110
- Tài khoản: 120.843.000 Dollar.
- Hoàn thành huấn luyện Tập sự: hoàn mỹ S+. (top1)
- Hoàn thành huấn luyện Sơ Cấp: hoàn mỹ S+. (top 1)

Cảm giác nhàm chán vô cùng, Vinh cũng không muốn tiếp tục ở lại chỗ này. Bước đi tới chỗ màn sáng, Vinh lập tức rời đi.

Đi ra tới ngoài, đập vào mắt Vinh chính là vô số đầu người. Nói chính xác chính là biển người cũng không quá đáng. Vô số người tập trung trong đại sảnh, vậy mà không ngờ đại sảnh này lại biến hóa ra rộng gấp vài lần và không ngừng biến rộng ra, chứng tỏ vẫn có rất nhiều người đang tiến nhập.

Vinh ngạc nhiên đứng sững người, lúc mình mới tiến nhập, trong đại sảnh này chỉ có vài mớ người. Quanh đi quẩn lại có nửa tiếng, vậy mà không ngờ đã chen chúc vô số người. Tính ra ít nhất cũng phải hơn mười nghìn người có dư. Từng người, từng người tập trung lại, đều hướng về phía màn hình trung tâm

Nghe từng hồi bàn tán của bọn họ, hình như có nhân vật nào rất thiên tài, vừa vượt qua huấn luyện gì đó. Không muốn để ý tới đám người này, Vinh ấn nhẹ vào một bên, lập tức có một màn hình xuất hiện. Ấn vào chiếc nút đỏ ngay cuối màn hình, một tiếng nói điện tử nhẹ nhàng vang lên bên tai Vinh.

- Quý khách xác định cường chế thoát ra khỏi “Khu huấn luyện ý thức chiến đấu?”.
- Xác định!

Không muốn ở lại đây chen lấn với đám người này, Vinh lập tức cường chế thoát khỏi Khu huấn luyện ý thức chiến đấu này.

Vừa mới kêu xác định trong đầu, khung cảnh ngay lập tức biến hóa, Vinh liền xuất hiện ngay ở cánh cửa Khu huấn luyện ý thức chiến đấu. Hít sâu một hơi, quả thực không khí bên trong bức bối khó chịu khiến Vinh cũng ngạt thở. Tuy gọi là thế giới thực tế ảo, nhưng tham gia vào đây, cảm giác thực tế như trong hiện tại, đến cả không khí cũng như thật.

Lại tiếp tục đi dạo bốn phía, Vinh cảm giác đường phố có gì khác biệt. Cảm thấy mọi người như đang vội vàng thứ gì đó, đường phố số người đi lại cũng ít hơn, đại đa số đều đi nhanh chóng. Bầu không khí rất là khẩn trương.

Cũng chẳng muốn quan tâm đến việc không đâu, Vinh lại đi tham quan, cậu muốn tìm hiểu cái thế giới này rốt cuộc là cái gì.

Đang đi dạo, Vinh bỗng dừng chân, nhìn chăm chú vào một cái quảng cáo.

- Thiên Kiếm... game võng du nhập vai đang hot trên thế giới thực tế ảo, hiện đang xếp vị trí số một trên bảng xếp hạng game toàn vũ trụ. Ngày mai lúc 12h00 sẽ chính thức mở sever mới chờ đợi các vị đạo hữu tới khám phá. Sever sẽ trực tiếp kết nối với mọi nơi trong vũ trụ. Đây là game online lớn nhất...

Nhìn thấy quảng cáo, Vinh mỉm cười đầy hứng thú, liền ấn tay vào màn hình.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tà phái - Kiếm tu

- Từ thừa sơ khai, khi vũ trụ này vẫn một mảnh hỗn độn. Một vị đại năng đi ngang qua, lật tay một cái, không ngờ xé đôi vũ trụ, tạo ra trời và đất, một cái vẫy tay, vô số các tiểu thiên thạch tụ tập vào với nhau tạo ra một mảnh đại lục khổng lồ. Vị đại năng đó sáng tạo ra vô số sinh mệnh, từ đó vạn vật bắt đầu thành hình. Vì có chút giống một thanh kiếm, vị đại năng đó đặt tên là Đại lục Thiên Kiếm, rồi mặc kệ các sinh mệnh kia phát triển, vị đại năng đó phát tay rời đi.

- Qua cả tỷ năm, không gian, thời gian đã được cố định, mảnh đại lục khổng lồ này đã vững chắc. Vô số chủng tộc được đản sinh, trong đó có nhân loại. Nhân loại bắt đầu tiến hóa thành một chủng tộc quần cư có trí tuệ cao. Tuy có được trí tuệ cao, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một chủng tộc cấp thấp, bị

rất nhiều các chủng tộc nô dịch. Dần dần, con người không cam lòng với thân phận nô lệ, bắt đầu học cách tu luyện, học cách giết chóc, học cách để bản thân mình mạnh lên. Trải qua bao nhiêu đời, từng người một ngã xuống, từng người một đứng lên. Bọn họ cứ tiếp bước, tiếp bước nhau. Học tập cùng sáng tạo vô số cách để giúp bản thân mạnh mẽ, giúp chủng tộc vượt khỏi.

- Cơ hội đã tới, bằng vào đầu óc, nhân loại không ngờ đã ly tán thành công bốn cường tộc lớn của đại lục lúc đó là Tuyệt Hầu Tộc - Yeti, Tộc Trần - Anaconda, Tộc Rùa - Kim Quy và Thần Tộc - Olympus.

- Bước ngoặt của nhân loại bắt đầu từ lúc đó. Bốn đại tộc bắt đầu chiến tranh, kéo theo vô số các tiểu tộc khác. Nhân tộc lúc đó đã có sức chiến đấu nhất định, nhưng bọn họ biết ẩn nhẫn, bọn họ đã tìm một nơi thật kín đáo để kéo toàn bộ nhân tộc ra khỏi vòng chiến tranh, đồng thời lại không ngừng phát triển.

- Cuộc chiến tranh đó kéo dài tới hơn hai ngàn năm, các tộc đã giết tới đỏ mắt. Rất nhiều chủng tộc đã hoàn toàn tuyệt diệt, cũng có không ít chủng tộc dành chiến thắng nhưng thắng vô cùng thảm. Hai đại tộc Tuyệt Hầu Tộc - Yeti và Trần tộc - Anaconda gần như đã xuống dốc, liền trả ra một cái giá không nhỏ rồi rút khỏi chiến tranh, quy ẩn tại một góc đại lục. Chỉ còn lại hai tộc lớn khác, là Tộc Rùa - Kim Quy và Thần Tộc Olympus. Chiến đấu tới mức độ này, bọn họ đã cảm thấy có chút sai sai, nhưng qua hai ngàn năm chém giết, thu hận cũng đã trở nên chất không thể hòa giải, cuối cùng cũng dẫn tới một trận chiến sống còn này.

- Trận chiến này trời long đất lở, thiên địa biến sắc, phong vân cuộn cuộn. Rất nhiều tộc phụ thuộc của hai đại tộc tham chiến. Trận chiến kéo dài liên tục hai năm, sau hai năm mới tạm hoãn lại, bởi vì một chủng tộc mới vượt khỏi, dẫn dắt không ít tộc nô lệ đồng minh tham chiến. Đó chính là nhân tộc.

- Nhưng nhân tộc đã quá coi thường các đại tộc, sau một trận chiến, bỏ ra rất nhiều thương vong mới dành được chiến thắng. Nhân tộc vì lý do đó cũng không thống nhất được đại lục. Bốn đại tộc lớn ngã xuống, từ đó đại lục lại lâm vào tình trạng hỗn loạn. Nhân tộc lại một lần nữa xuống dốc, phải chịu nguy cơ không tưởng được.

- Hồi những mạo hiểm giả tới từ vùng đất ngoại giới, xin hãy cứu vớt nhân loại khỏi nước sôi lửa bỏng...

...

Đoạn phim phải dài tới cả tiếng đồng hồ, được dàn dựng vô cùng tỉ mỉ, vừa xem, Vinh lại vừa đánh giá. Đồng hóa với kí ức của thân thể này, Vinh cũng hiểu được rất nhiều điều. Từ bối cảnh tới nội dung không chê vào đâu được.

“Coi như giải trí đi.”

Vinh mỉm cười lầm bầm nói.

Khung cảnh lập tức biến mất, ngay sau đó một cô gái đáng vẻ uyển chuyển, dung mạo xinh đẹp. Nếu Vinh chịu khó xem mấy chương trình giải trí sẽ nhận ra ngay cô gái này chính là ca sĩ cùng người mẫu ảnh đang rất nổi tiếng, một hot face được rất nhiều người hâm mộ, nếu là một ai khác gặp phải, nhất định sẽ vui mừng vô cùng, tiến tới chụp ảnh xin chữ ký. Đáng tiếc Vinh lại không phải người như vậy hay nói chính xác, Vinh còn không biết cô gái này là ai. Cô gái khuôn mặt xinh xắn, nhìn Vinh mỉm cười, dịu dàng nói:

- Xin chào, trước khi tạo nhân vật xin hãy chọn phe cánh, người dùng có thể lựa chọn liên minh Chính Phái hoặc liên minh Tà Phái.

- Ô! Còn Chính phái và Tà phái sao? Thú vị. Liên minh Tà phái.

- Chọn liên minh Tà phái thành công. Xin người dùng đặt tên nhân vật cho bản thân.

- Cuội!

Cô gái như dừng lại một chút, rồi đáp:

- Tên nhân vật có thể sử dụng. Người dùng có thể chọn chức nghiệp cho bản thân.

- Chức nghiệp? Là gì?

Vinh hỏi lại cô gái, cô gái mỉm cười đáp:

- Chức nghiệp liên minh tà phái gồm có: Kiếm Tu, Đạo Tu, Âm Khí, Độc Tu...

- Kiếm Tu.

- Thực sự xác nhận lựa chọn Kiếm Tu?

- Phải.

Cô gái lại dừng lại một chút, rồi nói:

- Đã xác định Kiếm Tu. Nhắc nhở cuối cùng với người dùng, lần đầu tiên tiến vào trò chơi trước có thể lựa chọn điều chỉnh ngoại hình nhân vật, từ khuôn mặt, dáng người độ điều tiết tăng giảm tối đa là 30%, sau khi xác nhận sẽ không thể sửa đổi. Chúc bạn chơi vui vẻ, cảm ơn đã tin tưởng và sử dụng sản

phẩm của tập đoàn Thạch Linh.

Tất nhiên Vinh sẽ hạ xuống 30%, cậu vào đây vốn để giải trí, thỏa mãn một chút tò mò về thế giới mới, với lại cũng không muốn người nào chú ý tới mình.

Nhân vật: Cuội (liên minh Tà phái).

Chức nghiệp: Nhân loại kiếm tu (học đồ)

Đăng cấp: Cấp 1 (kinh nghiệm: 0/10)

Thuộc tính cơ bản:

HP: 100/100

MP: 25/25

Thể lực: 2

Sức mạnh: 10

Nhanh nhẹn: 10

Trí lực: 4

Tinh thần lực: 2

May mắn: 10

Lực công kích: 3 - 5

Lực phòng ngự: 2

Số điểm tự do có thể phân phối: 0

Trước mắt Vinh liền tối đen, cảnh vật liền thay đổi, đưa Vinh vào trò chơi. 12h là giờ trong thế giới thực tế ảo, nên cách hiện tại cũng chỉ còn hai tiếng. Cơ mà bắt đầu vào trò chơi còn hai tiếng, mà trước mắt Vinh hiện tại chính là một biển người chân chính. Nhìn cái khoảng không gian vô cùng vô tận toàn người với người này Vinh cũng có chút ngạc nhiên, thậm chí nhìn tới cuối chân trời cũng vẫn không thấy điểm cuối, đủ thấy đông thế nào. Tuy đông đúc như vậy, nhưng lại không hề có hiện tượng chen lấn xô đẩy. Những người này có người da đen, cũng có người da vàng, da tím, da trắng...Đủ các thể loại ăn mặc kì quái, bọn họ chính là đến từ mọi nơi trong vũ trụ Nam Minh này.

Từng nhóm người túm năm tụm ba lại, nói chuyện rôm rả, người thì hưng phấn, người thì kích động, người vui mừng, người sốt ruột, người cáu gắt... rất nhiều tâm tình. Vinh tìm một chỗ vắng người ngồi xuống, bên cạnh cậu cũng có bốn người, ba nam một nữ, đang lẳng lẳng ngồi đó, yên tĩnh nhìn đám đông.

- Chào!

Thấy Vinh đi tới ngồi ngay cạnh bọn họ, một người dáng vẻ là cầm đầu nhóm người này gật đầu chào hỏi.

- Chào!

Vinh cũng mỉm cười đáp lại.

- Mới chơi lần đầu?

Người kia hỏi.

- Uhm! Sao người nhìn ra được?

Vinh có chút ngạc nhiên hỏi lại.

- Người vừa nói đó.

Người kia cười cười nói lại. Vinh có chút ngẩn ra, rồi bật cười ha hả. Đứng dậy đi về phía đám người ngồi xuống. Người kia thấy vậy cũng không nói gì, đưa tay ra nói:

- Lương Lạc.

- Cuối.

Vinh đưa tay ra bắt tay người kia, mỉm cười nói.

- Sao người lại nhìn ra ta là người mới?

- Vì người đi một mình!

- Ồ? Chỉ có vậy?

Lương Lạc cười cười, nói:

- Ta chơi game võng du từ năm chín tuổi, tới nay đã hơn chục năm có thừa. Những người chơi lâu năm trong thế giới thực tế ảo thường thường bọn họ sẽ có một nhóm bạn, như nhóm ta đây. À quên chưa giới thiệu, đây là Minh Quang, đây là Joker, cô gái này là Mặc tử.

Ba người kia nhìn Vinh. Gật đầu một cái coi như chào hỏi. Vinh cũng gật đầu chào lại.

- Cho dù người mới biết chơi, bọn họ cũng sẽ kéo theo cả nhóm bạn thân. Hơn nữa biểu hiện cảm xúc của bọn họ hoặc rất hưng phấn, hoặc chờ mong.

Vinh gật gù đầu, tiếp tục nghe Lương Lạc nói.

- Còn một loại game thủ chuyên nghiệp, bọn họ lại độc lai độc lã, nhưng bọn họ lại trầm ổn hơn rất nhiều. Hơn nữa bọn họ lại tới vì tiền, nên tính khí bọn họ có chút thiếu kiên nhẫn khi phải đứng ở một nơi đông người như thế này chờ đợi. Còn người, độc lai độc vãng, tuy khuôn mặt có chỉnh sửa, nhưng ta có thể đoán người rất còn trẻ, tới này lại không có thiếu kiên nhẫn mà lại tỏ mò đánh giá xung quanh, chứng tỏ mới chỉ là tân binh. . .

Vinh “à” lên một tiếng rồi không nói gì. Thấy Vinh lại không có phản ứng gì, bộ dáng lại rất thân nhiên liền nổi lên hứng thú hỏi:

- Người tham gia vào liên minh nào?

- Liên minh Tà phái.

Vinh trả lời.

- Ồ! Đội chúng ta cũng thuộc liên minh Tà phái, có hứng thú gia nhập đội chúng ta không?

- Điều kiện là gì?

Vinh hỏi lại, cậu biết trên đời này không có bữa ăn nào miễn phí. Nhưng có lẽ Vinh đã nhầm với đám người này.

- Điều kiện? Nhóm chúng ta tuy toàn là game thủ chuyên nghiệp nhưng vào game chơi chỉ để giải trí, không có hứng thú kiếm tiền. Mục tiêu của nhóm chúng ta là đi khám phá cùng mạo hiểm. Tận hưởng cuộc sống trong trò chơi, vân du khắp nơi. Hơn nữa người là người mới, nếu đi theo bọn ta sẽ được đảm bảo an toàn. Quên nói với người, Mặc tử tuy là con gái, nhưng lại là người lợi hại nhất trong nhóm chúng ta, tỷ ấy bên ngoài đã vượt qua khu huấn luyện Tân Binh A cấp xếp trong top vũ trụ đó.

- Tiểu Lạc.

Người con gái tên Mặc Tử lên tiếng, có chút không vui nhìn qua.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Mặc Tử

- Khụ khụ. . . đệ lỗi lời. . .

Lương Lạc xấu hổ, cười khan một tiếng. Vinh cũng cười cười, đáp:

- Vượt qua khu huấn luyện Tân Binh được đánh giá A cấp?

Lương Lạc nhìn Mặc Tử, thấy nàng không nói gì liền âm thầm nói:

- Mặc Tử tỷ chính là một cao thủ thuộc chức nghiệp sát thủ. Một tay dùng chủy thủ, một tay dùng độc. Xưng bá ở rất nhiều game võng du nổi tiếng, nhiều đại nhân vật rất muốn chiêu mộ tỷ ấy. Nhưng đều bị tỷ ấy giết một lần, từ đó không ai dám bén mảng tới chiêu mộ nữa.

- Lợi hại vậy à?

- Trong game tỷ ấy rất lợi hại, ngoài đời còn lợi hại hơn, sao? Có muốn gia nhập tổ đội chúng ta lẫn lộn không?

Lương Lạc trên mặt bắt đầu hiện lên hai chữ “sói xám biến thành bà ngoại“, nhìn Vinh như nhìn một cô gái quàng khăn đỏ, muốn dụ dỗ vào đời vậy.

Vinh không trả lời ngay mà hỏi tiếp:

- Vậy còn các người?

- Bọn ta?

Là cười cười, chỉ tay về Minh Quang nói:

- Minh Quang, tuy hình thể hần nhỏ con, nhưng một thân ngành công cứng rắn vô cùng. Trong nhóm chúng ta đảm nhiệm vai trò chịu đòn, nói khó nghe hơn một chút chính là một bao cát di động.

Chỉ tay về phía Joker nói:

- Joker, Đao tu, song đao cương mãnh không gì cản nổi, hẳn chính là chủ lực giết boss của nhóm chúng ta.

Nói xong lại chỉ chỉ vào mũi mình, cười cười:

- Còn ta đảm vai trò dọn dẹp quái, Pháp tu Lương Lạc. Mà quên mất chưa hỏi, người là chức nghiệp gì?

- Kiếm tu.

- Uhm! Quá tốt, vậy là đủ một bộ rồi, gia nhập đội chúng ta, thế nào?

Vinh trầm tư một lúc, cuối cùng vẫn lắc đầu:

- Ta hiện tại chỉ chưa có ý nghĩ muốn gia nhập. Nếu có cơ hội lần sau thì ta sẽ cân nhắc.

Minh Quang bên cạnh nghe thế cũng nhú mồm, tính cách cậu cực kỳ nóng nảy. Nghe ra Lương Lạc đã thành ý mời phân mời tên nhóc này rồi, vậy mà tên nhóc này còn không biết điều. Ở đây ngoài đời ai chả có địa vị nhất định, Minh Quang nhìn ra, tên nhóc này chỉ có H cấp quyền hạn. Một tên nhóc H cấp quyền hạn cũng muốn đua đòi chơi võng du, nên biết một giờ trực tuyến (online) phí cũng không hề rẻ chút nào. Một tên H cấp quyền hạn thì lấy đâu ra tiền mà chơi, chắc lại là một tên nhà giàu mới nổi. Cái thể loại này, một thiếu gia như Minh Quang ngoài đời thực gặp không có một trăm cũng có mấy chục. Nên rất là thiếu kiên nhẫn trực tiếp nói:

- Sắp tới giờ mở cửa rồi, tên nhóc này đã không muốn gia nhập thì cũng thôi đi, mặc kệ hắn.

Lương Lạc có vẻ hơi xấu hổ, quay sang Vinh cười nói:

- y! Minh Quang người này có chút nóng nảy, người đừng để ý.

Vinh cũng mỉm cười lắc đầu.

- Không có việc gì.

Mặc Từ cùng Joker thấy vậy cũng nhú mồm, không hiểu sao Lương Lạc lại một mực cố chấp muốn thằng nhóc nhà quê này gia nhập làm gì?

Thấy không khí có vẻ không vui, Vinh cũng chỉ cười cười, liền đứng dậy gạt đầu với Lương Lạc nói:

- Mấy người nói chuyện vui vẻ, ta đi dạo xung quanh một vòng.

Không để Lương Lạc nói thêm câu gì, Vinh trực tiếp rời khỏi. Lương Lạc muốn nói gì đó rồi lại thôi. Thấy bóng lưng của Vinh đã khuất trong biển người, Mặc Từ quay sang hỏi Lương Lạc:

- Sao lại muốn hắn gia nhập đội ngũ chúng ta?

Lương Lạc cười khỏ, đáp:

- Tỷ không biết thật à? Ta tưởng tỷ cũng nhận được thông tin rồi.

- Thông tin? Thông tin gì?

Mặc Từ nhú đôi mi thanh tú, hỏi lại. Lương Lạc thấy Mặc Từ không biết gì thật, liền đưa tay ra trước mặt chạm nhẹ vào không trung một cái, lập tức

một màn hình trong suốt hiện ra, đưa cho Mặc Tử, Lương Lạc cười khổ nói:

- Tỷ tự xem đi.

Tiếp lấy cái màn hình, Mặc tử bắt đầu đọc. Vừa đọc, Mặc Tử ánh mắt tròn tròn, miệng lập tức há hốc.

- Cái này... cái này... không phải là ta đang mơ chứ?

Mặc Tử lập tức lắp bắp. Thấy Mặc Tử thấy thò như vậy, Joker cùng Minh Quang cũng nhích lại gần, xem cái màn hình mà Lương Lạc đưa. Chỉ thấy trên bảng xuất hiện rất nhiều dòng tip mới đăng.

“Một giờ liên tiếp vượt qua hai Khu huấn luyện được đánh giá thành tích S + Hoàn Mỹ“

“Nhân vật thần bí “Cuội” phá kỷ lục trong cả ngàn năm qua tại khu huấn luyện là ai? “

“Tin Sock: Trong vòng một tiếng đồng hồ liên tiếp xuất hiện hai nhân vật đạt được thành tích S+ cấp Hoàn Mỹ”

“Cuội, Tiểu Phương - hai nhân vật liên tiếp vượt qua khu huấn luyện Tân Bình cùng Sơ Cấp thành tích S+”

...

Vô số bài viết tràn lan trên mạng xã hội đều hướng về một thông tin. Có người vượt qua khu huấn luyện Tân Bình cùng Sơ cấp thành tích S+ cấp hoàn mỹ.

-S+...S+ cấp Hoàn Mỹ... lại thêm một người nữa vượt qua.

Joker lắp bắp nói. Cậu biết vượt qua khu huấn luyện Tân Bình khó như thế nào, chứ chưa nói tới khi Sơ Cấp. Thành tích tốt nhất cậu đạt tới cũng chỉ có A- suýt chút nữa có thể đặt chân vào Lịch Sử Bảng. Tuy không đặt chân vào Lịch sử bảng, nhưng thành tích của cậu đã xuất sắc vô cùng rồi, đã được coi là thiên tài một phương.

Mặc Tử siết chặt nắm đấm, cô tuy chỉ vượt qua huấn luyện A cấp Ưu, nhưng dã tâm của cô lớn vô cùng. Tuy không thể vào lại khu huấn luyện Tân Bình nhưng mục tiêu của Mặc Tử hiện tại là Khu huấn luyện Sơ cấp. Khu huấn luyện Sơ Cấp lúc trước mới có hai vị đạt được S cấp Suất sắc, mục tiêu của Mặc Tử chính là đạp chân lên vị trí đó. Tuy không có nắm chắc hoàn thành S+ cấp Hoàn Mỹ, nhưng đứng vào ba vị trí S cấp Suất Sắc Mặc Tử vẫn rất có tự tin. Nhưng hiện tại nhìn vào bảng thống kê thành tích được mấy tòa báo công bố ra khiến Mặc Tử đầu óc choáng váng, tự tin nhanh chóng bị sụp đổ, cái gì bốn phút, đến Mặc Tử dù có nằm mơ cũng không có nghĩ tới vượt qua mức độ S cấp dưới mười phút chứ đừng nói tới S+ có bốn phút. Mà cái sau còn biến thái hơn, ba mươi giây, chỉ có ba mươi giây? Hắn có còn là người nữa không? Mỗi một nhiệm vụ vượt qua chỉ tốn thời gian ba giây?

Nếu Mặc Tử biết Cuội vượt qua nhiệm vụ chín sao huấn luyện Sơ Cấp mất có 0,6 giây chắc sẽ lập tức ngắt ngay tại chỗ. Không phải là hoa mắt hay chóng mặt gì, mà là bị đá kích quá lớn. Ngay cả Joker cùng Minh Quang bên cạnh cũng hai mặt nhìn nhau, quả thực là từng cái, cái sau biến thái hơn cái trước vô số lần.

- Ô mà khoan...

Mặc Tử như nhớ tới cái gì đó, chợt giật mình, quay về phía Lương Lạc hô:

- Tên vừa nãy... tên vừa nãy...

Lương Lạc cười khổ:

- Tỷ nhận ra rồi sao? Nickname (tên nhân vật) của hắn là Cuội. Mà trong cái trò chơi này, thống kê nhân số trực tuyến đã lên tới con số hai mươi hai tỷ, nhưng tên là Cuội chỉ có một cái.

- Vậy chẳng phải hắn...

Minh Quang ngạc nhiên vô cùng nói.

- Ta cũng không dám chắc có phải là hắn hay không. Có hai khả năng, thứ nhất hắn chính là vị cao thủ đã vượt qua hai khu huấn luyện Tân Bình cùng Sơ Cấp với thành tích biến thái kia. Thứ hai, có thể là một người nào đó đặt tên trùng với hắn. Khả năng thứ hai rất cao, nên ta cố giữ hắn lại thử hỏi thăm một chút. Ai dè...

Nói xong quay sang phía Minh Quang, Minh Quang gãi gãi đầu về mặt xấu hổ.

- Kiếm tu à? Ta nghĩ mấy ngày tới vụ việc này sẽ âm ỉ cả vũ trụ, chắc chắn Phạm Gia sẽ phải cấp video vượt nhiệm vụ của hắn ra. Với quyền hạn của chúng ta chắc chắn sẽ xem được, tới lúc đó sẽ suy đoán ra được ngay.

Người lên tiếng là Joker, Lương Lạc cũng gật đầu tán thành.

- Ta cũng nghĩ tới điều đó, nên lúc này ta có gửi cho hắn một cái lời mời kết hảo hữu.

- Vẫn là người biết nhìn xa.

Joker mỉm cười nói. Mặc Từ thì sau khi biết tin vẫn trầm mặc, Minh Quang lại hỏi:

- Thế đúng thật là hán thì thế nào?

Lương Lạc gãi đầu:

- Ta cũng chỉ là muốn kết giao, loại nhân vật như hán sau này ắt sẽ là bá chủ một phương, nếu hán là người trong năm đại Thánh tộc hoặc là Liên Hợp Quốc hay Tam Giác Vàng bồi dưỡng ra thì sau này chắc chắn sẽ là một nhân vật quyền khuynh vũ trụ. Điều kiện tiên quyết là hán phải còn sống, kết giao với một nhân vật cấp bá chủ tương lai dù sao cũng trăm lợi mà không có một hại thì tội gì mà không làm? Còn nếu không phải thì coi như chúng ta làm quen xã giao.

Joker cũng gật đầu tán thành:

- Không sai, thế lực đằng chúng ta đối với người khác thì như là quái vật, nhưng chân chính so với năm đại thánh tộc, Liên Hợp Quốc cùng với Tam Giác Vàng thì chỉ là đứa bé vô hại mà thôi. Nếu kết giao được với nhân vật như thế sau này chắc chắn địa vị ở trong thế lực của mình sẽ lên như điều gặp gió.

Mặc Từ vẫn trầm mặc, khi nghe đến đó đôi mắt liền thêm vài phần âm đạm. Suy nghĩ hồi lâu về quyết định của mình cũng không chần chừ nữa, nói:

- Có lẽ ta chỉ chơi hôm nay thôi, sang tuần ta có việc đột xuất.

- Tỷ muốn xông qua khu huấn luyện Sơ cấp sao?

Lương Lạc quay lại hỏi.

- Ủ! Chỉ cần đạt được S cấp Suất sắc, lúc đó tỷ sẽ được tuyển thẳng vào học viện Oxford làm học viên trọng điểm bồi dưỡng. Vào được học viện Oxford có lẽ tỷ sẽ thoát lý được tổ chức...

Nói tới đây Mặc Từ có chút buồn phiền.

Lương Lạc, Joker, Minh Quang nghe tới đó liền im lặng. Thế lực sau lưng Mặc Từ bọn họ rất rõ ràng, một tổ chức sát thủ cực kỳ khét tiếng mang tên IS. Bọn họ nhiều lần muốn nhờ người trong gia tộc hoặc thế lực của mình giúp Mặc Từ thoát khỏi tổ chức đó. Nếu là một nhân viên bình thường, có lẽ người trong gia tộc bọn họ có thể giúp được, nhưng thân phận của Mặc Từ vô cùng nhạy cảm, bọn họ muốn ra tay cũng vô cùng khó khăn. Vì liên lụy tới rất nhiều thứ với lại gia tộc cùng thế lực sau lưng bọn họ cũng không muốn trở mặt với tổ chức IS này nên tới bây giờ tình cảnh của Mặc Từ vẫn rất khó khăn.

- Mặc Từ tỷ, cố lên, đệ tin tỷ làm được.

Joker cùng Minh Quang cũng gật đầu, nhìn Mặc Từ với ánh mắt tràn đầy khích lệ.

Mặc Từ thấy thế cũng mỉm cười, gật đầu Khuôn mặt lúc nào cũng tỏ ra lạnh lạnh liền giãn ra. Đang lúc bốn người đang nói chuyện vui vẻ thì một thanh âm khiến tất cả mọi người ở đây hưng phấn.

- Tất cả mạo hiểm giả chú ý! Thời gian đã tới, mong mọi người chuẩn bị để tiến nhập Thiên Kiếm đại lục. Chúc các bạn có thời gian vui vẻ trong thế giới Thiên Kiếm. Cảm ơn các bạn đã tin tưởng và sử dụng sản phẩm của tập đoàn Thạch Linh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tiến vào trò chơi

Cảnh vật bỗng chốc tối đen, sau ba giây, quang cảnh lập tức thay đổi. Vinh đánh giá mọi thứ một hồi, nhìn toàn cảnh xung quanh, đây là một thị trấn nhỏ lụn bại, chỉ có mấy gian phòng phân tán ra bốn phía, lung lay như muốn đổ. Gió thổi qua trong thôn trấn bay lên đầy trời cát vàng, tựa như sương khói mỏng lung bay phủ lên trấn nhỏ, hướng ra ngoài trấn mà nhìn, một mảnh sa mạc mênh mông lắt phất cát bụi bay.

- Chúc mừng mạo hiểm giả mở ra bản đồ Hoàng Sa thôn.

- Giới thiệu bản đồ: Hoàng Sa thôn thuộc về Hoàng Thạch trấn một trấn thuộc loại nhỏ trên địa bàn Hoàng Sơn thành. Nằm ở Cực Tây của Việt Quốc trên Đông Dương lãnh thổ. Tiều thôn thuộc sự quản lý Hoàng Thạch trấn lên tới mấy trăm. Hoàng Sa thôn chính là một trong số đó...

Đọc kỹ một lần hệ thống giới thiệu, Vinh cũng nắm bắt đại khái về mảnh đại lục này.

Đại lục Thiên Kiếm chia làm rất nhiều lãnh thổ, rộng lớn vô cùng tận. Đông Dương lãnh thổ chính là một lãnh thổ nhỏ nhất trong số đó. Bên trong Đông Dương lãnh thổ được nhân loại cư trú lại chia làm ba cường quốc lớn, lần lượt là Việt Đế Quốc, Triệu Voi Đế Quốc và Chân Lạp Đế Quốc. Cũng chia thành hai liên minh là liên minh Tà Ác và liên minh Chính Nghĩa và một liên minh Trung Lập. Việt Quốc trong số đó chính là theo Tà Ác liên minh, Triệu Voi Đế Quốc theo phe Chính Nghĩa liên minh còn Chân Lạp Đế Quốc là quốc gia trung lập.

Việt Đế Quốc lãnh thổ trải rộng khắp vùng Biển Đông, chia ra làm sáu mươi ba Châu, mỗi một châu chia ra rất nhiều Thành. Mỗi một Thành lại quản lý vô số Trấn, mỗi một trấn bên dưới quản hạt lấy vài trăm thôn làng. Mà cực Tây của Việt Quốc đại bộ phận là sa mạc, thực vật phát triển được ở đây ít ỏi vô cùng. Nhưng người dân ở đây vẫn không muốn rời đi nơi khác, theo tổ tiên của họ mà ở lại nơi này sinh sống.

Thôn này tuy được gọi là một tiểu thôn, nhưng nó có thể chứa gần một ngàn người. Vinh hít sâu một hơi, hơi thở mang theo luồng khí hắc ám nhẹ nhàng vào trong thân thể cậu, tự nhiên cho thân thể Vinh tràn ngập cảm giác năng lượng.

Cái trò chơi này là do tự người chơi tìm hiểu, tự người chơi lĩnh ngộ võ kỹ, công pháp khác nhau mà tiến bộ. Tùy từng lĩnh ngộ cũng có thể được ban thưởng khác nhau.

Một số người chơi đã không nhìn được, ra ngoài thôn đánh quái, một số khác bình tĩnh hơn thì đi dạo một vòng tìm hiểu. Một số người chơi chuyên nghiệp liền đi nhận nhiệm vụ cùng tìm kiếm sự dạy cho các kỹ năng.

Vinh cũng không đi nhận nhiệm vụ, cũng không cần đi học kỹ năng. Nói đùa, game này là game tự lĩnh ngộ kỹ năng, nói chính xác là kỹ thuật, chiêu thức hầu hết là do mình tự lĩnh hội, tự sáng tạo. Nếu sáng tạo ra chiêu thức liền được nhận được phần thưởng không nhỏ, càng cao cấp thì lại càng được nhiều phần thưởng hơn. Thậm chí còn được điểm cống hiến, tiền bạc ngoài thực tế.

Tập đoàn Thạch Linh cũng thật biết cách làm ăn, bọn họ chính là muốn người chơi tự mình phát triển, tự mình sáng tạo, thông qua chiến đấu liên tục hoàn thiện từng chiêu thức, võ kỹ. Rồi từ đó thống qua hệ thống ghi chép võ kỹ đó lại, phân tích, đánh giá rồi cho người chơi phần thưởng. Còn võ kỹ được sáng tạo ra đi đâu thì không ai có thể biết được.

Tất nhiên những điều đó Vinh không biết, cái cậu làm bây giờ chỉ muốn giải trí tận hưởng trò chơi. Trên người cậu ngoài một thân trường bào cùng một thanh kiếm bình thường ra thì chẳng còn gì. Cảm kiếm trên tay.

“Thiết kiếm - Phàm cấp Hạ Phẩm lực công kích 2 ~4”

“Trường Sam - Phàm cấp Hạ Phẩm lực phòng ngự: 3”

Vinh cười nhạt, có kiếm, vậy là được rồi. Bước chân ra ngoài cửa thôn theo dòng người, bên ngoài, từng đoàn người túm lại với nhau, có người lập tổ đội, có người độc lai độc vãng đi tìm quái để đánh giết.

Vinh cứ thế bước đi, bỏ lại đám người đang vật lộn với đám Sa quái, chỉ nhìn qua là cấp độ 1. Đi được một đoạn đường khá xa, Vinh thấy người chơi càng ngày càng ít, thấy một đám người đang vây công một con nhện. Nhìn qua.

“Nhện Tinh: cấp độ 5, máu: 100/100.”

Nhìn đám người vây công mà vẫn bị con nhện đó ép cho thối lui liên tục. Vinh liền đi qua chỗ khác, bỗng chốc một con nhện từ dưới cát chui lên, một chiếc chân đâm xuống đầu Vinh. Nhìn thấy chiếc chân chuẩn bị đâm xuống đầu mình, Vinh liền bước sang phải một bước, chiếc chân lập tức trượt qua người cậu cắm xuống cát. Nhẹ hươ một kiếm, đâm ngay vào vùng cổ con nhện này.

Đình! Một kích chí mạng.

-150.

Đình! Chúc mừng người chơi nhận được kinh nghiệm 30. Răng nhện 1 cái, tơ nhện một bó.

Đình! Chúc mừng người chơi lên cấp 2. (Điểm kinh nghiệm 20/20)

Đình! Chúc mừng người chơi lên cấp 3. (Điểm kinh nghiệm 0/40)

Người chơi có 10 điểm tự do phân phối.

- Mở ra bảng thuộc tính.

Nhân vật: Cuội (liên minh Tà phái).

Chức nghiệp: Nhân loại kiếm tu (học đồ)

Đăng cấp: Cấp 3 (kinh nghiệm: 0/40)

Thuộc tính cơ bản:

HP: 130/130

MP: 25/25

Thể lực: 4

Sức mạnh: 12

Nhanh nhẹn: 12

Trí lực: 4

Tinh thần lực: 2

May mắn: 10

Lực công kích: 5 - 7

Lực phòng ngự: 2

Số điểm tự do có thể phân phối: 10

Chả biết tăng về chỗ nào, Vinh liền để cho tự động tăng điểm. Chỉ thấy từ hư không như có một lực lượng nào đó tràn vào người cậu, làm lực lượng Vinh tăng một cách rất thần kỳ.

- Có ý tứ nha!

Cười cười, Vinh tiếp tục đi tới. May mà mọi người đều cắm đầu luyện cấp không có chú ý đến Vinh biến thái, nếu không khẳng định có người muốn đề xuất ý kiến.

Đi được một đoạn lại một con nhện từ dưới cát chui lên, lại là bốn chân đập xuống, như muốn chọc thủng người Vinh từ bốn phía vậy Vinh đưa tay lên, vẽ ra một vòng tròn, chân khí tán ra, lập tức bốn chiếc chân như bị một lực lượng vô hình nào đó xoay qua chỗ khác, không ngờ đập vào hai chân bên phải còn lại. Con nhện vì mất thăng bằng không ngờ liền ngã xuống, Vinh tiến lên hai bước, một kiếm lại chém ra, thanh kiếm chỉ là Phàm cấp rất là bình thường, không ngờ lại chém bay đầu của con nhện.

“Đỉnh! Một kích chí mạng

-150.

Đỉnh! Chúc mừng người chơi nhận được kinh nghiệm 30. Răng nhện 1 cái, tơ nhện 1 bó. “

Cười nhạt một tiếng, Vinh lại tiếp tục tiến về phía trước. Nếu là một người chơi chuyên nghiệp nhìn thấy Vinh như vậy liền chắc chắn cười trừ chọc là tên này không biết tự lượng sức mình. Nhưng Vinh chỉ là thân nhiên đi tới.

Cái trò chơi này chính là dựa vào bản thân mà đi tìm hiểu, kỹ năng học tập được từ NPC đã không còn hữu dụng mà phải dựa vào chính bản thân.

Người nào bên ngoài hiện thực thực lực càng mạnh, ở trong này chính là thăng cấp càng nhanh. Đúng là như Vinh dự đoán, Bảng xếp hạng Cao Thủ liên minh Tà phái đã có rất nhiều người đạt được cấp độ 4. Bọn họ hoặc chính là cao thủ, hoặc chính là đoàn đội chuyên nghiệp, kết hợp với nhau giết quái vượt cấp rất dễ dàng.

Đi qua một gò cát, như là vượt qua lãnh địa của đám nhện này. Hiện tại Vinh không hề gặp một người nào nữa, trước mặt cậu hiện tại xuất hiện từng con, từng con bọ cạp to đùng, cái đuôi lóe lên một chiếc châm tủa ra hàn khí đen thui, hiển nhiên là có độc cực mạnh, thêm hai chiếc càng cực kỳ sắc bén cứng rắn. Không chần chờ, xách kiếm đi tới.

“Bọ cạp sa mạc: cấp 9, máu 200/200”

Vinh tay phải chấp sau lưng, tay trái khẽ nâng kiếm, gió trên sa mạc khẽ thổi bay từng lọn tóc. Tuy đã hạ nhan sắc xuống mức thấp nhất (vào thể giới thực tế ảo đã hạ một lần, thêm vào thể giới trò chơi hạ thêm lần nữa) nhưng trên người vẫn toát ra vẻ tiêu sái. Nhìn đằng sau bóng lưng, đảm bảo sẽ làm cho rất nhiều thiếu nữ hoài xuân. (tác: Đằng sau ngưỡn Thúy Kiều - Ai dè nhìn lại Người yêu Chí Phèo:)))

Đám bọ cạp này tuy sống quần cư, nhưng không thuộc quái tự động thù hận, mà phải công kích nó thì bọn nó mới kéo cả họ hàng ra. (thù hận dây chuyền.)

Vinh từng bước, từng bước bước tới, một kiếm đâm lên, lập tức đâm ngay vào mạn sườn một con bọ cạp.

Kết!

Con bọ cạp đó rít lên một tiếng, nhưng chưa kịp lấy hơi đã bị Vinh xoay kiếm một cái, rạch một đường rất dài. Lập tức máu xanh bắn ra tung tóe, từng

mảnh nội tạng theo máu mà lòi ra, rơi xuống mặt cát.

Đình! Đánh giết được Bọ cạp Sa mạc cấp 9

Đình! Chúc mừng người chơi nhận được kinh nghiệm 70. Hạt vĩ (Đuôi bọ cạp) 1 chiếc.

Đình! Chúc mừng người chơi lên cấp 4 (Điểm kinh nghiệm 60/80).

Con bọ cạp đó vừa mới phát ra thanh âm lập tức bị Vinh rạch ngang bụng, nội tạng trực tiếp rơi ra mà chết. Sáu con cạp xung quanh nghe được tiếng rít cũng liền đồng thanh rít lên. Ngay lập tức vây lấy Vinh, từng chiếc càng như che lấp bầu trời đập xuống. Đạp nhẹ một bước xuống nền cát, thân ảnh của Vinh như biến mất tại chỗ, thoát ẩn, thoát hiện. Từng chiếc càng to đùng không ngừng đập xuống, nhưng ngay cả góc áo của Vinh cũng không thể chạm tới được.

Đình! Phát hiện ra một môn Bộ pháp mới không thuộc đại lục Thiên Kiếm do người chơi sáng tạo ra, xếp hạng hai sao, thưởng kinh nghiệm 100, linh thạch hạ phẩm 2 viên. Mời đặt tên cho Bộ Pháp.

Đình! Chúc mừng người chơi lên cấp 5.(Điểm kinh nghiệm 80/160)

- Tiên Hành Nhất Bộ.

“Đình! Chúc mừng người chơi sáng tạo ra Tiên Hành Nhất Bộ, nếu có thể cải tiến, sẽ nhận được kinh nghiệm cùng vật phẩm tương ứng.”

Vừa di chuyển, vừa vung kiếm lên gạt bay từng chiếc càng và đuôi của lũ bọ cạp này, Vinh tiện thể tập lại bộ pháp. Bộ pháp này chính là Tiên Hành Bách Bộ, ở Thần Giới cũng vô cùng nổi danh, đây chính là bộ pháp mà Vinh sử dụng, có thể áp súc không gian, nháy mắt di chuyển ra một cự ly rất xa. Tại Thần Giới, không gian vững chắc vô cùng, vậy mà dùng bộ pháp vẫn có thể áp súc lại, huống chi bây giờ chỉ là Hạ Giới. Tiên Hành Nhất Bộ chỉ là một phần rất nhỏ mà Vinh tu luyện, vì thân thể hiện tại quá yếu nên chỉ miễn cưỡng thi triển ra Tiên Hành Tam Bộ. Hiện tại chỉ dùng nhất bộ đã dư sức đối phó với mấy con bọ cạp nhỏ nhỏ này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Mặt nạ Hạt Vương

Đình! Đánh giết được Bọ cạp Sa mạc cấp 9.

Đình! Đánh giết được Bọ cạp Sa mạc cấp 9

Đình! Đánh giết được Bọ cạp Sa mạc cấp 9

...

Liên tiếp thông báo hiện ra, đánh giết một loạt những con Bọ cạp Sa mạc này, Vinh cũng có chút thờ dốt. Mặc dù chân khí của cậu hùng hậu vô cùng, nhưng lúc chiến đấu Vinh chỉ dùng chân khí bao bọc lại thanh kiếm, chứ không hề dùng chương pháp hay bất kỳ chiêu thức xài chân khí cả, hoàn toàn là dùng thể lực bình thường để đối chiến.

Đình! Chúc mừng người chơi nhận được kinh nghiệm 420. Hạt vĩ (Đuôi bọ cạp) 6 chiếc, hạ phẩm linh thạch 1 viên...

Đình! Chúc mừng người chơi lên cấp 5 (Điểm kinh nghiệm 400/80).

Đình! Chúc mừng người chơi lên cấp 6 (Điểm kinh nghiệm 240/160).

Đình! Chúc mừng người chơi lên cấp 7 (Điểm kinh nghiệm 80/320).

Một hơi vượt lên ba cấp, một luồng lực lượng không tên từ hư không phủ xuống người Vinh, làm cả cơ thể lại tràn đầy sinh mệnh cùng lực lượng.

Mở ra bảng xếp hạng cao thủ.

Top 1: Cuội - Kiếm Tu - Cấp độ 7 25%.

Top 2: Long Miêu - Thể Tu - Cấp độ 7 15%.

Top 3: Duy Ngã Độc Tôn - Pháp Tu - Cấp độ 7 10%.

Top 4: YASUO 20p GG - Kiếm Tu - Cấp độ 7 10%.

Top 5: Mặc Tử - Độc Tu - Cấp độ 7 10%.

Top 6: Nhìn Gì Mà Nhìn - Pháp Tu - Cấp độ 7 10%.

Top 7: Chém Chết Giờ - Đạo Tu - Cấp độ 7 10%.

Top 8: Thích Thịt Lợn - Pháp Tu - Cấp độ 7 10%.

Top 9: Lương Lạc - Pháp Tu - Cấp độ 7 10%.

Top 10: Tiểu Đâu Phong - Pháp Tu - Cấp độ 7 10%.

...

- Ô! Top 1 à? (tác: Ez game:))).

Vinh cũng có chút kinh ngạc, không phải là mình ở top 1 mà là không ngờ phía sau mình, người đạt tới cấp độ 7 không ngờ đã lên tới hơn một nghìn người. Vinh biết, không phải ai cũng có thể vượt cấp đánh quái được. Vì hạn chế người bên ngoài có thực lực cao, nên trò chơi đã thiết kế ra cho toàn bộ người chơi thân thể thuộc tính, chỉ số sần sần như nhau. Cho dù ngoài đời thật người có đạt được A+ Cấp Cường giả đi nữa khi vào trong trò chơi thì cũng chỉ có thực lực như nhau cả thôi. Cái mà các cao thủ ngoài đời thật chiếm ưu thế chính là tâm cảnh cùng kỹ năng chiến đấu. Một người A cấp, tâm cảnh, kỹ năng, phản ứng, kinh nghiệm chiến đấu... chắc chắn sẽ hơn mọi mặt một người chỉ có E cấp. Tuy thân thể giống nhau, nhưng cũng không thể so sánh được.

Như là Vinh, nếu như cậu không được thưởng 100 kinh nghiệm từ lĩnh ngộ Tiên Hành Nhất Bộ, chắc cũng không thể xếp vào top 10.000 chứ đừng nói là top 1 như bây giờ.

Nhìn qua mấy bộ thi thể đám bọ cạp này, không ngờ còn rớt ra mấy thứ.

“Khoái kiếm: Phàm cấp Trung phẩm, lực công kích 16~ 24”

“Giày Da: Phàm cấp Trung phẩm, Tốc chạy +10.”

“Găng tay Da: Phàm cấp trung phẩm, Tốc độ xuất chiêu tăng 1%”

Nhìn nhìn, hóa ra lại là trang bị. Không chút chần chừ, Vinh liền đổi một loạt. Dù sao cũng là tận hưởng trò chơi, chứ Vinh cũng không muốn có ý định dùng Phàm kiếm mà đi giết boss cuối cả.

Đã thay trang bị mới, thuộc tính cũng có chút thay đổi, mở ra bảng thuộc tính.

Nhân vật: Cuội (liên minh Tà phái).

Chức nghiệp: Nhân loại kiếm tu (học đồ)

Đăng cấp: Cấp 7 (kinh nghiệm: 80/320).

Top: 1

Thuộc tính cơ bản:

HP: 170/170

MP: 30/30

Thể lực: 8

Sức mạnh: 26

Nhanh nhẹn: 23

Trí lực: 8

Tinh thần lực: 3

May mắn: 11

Lực công kích: 52

Lực phòng ngự: 2

Số điểm tự do có thể phân phối: 0

Kỹ năng: Tiên Hành Nhất Bộ

Tiên Hành Nhất Bộ (kỹ năng chủ động): ngay lập tức di chuyển tới một phạm vi nhất định. Thời gian hồi chiêu 0,1 giây. Thẻ lực tiêu hao 10 lần /1 thẻ lực. Mp tiêu hao 1.

- Cũng không tồi!

Cười một tiếng, Vinh lại tiếp tục hành trình khám phá của mình. Lãnh địa của Bộ cạp Sa mạc này cũng rất rộng. Vinh đi mất ba mươi phút cũng chưa hết nửa lãnh địa. Trên đường đi không ngờ lùm được một bảo rương cùng một đàn sáu con Bộ cạp Sa mạc. Đánh giết hết không mấy thời gian nhận được kinh nghiệm cũng lên được một cấp.

Đình! Chúc mừng người chơi nhận được “Mặt nạ vua bộ cạp”

Mặt nạ vua bộ cạp: Hoàng cấp hạ phẩm. Phòng ngự tăng 5. Sát thương với quái thuộc loài bộ cạp tăng 50%. Che dấu khí tức, người quá 5 cấp độ không thể xem xét.

Mở được bảo rương không ngờ ra được Hoàng cấp hạ phẩm, ở cấp độ tân thủ đã được coi là bảo vật vô giá rồi. Nhưng cũng vì đó, trong nửa tiếng không giết quái, không lên kinh nghiệm nên vị trí xếp hạng của Vinh cũng sụt giảm nghiêm trọng. Từ top 1 không ngờ đã bị tụt xuống top hơn 100, cả bảng xếp hạng cũng bị thay đổi một lần. Nhưng khi giết xong một đàn sáu con bộ cạp sa mạc, xếp hạng của Vinh đã lên tới top 20. Cười cười một tiếng, Vinh cũng có chút háo hức. Không ngờ linh hồn cậu cũng bị cái tính khí trẻ con háo hức ảnh hưởng. Tính ra, tuổi thực sự của cậu cũng đã gần hai mươi vạn tuổi, đã là một lão bất tử hàng thật giá thật, nhưng ở Thần Giới cũng chỉ được coi là một tên thanh niên mà thôi. Nên biết ở Thiên Viện, cứ mười vạn năm mới hết một học kỳ. Học hết bốn mươi vạn năm mới tính là tốt nghiệp, nên tính hàng chục vạn năm mới chỉ là thanh niên cũng không quá.

Tuy là học bốn mươi vạn năm mới được tốt nghiệp nhưng đó cũng chỉ là một điều kiện, điều kiện khác chính là vượt qua Thiên Tháp, Vinh chính là một lần vượt Thiên Tháp mà thành danh. Lần đó chính là phá kỷ lục do Phương Luân Hồi tạo ra, lần đó Thần Giới một trận oanh động, ngay cả Thượng Vực, Vô Tình Kiếm Đế cũng nổi danh vô cùng.

Đù thấy Vinh mặc dù sống lâu qua vô số năm, trải qua vô số việc, thậm chí đã vượt qua một lần luân hồi, đạo tâm đã có một bước thăng hoa. Nhưng hiện giờ không ngờ lại xuất hiện cái tính tình này, Vinh cảm nhận được nhưng cũng không hề cưỡng ép đè nén hay bỏ qua, mà ngược lại là cứ để nó thuận theo tự nhiên. Cũng từng nhớ tới lời nói của sư phụ “Nhớ kỹ, trụ cột mới là quan trọng nhất, thất tình của con không đầy đủ. Hãy tu bổ tâm, đạo tâm kiên định mới giúp con đi dễ dàng trên Hữu Tình Đạo.”

Vinh đạo cơ đã đạp một chân vào Chứng Đạo, thậm chí có xu hướng phát triển không ngừng, nên từng lời nói của sư phụ Vinh coi trọng vô cùng.

Mặc dù đang ở hiện tại chỉ là Hạ Giới, một trong vô vàn giới tại Hạ Vực. Trong mắt những đại năng như Vinh thì ở đây, cường giả được coi là mạnh nhất cũng chưa đủ tư cách là con kiến, nhưng ở chỗ này Vinh lại thấy có một tia bất thường.

Số người cậu tiếp xúc cũng không nhiều, tu vi cũng không hề cao nhưng tâm cảnh lại cao tới một cách đáng sợ. Thậm chí kể cả khi đối mặt với sinh tử, bọn họ thậm chí còn bình tĩnh hơn rất nhiều. Đây là điều Vinh chưa bao giờ thấy, kể cả là ở Trung Vực. Đây chính là tâm cảnh chỉ có một số nơi ở Thượng Vực mới có.

Biết ở Giới này có lẽ sở hữu một thứ gì đó nghịch thiên có thể tăng lên tâm cảnh của vô số người. Vinh cũng không nóng lòng mà đi tìm kiếm mà là ngược lại, nương nhờ vào lực lượng thần bí cứ quanh quẩn ở mọi nơi trong giới này, Vinh lại từ từ hấp thụ, củng cố tâm cảnh của mình.

Không phải Vinh không muốn tìm, mà là tới cảnh giới như cậu rồi, mọi người liền tin tưởng vào một thứ gọi là Vận Mệnh. Cái thứ Pháp Tắc đó huyền diệu vô cùng, cho dù là sư phụ của Vinh - Hồn Độn Đạo Tổ tu vi có thông thiên đi chăng nữa cũng không thể nắm bắt được chứ đừng nói tới Vinh. Nghe đồn trên Thượng Vực có một truyền thuyết, chỉ cần đột phá cấp độ Đạo, đạt tới cấp độ cao hơn liền có khả năng nắm bắt được pháp tắc Vận Mệnh. Nhưng cấp độ đó là gì thì từ khi Á Tổ tọa hóa, đã không còn ai biết. Thậm chí là Đạo Tổ tồn tại lâu nhất tại Thượng Vực - Sinh Mệnh Đạo Tổ ở Nguyệt Giới cũng rất mờ mịt.

Không nói tới chuyện xa xôi, quay về với hiện tại cùng nhân vật chính của chúng ta.

Lúc này, Vinh chính chu lại hành trang, mang lên Mặt nạ Hạt Vương, tiếp tục tiến về phía trước.

Đi bộ chừng hai mươi phút, lúc này Vinh đã vượt qua được một cồn cát, cảm giác không khí ở đây ngày một khô nóng, đi được một đoạn cảm giác thể lực sụt giảm, phải đứng lại nghỉ ngơi một hồi. Vinh nhìn hoàn cảnh xung quanh, có chút ngạc nhiên vì xung quanh không có lấy một con quái nào.

“Chà nhẽ lạc đường?”

Vinh có chút nhíu mày, mở ra bản đồ chỉ thấy thể hiện Hỏa Liên sơn mạch. Nơi này chính là nơi tụ tập của Rắn Lửa Sa Mạc cấp 9, 10, 11. Còn có cả quái thủ lĩnh, tình hình thậm chí có xuất hiện cả Boss.

Nhưng xung quanh chỉ toàn gió nóng và cát bay, nào có đâu một con quái. Đang đi được hai bước, bỗng cảm giác dưới chân có gì đó di chuyển. Cúi

đầu nhìn xuống chỉ thấy một đầu rắn đang há chiếc miệng cắn về phía cổ Vinh.

Kang!

Chiếc mồm còn cách cổ Vinh tầm 30cm thì lập tức bị một thanh kiếm chặn lại.

Xoẹt!

Một đường kiếm không chút lưu tình xẻ con rắn đó ra làm hai.

Đinh! Đánh giết được Rắn Lửa sa mạc cấp 9!

Đinh! Chúc mừng người chơi nhận được kinh nghiệm +90, Da rắn 1 tấm, hỏa linh thạch hạ phẩm một viên.

- Ô! Có linh thạch lại còn có hỏa linh thạch.

Mở ra túi chứa đồ.

Linh thạch hạ phẩm: Có chứa một lượng linh khí thiên địa nhất định, sử dụng gia tăng 50 điểm kinh nghiệm. Một ngày chỉ được dùng 10 viên.

Hỏa linh thạch hạ phẩm: Có chứa ít Hỏa nguyên tố tinh thuần. Sử dụng gia tăng 35 điểm kinh nghiệm, sử dụng cho tu luyện công pháp hỏa hệ tăng gấp đôi điểm kinh nghiệm.

Hóa ra là linh thạch cũng có thuộc tính, Vinh cũng không vội vã sử dụng luôn mà thu hết vào túi chứa đồ.

- Ở đây nghịch một thời gian vậy.

Chân khí bao phủ lấy toàn thân, tay trái cầm kiếm thủ thế chuẩn bị, tay phải đưa lên không trung. Khóe miệng Vinh nhếch lên, lộ ra một tia cười gian xảo.

- Nếu các người thích ẩn núp dưới cát, vậy ta sẽ làm cho các người tự động đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Toái tâm chương

Chân khí từ trong thể nội tuôn ra, tụ tập vào bàn tay Vinh, không khí xung quanh lập tức vặn vẹo. Tuy đây chỉ là thân thể giả lập được tạo ra bởi rất nhiều các số liệu. Nhưng vì để tạo cảm giác giống hệt với ngoài đời, tập đoàn Thạch Linh đã dùng vô số công nghệ cải tạo lại thân thể giả lập trong này không khác gì một người bình thường.

Thế nên cách Vinh vận dụng Chân khí không khác ở thực tế là mấy, có thể nói Vinh chả khác nào gian lận cả. Chân khí tụ tập trên tay phải ngày càng nhiều, một chương ẩn trên không trung tụ tập lại.

Đinh! Phát hiện ra một môn võ kỹ không thuộc đại lục Thiên Kiếm do người chơi sáng tạo ra, xếp hạng ba sao, thưởng kinh nghiệm 1000, linh thạch hạ phẩm 20 viên. Mời đặt tên cho võ kỹ.

- Toái Tâm Chương.

Hét lên một tiếng, tay Vinh hạ xuống, chương phong gào thét đập xuống cồn cát.

Ầm!

Ầm! Ầm! Ầm!

Một chương hạ xuống, một luồng sóng khí vô hình khuếch tán ra bốn phía. Từng cồn cát như bị thứ gì đó bên dưới nổ tung, tạo ra từng cột cát cao tới ba bốn mét. Chu vi bán kính hai mươi mét xung quanh Vinh như chiếc đồng hồ cát bị lật ngược vậy, kéo theo đó là hơn chục con rắn có to có bé. Ánh mắt Vinh như điện, Tiên Hành Nhất Bộ lập tức thi triển, tuy tổn thể lực vô cùng, nhưng trong chu vi hai mươi mét cũng đủ dùng rồi.

Từng kiếm, từng kiếm đâm ra, đâm trúng chỗ trái tim (bảy tắc).

Bịch! Bịch! Bịch...

Cát còn chưa kịp rơi xuống, hơn chục con rắn đã chết toàn bộ. Thi thể lần lượt rơi xuống kèm theo đó là rất nhiều cát, lập tức chôn vùi đồng thi thể đó.

Một cơn gió thoảng qua, từng hạt cát nhẹ bay Vinh vuốt vuốt thanh kiếm rồi lại bước đi tiếp. Chỗ cậu vừa mới đi qua không hề lộ ra dấu vết chiến đấu gì. Nếu có người nào đặt chân tới đây cũng không thể nhận ra chỗ này từng phát sinh ra một trận chiến đấu, không, nói chính xác là một trận đồ sát hoàn toàn nghiêng về một phía.

Đình! Đánh giết được Rắn Lửa sa mạc cấp 10!

Đình! Đánh giết được Rắn Lửa sa mạc cấp 9!

Đình! Đánh giết được Rắn Lửa sa mạc cấp 10!

...

Đình! Đánh giết được Rắn Lửa sa mạc cấp 11!”

Đình! Chúc mừng người chơi nhận được kinh nghiệm +1610

Da rắn 16 tấm

Hỏa linh thạch hạ phẩm 17 viên.

Đình! Chúc mừng người chơi lên cấp 9 (Điểm kinh nghiệm 2790/ 640).

Đình! Chúc mừng người chơi lên cấp 10 (Điểm kinh nghiệm 2150/ 1000).

Đình! Chúc mừng người chơi lên cấp 11 (Điểm kinh nghiệm 1150/1500).

Lại một hồi lên thêm ba cấp, Vinh cười cười. Lại nhìn vào trong túi đồ của mình, một đồng trang bị đã nằm ngay ngắn bên trong. Thật không ngờ trang bị rơi ra đây đấy, bị cát chôn vùi đi không ít, nhưng chỉ một ý niệm, toàn bộ trang bị mà đám rắn rơi ra đều được thu vào túi trữ vật. Không ngờ trong đó lại có một đồ tủa ra màu vàng kim trông cực kỳ bắt mắt.

Kim Xà Nhẫn: Hoàng cấp Hạ Phẩm. Yêu cầu cấp độ 10.

HP +50.

MP +50.

Thể lực +5.

Trí lực +5.

May mắn +1.

Lại thêm một trang bị Hoàng cấp, Vinh hiện tại chính là sở hữu hai món trang bị Hoàng cấp Hạ Phẩm. Tại cấp độ tân thủ bây giờ cũng có thể coi là phú hào rồi. Nhìn vào túi đồ một hồi, từng trang bị được Vinh thay đổi một lượt. Bây giờ trên người cậu món đồ thấp nhất cũng là Phẩm cấp Trung phẩm, cả trang bị đa số đều là Phẩm cấp thượng phẩm. Nếu bị người khác nhìn thấy đám bảo sẽ bị dọa ngất, không ngờ một mình Vinh giết quái, giết quái vượt cấp không tính là gì, nhưng số lượng chất lượng đã không kém một đoàn đội cỡ vừa toàn lực đánh giết rồi.

Trong vòng tám tiếng, một mình Vinh giết quái đã bằng cả một đoàn đội cỡ vừa giết quái, nếu để người chơi bên ngoài biết được chắc chắn sẽ gây ra chấn động không nhỏ.

Đi được một hồi, Vinh lại phải ngồi xuống để khôi phục thể lực. Không ngờ càng đi vào trong, nhiệt độ ngày càng nóng, thể lực tiêu hao ngày một mau.

- Quanh đây quái thực sự hơi ít.

Vinh ở trong sa mạc mà tìm Hỏa Xà, hiện tại cậu đã cấp 11, có thể đi tới Hoàng Thạch trấn làm nhiệm vụ chuyển chức từ Kiếm Đồ, lên Kiếm Sĩ. Nhưng Vinh lại không có vội, cậu lại muốn tìm hiểu xem sâu bên trong sa mạc này rốt cuộc có thứ gì.

Lại mất một khoảng thời gian, Vinh cứ thế đi những nơi Rắn Lửa tập trung nhiều đã không còn thấy nữa, chỉ lác đác ba bốn con cấp độ 11, 12 tập trung lại với nhau. Vinh cũng lười đi giết, chỉ có những con nào cảm thấy mình sống đủ lâu rồi là lao tới chỗ Vinh. Tất nhiên cậu sẽ không chút khách khí biến bọn nó thành điểm kinh nghiệm cùng một vài linh thạch và vật phẩm linh tinh.

Một đường đi không ngờ cũng lên được hơn một cấp, điểm kinh nghiệm đã là cấp 12 (1300/2500) kiếm thêm được hơn nghìn điểm cùng mười bốn viên hỏa linh thạch và một vài đồ đạc linh tinh.

Đi tới một chỗ cồn cát hơi cao một chút, Vinh liền trèo lên, nhìn ra bốn phía. Thấy phía xa xa có một ngọn núi cao vô cùng tỏa ra một đám mây đen khổng lồ đang không ngừng khuếch tán ra xung quanh. Một luồng sóng nhiệt phả vào mặt cậu khiến cậu cũng phải lùi lại một bước.

- Núi lửa?

Nhìn thấy ngọn núi có vẻ sắp bộc phát, Vinh cũng không ngốc tới nỗi tiến lên tham quan. Liền đi vòng qua xem xét, nhưng chân vừa chuyển động, Vinh nhìn thấy phía dưới còn cát có một con Rắn Lửa, hình thể lớn hơn các con Rắn Lửa sa mạc bình thường khác một chút, đang trườn đi trườn lại, hít lấy không khí xung quanh đáng về cực kỳ hùng thụ.

Boss? Hay quái bình thường?

Nếu là boss thì còn có chút thú vị, nếu là quái bình thường thì Vinh thật sự lười đi quản. Nhưng theo ánh mắt đánh giá của Vinh, con này không phải boss cũng ít nhất là quái đầu lĩnh. Mặc kệ là quái đầu lĩnh hay quái boss. Đầu là rất hiếm thấy, mấy trăm quái bình thường mới có thể xuất hiện ra một con đầu lĩnh quái. Trong mấy ngàn quái bình thường mới sinh ra một con quái boss. Vinh đi lại ở chỗ này hơn năm tiếng bây giờ mới đụng phải một con.

Đánh chết được một con đầu lĩnh hoặc boss. Kinh nghiệm là phi thường khả quan, có thêm 100% xác suất đạt được trang bị hoặc vật phẩm có cấp bậc tốt hơn. Vinh đi lại ở đây cũng chính là muốn tìm kích thích một chút, tìm quái đầu lĩnh hay boss chơi đùa cũng là thú vị vô cùng.

Vì là khoảng cách có chút xa, nên Vinh liền từ trên cồn cát trượt xuống, thanh kiếm cắm xuống cát giúp Vinh điều khiển được tốc độ. Tới khoảng cách nhất định, nhìn xuống con rắn lửa kia.

Rắn lửa sa mạc đầu lĩnh, cấp 19, HP 2500/2500.

“Quái đầu lĩnh?”

Vinh lắc đầu, có chút thất vọng, cậu cứ nghĩ là gặp được boss, nếu để người chơi chuyên nghiệp khác biết được chắc sẽ mắng to Vinh không có đầu óc, muốn thể hiện một mình solo với boss hay đại loại những lời như não tàn, không biết tự lượng sức mình...

Đang định trượt xuống giải quyết con rắn này, bỗng một tiếng nhắc nhở vang lên trong đầu Vinh.

“Tĩnh! Người dùng đã sử dụng sắp hết mười hai tiếng trong thế giới thực tế ảo, xin chú ý nghỉ ngơi để bảo vệ tinh thần. Sau năm phút, hệ thống sẽ tự động đăng xuất người dùng.”

- Ô! Đã hết mười hai tiếng rồi?

Vinh có chút ngạc nhiên, thật không ngờ mình đã trực tuyến hết chín mươi sáu tiếng liên tiếp trong thế giới thực tế ảo. Thời gian thật sự là có chút nhanh, tuy gọi là bốn ngày, ngoài thực tế chỉ hết có mười hai tiếng. Nhưng bên trong Vinh thực sự đã sống qua bốn ngày, mà trong trò chơi, thời gian ban ngày, ban đêm cũng phải hai mươi tư tiếng như ở thực tế. Mà là mô phỏng theo phiên đại lục khổng lồ này, một ngày ít nhất cũng phải bốn trăm tiếng đồng hồ.

- Vậy thì đăng xuất đi.

Nhìn con rắn đầu lĩnh trước mặt, Vinh cũng không có vội mà mần thịt nó. Nhìn ra được con rắn này đang trong quá trình lột xác, đợi một thời gian chắc chắn đẳng cấp sẽ thăng lên. Thế nên nó càng mạnh, Vinh cảm giác chơi càng vui.

- Đăng xuất sau năm giây, quý khách thân thể sẽ có chút choáng váng, nhưng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì tới sức khỏe. Cảm ơn quý khách đã sử dụng sản phẩm của tập đoàn Thạch Linh. Hẹn gặp lại quý khách! Năm... Bốn... Ba... Hai... Một.

Tiếng một vừa dứt, quang cảnh xung quanh Vinh lập tức tối sầm lại, một lực hút như từ trong hư không hút lấy cậu, khiến cậu như ở trong một đường ống nào đó bị kéo đi.

Rùng mình một cái, Vinh đưa tay tháo lấy chiếc kính nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài trời đã tối đen, từng chiếc phi thuyền to nhỏ bay tới bay lui. Trong phòng chỉ thấy Hàn Băng vẫn đang miệt mài tập luyện cách khống chế lực lượng. Đưa tay chạm vào chiếc bàn bên cạnh, lập tức chiếc bàn tách ra, bên dưới đưa lên một đĩa hoa quả ướp lạnh cực kỳ tươi ngon cùng một cốc sinh tố lạnh.

Đưa tay với lấy chiếc cốc, Vinh một hơi uống cạn. Chép miệng hai cái liền quay sang phía Hàn Băng nói:

- Này Băng! Lão Hắc đâu?

Hàn Băng nghe được có người gọi mình liền dừng tay, quay lại phía sau thấy Vinh đang ăn đĩa hoa quả hỏi mình. Cậu lắc lắc đầu, đáp:

- Tôi cũng không biết, Hắc quản gia mấy tiếng trước được Hỏa Hùng ca thông báo gì đó, liền đi tới căn cứ Âm vệ ở nơi đây, dặn tôi chăm chỉ luyện tập cùng cử người chiếu cố sinh hoạt của thiếu gia.

- Ô! Đi rồi?

Vinh lại lười biếng nằm ườn xuống, ngáp dài một cái, tinh thần có chút mệt mỏi. Không phải là cậu dạo chơi thế giới thực tế ảo mệt mỏi, mà là mấy ngày nay cậu chưa nghỉ ngơi được một lúc nào ra hồn. Từ lúc bị bắt cóc tới lúc được cứu ra lại cứu Hắc quản gia khỏi máu Kaiju phản phệ, rồi kích hoạt thể chất cho Hàn Băng... thời gian cậu nghỉ ngơi gần như không có. Đối với Vinh, chỉ cần nhắm mắt tu luyện thì cũng chẳng cần phải ngủ nghỉ gì. Nhưng hiện tại cậu muốn thả lỏng tâm thần, ngủ một giấc thật thoải mái mặc kệ tất cả.

Nhưng Vinh còn không có biết, những sự kiện cậu làm tại thế giới thực tế ảo đã gây chấn động tới vũ trụ này như thế nào.

Chương 50: Phương Gia

Rầm!

A~...

Một người trung niên mặc trên mình bộ vest đen cổ điển, đang hót ha hót hải đi nhanh trên đường băng chuyển. Đường băng chuyển được cấu tạo từ vô số viên bi hộp kim rất nhỏ, chỉ cần nhún lên phía trước là vô số viên bi hộp kim tự động xoay, khiến cho người ta không cần phải đi, chỉ cần đứng yên là vô số các viên bi sẽ đưa người đi chuyển một cách dễ dàng. Đường băng truyền này dựa vào nguyên lý ma sát trượt rất tinh xảo, lắp đặt một mét thôi cũng rất tốn công phu cùng tiền bạc, nên không phải ai cũng có thể lắp được.

Người trung niên này không ngờ đã đi được gần hai mươi phút với tốc độ cực nhanh, không ngờ vẫn chưa tới cuối con đường. Trong lòng vô cùng sốt ruột, trên cổ tay người trung niên có một chiếc vòng liên lạc cực kỳ tinh vi đang không ngừng nhấp nháy như là đang liên hệ với ai đó mà vẫn không được. Đang phi với tốc độ cao với tâm trạng sốt ruột, người đàn ông trung niên không hề để ý tới làn đường bên phải có người rẽ ra nên hai người trực tiếp đâm xam vào nhau.

Người đàn ông trung niên này đang vội, vốn đã một bụng lửa nóng, chưa kịp thấy người đối diện là ai liền hét lên:

- Mất người mù hay sao?

Người đối diện day day đầu, dường như vẫn còn đang choáng váng vô cùng sau vụ va chạm, may mắn thân thể hắn không tới nỗi nào nên cũng không có việc gì. Nghe được có người hét lên với mình liền ngẩng mặt lên, xem tên nào mà dám to gan như vậy. Thấy người đàn ông mặc vest đen, miệng người thiếu niên hơi nhếch, nói:

- Trần chủ sự thật uy phong.

Người kia cũng bắt đầu tỉnh táo lại, lại nghe thấy giọng nói đối diện quen quen liền bật dậy nhìn lại. Thấy người đối diện là một người thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi bộ dạng xốc xếch, mái tóc hơi dài, che khuất đi một bên mắt. Khuôn mặt hơi non nớt, nhưng lại lộ ra một loại khí chất cao cao tại thượng.

- Hạo Nhiên... Hạo Nhiên thiếu gia...

Người trung niên vội vàng đứng dậy, mặc kệ đau đớn liền đỡ lấy cậu thiếu niên kia. Người thiếu niên bóp bóp phần hông có chút nhức, nhủ mày hỏi người trung niên gọi là Trần chủ sự kia:

- Rốt cuộc có chuyện gì khiến người vội vàng như vậy?

Trần chủ sự hơi chút lúng túng, rồi đưa tay vào chiếc vòng liên lạc. Chiếc vòng không ngờ sau vụ va chạm đã bị vỡ nát. Cười khổ, Trần chủ sự nói với vị thiếu niên:

- Vừa rồi một thân tín của tôi tại Tỉnh Cầu vvvv vừa mới chuyển tới một tin tức.

- Tin tức cấp độ gì mà khiến ông phải hốt hoảng vậy?

Hạo Nhiên có chút ngạc nhiên hỏi lại, cậu biết người đàn ông trước mặt này từ nhỏ nên rất là quen thuộc cách đối nhân xử thế của hắn. Một người khá trầm ổn trong mọi việc, xử lý mọi việc rất chuyên nghiệp, được Chỉ hai của cậu đề cử lên vị trí quản gia, quản lý một phương. Nhưng hôm nay nhìn lại Trần chủ sự, bộ dạng vội vã, quần áo có chút lồi thoi. Mặc trên mình bộ vest mà dưới chân lại đi dép (tác: Tổ ong))), có thể nói, nếu để người khác thấy ông trong bộ dạng này chắc chắn sẽ rớt cả tròng mắt.

Một vị chủ sự của một gia tộc không lồ, không ngờ lại không hề chú ý tới cách ăn mặc cùng hành động cử chỉ. Nếu không phải là chán công việc, chắc chắn là quá vội vàng. Vội vàng tới mức bỏ qua mọi thứ.

- Tin tức cấp năm sao, vừa tới tay tôi cách đây nửa tiếng trước. Với quyền hạn của tôi không cách nào xem xét, liên hệ với Đại Tiểu thư thì không thấy năng trả lời.

- Quyền hạn cấp năm sao?

Hạo Nhiên có chút kinh ngạc, chuyện đạt tới cấp năm sao tại trong gia tộc cũng đã được tính là chuyện lớn rồi. Hai ba năm chưa chắc đã ra đến một sự việc được đánh giá năm sao. Vậy mà năm nay đã liên tiếp xảy ra hai vụ, thêm lần này nữa là vụ thứ ba.

Vào ba tháng trước, một người thân bí không ngờ đã phá vỡ kỷ lục ghi chép từ xưa đến nay của khu huấn luyện Tân Bình. Đạt tới S+ cấp hoàn mỹ,

người đầu tiên sau mấy ngàn năm hoàn mỹ vượt qua. Vụ việc đó gây chấn động không nhỏ, Phạm Thị đã không chịu được áp lực từ bốn phía đã phải nhượng bộ đưa ra đoạn video người này vượt ải. Trải qua cao tầng đánh giá, người này đích thực là vượt qua cả chín nhiệm vụ cấp độ hoàn mỹ. Video đó được từng gia tộc trả giá cao để mua lại nghiên cứu.

Phương gia, một trong bảy đại thế lực lớn chắc chắn cũng không bỏ qua. Phương Hạo Nhiên - Nhị thiếu gia của Phương Gia, cũng chính là người thiếu niên đôi diện này cũng đã từng được xem qua. Cậu tự nhận mình chính là một thiên tài, các bậc cha chú trong gia tộc đều khen ngợi cậu hết mực, nhưng khi xem xong đoạn video đó, cậu cũng bị đá kích không hề nhẹ. Năm nay cậu mới mười ba tuổi, thực lực vừa mới đột phá D- cấp tầng 1. Cậu tự tin trước năm 15 tuổi sẽ đạt tới D+ cấp tầng 9, tốc độ tiến nhanh như vậy đã là thiên tài vô cùng. Nhưng năm ngoài khi vượt qua khu huấn luyện Tân Bình, thành tích tốt nhất của cậu cũng chỉ là A. Tuy là rất khá, nhưng cũng chỉ dừng lại tại Lịch sử bảng áp chót.

Chị của cậu - Đại tiểu thư của Phương Gia, Phương Thảo, thiên phú tốt hơn cậu rất nhiều, nhưng thành tích cũng chỉ là A+. Từ sau vụ việc ba tháng trước, cao tầng từng thế lực lớn ai ai cũng nghĩ người vượt qua khu huấn luyện Tân Bình lúc đó chính là chị của cậu, nhưng toàn bộ cao tầng Phương gia đều biết, điều đó là không phải. Bởi vì lúc đó chị của cậu Phương Thảo đã đột phá lên C cấp cường giả, trở thành một vị giáo sư tại học viện Oxford. Một vị giáo sư trẻ tuổi nhất cả học viện.

Bị rất nhiều thế lực chú ý nhưng cao tầng Phương gia không hề giải thích hay làm gì, ngoài mặt thì cứ để vụ việc đó qua đi, nhưng bên trong lại dùng rất nhiều mạng lưới tình báo tra tìm thân phận vị này. Không chỉ có Phương gia, rất nhiều thế lực lớn đều muốn tìm người thần bí này chiêu mộ. Tuy nhiên, vận dụng vô số mạng lưới nhưng sau hai tháng vẫn không hề có chút dấu vết nào, cứ như hắt đã biến mất khỏi vũ trụ này.

Vụ việc thứ hai chính là xảy ra cách đây vài ngày, khi đó, Thiếu chủ Nguyễn gia đang trên đường tới học viện Oxford tham gia làm học viên. Không ngờ giữa đường, phi thuyền vũ trụ của hắt đột nhiên bị một nhóm người tấn công. Phương gia được cao tầng Nguyễn gia đánh tiếng nhờ chiếu cố vị thiếu gia chủ nổi tiếng là tự kỷ cùng phế vật này. Tuy có chút coi thường, nhưng dù sao hậu trường Nguyễn gia vẫn ở đó, thêm hai nhà Phương - Nguyễn cũng là thế giao nhiều năm nên Phương gia cũng phái ra một đội tinh nhuệ tiếp đón. Nhưng không ngờ khi tới nơi chỉ thấy một xác phi thuyền, trên phi thuyền lại nằm rất nhiều thi thể đều đã bị giết chết, chỉ có vị Nguyễn gia thiếu chủ kia lại không thấy đâu. Phương gia lập tức biết không ổn liền điều tra, dấu vết tra được rất ít, thù phạm ra tay rất là chuyên nghiệp.

Vụ việc đó liên quan tới quan hệ hai gia tộc, vị thiếu chủ Nguyễn gia trên địa bàn của Phương Gia bị mất tích, bảo vệ, hầu nữ cùng rất nhiều phi hành đoàn đều bị giết nên cao tầng Phương gia lập tức cấp cho chuyện này lên cấp độ năm sao, dùng rất nhiều nhân thủ truy tìm dấu vết. Cuối cùng cũng tìm ra được tung tích kẻ bắt cóc liên thông tri cho Nguyễn Gia. Không ngờ người của Phương Gia chưa kịp tới thì tại Tinh hệ IV, trên một tinh cầu mà Phương gia quản lý không ngờ có một quả bom Nhiệt Hạch phát nổ.

Biết được người nào gây ra nhưng thật không ngờ bọn họ lại ra tay nhanh, chuẩn, độc tới vậy. Phương gia cũng không có khó chịu, thậm chí còn âm thầm thao túng chính quyền tinh cầu đó bung bít lấy vụ này. Vị thiếu chủ kia được cứu ra, có lẽ đang trên đường trở về Nguyễn gia.

Bây giờ lại phát sinh ra thêm một vụ được xếp vào quyền hạn năm sao, thậm chí khiến Trần chủ sự thất thố tới mức này. Phương Hạo Nhiên dù còn nhỏ tuổi nhưng cũng cảm nhận được một tia khẩn trương.

- Vâng thưa thiếu gia! Là một tin tức, hơn nữa tin tức này có thể miễn cưỡng lên sáu sao. Thế nên tôi mới không nhận được cấp tốc hướng về chỗ đại tiểu thư xin chỉ thị. Liên hệ với đại tiểu thư sáu lần nhưng đều thất bại nên tôi mới vội quá liên trực tiếp đi tới chỗ cô ấy.

- Chị hai không liên lạc được?

Ngạc nhiên vô cùng, ngay lập tức Phương Hạo Nhiên đưa chiếc vòng liên lạc trên cổ tay mình lên, một hình ảnh 5D hiện ra. Phương Hạo Nhiên lập tức ấn vào một cái tên rồi bắt đầu gọi. Nhưng qua ba phút vẫn không thấy bên kia trả lời, Phương Hạo Nhiên đôi mi lại nhíu chặt, liền ngắt kết nối, lại ấn vào một cái tên khác.

- Kết nối đường truyền liên hành tinh chưa sẵn sàng, xin đợi ba phút để kết nối tới vệ tinh.

Một âm thanh điện tử vang lên, Phương Hạo Nhiên cũng không có sốt ruột liền đứng đó đợi. Trần chủ sự cũng mơ hồ đoán được Phương Hạo Nhiên muốn liên lạc với ai, trong thoáng chốc có chút khẩn trương lên, chỉnh qua lại y phục rồi đứng nghiêm chỉnh lại.

Ba phút trôi qua nhanh chóng, trên màn hình 5D của Phương Hạo Nhiên liền lấp lóe.

- Kết nối tới vệ tinh thành công, đường truyền liên hành tinh đã sẵn sàng, xác nhận kết nối?

- Xác nhận!

Phương Hạo Nhiên lên tiếng rồi lại lẳng lặng chờ đợi. Không qua bao lâu, màn hình trên chiếc vòng tay của Phương Hạo Nhiên bỗng sáng lên. Ngay lập tức bắt đầu mô phỏng ra một thân ảnh, hiển nhiên đầu bên kia Phương Hạo Nhiên liên lạc đã nhận được tín hiệu rồi bắt đầu kết nối.

Thân ảnh được mô phỏng ra rất nhanh, trong phút chốc đã xuất hiện ra một vị trung niên. Người mặc một bộ pijama lụa cực kỳ đắt tiền, hiển nhiên là người đàn ông trung niên đang trong giấc ngủ, tuy có chút hơi mất lịch sự nhưng từ trên người người đàn ông trung niên này lại toát ra một luồng khí thể khí người khác không dám nhìn thẳng vào. Người đàn ông bị đánh thức cũng có chút khó chịu, nhìn về phía thiếu niên, giọng nói có chút trách móc:

- Hạo Nhiên, có chuyện gì gấp mà nửa đêm lại gọi ta như thế?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thương Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Phương Gia (2)

Người đàn ông này không phải ai khác, chính là người cầm lái của Phương Gia. Phương Gia gia chủ Phương Tuấn Kiệt. Qua ảnh chiếu 5D chỉ nhìn ra, vị này chạc bốn mươi, khuôn mặt uy nghiêm tuy chỉ là hình ảnh mô phỏng nhưng cũng cảm nhận được áp lực không nhỏ. Trần chủ sự đứng một bên không dám thở mạnh, đây là lần đầu tiên hắn thấy gia chủ không khỏi có chút bồn chồn không yên. Phương Hạo Nhiên thấy Phương Tuấn Kiệt đang trong giấc ngủ cũng không tỏ ra ngạc nhiên. Tuy ở cùng một cái tỉnh hệ nhưng cách nhau tới vài chục năm ánh sáng, thời gian khác nhau cũng là điều bình thường. Không dài dòng, Phương Hạo Nhiên liền đi thẳng vào vấn đề:

- Ba! Ở tỉnh cầu GJ 431 xảy ra một chuyện cấp độ năm sao. Mong ba cấp quyền hạn cho con để xem xét.

- Cấp độ năm sao?

Phương Tuấn Kiệt nhíu đôi mày lại, hỏi:

- Thảo đâu? Chẳng phải nó đang ở cùng với con sao?

- Chị hai con cũng không biết đang làm gì, liên lạc với chị ấy không được.

Phương Hạo Nhiên lắc đầu đáp.

- Lại đi đâu quậy phá rồi sao?

Phương Tuấn Kiệt cũng không có hỏi nhiều, đối với hai đứa con này ông cũng rất là yên tâm. Hạo Nhiên tuy tuổi nhỏ nhưng làm việc rất chững mực, thiên phú tu luyện rất tốt tuy không bằng chị nó nhưng hơn được cái cơ trí, sau này chính là tộc trưởng kế nhiệm của Phương Gia. Để cho ông cực kỳ đau đầu chính là đứa con gái cả của mình, thiên phú tu luyện có thể nói trăm năm khó gặp của gia tộc nhưng bướng bỉnh vô cùng, khắp nơi đi quậy phá. Lớn lên tuy có thu liễm nhưng vào trường Oxford do gia tộc quản lý làm giáo viên được một hôm. Không ngờ ngay buổi đầu tiên đã dẫn cho toàn bộ học viên một trận, đứa nặng nhất không ngờ nằm viện tới hơn tháng, đứa nhẹ nhất cũng gãy tay đứt gân. Khi truy ra lý do, không ngờ chỉ vì học viên trong lớp mất trật tự, với lại dám lớn tiếng với nàng, nên nàng xuất thủ giáo huấn một lần. Một đám học viên mới, dù có ưu tú tới thế nào cũng chỉ E cấp làm sao bật được thiên tài của Phương Gia, dùng rất nhiều tài nguyên tới bồi dưỡng từ nhỏ, thực lực đã là C cấp cường giả. Quả thực chính là ngược đãi.

Sau vụ đó, hung uy của nàng lan ra khắp cả học viện. Nhưng không ngờ học viên không vì đó mà bài xích nàng trái lại, tuy sợ hãi nhưng các học viên cũng kính trọng nàng vô cùng, bởi vì nàng có thực lực ấy. Hơn nữa, bởi vì nàng trẻ tuổi, lại xinh đẹp, gia thế tuy không công khai nhưng bằng vào cử chỉ cùng thực lực của nàng, cho dù có ngu tới đâu cũng đoán ra, sau lưng nàng cũng có một thế lực bất phàm chống đỡ nên cũng có rất nhiều người theo đuổi.

...

Tại trong thế giới thực tế ảo - trò chơi Thiên Kiếm

- Hắt xì!

Một cô gái đáng vẻ cực kỳ thanh tú động lòng người đang ôm mũ, hắt hơi một cái.

- Sao thế Thảo tỷ? Ôm à?

Bên cạnh là một cô gái cũng xinh đẹp không kém, có chút quan tâm hỏi lại.

- Ôm? Tiểu Anh, muội đừng có đùa. Đây là trong trò chơi ồm kiểu qq gì?

Cô gái hừ lạnh một tiếng, nghiêng răng:

- Chắc có tên học viên nào đó nói xấu sau lưng tỷ đây mà. Hừ! Đợi khi học viện bắt đầu vào năm học mới nhất định tỷ sẽ lại dẫn bọn nó một trận.

Cô gái tên tiểu Anh bên cạnh cũng cười khỏ, tính cách của cô gái này nàng hiểu rõ ràng. Chơi với nhau từ bé nên nàng cũng không có khuyên can gì, chỉ im lặng lắng nghe.

- A! Phía trước có quái. Đứng lại cho bà...

Cô gái như thấy thứ gì đó liền hét lớn, lôi ra một thanh đại đao phải to gấp đôi nàng. Một đao bổ xuống, con quái vừa mới xuất hiện chưa kịp hưởng thụ tới một giây đã bị một thanh đao to tới che kín cả bầu trời ập xuống liền chưa biết nhân sinh là gì đã hóa thành một đồng điểm kinh nghiệm. Cô gái tên Thảo tỷ thấy thế bật cười ha hả:

- Thật không có chút khiêu chiến gì, quái cấp 9 cũng chỉ có thế, tiểu Anh đi, chúng ta qua bãi quái cấp mười. Hừ! Tên đầu bảng tên Cuội kia thật mịa nó biến thái không biết hần có hack hay BUG không nữa. bỏ qua đũa top 2 tới hai cấp độ lặn lên tới cấp 12 rồi...

Cô gái tên tiểu Anh bên cạnh cũng là che mặt không biết nói gì.

...

Quay lại với Phương Hạo Nhiên.

Phương Tuấn Kiệt liền đưa tay lên, như chỉ vào màn hình gì đó, rồi quay sang nói với Phương Hạo Nhiên:

- Được rồi, quyền hạn của con đã được tăng lên.

Phương Hạo Nhiên liền xoa vào chiếc vòng tay của mình kiểm tra lại một chút, lập tức vẫy tay với Trần chủ sự. Trần chủ sự vội vàng tiến tới, đưa tay lên chạm vào vòng tay của mình. Chiếc vòng liền quét vồng mạc cùng vân tay của Trần chủ sự, ngay lập tức liền hiện lên một màn hình ghi mật khẩu, Trần chủ sự liền nhập một chuỗi mật khẩu phải dài tới năm chục ký tự. Việc này tuy rất rắc rối, nhưng đây chính là tin tức cấp độ năm sao không thể qua loa được.

Nhập xong đồng ký tự, Trần chủ sự liền đặt tay lên màn hình rồi kéo sang phía vòng tay của Phương Hạo Nhiên. Ngay lập tức bên vòng tay của Phương Hạo Nhiên xuất hiện một màn hình. Đặt bàn tay lên màn hình, quét qua một lần.

- Xác nhận cấp độ thành công.

Một hàng chữ hiện lên rồi kéo theo đó là một hàng tin tức cùng hai video hiện ra.

“Đã có người thứ hai vượt qua khu huấn luyện Tân Bình cấp độ đánh giá S+ cấp hoàn mỹ cách đây một tiếng đồng hồ trong thế giới thực tế ảo.

Tên: Cuội

Tính danh thật: không rõ.

Quyền hạn công dân: H cấp.

Thời gian vượt qua 24,66 giây.

Địa điểm, tinh cầu GJ 431.”

“Có hai người đồng thời vượt qua khu huấn luyện Sơ Cấp cấp độ đánh giá S+ cấp Hoàn mỹ cách đây một tiếng đồng hồ trong thế giới thực tế ảo.

Tên: Tiểu Phương.

Tính danh thật: không rõ.

Quyền hạn công dân: H cấp.

Thời gian vượt qua 5 phút 55 giây.

Địa điểm, tinh cầu GJ 431.

...

Tên: Cuội

Tính danh thật: không rõ.

Quyền hạn công dân: H cấp.

Thời gian vượt qua 30,66 giây.

Địa điểm, tinh cầu GJ 431.”

Nhìn thấy tin tức hiện ra, Phương Hạo Nhiên miệng há hốc, ánh mắt tròn trũng. Dụi dụi con mắt rồi nhìn lại, lập tức khuôn mặt trẻ con luôn tỏ ra đáng vẻ trầm ổn của ông cụ non kia liền cực kỳ thất thố. Thấy con trai của mình lại tỏ ra như thế, Phương Tuấn Kiệt càng nhú mày liền hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

- Ba! Ba xem đi.

Không biết giải thích thế nào, Phương Hạo Nhiên liền chuyển thông tin về cho Phương Tuấn Kiệt.

Ở tình cầu cách nơi này mấy chục năm ánh sáng, tin tức được vô số vệ tinh dùng cách đặc thù để truyền lại một cách cực nhanh. Nhận được tin tức, Phương Tuấn Kiệt sắc mặt cũng cực kỳ ngưng trọng, tay phải liền đặt lên mặt bàn trước mặt, nói:

- Số 6.

Giọng ông vừa vang lên, ngay sau đó mặt bàn liền hiện một màn hình nano kết nối với một người khác.

- Có! Thưa ngài?

Trên màn hình liền xuất hiện một người đàn ông cơ bắp lực lưỡng, đầu tóc lóc được xăm một loạt các mã vạch, nếu Hắc quân gia ở đây chắc chắn sẽ nhận ra được người này chính là một đại nhân vật quản lý một tập đoàn lính đánh thuê có số có mã tại vùng tinh hệ III này - Văn Hưng. Thật không ngờ Phương gia nổi tiếng bởi có nhiều nhân tài phân bố quản lý vô số nơi tại vũ trụ Nam Minh, không am hiểu về phương diện quân sự vậy mà sau lưng lại cất dấu một tập đoàn lính đánh thuê tinh nhuệ như vậy.

Nhìn thấy Văn Hưng, Phương Tuấn Kiệt sắc mặt ngưng trọng liền đưa ra chỉ thị.

- Người tới Tinh Hệ III, tình cầu 1123 một chuyển.

- Ý ngài là...? Muốn tôi tới học viện Oxford?

Văn Hưng có chút ngạc nhiên. Nơi này hắn biết, nơi này cũng chính là nơi rất nổi tiếng tại Tinh hệ III vì nó tồn tại một học viện danh giá nhất Vũ Trụ - Học viện Oxford. Một cái học viện chiếm diện tích ba phần tư hành tinh, đủ thấy Phương gia bỏ ra tài lực, vật lực không lồ thế nào khi xây dựng nên nó, có thể nói nơi đó thuộc về địa bàn của Phương Gia cũng không quá. Nên khi nghe thấy gia chủ kêu hắn tới tình cầu 1123 hắn cũng hơi ngạc nhiên.

- Người tới bảo vệ Hạo Nhiên cùng Thảo. Ta có cảm giác, học viện Oxford có thể xảy ra chuyện không nhỏ.

- Bảo vệ thiếu gia cùng tiểu thư? Vậy được, tôi sẽ dẫn theo ba đội tinh nhuệ đi theo.

Mặc dù không hiểu là chuyện gì, nhưng thiên chức của hắn chính là phục tùng mệnh lệnh. Phương Tuấn Kiệt bên kia cũng không có nói ra chuyện có người liên tiếp vượt qua hai khu huấn luyện Tân Bình cùng Sơ cấp được đánh giá S+. Chuyện này chắc chắn không lâu nữa sẽ oanh động cả vũ trụ, lúc đó Tinh hệ III chắc chắn sẽ tụ tập rất nhiều thám tử, gián điệp của vô số thế lực tới điều tra, rong rã hỗn tạp. Việc này ông không thể nghiêm cấm được, nên cách tốt nhất là điều Số 6 tới bảo vệ Phương Hạo Nhiên cùng Phương Thảo.

- Được rồi, ta sẽ kêu Số 3 cùng Số 4 tới cùng người. Chuyện đầu tiên là bảo vệ Hạo Nhiên cùng Thảo. Chuyện thứ hai là phối hợp cùng Hạo Nhiên điều tra cho ta hai người.

- Vâng! Điều tra ai vậy thưa ngài?

- Tôi nơi đó Hạo Nhiên sẽ nói chi tiết cho người. Được rồi, nhanh chóng xuất phát đi.

Phương Tuấn Kiệt phát tay nói, Văn Hưng ứng tiếng một cái rồi màn hình lại biến mất. Xoa xoa thái dương, Phương Tuấn Kiệt có chút đau đầu.

“Rốt cuộc là ai? Thế lực nào mới có thể bồi dưỡng ra được yêu nghiệt như thế, lần trước thì thôi đi lần này lại xuất hiện liền hai cái, mà cái sau lại lợi hại hơn cái trước rất nhiều lần.”

Nhìn vào cái thành tích chỉ được tính bằng giây, Phương Tuấn Kiệt cũng có chút phát mộng. Hắn tự tin bằng vào lực lượng của mình thừa sức cũng có thể làm được, thậm chí còn nhanh hơn rất nhiều. Nhưng bây giờ muốn quay lại vượt qua nhiệm vụ khu huấn luyện Tân Bình... điều đó có thể sao?

Hắn hiện tại đang rất đau đầu, việc này không ngờ liên tiếp lại xảy ra tại tinh hệ III, mà Hà Thành Phạm gia lại đứng sau thao túng cả cái tinh hệ này. Nói không có liên quan? Ai tin cơ chứ?

Phương Tuấn Kiệt bên này đang vô cùng đau đầu khó xử, tại một nơi khác, có một người còn đang đau đầu chả kém Phương Tuấn Kiệt là bao.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Vận động

Bên trong khu căn cứ Âm vệ.

- Hắc quân gia, đã tra ra được ID... bắt quá...

Hòa Hùng đứng nghiêm, sắc mặt nghiêm túc. Hắn chính là một phương lão đại, tại tỉnh cầu GJ 431 này cũng có hung danh không nhỏ, người nào gặp hắn cũng phải sợ hãi thủ đoạn tàn nhẫn máu tanh của hắn. Nhưng đứng trước vị trung niên được trùm trong bộ áo rộng thùng thình này Hòa Hùng cũng không dám thờ ơ, một bộ dáng nghiêm túc vô cùng. So thủ đoạn với vị trung niên trước mắt này, hắn chẳng qua chỉ là một đứa trẻ không hơn. Vừa xong nhận được một tin tức khẩn do cấp dưới báo cáo, hắn liền tới nơi đây báo cáo ngay. Nhưng hắn liền hối hận, đối mặt với kẻ thù mạnh hơn hắn hắn cũng không hề sợ. Nhưng khi ở cùng vị Hắc quân gia này Hòa Hùng không nhận được chân hơi run, mồ hôi lưng, mồ hôi trán, mồ hôi tay liền toát ra liên tục. Khi đưa bản báo cáo xong hắn đã định lui ra, nhưng Hắc quân gia chưa nói, hay ra lệnh gì, hắn cũng không dám bước một bước. Không ngờ khi xem xong, lão này lại không có ra lệnh hay nói năng gì mà cứ im lặng suy tư. Không khí trong phòng không ngừng giảm xuống vài phần, Hòa Hùng cũng không biết thông tin tình báo thuộc hạ báo cáo về là gì, chỉ thấy Hắc quân gia xem xong liền trầm mặc thật lâu.

- Tra ra được? Ở đâu?

Hắc quân gia giọng khàn khàn vang lên. Nghe thấy âm thanh như từ địa ngục phát ra vậy, Hòa Hùng rung mình một cái rồi bối rối nói:

- Là... là... là ngay trong khách sạn này.

- Ngay trong khách sạn này?

Nghĩ tới cái gì đó, Hắc quân gia lại cười khò. Hắn có lẽ đã đoán được là ai. Cả cái khách sạn ngoài một phòng VIP đang có người ra, còn lại cái khách sạn này hôm nay đã được bao toàn bộ. Mà người đang trong phòng VIP đó ngoài Hàn Băng ra cũng chỉ vị thiếu gia chủ kia. Hàn Băng chắc chắn là không phải rồi, vậy chỉ còn thiếu gia. Nghĩ tới những kì tích của cậu chủ, Hắc quân gia ánh mắt lóe lên một tia hi vọng.

“Có lẽ Nguyễn Thị sẽ quật khởi.”

Hắc quân gia trầm nghĩ rồi quay sang Hòa Hùng nói:

- Việc này sẽ được xếp vào quyền hạn S cấp, người biết phải làm gì rồi đấy. Lui ra xử lý đi.

- Vâng!

Hòa Hùng cúi người chào một tiếng rồi vội vàng mở cửa đi ra. Ra tới ngoài, vội vàng hít lấy hai hơi khí lạnh cho bình tĩnh, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Không ngờ một vị hán tử cường tráng mà lại có thái độ sợ hãi như thế. Chưa kịp lấy lại tinh thần, bỗng có một tràng pháo tay vang lên làm Hòa Hùng ngẩn ngơ.

- Hùng ca! Chúc mừng, chúc mừng.

- Hùng ca! Ca thật “pro”

- Hùng ca là thần tượng của ta! Cút ra, để ta ôm Hùng ca một cái.

...

Một loạt tiếng chúc mừng không ngừng ập tới, khiến Hòa Hùng tròn to mắt.

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Một tên đại hán đáng vẻ thô lỗ, bước tới khoác vai Hòa Hùng lật ra một màn hình nano.

- Hùng ca! Ca xem, ca đã lọt vào top 10 Âm vệ rồi.

- Lọt vào top 10?

Hòa Hùng đầu đầy dấu chấm hỏi, liền hỏi lại.

- Thời gian huynh ở cùng với Hắc quân gia một mình mà vẫn còn nguyên vẹn đi ra đã đạt tới 5 phút 44 giây. Không ngờ vượt qua Chiến Lang của đội 18 ba giây, lọt vào top 10 rồi. Tối nay huynh phải mời khách.

- Mời cái qq! Cút đi.

Hòa Hùng không chút do dự mà đập vào mông đại hán một cái, hung tợn nói. Nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ đắc ý vô cùng.

- Khắc khắc... Bỏ đây cũng quả thật là thiên tài. Con Chó con kia tuổi gì sánh vai với ca. A...

Hòa Hùng bật cười đắc ý, bỗng “A” một tiếng, lập tức ra lệnh.

- Sơn, phong tỏa toàn bộ tín hiệu của căn cứ. Chặn mọi kết nối từ căn cứ với thế giới thực tế ảo. Căn cứ có kết nối nào với thế giới thực tế ảo phải xóa cho sạch sẽ, chú ý chỉ có 30 phút thôi. Nhớ kỹ, đây là mệnh lệnh cấp S, làm cho cẩn thận.

- Vâng, em đi ngay!

Nghe thấy mệnh lệnh cấp S, một người thanh niên trong nhóm vội vã ứng tiếng, quay người lại vội vàng đi ngay.

- Khánh, em đi điều tra một chút căn cứ có người lạ nào qua lại theo dõi không. Nếu có bất cứ ai khả nghi, lập tức bắt lại ngay.

- Vâng!

- Hoàng, em vào thế giới thực tế ảo giúp Sơn xóa sạch dấu vết truy cập từ căn cứ cùng phong tỏa mọi xâm nhập.

- Vâng.

- Mạnh...

Từng đạo mệnh lệnh được Hòa Hùng rành mạch nói ra đầu vào đó. Mọi người nhanh chóng tản đi.

Trong khi đó, nhân vật gây ra mọi chuyện lại vẫn đang nằm ườn trên giường, ngủ thoải mái.

Một đêm trôi qua.

Ánh nắng bình minh vừa mới nhen nhóm. Vinh vươn mình, từng tiếng xương kêu răng rắc. Ngáp dài một cái, rồi đi xuống giường. Lâu lắm rồi, tới cậu cũng không nhớ được mình có thể thoải mái ngủ được một giấc yên ổn như hiện tại là khi nào.

Đi ra cửa sổ, chiếc cửa kính hiện lên một cô gái xinh đẹp, khuôn mặt thanh tú động lòng người, dáng người cao gầy, được trang điểm nhẹ. Cúi người chào một cái, một âm thanh cực kỳ êm tai vang lên:

- Chúc quý khách buổi sáng tốt lành, bây giờ là 5:00, thời tiết khu 2 hôm nay rất đẹp. Trời nắng, mây rải rác. Nhiệt độ 22 ~ 32 độ. Mức độ nước biển...

Vinh phát tay, chiếc cửa kính liền mở ra, đi ra bên ngoài sân. Chiếc sân khá rộng có cả bể bơi, ghế nằm phơi nắng. Vinh chấp tay, đứng ở một cái lan can nhìn ra thành phố. Khách sạn này là một khách sạn tư nhân chín sao tuy ở trong thành phố, nhưng chiếm một diện tích lớn vô cùng. Có cả khu đánh golf, khu công viên nước, khu vui chơi... chiếm cả một phần không nhỏ trong thành phố.

Mặt trời còn chưa có ló ra, Vinh vẫn đứng đó hít thở đều, hít sâu một hơi không khí, hai chân Vinh cùng vai rộng đều nhau, đặt bản thân vào tư thế hài hòa nhất, cậu yên lặng lại một chút rồi liền bắt đầu hành động!

Động tác của Vinh rất đơn giản, nhưng lại không dễ dàng. Hai chân cậu bắt động giống như mọc rễ vậy, không co lại chút nào; Cánh tay cũng rủ xuống bất động. Chỉ có thân trên là hoạt động.

Đầu Vinh chậm chậm nghiêng về bên trái, sau đó từ từ khom lưng, đến sau khi tạo thành góc vuông thì lại thu về. Sau đó lại nghiêng qua bên phải, rồi lại thu về, rồi lại nghiêng về phía trước, lặp lại liên tục trôi chảy, hết động tác này đến động tác khác.

Chỉ có bốn cái động tác này mà luyện đi luyện lại. Chỉ là lần sau lại làm tốt hơn lần trước một chút, sau khoảng ba mươi phút, thân thể Vinh đã kéo ra giống như cây cung vậy, đầu đã sắp chạm đất!

Đây là vận động thất lưng!

Lực lượng của thất lưng chính là một khâu then chốt nhất, cho nên phải luyện đầu tiên.

Sau khi luyện bốn động tác này, hẳn liền chuyển sang vận động chân, bắt đầu từ cổ chân, đầu gối, cánh tay, cổ tay, vai, các động tác ngày càng liên mạch, về sau thì giống như cây cỏ đang run rẩy trong bão tố, toàn thân vận chuyển với biên độ kinh người...

Sau khi làm xong sáu lượt, trên đầu Vinh bốc lên nhiệt khí hùng hực, toàn thân mồ hôi mồ nhễ nhại thấm đẫm quần áo. Trên đầu cậu, mồ hôi tí tách rơi xuống.

Nhưng cậu cũng không dừng lại ở đó, lật tay một cái liền thấy một đạo hàn mang xuất hiện, đó chính là một thanh trường kiếm. Thanh trường kiếm này được Vinh dặn Hắc quân gia kêu người chế tạo riêng cho cậu. Được pha một lượng Carbytnium nhất định, cùng với một vài kim loại nặng như Osmi. Nhìn chỉ chẳng khác nào một thanh kiếm phổ thông, nhưng độ nặng với sắc bén vô cùng. Vận động cơ thể toàn bộ một lần, Vinh lại bắt đầu luyện kiếm.

Chỉ có đem các đốt ngón tay, cơ bắp trên người hoàn toàn vận động rồi sau đó mới luyện kiếm thì mới đạt được hiệu quả tốt nhất. Nếu như lúc này mà nghỉ ngơi một chút, để gân cốt bắt đầu co lại mà mới luyện kiếm, rất nhiều động tác sẽ không thể hoàn thành được.

Đây là kiến thức sơ đẳng nhất của một kiếm giả, nhưng những kiếm giả có thể trong mỗi lần luyện công đều làm được điều này một cách chân chính thì lại không có mấy ai, bởi vì, nó đại biểu cho nghị lực cùng ý chí qua bao năm tháng dài lâu.

Cộc! Cộc! Cộc.

Tiếng bước chân vang lên. Hàn Băng cùng Hắc quân gia đi ra sân, nhìn thấy Vinh luyện tập cũng chỉ biết đứng đó chờ đợi. Bọn họ vào phòng không thấy

thiếu gia đâu, lại nghe ngoài sân có tiếng động nên liền đi ra xem. Thấy thiếu gia tập một loạt những động tác vô cùng kì quặc, Hàn Băng tò mò hỏi:

- Không biết thiếu gia tập những động tác này có tác dụng gì?

Hắc quân gia cũng một bụng nghi hoặc nhưng cũng không có làm phiền Vinh, chỉ đứng ở đó đợi, cũng không lên tiếng.

- Đây là vận động trước khi luyện võ kỹ.

Nghe được giọng Hàn Băng, Vinh đang tập luyện liền lên tiếng giải thích.

- Vận động trước khi luyện võ kỹ?

Hàn Băng thắc mắc, liền hỏi lại.

- Vận động trước khi luyện võ kỹ rất quan trọng, nó giúp cơ bắp trong cơ thể giãn ra, tập luyện võ kỹ sẽ đạt được hiệu quả tốt nhất. Bất kể là khối cơ hay các khớp nào trong thời gian luyện tập bị bỏ qua, tương lai khi đối địch, sử dụng những chiêu thức phức tạp sẽ cảm nhận được quả đắng của việc luyện tập không đến nơi đến chốn ngay.

Toàn thân Hắc quân gia hơi run lên một chút, ánh mắt lóe lên một tia kì lạ nhìn về phía Vinh. Lời của thiếu gia tuy chỉ là kiến thức cơ bản, nhưng thực sự là nói trúng điểm mấu chốt việc tu luyện.

- Sai một ly liền đi một dặm, phương thức tập luyện dù chỉ cách biệt một chút thôi, hiệu quả liền sai biệt cực kỳ to lớn. Có biết bao nhiêu người tại trước khi chết đã hối hận vì sao lúc trước mình đã không chú ý luyện công cho tốt? Con số này cực kỳ khổng lồ, gần như mỗi một năm đều có cả triệu, chục triệu người phải hối hận. Nhưng lúc đó mới hối hận, thì cũng không còn kịp nữa rồi!

Hắc quân gia thì thảo. Vinh vừa luyện, vừa bắt đầu nói:

- Người nói đúng. Hàn Băng nếu sau này người không muốn gặp phải cái khoảnh khắc ấy thì bây giờ phải chịu cố gắng. Muốn vượt lên trên người khác, vậy cần phải chịu khổ hơn bọn họ gấp nhiều lần.

- Tư chất của người cũng không phải loại tuyệt đỉnh! Hơn nữa, cũng không được bồi dưỡng như những người khác. Nếu như người không bỏ ra mồ hôi nước mắt thậm chí là máu. Thì người làm sao người có thể tiến cao hơn? Làm sao người có thể đạp chân vào con đường cường giả?

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Luyện một bài kiếm, phía đông bắt đầu có vàng mặt trời hiện ra.

Thực ra mặt trời đó đã tắt từ rất lâu rồi, nói chính xác nó chỉ là một hành tinh đầy nham thạch, macma, nhưng lại ẩn chứa năng lượng khổng lồ. Lợi dụng điều đó, tập đoàn Thạch Linh đã lắp đặt 889 tỷ chiếc bóng nhiệt lượng trên toàn bộ hành tinh khiến nó y chang như một mặt trời vậy. Từ đó, vừa đỡ lãng phí năng lượng, lại còn thu được một khoản thuế vô cùng khổng lồ từ rất nhiều hành tinh. Một vốn được vô số lợi nhuận, khiến rất nhiều người đỏ mắt, về sau này lại mọc lên rất nhiều mặt trời nhân tạo, khiến cho vũ trụ cũng sáng lên vô số lần.

Hít sâu một hơi, Vinh chậm rãi ngồi xuống khoanh chân lại, nhìn rất là bình thường nhưng mỗi lần hô hấp của cậu lại không hề tầm thường một chút nào. Mỗi lần hít vào trong thiên địa như có một luồng thanh khí bị cậu hấp thụ. Sau đó cổ khí này chậm chậm hòa nhập vào lục phủ ngũ tạng, sau khi đã hoàn toàn yên tĩnh lại thì mới há mồm, mạnh mẽ thở ra!

Thở ra thật dài...

Từ trong miệng Vinh có thể thấy được, làn mờ có một loại khí có màu sắc âm đạm bị cậu thở ra ngoài. Sau khi hoàn toàn thở ra, Vinh ngậm chặt miệng, lại hít sâu vào thêm lần nữa.

Sau đó lại tiếp tục lặp lại quá trình hít thở như vậy...

Phương pháp hô hấp này chính là từ Hỗn Độn Kinh, nó giúp Vinh có thể bài trừ rất nhiều tạp chất trong cơ thể, thu nạp Khí trong thiên địa để tạo cơ sở vững chắc cho nội phủ. Luyện thể dễ, luyện lục phủ ngũ tạng mới khó. Linh khí ở Hạ giới ít tới đáng thương, tu luyện tăng lên tu vi là điều không thể nào, thế nên Vinh hấp thụ Khí để rèn luyện nội phủ. Mục đích của cậu chính là tạo một cơ sở để tu hành Đạo Thể.

Vinh không có tiên thiên đạo thể như Hàn Băng, thế nên phải bỏ ra nỗ lực gấp ngàn vạn lần để tu hành. Sự phụ đã căn dặn, trụ cột mới là quan trọng nhất, thêm vào đó, gia thế của thân thể này cũng không phải tầm thường ở Hạ giới nên cậu cũng không vội tu Đạo Thể.

Phuong Đông hừng sáng, vàng thái dương mạnh mẽ hiện lên khỏi đường chân trời, Vinh hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu chậm rãi thu công, lẳng lặng đứng thẳng một hồi, chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, có một loại sáng khoái nói không nên lời...

Vớ lấy chiếc khăn, lau qua khuôn mặt non nớt đã ướt đẫm mồ hôi. Quay sang hqg hỏi:

- Mới sáng sớm đã có chuyện gì sao?

Hqg cười khỏ, chưa biết mở miệng thế nào. Chuyện hôm qua gây ra oanh động không hề nhỏ. Nhất là Phuong Gia, chuyện này xảy ra ngay trên địa bàn của họ nên ngay lập tức bọn họ đã bắt đầu điều tra. Vượt qua hai khu huấn luyện S+ cấp hoàn mỹ, nhân tài như thế, nếu chiêu mộ được vào gia tộc chắc chắn sẽ được trọng điểm bồi dưỡng. Sau này chắc chắn sẽ là trụ cột trọng yếu cho gia tộc. Còn nếu không chiêu mộ được, ngoài sáng chắc họ sẽ không làm gì nhưng trong tối có lẽ sẽ ra tay diệt trừ. Thiên tài như vậy, nếu không có bối cảnh sau lưng chắc chắn sẽ bị bóp chết hoặc phải chịu vô số chèn ép từ mọi mặt.

- Thiếu gia... cậu vào thế giới thực tế ảo có vượt qua khu huấn luyện Tân Bình sao?

Hqg hỏi dò, lão mặc dù đã đoán ra tám, chín phần mười là vị thiếu gia này, nhưng tâm lý vẫn có chút hồi hộp hỏi lại. Nếu là thực sự, vụ việc này có chút lớn, cần phải đưa thiếu gia tới chỗ phu nhân ngay lập tức trước khi Phạm Gia công bố ra đoạn video với cao tầng vũ trụ Nam Minh.

- Ủ? Có chuyện gì à?

Hb chưa từng vào thế giới thực tế ảo, nhưng huấn luyện khu ý thức chiến đấu Tân Bình cậu cũng đã từng tham gia. Thậm chí bây giờ cậu vẫn chưa vượt qua được khu huấn luyện Tân Bình nữa. Nghe thấy hqg kêu thiếu gia đã vượt qua khu huấn luyện Tân Bình, hb cũng có chút giật mình nhưng lại không quá ngạc nhiên. Thực lực của thiếu gia cậu cũng đã từng lãnh giáo qua, thậm chí cậu thấy ngay cả hqg cũng kiêng kỵ thiếu gia vô cùng nên vượt qua cũng là điều đương nhiên.

- Không có chuyện gì, chỉ là mười hai tiếng nữa chúng ta sẽ xuất phát đi tới chỗ phu nhân tại tinh hệ II. Lần này một đội ám vệ tinh anh sẽ bí mật hộ tống cho thiếu gia rời đi tinh cầu GJ 431. Mong thiếu gia chuẩn bị.

- Ô! Đi rồi sao? Vậy còn người?

Vinh vừa đi vào phòng, vừa hỏi.

- Tôi ở lại dọn dẹp mấy thứ, thiếu gia yên tâm, tôi sẽ đuổi kịp nhanh nhất có thể.

Vinh gật gù đầu, tùy ý để hqg an bài.

Tắm qua một lần, vừa mới bước ra đã có rất nhiều nữ phục vụ xinh đẹp đang bưng từng đĩa thức ăn đang bốc khói nghi ngút đặt lên bàn. Thấy Vinh đi ra, mấy cô gái không khỏi nhanh tay hơn một chút, như một đàn bướm bay qua bay lại không ngừng.

Một người phụ nữ tầm 28~29 tuổi thấy Vinh đi ra liền tiến về phía cậu, cúi người nói:

- Thiếu gia! Bữa sáng của cậu đã chuẩn bị xong. Mời cậu dùng bữa.

Vinh cũng chỉ gật đầu một cái rồi đi tới bàn ăn, ở đây biết được thân phận của cậu, ngoài ám vệ cùng hqg ra, còn lại trong khách sạn này không còn ai nữa. Hiển nhiên người phụ nữ này cũng là một thành viên trong Âm vệ.

Những cô phục vụ vội vàng sắp xếp lại mấy món cuối cùng rồi đứng lui sang một bên, khuôn mặt bọn họ vẫn nở ra một nụ cười thân thiện tiêu chuẩn, nhưng trong lòng lại nổi lên sóng gió ngập trời.

Không ngờ đích thân phó giám đốc tới đây đốc thúc bọn họ chuẩn bị bữa sáng, chỉ vì phục vụ bữa sáng cho một tên nhóc. Mà nhìn những món ăn trên bàn, bọn họ cũng không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

“Kia là nấm Matsutake sao? Ôi còn có cả nấm Alba. Hai loại nấm đắt nhất cả tinh cầu, giá của nó phải 60.000 dollar một cân. Nhưng không ngờ lại tách ra phần tùy nấm dễ xào? Đây là dùng mấy cân đây?”

Một cô phục vụ cả kinh.

“Súp vi cá mập, trứng cá Caviar, bò Kobe nướng tiêu đen... “

Có cô phục vụ hiểu biết nhiều xì xầm

- Kia... kia có phải là? Thịt Kaiju?

Nhưng khi nhìn thấy món ở giữa, cô gái đó lại hít lạnh một hơi, không khỏi nói hơi lớn một chút. Bữa sáng này, rốt cuộc là tốn mất bao nhiêu tiền? Nghĩ thôi bọn họ cũng đã rùng cả mình, chỉ sợ lương cả đời bọn họ cũng không đủ để ăn một bữa sáng của cậu bé trước mắt này.

Người phụ nữ kia ánh mắt sắc lạnh nhìn qua, hơi hắt đầu một cái, làm cô gái kia sắc mặt trắng bệch, vội vàng lui ra ngoài.

Người phụ nữ đó đợi cho Vinh ngồi xuống mới tiến lên, phục vụ bữa sáng cho Vinh. Nhìn người phụ nữ này khuôn mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng khản trương. Đây chính là thiếu chủ Nguyễn Gia thân bí trong truyền thuyết, hqg đã đích thân chỉ thị cho cô xuống phục vụ thiếu gia, đối với cô, đây chính là một cái cơ hội cực tốt để thăng chức. Chỉ cần biểu hiện thật tốt, nói không chừng sau này sẽ thăng cấp thật nhanh.

Dù sao, trong mắt cô đây cũng chỉ là một đứa trẻ, tạo ra thiện cảm vẫn là dễ dàng vô cùng.

Cởi ra chiếc comple, nhẹ nhàng vén lên cổ tay áo, định phục vụ Vinh ăn sáng. Nhưng Vinh lại khoát khoát tay, nói:

- Không cần đâu, để tự ta làm.

Không phải là Vinh xấu hổ, cũng không phải là ngại có người phục vụ cậu tới tận phòng, chỉ là vì mấy món ăn này cậu nhìn không thấy hợp mắt, cho dù có thì cũng chỉ là món ở giữa bàn kia là cậu còn nhìn nhiều một chút.

Đưa tay xoay một cái, chiếc đĩa ở giữa bàn kia nhẹ nhàng tiến về phía cậu. Theo trí nhớ của cái thân thể này, đây chính là thịt Kaiju, món ăn được coi là xa xỉ nhất vũ trụ. Một cân thịt chỉ sợ có giá một triệu dollar Nam Minh, cho dù một gia đình khá giả một chút, chỉ sợ làm cả đời may ra mới mua được một cân. Đó là tính bảo thủ thôi, thịt Kaiju cho dù có tiền cũng không mua được.

Hơn nữa đây mới chỉ là Kaiju cấp 1, nếu là cấp 2 hoặc hơn nữa, có lẽ người thường cả đời không bao giờ gặp được. Chỉ có những thế lực trung, thế lực lớn mới có thể sở hữu.

Nó có giá đắt như vậy cũng không phải là vì ngon hay đẹp mắt, mà là vì nó có thể tăng lên thể chất nhân loại.

Từ vạn năm trước, nhân loại lúc đó yếu hơn bây giờ vô số lần hiện tại, bọn họ dựa vào chủ yếu cũng chỉ là công nghệ và hợp tác với người Đại Hòa giới mới cầm cự được một hơi, lui về rìa vũ trụ.

Sau bao nhiêu trận chiến có lớn có nhỏ, một nhà sư tìm những vật trên thân Kaiju nổi tiếng trong giới chợ đen không ngờ công bố ra một tin tức cực kỳ kinh người. Thịt của Kaiju có thể giúp tăng thể chất nhân loại lên một cách cực kỳ khó tin.

Tin tức này gây oanh động một thời gian rất lâu, các nhà khoa học không phải là không từng nghiên cứu qua xác Kaiju, thậm chí còn từng nghiên cứu qua một vài con Kaiju còn sống. Nhưng lại không phát hiện ra cái gì, lúc đó lại không ai nghĩ tới, thịt Kaiju có thể ăn được.

Cả nhân loại lúc đó cực kỳ điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Đang bên bờ bị diệt vong, nhân loại đã thấy được một tia sáng chiến thắng.

Nắm bắt được cơ hội đó, vô số đầu óc của rất nhiều nhà khoa học bắt tay vào nghiên cứu không ngừng nghỉ về thịt Kaiju. Không để nhân loại thất vọng, qua rất nhiều lần thí nghiệm trên cơ thể người, bọn họ đã có thể công bố thành quả thí nghiệm ra toàn thế giới.

Máu thịt của Kaiju hoàn toàn có thể tăng mạnh thể chất cùng thực lực của nhân loại. Từ đó, vận mệnh của nhân loại vũ trụ Nam Minh đã có bước ngoặt vô cùng to lớn. Bọn họ đã đột phá gông cùm xiềng xích của giống loài yếu đuối, nhờ vào trí tuệ, khoa học cùng sức mạnh, bọn họ đã có thể mạnh mẽ chống lại lũ Kaiju.

Sau rất nhiều năm, khi đánh đuổi lũ Kaiju về cánh cổng, nơi có một vết nứt không gian không thể khép lại, tham vọng của bọn họ lại không dừng lại ở đó. Nhìn thấy vết nứt mang lại thực lực cùng tài phú khổng lồ, đã có không ít cao tầng nhân loại bắt đầu nảy sinh lòng tham. Nhưng ai ai cũng hiểu một điều, nhân loại hiện giờ đã không thể chịu nổi một lần đã kích chiến tranh nội bộ nữa. Với lại, bên trong vết nứt cũng vô cùng nguy hiểm, không ai muốn làm người dẫn đầu tiến vào làm pháo hôi cho kẻ khác cả.

Từ đó, Liên Hợp Quốc công bố ra một hiến pháp.

Cánh cổng không gian sẽ do quân đội Liên Hợp Quốc cùng một vài tập đoàn quân sự tư nhân khống chế. Chỉ có người đạt tới B cấp cường giả được Liên Hợp Quốc chứng nhận mới có thể dẫn một đoàn đội tiến vào vết nứt, hơn nữa chỉ có một năm một lần. Số lượng thu hoạch được sẽ bị đánh thuế 6%.

Hiến pháp này được nắm đại thế lực hoàn toàn đồng ý, tuy có một chút không cam lòng, nhưng vì đại cục của nhân loại, bọn họ sẵn sàng buông tha cho lợi ích không lớn đó.

Cả vũ trụ sau thời Tân Thế Giới cho tới tận bây giờ vẫn duy trì hiến pháp đó, ai ai cũng nghĩ, cả một vũ trụ Nam Minh chỉ có một vết nứt do một chiếc móng đó tạo thành. Nhưng Vinh, thiếu tộc trưởng của Nguyễn gia lại biết, trong vũ trụ này không chỉ có một cái. Cậu không biết các thế lực lớn khác

như thế nào, nhưng cậu lại biết, Nguyễn Gia nắm giữ hai vết nứt không gian đi thông tới chỗ chiến trường săn lũ Kaiju đó. Hơn nữa, một cái trong đó còn là lối đi thông trực tiếp tới mỏ quặng Carbytnium.

Chính vì vậy, Nguyễn gia mới ủng hộ nhiệt tình cho hiến pháp và chỉ nhận 1% thuế thu hoạch.

...

Nhẹ nhàng cầm lấy dao nữa, Vinh không chút khách khí bắt đầu ăn. Cái món này được chế biến không tồi chút nào, vừa mới ăn vào trong bụng được ba, bốn miếng, một cảm giác nóng rực từ trong bụng không ngừng tỏa ra làm Vinh hơi rung mình.

Không chút hoang mang, Vinh vận Hồn Độn kinh để cho luồng khí nóng đó chạy vòng lục phủ ngũ tạng một vòng rồi tiếp tục ăn. Rất nhanh chóng, đĩa thịt Kaiju bị Vinh chén sạch.

Nếu là một võ giả bình thường, ăn hai ba miếng liền phải đợi chờ cổ khí nóng đó dịu bớt mới ăn được tiếp. Mặc dù như vậy có chút lãng phí năng lượng ẩn chứa bên trong thịt Kaiju, nhưng hiện tại, chưa có bất kỳ thế lực lớn nào có thể tìm ra biện pháp hấp thụ nhiều hơn luồng năng lượng đó. Nên đa số các thế lực hiện tại, khi chiêu nạp tinh anh đều sẽ cho thành viên đó ăn thịt Kaiju để kiểm tra tư chất cùng tiềm năng của người đó.

Ăn xong đĩa thịt, Vinh liền đứng dậy, người run lên một cái rồi trở lại bình thường. Đối với cậu, hấp thụ luồng năng lượng kì lạ đó quả thực là chuyện nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

Quả thực luồng năng lượng này có chút kì dị, đối với người ở Hạ Giới thì đúng là vật đại bổ, không những có thể cường thân kiện thể, mà còn giúp bọn họ có lực lượng mạnh mẽ hơn.

Người phụ nữ thấy Vinh đứng dậy đi về phía cửa ra, liền vội vàng hỏi:

- Thiếu gia, cậu ăn xong rồi sao?

- Ừ!

Lạnh nhạt đáp một câu rồi đi ra ngoài. Người phụ nữ kia vẫy tay ra lệnh cho mấy nhân viên phục vụ dọn dẹp, liền vội vàng đi theo:

- Không biết thiếu gia muốn đi đâu? Tôi có thể giới thiệu cho ngài một chút.

- Đi dạo quanh một chút. Đúng rồi, cô tên gì?

- Thiếu gia có thể gọi tôi là số 771.

Vinh nhíu nhíu mày, hỏi:

- Chả nhẽ mấy người các người đều không có tên à?

Người phụ nữ mỉm cười đáp:

- Chúng tôi vốn là cô nhi được gia tộc thu dưỡng, khi huấn luyện đa số đều dùng mật danh bằng số để kiểm soát, nhiều người như tôi có lẽ thấy quen, nhưng cũng có nhiều người lấy luôn danh tính mà gia tộc bố trí cho làm mật danh, như đội trưởng Hóa Hùng chẳng hạn.

- Vậy tên kia của cô là gì? Chả nhẽ ta cứ phải gọi cô là 771 sao?

- Thiếu gia cũng có thể kêu tôi là Isa.

Vinh gật đầu một cái rồi bước đi.

Isa đưa tay lên không vẫy vẫy, ngay lập tức hơn mười người hộ vệ xuất hiện hộ tống bốn xung quanh Vinh. Bọn họ ai ai cũng lực lưỡng cường tráng, dưới lớp áo hơi gồ lên, hiển nhiên có cất giấu súng ống. Vinh liếc sơ qua đám người, bằng vào ánh mắt sắc bén của mình, cậu cảm nhận được sát khí như ẩn như hiện của đám người này. Hơi gật đầu, một đám sát thủ không tệ, đám người này ẩn tàng sát khí rất tốt, chắc chắn được bồi dưỡng một cách tốt nhất.

Bước ra khỏi khách sạn, Vinh đưa tay lên che lấy ánh mặt trời, từng tia nắng ban mai chui qua khe tay. Isa đứng đằng sau Vinh, nhẹ giọng nói:

- Xe đã chuẩn bị xong, lộ trình đã được quang não tính toán, mời thiếu gia.

Một hàng xe từ trường dài nối đuôi nhau mà tới, từng chiếc xe đen kịt, bộ dáng không hề bắt mắt chút nào nhưng chẳng ai có thể ngờ, từng chiếc xe đó được Nguyễn Gia đặc chế, độ an toàn thậm chí không thua kém xe của Tổng Thư Ký Liên Hợp Quốc là bao.

Thấy Vinh bước lên xe, cả đám hộ vệ lần lượt phân bố ra những chiếc xe còn lại, đi theo.

Đoàn xe từ từ xuất phát, bọn họ cũng không khoa trương, chỉ có hai chiếc xe hộ tống sát xe Vinh, những chiếc còn lại phân bố ra bốn phía cảnh giới xung quanh.

Liếc ánh mắt ra bên ngoài, từng chiếc xe từ trường theo từng tuyến đường đi lại nhộn nhịp, hàng loạt phi cơ bay trên bầu trời, thậm chí còn không thiếu cả robot nữa.

Công nghệ ngày càng phát triển, tuy không bằng vạn năm trước, nhưng loài người đã có một vài bước tiến vô cùng đáng kể. Thậm chí còn đưa loài người đi sang một con đường hoàn toàn mới so với vạn năm trước. Điển hình như Thế Giới Thực Tế Ảo, Trí năng Quang não nhân tạo, bước nhảy không gian...

Tuy rằng thế giới hiện tại nhân loại đã đột phá bản thân, trở nên vô cùng mạnh mẽ, nhưng đối với công nghệ khoa học bọn họ vẫn là nghiên cứu không ngừng nghỉ.

Đoàn xe cứ thế từ từ đi dạo trong thành phố, không hề khiến người khác chú ý. Vinh quay sang Isa hỏi:

- Ồ! Chỗ kia tại sao lại có nhiều người xếp hàng thế.

Theo hướng ánh mắt của Vinh, chỉ thấy rất nhiều người đang xếp thành bốn hàng dài dằng dặc, thậm chí còn không thấy điểm cuối đâu.

Isa vuốt nhẹ chiếc vòng trên cổ tay, một hàng tin tức lập tức xuất hiện trên chiếc kính nano của cô. Đọc lướt qua một hàng tin tức, Isa hướng Vinh nói:

- Hiện tại game võng du Thiên Kiếm đang cực kỳ hot, nhưng nó chỉ thông dụng trong Thế giới thực tế ảo. Hiện tại tập đoàn Thạch Linh đã mô phỏng ra kính võng du, người khác có thể trực tiếp online tại thế giới Thiên Kiếm mà không cần phải thông qua thế giới thực tế ảo, vừa tiện lợi, giá lại rất phải chăng nên được rất nhiều người trong vũ trụ mua sắm. Nhưng số lượng người mua quá nhiều, mà lượng sản xuất lại không kịp nên dẫn tới cung không đủ cầu. Hiện tại mỗi ngày chỉ nhánh của tập đoàn Thạch Linh đều chỉ bán ra một số lượng nhất định, nếu không xếp hàng sớm chỉ sợ không mua được.

Vừa nhìn ra ngoài, Isa giải thích cho Vinh, đoàn xe của bọn họ đi được năm phút mà vẫn chưa hết dãy người đang xếp hàng, đủ biết người xếp hàng dài thế nào.

Nhớ tới Thiên Kiếm, Vinh lại nổi lên hứng thú.

- Đi vào coi một chút, ta cũng muốn mua một cái.

Isa hơi ngần ra, cô cũng không hỏi nhiều, hướng phía tài xế nói một câu.

Đoàn xe lại từ từ dừng lại, ngay lập tức, một đoàn xe khác cũng từ từ tiến lại, một loạt người vệ sĩ tiến tới bảo vệ xung quanh xe Vinh. Isa bước xuống, nhẹ nhàng mở cửa xe mời Vinh xuống.

Bước xuống xe, Vinh nhìn ngó xung quanh một lượt rồi sai bước đi vào tòa nhà chi nhánh tập đoàn Thạch Linh.

Trận thế như vậy làm đám người đang xếp hàng không khỏi chú ý, bàn tán.

- Mấy người kia trông lạ mắt nha, hình như bọn họ đang bảo vệ ai đó.

- Chắc là công tử nhà giàu mới nổi nào đó thôi... ta đoán hẳn rất nhanh sẽ bị bảo vệ đuổi ra.

Có người khịt mũi khinh thường.

- Ồ! Không biết là có chuyện gì?

Một người đứng sau người này tò mò hỏi.

- Ta nghĩ bọn họ muốn bỏ qua xếp hàng, tới quầy bán hàng kia trực tiếp mua kính võng du đi. Thật sự là không biết sống chết a.

- Chuyện đó thì có vấn đề gì?

Người này quay lại nhìn người hỏi bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Chả nhẽ người không biết chuyện Han thiếu ầm ĩ hôm qua sao?

- Han thiếu? Han Kyung thiếu gia? Con trai ngài thị trưởng sao?

- Ủ! Chính là hắn, hôm qua hắn đã nhập viện vì dám gây rối trong quầy bán hàng kia á.

Người này hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt tròn to vì kinh hãi.

Thấy vẻ mặt người này kinh hãi, người kia mới cười cười, nói tiếp:

- Sáng hôm qua Han thiếu mang theo mấy người bạn của hắn ngông nghênh vượt qua đám người xếp hàng, đi thẳng vào quầy mua hàng, nhưng quy định của tập đoàn Thạch Linh đã công bố ra, mọi người mua hàng đều bình đẳng như nhau, tất nhiên là một vài người có thân phận ra.

- Han Kyung thiếu gia chả nhẽ không phải người có thân phận sao?

- Người có thân phận mà quy định nói chính là người có quyền hạn được Trí Năng đánh giá cao ấy. Ta nghe nói, ít nhất cũng phải là D cấp trở lên mới có đặc quyền ưu tiên. Mà Han Kyung kia, ba của hắn là thị trưởng thành phố, quyền hạn cùng lắm cũng chỉ E cấp, lại dám làm càn tại quầy bán hàng, cuối cùng bị bảo an đuổi ra.

- Vậy vì sao hắn lại bị nhập viện?

- Giống như tên vừa đi vào kia kia, buổi chiều hắn mang theo hơn ba chục hộ vệ, muốn trực tiếp xông vào. Nhưng ai ngờ, chỉ bốn người bảo an đi ra, nhẹ nhàng đánh ngã ba chục tên hộ vệ mà Han thiếu mang tới. Hơn nữa Han thiếu còn bị một tên bảo an quát cho một cái bạt tai, lập tức ngất xỉu, một lúc sau robot cứu thương tới, mà hắn vẫn bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Rhys

Đám người đứng xung quanh nghe người này kể, không nhịn được xôn xao lên.

- Tập đoàn Thạch Linh quả nhiên không tầm thường, Han thiếu bị đánh nửa sống nửa chết mà ngài thị trưởng không dám ho he gì, nghe nói ngay buổi tối hôm đó hắn nghe được tin, vội vội vàng vàng từ thành phố phụ cận bắt phi cơ cấp tốc trở về, lại không đi bệnh viện mà lại trực tiếp tới công ty chi nhánh này tìm một vị phó trưởng phòng để xin lỗi.

- A! Vụ này hôm qua ta có thấy trên Twitter, tưởng là tin đồn nhảm, nghe các người nói ta cũng tin vài phần.

- Ha ha, ta xem lại có thêm một tên công tử bột muốn nhập viện đi.

Cả đám người lại xôn xao bàn tán, có người hứng thú muốn xem người khác gặp họa, có người lại tỏ ra thờ ơ không quan tâm, có người đã bắt đầu xoa lên vòng tay, mở sẵn ra chức năng quay phim.

Không để cho đám người phải mong đợi lâu, quả nhiên một đội sáu người bảo an, trên đai lưng còn dắt theo côn thép được bọc nhựa tổng hợp đi lên ngăn cản đám người Vinh.

...

Rhys - đội trưởng đội bảo an của công ty chi nhánh tập đoàn Thạch Linh.

“Một ngày đẹp trời.”

Trong lòng ông thâm nghĩ.

Duỗi cái lưng hơi còng của mình, mấy ngày nay đối với ông thật sự là quá mệt mỏi. Tập đoàn mẹ vừa mới phát hành ra chiếc kính võng du chết tiết kia làm ông cùng với mấy người đồng nghiệp phát khở.

Thần kinh lúc nào cũng phải trong trạng thái căng cứng, lúc nào cũng phải nhìn chăm chăm vào hàng người dài dằng dặc không thấy điểm cuối kia. Kể cả ngày lẫn đêm, tình trạng này đã kéo dài cả tuần rồi, cả một tuần này, số thời gian chớp mắt của ông còn không bằng thời gian ăn một bữa cơm. Nếu còn tiếp tục hai ba tuần như vậy nữa chắc ông mệt tới chết mất.

Cũng may trưởng phòng vừa phát ra thông báo tăng lương gấp năm lần cho toàn bộ đội của ông, thậm chí còn nghe phong phanh được là sẽ có một khoản tiền thưởng không hề nhỏ.

Với thực lực cấp D- của mình, cùng một đám cấp dưới thực lực ít nhất cũng E cấp, đối phó với một đám người thường này vẫn còn dư sức. May mắn cho ông là mấy ngày này, tuy có một vài kẻ đui mù, coi mình là trung tâm thế giới, vênh mặt đi tới cũng không có ai là thực lực cao cả, toàn một đám rác rưởi của vài gia tộc lớn trong thành phố mà thôi.

Có vị trưởng phòng hành chính cao cao tại thượng trên kia đánh tiếng, nên ông cũng không ngại bỏ con đũa nào, thẳng tay mà ném thẳng lũ gây rối ra ngoài.

Cao trào nhất có lẽ là vụ ba ngày trước, tuy ông không ra tay, nhưng cũng chứng kiến toàn bộ cảnh tượng. Một người cấp dưới của ông không ngờ chụp cho tên công tử nhà Hannover - một gia tộc khá nổi tiếng trong thành phố phải nhập viện. Robot cấp cứu cấp tốc đi tới, phán đoán là bị xuất huyết não, trong lòng ông cũng hơi lo lắng. Nhưng ngay sau đó, một cú điện thoại từ trên văn phòng hành chính gọi xuống, đích thân vị trưởng phòng kia gọi, hắn chỉ nói một câu, “cứ thẳng tay mà làm, đừng để chết người là được.”, Làm cho ông như uống được liều an thần, từ đó hành sự ngày càng buông thả.

Ngay buổi chiều hôm qua, không ngờ con trai ngài thị trưởng đích thân tới gây rối. Không chút do dự, ông chỉ dẫn theo ba nhân viên cấp dưới, đánh hạ hơn ba mươi tên vệ sĩ của tên quan nhĩ đại này. Hơn nữa, đích thân ông còn tặng cho hắn một cái bạt tai, với cường lực như vậy, đảm bảo cho tên quan nhĩ đại này phải liệt giường nửa năm.

(* Quan nhĩ đại: ý chỉ công tử, tiểu thư được sống cuộc sống xa hoa từ bé của một số quan chức chính phủ cấp cao.)

Nghe danh Han thiếu đó đã lâu, tiêu tiền như nước, cậy có bố làm thị trưởng, mẹ làm to ở ngành luật nên gây ra không ít vụ án phạm pháp, thậm chí gần đây còn dính líu tới vụ án cường hiếp. Được đánh mất dạng quan nhĩ đại này quả thực rất sướng tay. Hơn nữa, hậu trường của hắn lại còn phải tới khép nép, đưa quà để xin lỗi.

Ông càng mong có thêm nhiều dạng công tử bột đó tới gây rối, lúc đó lại được ra tay dạy dỗ bọn nhóc đó.

Đứng đây tập một bài quyền để thư giãn gân cốt, đang tập được một hồi thì vòng tay của ông rung lên, một khuôn mặt khá trẻ tuổi xuất hiện:

- Tổ trưởng, lại thêm một tên hoàn khổ xuất hiện, lần này chỉ có hơn chục tên vệ sĩ trông rất bình thường.

- Là tên hoàn khổ của nhà nào?

- Em đang điều tra, nhưng nhìn tên nhóc này lạ lắm, chắc là nhóc con mới vào đời anh ạ. Nhìn bộ dáng hùng hổ của đám vệ sĩ kia em dám chắc làm qua rất nhiều việc xấu, có nên... .

Tên thanh niên kia nhìn Rhys, nở ra một nụ cười rất vui vẻ.

Rhys vận vận cổ, nói lại:

- Đợi một lúc anh xuống ngay.

Nói xong ông vớ luôn chiếc mũ quân nhân tiêu chuẩn được Sở Quốc Phòng cấp cho. Phải, Rhys chính là một quân nhân Cấp Hạ sĩ được Sở Quốc Phòng cấp phép hoạt động, nhưng cũng chỉ là quân nhân chuẩn bị giải ngũ, với thực lực D- Cấp cùng với kinh nghiệm chiến đấu phong phú, Rhys được rất nhiều công ty bảo an cùng một vài công ty đánh thuê chào mời, nhưng cuối cùng ông vẫn vào đầu nhập vào công ty chi nhánh tập đoàn Thạch Linh.

Sau mấy năm, cuối cùng ông cũng leo lên được chức tổ trưởng tổ bảo an. Lương tháng cũng lên tới ba mươi ngàn Dollar Nam Minh, đủ cho ông và gia đình sống một cuộc sống sung túc. Thế nên ông rất coi trọng công việc của mình.

Đi xuống tầng dưới, ông cũng không định ra mặt, mà chỉ để sáu nhân viên cấp dưới ra tay. Ánh mắt của Rhys theo thường lệ liếc về vòng tay, vòng tay của ông vừa mới kích hoạt ra chế độ kiểm soát camera toàn bộ ngoại vi công ty. Vừa mới thấy đám người, ánh mắt của ông không khỏi co rụt.

- Phóng to Camera 061.

Một màn ảnh được phóng to, ngay lập tức xuất hiện trước mặt ông. Ánh mắt ông nhìn chăm chăm vào đám người Vinh, loé lên một tia sắc bén, vội vàng hét vào kênh tổ bảo an:

- Sam! Chú ý đối phương có mang vũ khí nóng...

Không đợi đầu bên kia trả lời, Rhys ngay lập tức biến mất tại chỗ, ông dùng tốc độ nhanh vô cùng, lập tức nhảy qua cửa sổ.

Rầm!

Hai chân Rhys chạm đất, lập tức làm mặt đường bằng bê tông vỡ vụn. Nếu là người bình thường, nếu nhảy từ tầng ba xuống chắc chắn sẽ gãy xương đứt gân, thậm chí là "xuyên không". Nhưng với võ giả D cấp như Rhys là bình thường tới không thể bình thường hơn, lực phản chấn từ trọng lực đối với võ giả D cấp thực sự là muối ớt i nox.

Nhưng vừa mới tiếp đất, chưa kịp định thần lại thì một bóng đen ập tới, không tự chủ được, Rhys đưa hai tay lên tiếp được, không ngờ lại là một nhân viên cấp dưới của ông. Nhưng khi ôm được thân thể, một cỗ lực lượng to lớn đập vào người ông, ông cảm giác như đang ôm lấy một đầu tàu siêu tốc đang phi hết tốc lực vậy.

Hai tay Rhys gồng lên, chân trái đạp mạnh xuống nền bê tông, gân xanh thô to nổi gồ, từng thớ thịt như nở ra hết cỡ. Chiếc áo bảo an được Công ty chi nhánh Tập đoàn Thạch Linh phát cho không ngờ bị mạnh mẽ xé rách, rách ra thành từng mảnh rơi là tả.

Giữ lại được nhân viên cấp dưới của mình, Rhys thở ra hồng hộc, chân ông vì muốn tạo lực cản đã gần như cắm sâu vào lòng đường, nhưng bị dư lực đẩy lui về sau xối tung mặt đường lên năm, sáu mét mới dừng lại được.

Đặt người nằm xuống, Rhys lập tức kiểm tra mạch cổ, vẫn may còn đập.

Hai hàng lông mày nhú chặt, ánh mắt ông loé lên sự giận dữ. Ngẩng đầu lên nhìn lại, quả nhiên năm người khác đều đã bị đánh gục, thậm chí người cầm đầu nhóm người bảo an - Sam, trợ thủ đắc lực của ông bị ném thẳng vào công ty, làm sứt cả một bức tường.

Mà đối phương lại chỉ có một người, một người khá lực lưỡng, đánh hạ sáu nhân viên đặc lực nhất trong tổ của ông.

Người kia ném một người nhân viên về phía ông, rồi nhìn cũng không thèm liếc nhìn ông một cái, đi về phía đoàn người.

Rhys có thể nhìn được rõ ràng, đôi mắt đằng sau cặp kính râm kia loé qua một tia sát khí rồi nhanh chóng biến mất. Đây hẳn chính là sát khí mà chỉ có những người đã giết rất nhiều người mới có được.

Chỉ có thể là người giống như ông - quân nhân.

Nhưng ngay lập tức Rhys lại bỏ đi suy nghĩ của mình, đây không phải quân nhân, quân nhân không thể ẩn giấu sát khí hoàn mỹ cùng ra tay quyết đoán độc ác như vậy được.

Vậy thì chỉ còn một khả năng, lính đánh thuê, hơn nữa còn là vương bài trong lính đánh thuê mới có thủ đoạn sát phạt dứt khoát như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Các vị có thể... Cút!

Rhys nắm chặt tay, từng thớ cơ nổi lên cuộn cuộn, ẩn sau từng bắp thịt đó là một cỗ sức mạnh khổng lồ cùng sự phẫn nộ của cường giả D cấp.

Một người trầm ổn như ông đã không còn giữ được cái đầu lạnh vốn có của quân nhân rồi.

Rầm! Răng rắc.

Đạp mạnh xuống lòng đường, lòng đường được gia cố ba lớp bê tông cũng không chịu nổi một cú đạp lấy đà này của Rhys, liền vỡ tung, vết nứt lan tràn ra bốn phía.

Rhys lúc này chẳng khác nào một đầu tàu siêu tốc chạy hết tốc lực cả, hét to một tiếng, ông tung một cú đâm nặng cả chục vạn cân vào sau gáy tên hộ vệ kia.

Tên hộ vệ kia cũng không quay đầu lại, bước chân cũng không dừng lấy một nhịp, dường như hắn cũng không biết đằng sau có người đang tấn công mình vậy cứ thế bước đi.

Bụp!

Một âm thanh va chạm vang lên.

Nắm đấm của Rhys mang theo hơn một trăm ngàn cân lực lượng đâm vào sau gáy tên hộ vệ.

Hự!

Máu tươi nôn ra, kèm theo vài mảnh nội tạng.

Ánh mắt Rhys co rụt, máu từ mồm không ngừng học ra.

Phải! Chính là máu của Rhys.

...

- Chúng tôi tới mua kính võng du, phiền các vị tránh đường.

Robert nhìn thấy mấy người bảo an tiến lại cản đám người thiếu gia, hắn quay đầu lại nhìn về phía Isa. Isa chỉ liếc mắt ra hiệu cho hắn một cái rồi lại chăm chú nhìn về chiếc vòng tay của mình.

Làm việc dưới tay Isa không dưới hai mươi năm, lại thêm hắn là người cực kỳ khôn khéo, chỉ cần một ánh mắt ra hiệu của Isa là hắn đã hiểu ý của nàng.

“Tránh làm to chuyện.”

Đây là ý của Isa.

Robert tất nhiên là hiểu, hắn bước lên, nhẹ giọng nói. Nhưng đáp trả hắn chỉ là một vẻ mặt không biểu cảm cùng với ánh mắt khinh miệt.

Nhíu mày, Robert tiếp tục nói:

- Các vị, phiền tránh đường, chúng tôi...

Chưa kịp nói hết câu, một tiếng hừ lạnh từ một tên bảo an vang lên.

- Hừ! Nếu không thì sao?

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Robert có chút bối rối.

Hắn chưa bao giờ lâm vào cảnh khó xử như thế này. Thực sự không hiểu đám bảo an này đang làm trò gì?

Không phải là hắn sợ đám bảo an này, nói thật, cho dù gấp đôi, gấp ba lần số bảo an này, trong vòng ba giây, Robert tự tin có thể giết chết hết một lũ, kể cả là sau lưng bọn họ có Tập Đoàn Thạch Linh đi chăng nữa.

Nhưng chỉ thị của cấp trên đã ra, hắn không thể không nghiêm túc đi làm. Trong lòng hắn mơ hồ đoán được, Isa đang cố tình che giấu thân phận cho vị thiếu niên trẻ tuổi kia.

Mỉm cười, trải qua huấn luyện sát thủ hai chục năm, Robert đã khống chế được tình cảm, trạng thái một cách vô cùng tự nhiên. Hắn chỉ nhẹ giọng hỏi:

- Không biết các vị đây là có ý gì? Chúng tôi là khách hàng, chẳng lẽ không được đi vào mua hàng sao?

- Tất nhiên là được.

Một người thanh niên bước ra, hắn xoay xoay chiếc gậy nhựa tổng hợp bọc thép, nói:

- Tuy nhiên...

Hắn chỉ tay về phía đoàn người đang xếp hàng.

- Phiền mấy người xếp hàng.

Robert cau mày, nói:

- Thời gian của chúng tôi rất vội, mấy vị có thể thu xếp được không?

- Được, tất nhiên là được.

Người thanh niên ngáp một cái, nói:

- Mấy người có quyền hạn công dân D cấp sao?

- Đương nhiên chúng tôi...

- Không có vậy phiền mấy người đi ra xếp hàng.

Người thanh niên vẩy vẩy tay, bộ dáng cực kỳ không kiên nhẫn, nhưng ánh mắt của hắn nhìn đám người lại lộ ra một tia khiêu khích.

Robert nhìn tên thanh niên đang khiêu khích mình, ánh mắt hơi híp, khoé miệng lại nhếch lên.

Mấy tên hộ vệ đằng sau thấy cảnh này cũng cười nhạt.

- Thằng nhóc này thật là, sống chán rồi hay sao mà có thái độ như vậy...

- Nghe con không biết sợ lão hồ.

- Để ta gọi robot cứu hộ...

Đám hộ vệ của Vinh đang rất chăm chú cảnh vệ, thấy cảnh này bản chất liền lộ ra, bắt đầu đánh mắt thì thầm với nhau qua kênh đội ngũ.

Khụ khụ!

Isa hắng giọng, đám hộ vệ ngay lập tức liền im lặng. Quyền uy của nàng trong đội, ngay cả đội trưởng Hoà Hùng cũng không dám phớt lờ.

Isa cũng có chút khó chịu, một đám nhân viên cấp thấp của công ty chi nhánh này điên rồi sao? Cũng dám cản đường đám người nàng?

Nàng vội vã liếc mắt nhìn qua Vinh, may mắn vị thiếu gia này cũng không tỏ vẻ khó chịu hay trạng thái không tốt nào, vẫn một bộ dáng tò mò đánh giá xung quanh.

Xoa xoa vòng tay.

“Đang kết nối với phòng giám đốc công ty chi nhánh Tập đoàn Thạch Linh...”

“Kết nối sẵn sàng, xin vui lòng đợi...”

Một loạt âm thanh điện tử vang lên bên tai Isa, Isa khẽ nhủ mảy, không thấy tên giám đốc kia trả lời.

Không nhận được, Isa hắng giọng, ra hiệu cho Robert.

Thấy ám hiệu của Isa, khoé miệng hơi nhếch lên của Robert càng tươi hơn, Robert chỉ tùm tùm nói:

- Mấy vị, chúng tôi hiện tại đang rất vội, không biết có thể cho chúng tôi gặp lãnh đạo của các vị không?

Tên bảo an kia đáng vẻ vẫn rất lông bông, chỉ thì thầm “Vẫn là cái trò này” một tiếng rồi hời hợt nói:

- Các người muốn gặp vị nào?

- Giám đốc Thomas Anders.

Phụt...

- Ha ha ha...

- Các ông nghe thấy không... ha ha ha... lần này đòi gặp hẳn giám đốc các ông ạ... ha ha ha buồn cười chết mất.

- Ôi, lại một tên nào tàn nữa...

- Ta đoán có sai đâu, lần trước có tên tới kêu muốn gặp trưởng phòng, ta dự lần sau chắc có người tới kêu gặp giám đốc, y như rằng... ha ha ha.

...

Người bảo an trẻ tuổi cố gắng nín lại con buồn cười, ánh mắt đầy vẻ cung kính.

- Thưa ngài, ngài muốn gặp giám đốc Thomas?

Robert dường như không để ý tới đám bảo an đang cười cợt kia, chỉ thần nhiên đáp:

- Đúng vậy, là giám đốc Thomas.

- Vậy thưa ngài, ngài có lịch hẹn với giám đốc chẳng?

Robert quay đầu lại, chỉ thấy Isa lắc đầu.

- Không có, chúng tôi không có lịch hẹn trước, cũng không liên lạc được với giám đốc Thomas...

- Được rồi thưa ngài.

Không đợi Robert nói hết, người bảo an trẻ tuổi đi đầu khoát tay, cắt đứt lời nói của Robert, khuôn mặt cung kính mang theo vẻ cười cợt trở nên lạnh lùng, hần nói:

- Các vị có thể... Cút!

Không tỏ ra ngạc nhiên, cũng không có gì là tức giận, ánh mắt Robert hơi nheo, lạnh nhạt nói:

- Nếu không?

Người bảo an trẻ tuổi cảm cây gậy bọc thép, nhẹ nhàng đâm đâm mấy cái vào ngực Robert, cười cợt nói:

- Vậy thì để robot cứu thương đưa các vị đi vậy, hi vọng các vị đã mua bảo hiểm y tế.

Ha ha ha...

Năm tên bảo an phía sau cũng cười rộ lên.

Nhưng, nụ cười trên mặt họ trở nên cứng ngắt.

Bởi vì người bảo an trẻ tuổi kia không ngờ lại từ bay lên!!!

Nếu nhìn từ phía sau sẽ thấy được, người bảo an trẻ tuổi này không ngờ lại run lên một cái, rồi hai chân từ từ thoát khỏi mặt đất, bay lên.

Nhưng ở trước mặt, hắn lại bị một bàn tay vô cùng cường tráng, dùng tốc độ khó có thể tin chụp vào cổ họng, nhấc hắn lên trông nhẹ nhàng như nhấc một bịch bông vậy.

Bàn tay kia khê siết, khuôn mặt của tên bảo an trẻ tuổi tái mét, rồi trở nên tím ngắt, đôi mắt tròn to, lồi cả ra ngoài.

Hắn há mồm muốn nói gì đó, nhưng âm thanh lại bị tắc trong khí quản, khi ra tới ngoài lại chỉ còn nghe thấy được tiếng ồ ồ.

- Dừng tay...

Thấy tình cảnh trở nên xấu đi, năm tên bảo an vội vàng quát to một tiếng, rút gậy bọc thép cùng súng điện ra.

Nhưng trong mắt Robert, đám bảo an này hành động thực là chậm.

Vù!

Robert liền biến mất tại chỗ, một cú lên gối thẳng vào bụng một người bảo an. Tên bảo an này tròn mắt, hai tay ôm bụng ngã gục xuống đất, lập tức chết ngất.

Robert đuổi thẳng chân, xoay người một cái liền đá gục hai người.

Tay phải đang bóp cổ tên bảo an trẻ tuổi nhanh chóng hạ xuống.

Bóp!

Lưng tên bảo an trẻ tuổi này ăn trọn một gậy.

Không ngờ Robert lại dùng tên này làm lá chắn, chặn lại một gậy từ phía sau. Tiếp tục dơ chân, đạp tên đánh lén này bay xa tám chín mét.

Tay phải hơi tụt lực, ánh mắt Robert loé lên sát khí, nhưng lại vội vàng thu lại, ném tên bảo an trẻ tuổi này thẳng vào toà nhà cao ốc công ty chi nhánh. Thiếu chút nữa ném xuyên qua cả dãy nhà.

- Coi như nhóc con này may mắn.

Lắm bầm một câu, tay phải lại tụt lực, trong nháy mắt lại tóm được một tên bảo an đang định dùng súng điện tấn công hắn. Robert nhắm ngay một hướng, dồn lực vừa mới tụt được ném về phía đó.

Choang! Rầm..

Trong sát na đó, một thân ảnh dùng tốc độ nhanh vô cùng phá cửa kính từ trên tầng lầu nhảy xuống, đỡ được người bảo an vừa bị Robert ném đi.

Ánh mắt Robert nhìn người vừa mới nhảy xuống, cười nhạt một cái rồi quay về đội ngũ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vô Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.